

COLECȚIA
*Subiri
de poveste*

VICTORIA ALEXANDER

*Aventuri
compromițătoare*

Cele mai frumoase aventuri
sunt cele care nu se sfârșesc niciodată...

„Ce se întâmplă în America rămâne în America.“ Sau cel puțin asta își spune Lady Delilah Hargate când decide să rupă monotonia unei vieți dedicate bunei cuviințe și normelor societății și are parte de o aventură de o noapte cu Samuel Russell, un străin chipeș pe care îl întâlnește întâmplător în New York. Până la urmă, sunt doi străini care nu se vor mai întâlni niciodată, deci premisele sunt cele mai bune. Dar, odată cu primele raze ale zorilor, emoția aventurii lasă locul regretului pentru ceea ce nu poate fi decât o greșeală scandaloașă, iar Delilah se întoarce în Anglia, smulgându-i lui Samuel promisiunea că nu se vor mai revedea niciodată.

Patru luni mai târziu, planurile lui Delilah de a profita de ceremonia nunții surorii ei pentru a-și găsi propriul soț perfect sunt date peste cap atunci când *greșeala* ei apare în pragul ușii. Căci profitând de vechea prietenie ce-l leagă de viitorul mire, Samuel călătorește în Anglia cu speranța că o va putea recuceri pe femeia care nu-i mai păărăsește gândurile și visurile.

Pe fundalul unei nunți somptuoase, afaceristul american fascinat de inovație și progres și tână aristocrată care prețuiește tradiția mai presus de orice trebuie să-și dea seama înainte de a fi prea târziu că o singură noapte poate să reprezinte doar începutul atunci când la mijloc se află dragostea adevărată.

Victoria Alexander se numără printre autorii ale căror romane sunt o prezență constantă în topurile de bestselleruri ale *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:

www.litera.ro

ISBN 978-606-741-834-7

9 786067 418347

VICTORIA ALEXANDER

*Aventuri
compromițătoare*

The Scandalous Adventures of The Sister of The Bride

Victoria Alexander

Copyright © 2014 Cheryl Griffin

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Aventuri compromițătoare

Victoria Alexander

Copyright © 2015 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Florentina Tudor

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, VICTORIA

Aventuri compromițătoare / Victoria Alexander.

trad.: Emilia Cristea. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-834-7

I. Cristea, Emilia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICTORIA ALEXANDER

*Aventuri
compromițătoare*

Traducere din limba engleză
Emilia Cristea

Aventuri compromițătoare este cel de-al treizecilea roman al meu.

Așadar, dedic această carte familiei mele, și vechilor mei prieteni care mi-au fost alături la începuturi, și celor noi pe care i-am câștigat în tot acest timp, și cititorilor mei. Nu aș fi reușit fără voi.

O dedic tuturor acelora dintre voi care mi-au oferit dragoste și sprijin. Celor care m-au ținut de mână și mi-au împărtășit poveștile. Celor care au crezut.

Vă mulțumesc.

Prolog

New York, iunie 1887

– N-ai vrea să te grăbești puțin?

Delilah, Lady Hargate, tresări la auzul tonului aspru din propria voce. Nu dorea cu nici un chip sa fie nepoliticoasă, mai ales după... ei bine, după *absolut tot* ce se întâmplase, dar nu era obișnuită să se afle într-o astfel de ipostază. Cu siguranță nu se mai găsise niciodată într-o asemenea situație, nu-și închipuise vreodată să ajungă astfel, și nu avea nici cea mai vagă idee despre cum se trezise acolo. Nu știa nici măcar cum ar putea să se retragă demn, deși bănuia că era deja mult prea târziu pentru demnitate.

– Dacă ești amabil, adăugă ea cât de politicos reuși, deși știa că acea slabă încercare de a-și compensa nerăbdarea nu mai putea să schimbe nimic.

Bărbatul din spatele ei chicoti, dar din fericire continuă să-i strângă șireturile de la corset.

– De-abia aștepti să scapi, nu-i așa?

Curtoazia se luptă cu sinceritatea, cu toate că nu era un moment tocmai potrivit pentru diplomație.

– Ei bine... da, așa este. Se apropie zorile și... ei bine...

După răsăritul soarelui i-ar fi fost și mai greu să se strecoare din camera lui din luxosul hotel Murray Hill și să se întoarcă într-a ei fără să fie văzută. Nici acum nu se simțea tocmai în apele ei, și totuși, cu cât mai curând ar fi reușit să plece, cu atât mai multe șanse ar fi avut să scape neobservată.

– Trebuie să mă întorc înaintea să-mi descopere cineva lipsa.

– Desigur, murmură el, n-am dori asta.

– Nu, în nici un caz.

Își încleștă dinții. Să fie descoperită era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Delilah împărțea un apartament cu sora ei Camille, Lady Lydingham. Logodnicul lui Camille, Grayson Elliott, ocupa apartamentul de lângă al lor. Dar, spre norocul celor două surori, fiecare dormitor avea o ieșire separată către coridorul hotelului. Delilah nu avea nici o îndoială că sora ei se folosise de acea ușă ca să-l viziteze pe Grayson în apartamentul lui în numeroase rânduri, dacă nu în fiecare noapte. Și totuși, cu toate că Delilah îndeplinea rolul formal de însoțitoare a surorii sale, nu găsisese necesar să dea buzna peste ea și logodnicul său. La urma urmei, Camille era văduvă, mai vârstnică decât Delilah, și urma să devină soția lui Grayson în doar câteva luni. De altfel, Grayson era iubirea vieții surorii ei, cu toate că celor doi le trebuiseră ani întregi să-și dea seama că erau sortiți să fie împreună. Dar în ciuda faptului că Delilah se prefăcea că nu știe nimic despre aventurile cuplului de logodnici, nu dorea să-i îngăduie lui Camille să afle despre propriile imprudențe. De altfel, Camille și geamăna ei Beryl, Lady Dunwell, aveau o anumită părere despre sora lor mai mică, pe care Delilah prefera să nu o contrazică. Fie că era sau nu adevărată.

– Dacă ai putea să fii mai rapid...

– Fac tot ce pot. Nu sunt cameristă, doar știi asta. Și oricât de surprinzător ar părea, având în vedere împrejurările, nu am multă experiență cu astfel de lucruri.

– E bine de știut, șopti ea.

– De ce?

– Ce anume?

– De ce e bine de știut?

– Nu mi-ar plăcea să cred că n-am fost decât o cucerire fără importanță.

– Aș contrazice cuvântul „cucerire” și nu ți-aș spune niciodată că ești lipsită de importanță. Bărbatul răsese din nou. Nu fac des asemenea lucruri.

Oare de ce găsea situația atât de amuzantă?

– Da, ei bine, eu nu fac asemenea lucruri niciodată.

– Și totuși, te-ai descurcat extraordinar de bine.

Nu era pe de-a-ntregul convinsă dacă ar fi trebuit să-i mulțumească pentru asta sau să-l pălmuiască. Se hotărî să-i accepte remarca drept un compliment și să nu permită propriului sentiment de indecență, sau poate de vinovăție, să o transforme în cu totul altceva. Nu că ar fi avut de ce să se simtă vinovată. Doar nu era o fecioară inocentă care scăpase de sub ochii însoțitoare nebănuitoare ca să-și facă de cap cu bărbații din New York. Era o femeie adultă, văduvă și independentă financiar pe deasupra. Era decizia ei dacă voia să aibă o aventură scandalosă într-o cameră de hotel dintr-un oraș pe care nu plănuia să-l mai viziteze vreodată, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse și nici nu voia să-l întâlnească din nou. Și totuși, așa ceva nu-i stătea în fire, și nici nu era sigură ce o împinsese către asta.

– Gata, zise el cu pe ton satisfăcut.

– Minunat.

Delilah privi în jurul ei și găsi rochia pe care o azvârlise în seara precedentă.

Când luase prima oară hotărârea să poarte un costum de păstoriță din Dresda la balul mascat din seara trecută i se păruse o idee fermecătoare, ba chiar puțin îndrăzneță. Și de ce n-ar fi fost puțin îndrăzneță? Doar nimeni de acolo nu o cunoștea, și era, la urma urmei, un bal mascat. De altfel era, sau chiar trecuse de mult, timpul să aducă ceva diferit în viața ei.

Costumul reprezenta efortul atât de a fi altcineva decât Delilah, Lady Hargate, cât și de a lăsa orice precauție deoparte pentru plăcerea unei întâlniri intime cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Acum își dădea seama că fusese o greșală. Nu costumul, deși chiar și acela fusese probabil o greșală, ci această... această... noapte de, ei bine, *păcat*, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Delilah era cine era și cu siguranță n-ar fi putut să se schimbe chiar dacă și-ar fi propus una ca asta. Nu era genul de femeie care să poarte costume îndrăznețe sau să ajungă în patul unui bărbat aproape necunoscut, cu toate că fusese foarte plăcut și deosebit de amuzant. Lăsă gândul deoparte. Nu era momentul potrivit pentru asta. În ciuda plăcerii reciproce din ultimele câteva ore, n-ar mai fi repetat experiența vreodată. Niciodată.

Își trăise clipa de aventură. Se terminase, și era cel mai bine să treacă peste asta, ceea ce și intenționa să facă de îndată ce ar fi reușit să scape din acea cameră. Se întoarse cu spatele și pași în rochia plină de volane și panglici, o trase în sus, își strecură mâinile prin mânecile bufante și apoi își strânse șireturile de la corsaj. Oricât de complicată ar fi părut, rochia fusese închiriată de la o agenție care furniza costume pentru piese de teatru, și fusese croită în așa fel încât să fie îmbrăcată și dezbrăcată ușor, ceea ce o ajutase mult noaptea trecută. Oftă în sinea ei. Chiar prea mult, de fapt.

– Atunci, asta a fost. Se întoarse către el și se forță să zâmbescă. Îți mulțumesc pentru această seară încântătoare, domnule...

– Russell. Buzele lui schițară un mic zâmbet. Samuel Russell.

– Desigur, zise ea cu destul de multă indignare, îți cunosc numele.

Bărbatul ridică din sprâncene.

– Iartă-mă, am crezut că poate ai uitat.

– N-aș putea să uit numele bărbatului cu care tocmai am... Delilah aruncă o privire către patul răvășit. Ei bine, nu ți-aș uita numele, asta-i tot.

– Delilah. Făcu un pas către ea. Eu nu aș uita nimic din tot ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Zâmbetul lui era cu totul lipsit de modestie, iar halatul albastru-închis de mătase pe care îl purta îi accentua aerul satisfăcut. Dacă ai încerca să-ți închipui cum arată un bărbat după o noapte de pasiune sălbatică, un halat de mătase albastru-închis ar face fără îndoială parte din imagine, la fel ca și un zâmbet încrezut.

– Și nu aș uita nimic din tot ce s-a petrecut în dimineața asta.

Dimineața asta? Doamne sfinte!

– Trebuie să plec, își trase ea răsuflarea. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru seara încântătoare.

– Nu. Bărbatul îi luă mâna și i-o ridică spre buze. Eu ar trebui să-ți mulțumesc.

Delilah își smulse mâna.

– Da, ei bine, chiar și așa...

Se opri ca să-și adune gândurile. Nu era cu nici un chip ușor. Domnul Russell – Samuel – o fascina prin felul lui necizelat,

american de a fi și reprezenta, din multe puncte de vedere, genul de bărbat de care se simțise atrasă pe ascuns în vremea tinereții sale. Dar nu și acum, desigur. Și totuși, era învăluit de un aer de agitație, de aventură, deși era probabil singura care își dăduse seama de asta. Fără îndoială că alte femei erau mult prea preocupate să admire cât de chipeș arăta cu părul său blond, oarecum răvășit în ciuda faptului că părea să-și dea toată silința să-l aranjeze, și cu ochii lui căprui, în același timp profunzi și joviali. Avea umerii largi, corpul dur și musculos, era mai înalt decât ea cu cel puțin un cap și arăta la fel de seducător în costumul de pirat din acea seară, cât și în hainele de zi cu zi în care îl întâlnise pentru prima oară. Și arăta încă și mai bine fără nici un fel de haine. Încă un gând pe care și-l izgoni din minte.

Era, în plus, fermecător și amuzant, și probabil că răsese mai mult împreună cu el decât cu orice alt bărbat pe care îl cunoștea. Ceva despre acest bărbat și răsul lui liber și fără rezerve o atingea adânc în suflet. Nu avea nici o noimă, desigur – mai auzise și alți bărbați râzând, și totuși nu sfârșise în patul lor. Motivul pentru care nu-i rezistase acestui bărbat nu avea nimic de-a face cu răsul lui sau cu ochii lui întunecați, și nici cu fiorul care-i aluneca pe șira spinării ori de câte ori el îi atingeă oricât de ușor mâna. Nu, această nehibzuință se datora fără doar și poate împrejurărilor care marcaseră călătoria ei în America, precum și dorinței ciudate ce crescuse în ea de a trăi o aventură de care nu mai avusese parte vreodată. Din nefericire, Lady Hargate era pregătită pentru o aventură.

Nu știa prea bine de ce acea dorință ce mocnise îndelung ieșise în sfârșit la iveală, dar cu siguranță știa când. Se întâmplase în clipa în care își dăduse seama că nu cunoștea pe nimeni în New York în afară de Camille și de Grayson. Nu era nimeni care ar fi putut avea așteptări de la ea. Nimeni care să o judece, nimeni care să o condamne. Nu mai trebuia să fie cuviincioasă și perfectă. Aici putea să fie oricine își dorea. Își petrecuse întreaga viață fiind așa cum trebuia să fie și făcând ceea ce trebuia să facă. Nu că nu i-ar fi plăcut să fie cuviincioasă și perfectă, și era de cele mai multe ori chiar foarte mulțumită de viața ei ordonată și bine plănuită, dar măcar o dată (și de fapt, cine ar fi putut să ceară mai mult decât

o dată?), măcar o dată și-ar fi dorit să fie ceva mai mult decât infinit de respectabila Lady Hargate. Știuse de la început că făcea ceva necugetat, dar în acest loc unde putea să fie oricine își dorea să fie, măcar pentru câteva zile, părea că această nebunie i-ar fi fost oarecum iertată. Până la urmă, nu avea să se întâmple decât o singură dată.

Nu era ca și cum intenționase să cadă în patul primului bărbat atrăgător pe care l-ar fi întâlnit. Sigur că nu. Asemenea idee nici nu-i trecuseră prin minte. Din păcate, astfel de lucruri se întâmplă exact atunci când nu ai plănuț nimic. Se hotărâse pur și simplu să profite de orice ocazie de aventură care i-ar fi apărut în cale, fără să se aștepte la nimic mai mult decât o vizită neînsoțită la vreun muzeu, sau o plimbare solitară prin parc. Poate nu urma decât să-și cumpere o pălărie nouă și îndrăznească, sau o rochie care descoperea privirii mai mult decât era acceptat de către societatea londoneză. Sau poate aventura urma să ia forma unui dans cu un gentilom căruia nu-i fusese prezentată cum se cuvine, sau chiar a unui flirt nevinovat. Iar aceste gânduri duseseră inevitabil către costumul de păstoriță.

Cu siguranță că și-ar fi venit în fire în legătură cu această dorință absurdă de aventură dacă Samuel Russell nu și-ar fi făcut loc în viața ei, alungându-i din minte orice urmă de rațiune. Dar se pare că atunci când n-ai avut niciodată o aventură și ești pregătită pentru una, și-l întâlnești pe chipeșul angajat al partenerului de afaceri al viitorului tău cumnat, și te costumezi de bunăvoie într-o rochie decoltată de păstoriță pentru un bal mascat, și atunci când n-ai plănuț nimic... ei bine? N-ai putea să te aștepți la o noapte de pasiune de necrezut cu un străin?

Și totuși, acum, cu mintea limpede de dinaintea de răsăritul soarelui, își dădea seama ce greșală făcuse. Ce greșală înfiorătoare. Spre deosebire de surorile ei, Beryl mai cu seamă, Delilah nu era și nici nu fusese vreodată o femeie înclinată spre aventuri. Nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Niciodată. Se va întoarce în Anglia a doua zi și va lăsa această întâmplare în urma ei, acolo unde-i era locul. La fel și pe domnul Samuel Russell.

– Domnule Russell...

El ridică din nou din sprâncene.

– Domnule Russell, repetă ea.

În ciuda nopții petrecute împreună, i se părea prea personal să-i folosească prenumele.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Și nici nu doresc să te ofensez. E ultimul lucru la care m-aș putea gândi.

– Ah, da, singurul lucru la care te gândești e să pleci cât mai repede posibil. Ochii i se îngustară. De ce m-ar ofensa una ca asta?

– N-ar trebui, rosti ea repede. Nu are nimic de-a face cu tine.

– Închipuie-ți cât de ușurat sunt.

– N-am vrut să spun că...

– Dar este interesant totuși, căci mă gândeam că are de-a face cu mine într-o mare măsură.

Vocea lui era puțin mai aspră decât ar fi fost necesar. Doar nu se supăraseră pe ea? Nu avea nici un drept să fie supărat, dar pe de altă parte nu înțelesese niciodată cum funcționa mintea unui bărbat.

– Nu, absolut deloc. Crede-mă, aș fi fost la fel de dornică să plec dacă aș fi fost cu oricine altcineva.

Privi dincolo de el, își descoperi boneta de păstoriță în cealaltă parte a camerei și îl ocoli ca să o recupereze. Era ridicol să și-o pună pe cap, dar i-ar fi umbrit fața și poate ar fi împiedicat să fie recunoscută. La urma urmei, la balul din noaptea trecută participaseră nu mai puțin de o duzină de păstorițe, și cine știe câte ar fi putut să rătăcească încă pe coridoarele hotelului. Chiar și așa, nu avea nici o idee despre cum ar trebui să se poarte dacă s-ar întâlni cu sora ei sau cu Grayson. Își potrivi boneta pe cap și se întoarse către el.

– Știi că a sunat îngrozitor și îmi cer iertare, dar...

– Dar purul adevăr este că de-abia aștepți să pleci de aici, răspunse el cu un zâmbet silit. E de înțeles, desigur, pentru că nu faci de obicei așa ceva.

– Și de-abia ne cunoaștem unul pe celălalt, răbufni ea fără să se gândească, deși îi trecuse deja prin cap.

Tocmai acest lucru făcea din el atât o aventură, cât și o greșală.

– Presupun că ne cunoaștem mai bine acum decât... hai să spunem... noaptea trecută.

– Cu toate astea, noi...

– Să mă gândesc. Se opri o clipă. Te-am întâlnit marți. Am dat peste tine în parc miercuri – destul de neașteptat, aș putea să adaug. Și drumurile ni s-au încrucișat din nou joi. Începusem să cred că ar putea fi vorba de soartă.

– Nu a fost soarta, rosti ea cu asprime. Simpla idee este absurdă.

– Și iată-te din nou noaptea trecută. Se apropie și o privi în ochi. Și dintotdeauna am îndrăgit păstorițele de porțelan.

– Prostii. Delilah îi ignoră remarca. Nici unui bărbat nu-i plac flecușetele frivole.

– Ei bine, atunci, poate că m-am înșelat. Poate că pur și simplu îndrăgesc personificările din secolul al optsprezecelea. Și cum ai ales să te costumezi în acest fel...

– Și cu toate astea, nu a fost soarta. Făcu un pas înapoi. Poți să crezi orice dorești, presupun, dar nu a fost nimic mai mult decât o simplă coincidență. Destinul nu a avut nimic de-a face cu alegerea mea de costum, nici cu prima noastră întâlnire și nici cu cele care au urmat. Nu a fost mâna sortii, domnule Russell, și ar fi mai bine să-ți dai seama de asta.

Expresia lui era sumbră, dar ochii lui vădeau amuzamentul.

– A fost greșeala mea, atunci.

– A fost într-adevăr o greșeală să crezi că a însemnat mai mult decât ceea ce a fost. Trase adânc aer în piept și își adună puterile. Deși a fost o noapte cu adevărat încântătoare...

– A fost extraordinară.

Lui Delilah îi luă rău foc obrazii, dar ea alese să ignore faptul.

– Cu toate astea, ar fi mai bine să uităm de acest... acest incident.

– Nu sunt sigur că pot să fac asta. Clătină din cap cu tristețe. Nu e genul de lucru pe care obișnuiesc să-l uit. Într-adevăr, consider că noaptea trecută a fost una dintre cele mai memorabile nopți din viața mea.

– Ce prostii fenomenale, pufni ea. Nu pot să cred asta nici o clipă. Bănuiesc că ai petrecut nenumărate alte nopți de neuitat cu femei mult mai memorabile decât mine.

– Așa crezi? Un zâmbet i se așternu pe buze. Și îți sprijini această presupunere... pe ce anume?

– Ei bine... ești foarte... ăăă, priceput, presupun, și... Îl privi direct în ochi. S-ar părea că ai mai făcut asta și înainte.

Fruntea lui se încreți de iritare.

– Ți-am spus deja că nu sunt mult mai obișnuit decât tine cu... ce nume i-ai dat? A da – „lucrurile de felul acesta”. Și în ciuda oricâtor nopți de neuitat aș fi petrecut sau nu înainte, nici una dintre acele femei nu a fost ca tine.

– O! Delilah îl țintui cu privirea, cu râsuflarea tăiată. Nu știu ce-aș putea să spun. Mă simt cât se poate de măgulită.

– Și nu am spus-o ca să te flatez.

Era imposibil să nu observi nota de sarcasm din vocea lui.

– Atunci, îți mulțumesc. Și totuși, sunt, în general, o femeie cu mult simț practic și mi se pare că ar fi extrem de practic să ne vedem fiecare de drumul lui.

Bărbatul își încrucișă brațele pe piept și o privi stăruitor.

– Acum, vrei să spui?

– Da, acum, desigur. De ce era afurisitul ăsta de bărbat atât de greu de mulțumit? Doar își făcea intențiile pe deplin cunoscute, într-un mod calm și rațional. Delilah se forță să vorbească ferm. Domnule Russell, mâine voi pleca spre casă. Și cum vom fi despărțiți de un ocean, cred că ar fi mai bine să uităm cu totul de această întâlnire.

– Așa crezi?

– Cred că ar fi mai înțelept să ne prefacem că nu a avut nicio dată loc.

– Așa cum ai proceda cu o greșeală?

Oare îi citea gândurile?

– Nu am folosit niciodată cuvântul „greșeală”.

– Și totuși pare limpede că exact la asta te gândești. Tăcu. Atunci, întâlnirea asta nu va reprezenta un început?

– În nici un caz. Făcu ochii mari de uimire. Îmi cer iertare dacă te-am făcut să crezi asta.

Bărbatul o cercetă timp de o clipă.

– Nu ai nici cea mai mică intenție să mă mai vezi vreodată, așa-i?

Delilah oftă ușurată.

– O, sunt atât de bucuroasă că înțelegi.

– Dar nu înțeleg. Și trebuie să spun că mă simt destul de jignit.

– Jignit? Delilah se uită țintă la el. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-ai simți jignit?

– De ce? Pentru că te-ai folosit de mine, și acum o să mă azvârli pur și simplu la o parte.

– Eu m-am folosit de tine?

Delilah se încruntă.

Nu era ca și cum nu s-ar fi folosit și el de ea. Într-adevăr, ținând cont de pasiunea pe care o împărtășiseră mai mult decât o dată de-a lungul nopții, și el se simțise cel puțin la fel de minunat ca și ea. Se folosise de el, nu zău.

– Nu e vorba deloc despre asta.

– Atunci, despre ce e vorba?

Doamne sfinte, nici nu-i trecea prin gând să-i explice totul. Și nici nu i se părea câtuși de puțin drept. Se așteptase ca el să se dovedească unul dintre acei bărbați care ar fi încântați să o audă luându-și la revedere fără prea multă zarvă, fără proteste și fără promisiuni făcute cu jumătate de gură. Desigur, după cum îi atrăgea atenția un gând săcâitor din străfundurile minții sale, dacă el ar fi fost un astfel de bărbat probabil că nu s-ar fi simțit atrasă de el de la bun început.

– Domnule Russell... Samuel. Își alegea cuvintele cu grijă. Așa cum ți-am spus deja, nu îmi stă în obicei să mă vâr în patul unui bărbat cu care nu am mai avut de-a face niciodată. Și nici nu mi-am închipuit vreodată că aș putea face una ca asta. Și cu siguranță nu am de gând să o mai fac vreodată. Nu pot decât să-mi atribui faptele unei înclinații spre aventură pe care nu mi-am dat seama până acum că o posed.

– Sunt o aventură, atunci? Un zâmbet leneș i se întinse pe față. Atunci, aș putea să suport asta mai ușor. Îmi place să fiu o aventură.

Delilah nu-l băgă în seamă și continuă să vorbească:

– Și, cum adevărata natură a aventurii o reprezintă unicitatea ei, este ceva ce nu voi mai repeta vreodată. Și nici nu este o aventură de care mi-ar plăcea să mi se amintească. Nu sunt genul de femeie care să aibă aventuri. Nu sunt o aventurieră. Așadar... Delilah trase o gură întăritoare de aer în piept și-și îndreptă umerii. Sunt într-adevăr convinsă că ar fi cel mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

– Înțeleg. Bărbatul dădu din cap, pe gânduri. Chiar crezi că ar fi cel mai bine?

Delilah înclină din cap în semn de încuviințare.

– Da, cred, cred asta cu adevărat.

– Atunci, nu-mi dai de ales, nu-i așa?

– Nu, nu-ți dau de ales, și nici nu intenționez să o fac. După cum spuneam, așa e cel mai bine. De altfel, cum vaporul meu pleacă mâine din port, nu vom mai avea ocazia să ne ieșim pe neașteptate unul altuia în cale, și cu siguranță nu vom mai avea parte de... Delilah privi către patul răvășit. Ei bine, nu vom mai avea parte de *nimic*.

– Ah, bine. Bărbatul dădu din umeri. Dacă așa vrei să fie.

– Așa vreau, domnule Russell. Delilah aprobă cu poate mai mult entuziasm decât era nevoie. De altfel, nu a fost vorba de soartă. A fost o simplă coincidență și nimic mai însemnat decât asta.

– Ești sigură?

– Fără îndoială.

– Și ai recunoaște soarta dacă ți-ar apărea în cale?

– Mi-ar plăcea să sper că da. Deși trebuie să recunosc că nu m-am încrezut niciodată prea mult în destin.

– Foarte bine atunci. Bărbatul dădu din cap. Eu am crezut întotdeauna că nu te poți împotrivi sorții. Dar cum tu pleci din America, iar șansele sunt într-adevăr deosebit de mari să nu ne mai întâlnim vreodată nici măcar în trecere, presupun că s-ar putea să ai dreptate. De fapt, ai putea susține că dacă soarta ne-a adus laolaltă, atunci tot soarta ne-a și despărțit. Ceea ce mi se pare teribil de regretabil. Se opri. Să te conduc înapoi în camera ta?

– Nu, zise ea repede. Dar îți mulțumesc că mi-ai propus. Aș putea să justific de ce sunt îmbrăcată în asemenea fel dacă sunt

văzută neînsoțită, dar nu aş reuşi niciodată să dau o asemenea explicaţie dacă am fi împreună.

– Desigur. Bărbatul chicoti. Ar fi trebuit să-mi dau seama de unul singur.

– Da, dar nu faci de obicei asemenea lucruri.

Uşurarea o îndemnă să-i arunce un zâmbet pentru a-l tachina.

– Sper că nu eşti dezamăgită că reputaţia mea nu e chiar atât de pătată cât s-ar cere pentru o aventură.

– Nu sunt câtuşi de puţin dezamăgită. Delilah privi în ochii lui întunecaţi şi, pentru o clipă fugară, se întrebă ce ar fi putut să fie între ei dacă el ar fi însemnat pentru ea mai mult decât o aventură. Dacă el ar fi fost acel bărbat alături de care ea plănuia să-şi petreacă tot restul vieţii. Dar nu era, desigur.

El îi luă mâna şi i-o înălţă către buze, fără ca privirea să i-o părăsească pe a ei.

– Îţi mulţumesc, doamnă Hargate, pentru o seară cât se poate de agreabilă. A fost nu numai o plăcere, ci şi o aventură, la fel ca pentru tine.

– Îţi mulţumesc, domnule Russell, pentru aventura mea. A fost într-adevăr... Delilah îndreptă un zâmbet în sus către el şi, în acel moment puse mai mult suflet în vorbele ei decât oricând. A fost de neuitat.

Capitolul 1

*Cu optsprezece zile înainte de nunta lui Camille,
Lady Lydingham, cu domnul Grayson Elliott...*

Conacul Millworth, octombrie 1887

– Nu era nevoie să vii să mă întâmpini personal. Samuel Russell zâmbi către vechiul său prieten. Am fost în stare să mă deplasez dintr-un loc în altul în Franţa şi în Germania, doar ştii asta, şi pun pariu că m-aş fi descurcat să ajung de la gară până la Fairborough Hall. Nu e ca şi cum voi, cei de aici, n-aţi vorbi engleza.

– Da, dar tu nu o vorbeşti.

Grayson Elliott zâmbi larg. Diferenţele dintre forma americană şi cea britanică ale aceleiaşi limbi deveniseră de mult timp o glumă care nu înceta să reapară în discuţiile dintre cei doi bărbaţi.

– Pe cinstea mea, bătrâne, fă-mi plăcerea şi ţine-ţi gura, îşi folosi Sam accentul care-l imita cel mai bine pe al lui Gray.

Gray se înfioră.

– Tocmai ce mi-ai demonstrat teoria. Şi orice ai face, să nu mai încerci asta vreodată.

Sam râse. Îl întâlnise pe englez cu vreo nouă ani în urmă, şi cei doi îşi câştigaseră averile în acelaşi timp. Sam îşi dezvoltase un imperiu deloc de neglijat pe temeliiile unei mici întreprinderi înfiinţate de bunicul său. Succesul lui Gray începuse printr-un împrumut de la familia sa. Se întâlniseră la început drept rivali, dar descoperiseră curând ca împărţeau aceeaşi etică faţă de muncă şi un mod similar de a privi viaţa şi oportunităţile pe care lumea le putea oferi unor tineri întreprinzători. Şi, de-a lungul anilor, închegaseră o prietenie solidă. Acum că Gray se întorsese în Anglia după mai mult de un deceniu petrecut în America, Sam

îi simțea lipsa bărbatului care-i fusese, în diverse ocazii, confident, complice, partener și prieten.

– Trebuie să mărturisesc că am fost surprins să-ți primesc telegrama.

Gray aruncă o ocheadă piezișă către american. Sam icni cu o disperare prefăcută.

– Doar nu-ți închipuiai că aș pierde nunta celui care mi-e atât unul dintre cei mai vechi prieteni, cât și un valoros partener de afaceri?

– Cât timp am fost în New York mi-ai spus că nu vei putea să participi la nuntă.

– Cât timp ai fost în New York nu credeam că voi putea. Dar pe vremea aceea nu aveam nici o idee că voi ajunge în Europa. Și cum am reușit să ajung, ar fi fost păcat să-ți pierd nunta. Și este bine să împrăpătez relațiile cu avocații mei din Londra o dată la câțiva ani, căci ei îmi supraveghează întreprinderile internaționale.

– Firma pe care ți-am recomandat-o eu.

– Gest pentru care îți voi rămâne veșnic îndatorat. De altfel, cu toate că am mai fost în Anglia și înainte, nu am mai avut până acum nici timpul și nici dorința de a vizita orice altceva în afară de Londra. Mi-ai povestit atât de multe de-a lungul anilor despre comunitatea idilică de la Fairborough Hall și din regiunile rurale englezești, încât ocazia de a o vedea cu ochii mei mi s-a părut mult prea tentantă ca să nu profit de ea. Din trăsura deschisă, Sam privi către peisajul care se întindea în jurul lor. Nu mi-ar strica deloc câteva săptămâni relaxante la țară.

– O vacanță? ridică Gray din sprâncene cu scepticism. Tu? Nu-mi amintesc să-ți fi luat vreodată o vacanță.

– Atunci ar cam fi vremea, nu crezi?

– Mă gândesc exact la asta de ceva timp deja. Gray tăcu o clipă. Poate că, dacă nu ți-ai dedica fiecare minut muncii, acum ne-am afla în toiul pregătirilor pentru nunta ta.

– Cred că ne-am pregătit pentru nunta mea anul trecut, zise Sam cu blândețe. Fusese o vreme când simpla menționare a logodnei dezastruoase a lui Sam ar fi fost întâmpinată cu iritare. Nu din partea lui Gray, desigur. Englezul îi stătuse alături atunci când avusese nevoie de un prieten, cu toate că Gray nutrise

de la bun început bănuielile sale în legătură cu logodnica lui Sam. Și totuși, Gray se dovedise un prieten bun când nu îi reproșase faptul că el însuși avusese dreptate, iar Sam se înșelase atât de amarnic.

– Nu a fost perechea potrivită pentru tine.

Cu toate că Gray nu se putea abține să nu aducă vorba despre asta când și când.

– Și dacă nu te-aș fi ascultat...

– Acum ai fi fost însurat cu femeia nepotrivită.

– Din fericire, mi-am venit în fire și mi-am dat seama de adevăr.

Amândoi știau că era vorba de mai mult decât simplul fapt de a recunoaște adevărul, dar acum nu era momentul potrivit să discute despre asta. Deși Sam bănuia că, ținând cont de nunta iminentă a lui Gray, subiectul urma să iasă din nou la iveală în zilele ce vor urma.

– Și acum tu ți-ai găsit femeia potrivită.

– Într-adevăr, am găsit-o, chicoti Gray. Dar oricât de încântat m-aș simți să te văd aici, mă îndoiesc că nunta a fost cea care te-a atras în locul acesta. Și nici nu cred în prostiile tale despre vacanță.

– Sunt aici ca să te ajut să-ți sărbătorești nunta. Prezența mea nu are alt scop în afară de asta.

– Fără îndoială.

Vocea lui Gray era încărcată de suspiciune. Problema cu prietenii vechi era că te cunoșteau mult prea bine.

– Și sunt nerăbdător să văd căminul familiei tale.

– Îmi va face plăcere să-ți arăt împrejurimile, dar mă tem că nu vei sta la Fairborough. A fost grav deteriorat într-un incendiu, iarna trecută.

– Doamne sfinte. Sam privi țință către prietenul său. Cât de rău a fost?

– Foarte rău, dar din fericire renovările sunt pe terminate. Însă, cu toate că familia mea locuiește din nou acolo, nu suntem încă pregătiți să găzduim oaspeți. Cei care sosesc pentru nuntă vor sta la conacul Millworth, casa de la țară a familiei logodnicei mele.

– Ah da, adorabila Lady Lydingham. Ce mai face?

– E ocupată până aproape de frenezie, și cu o mică notă de panică în tot amestecul, ca să fie treaba treabă. Gray chicoti. O astfel de nuntă necesită mai multe pregătiri decât mi-aș fi închipuit eu vreodată. Camille vrea ca totul să fie perfect și, cu toate că a mai trecut o dată prin asta și are parte de ajutoare cu experiență, la fel ca și de una dintre surorile ei, în jurul ei plutește un aer vizibil de nebunie.

Sam își ascunse amuzamentul.

– A, da?

– Doar știi cum sunt femeile. Ai și tu surori.

– Da, dar nunta surorii mele celei mai mari nu a fost atât de impresionantă pe cât bănuiesc că va fi a ta, și nici una dintre surorile mele mai mici nu a atins vârsta potrivită pentru a-și plăni nunta. Dar pot să-mi imaginez haosul. Sam tăcu. Știu că nunta nu va avea loc decât peste câteva săptămâni. Sper că sosirea mea timpurie nu se va dovedi o problemă. Am petrecut deja câteva zile în Londra. Cum se află doar la o oră distanță cu trenul, cât timp stau aici intenționez să mă întorc în oraș ca să mă ocup de cele câteva treburi care mi-au mai rămas, dar aș putea cu siguranță să rămân în Londra până când...

– Nu fi ridicol, pufni Gray. Sunt încântat să te am aici. Conacul Millworth este mai mult decât încăpător ca să găzduiască oricât de mulți oaspeți. Și nu mă deranjează să spun că nu mi-ar strica încă o prezență masculină în casă. Părinții lui Camille călătoresc, și nu suntem siguri când se vor întoarce. Cât despre unchiul ei, nimeni nu știe unde se află, dar sperăm că o să apară înainte de nuntă. Deși se știe bine că nu poți să ai prea mare încredere în unchiul Basil.

Sam dădu din cap.

– Cu toții avem una sau două astfel de rude.

– Soțul surorii gemene a lui Camille se ocupă cu politica și probabil nu va sosi decât cu o zi sau două înainte de nuntă, deși o așteptăm pe Beryl cât de curând. Făcu o grimasă. Cu siguranță îmi va fi de folos să am un alt bărbat prin preajmă după ce sosește Beryl. Pentru protecție, dacă nu pentru altceva. Beryl nu ține prea mult la mine.

– Sora ei geamănă? Sam ridică dintr-o sprânceană. Trebuie să fie o situație interesantă.

Gray chicoti.

– N-ai nici cea mai vagă idee.

– Și doamna Hargate?

Sam luă un ton nonșalant. În ciuda faptului că refuzul ei de a-l revedea fusese de neclintit, chiar nepoliticos de fapt, Sam era nerăbdător să o întâlnească din nou. Trecuseră aproape patru luni de la idila lor din New York. Mai exista o șansă ca ea să se fi răzgândit în privința reîntâlnirii lor. O șansă ca imaginea lui să fi rămas în gândurile ei la fel de vie cum rămăsese a ei în mintea lui. Femeia asta părea să-i apară în minte ori de câte ori își închidea ochii.

– Cine? se încruntă Gray nedumerit.

– Doamna care v-a însoțit pe tine și pe logodnica ta la New York? Însoțitoarea? Credeam că e o rudă a lui Lady Lydingham.

– Ah, desigur. Expresia lui Gray se luminează. Delilah. Lady Hargate.

– Lady Hargate?

Începea să devină interesant.

– E sora mai mică a lui Camille.

– Chiar așa? Avusesem impresia că era o rudă mai îndepărtată.

– Nu au fost prea apropiate în trecut, deși Camille încearcă să corecteze asta. A fost unul dintre motivele pentru care a rugat-o pe Delilah să ne însoțească, și probabil că Delilah a acceptat din aceeași cauză. De altfel, ar face o criză dacă i te-ai adresa cu „doamna Hargate“. Este foarte, ăăă, tradiționalistă în privința unor astfel de lucruri. Aruncă o privire curioasă către Sam. Nu știam că v-ați întâlnit.

– Doar în trecere, zise Sam cu naturalețe. „Doar drept blestemata ei de aventură.“ Chiar mă îndoiesc că-și mai amintește de numele meu.

Era limpede acum că, în timp ce ea nu încercase cu tot dinadinsul să-l mintă, îl făcuse să creadă că era altcineva decât în realitate. Doamna Hargate – ha!

– A sosit la conac acum câteva săptămâni, în același timp cu Teddy, Lady Theodosia Winslow. Teddy conduce pregătirile de nuntă. Răposatul ei tată a fost conte. Teddy și mama ei se află

printre cele mai renumite organizatoare de nunți și evenimente în înalta societate din întreaga Anglie. Camille spune că sunt extrem de solicitate și nu se angajează decât pentru cele mai importante evenimente. Din fericire, Teddy este, de asemenea, și cea mai apropiată prietenă a lui Delilah. Din nefericire, serviciile lor costă o mică avere, zise el sec. Delilah susține că ele trebuie cu tot dinadinsul să ceară prețuri exorbitante, pentru că nimic din ceea ce primim pe gratis nu e prețuit cu adevărat.

Sam încuviință.

– Are dreptate.

– Și lăsând la o parte calitatea serviciilor lor... Gray își coborî vocea la un ton confidențial. Cred că răposatul conte a risipit averea familiei, dar dacă într-adevăr este așa, nu a ajuns la urechile multora.

– Și totuși, ai bănuiele tale.

– Poate că anii petrecuți departe nu mi-au schimbat modul de a privi lucrurile. Oricine de aici care ar putea nutri aceleași bănuiele nu le-ar da niciodată glas, cel puțin nu în public. Pur și simplu nu se face. Păstră o lungă tăcere. Dacă tot a venit vorba de bănuiele, de ce ești aici, de fapt?

– Mă rănești adânc, Gray. Sam adoptă un ton revoltat. Mă afflu aici pentru nunta ta, desigur. Și ca să petrec puțin timp cu un vechi prieten. Și ca să-mi reînnod relațiile cu firma din Londra care-mi supraveghează întreprinderile internaționale. Și dacă în acest timp conversația va duce către, ah, ce să spun, vreun fel de investiție sau oportunitate sau...

– Aha! răsă Gray. Știam eu că ai un motiv ascuns.

– Cătuși de puțin. Eu doar... Sam rânji. Nu cred că-i drept să țin asta numai pentru mine.

– Ce să ții doar pentru tine?

– Păi, ce fel de prieten aș fi dacă nu te-aș face părtaș la asta?

– Părtaș la ce?

– Știu cât de mult iubești viitorul și orice poartă iz de progres.

– Progres? Ochii lui Gray se îngustară gânditori. Și viitor, spui?

– Ar trebui să te previn, este vorba de ceva extrem de teoretic.

– Așa este? O lucire familiară sclipi în ochii lui Gray. Atunci, presupun că, în același timp, e și deosebit de interesant.

– Este, într-adevăr. Sam se înclină mai aproape de vechiul său prieten. Ce-ai zice de proiectul unor trăsură fără cai?

– Trăsuri fără cai? gemu Gray. Ai înnebunit?

– Șșș. Sam aruncă o privire către vizitiu. E mai bine să discutăm despre asta între patru ochi.

– Keech e demn de încredere. Și nu am nici o îndoială referitor la sănătatea lui mintală.

– Chiar și așa.

– Și totuși, nu mi-ar plăcea să mă creadă nebun. Gray lăsă să-i scape un oftat de resemnare. Și bănuiesc că asta e una dintre cele mai nebunești idei pe care le-ai avut vreodată.

– Sau una dintre cele mai strălucite.

Sam îi aruncă încă un rânjet. Gray îl studie îndeaproape, apoi dădu din cap.

– Foarte bine, atunci. Se întoarse și-l strigă pe vizitiu. Keech, o să coborâm aici. Domnul Russell ar prefera să facă restul drumului pe jos, și nu mi-ar strica nici mie puțină mișcare. Cine știe cât o să mai dureze vremea asta splendidă de toamnă. Și, de altfel, aproape că am ajuns la alea din Millworth.

– Foarte bine, domnule.

Keech strânse de căpăstru și opri caii. Sam și Gray coborâră din trăsură. Gray dădu din cap către vizitiu.

– Te rog să duci bagajele domnului Russell în casă. O să ajungem și noi în curând.

– Cum doriți, domnule Elliott.

Vizitiul își atinse marginea pălăriei cu degetele și porni trăsura. Gray așteptă ca vehiculul să se îndepărteze îndeajuns.

– Ei bine, continuă. Ce-i cu prostiile astea?

– Nu sunt deloc prostii, și ar putea la fel de bine să devină un mod de a trăi în viitor.

– La fel ar putea și mașinăriile zburătoare, dar o să mai treacă mult timp până o să vedem una care să reușească să se ridice măcar un centimetru de la sol.

Sam îi aruncă prietenului său un zâmbet increzut.

– Eu am văzut.

Sprâncenele lui Gray țâșniră în sus.

– Ai văzut o mașinărie zburătoare care funcționează?

– Nu fi ridicol. Ar fi fost absurd. Mă îndoiesc că omul a fost menit să zboare, deși n-aș paria vreodată pe asta. La urma urmei, lumea se schimbă în fiecare zi. Rânjetul i se lărgi. Dar am văzut o trăsură fără cai.

– Și eu am văzut o trăsură fără cai. Gray dădu din cap și porni în josul drumului, cu Sam alături de el. Niște obiecte destul de inutile în momentul de față, aș putea spune.

– Chiar așa.

Gray se opri și se holbă la Sam.

– Ce vrei să spui, chiar așa?

– Vreau să spun că în momentul de față sunt destul de inutile. Sam începu din nou să meargă adoptând o atitudine nonșalantă. Dar numai pentru moment.

– M-am desfătat de fiecare dată privindu-te cât de mult îți face plăcere să fii circumspect. Ce încerci să-mi spui?

– Care e cea mai mare problemă cu trăsurile fără cai?

– Nu știu. Chiar nu m-a interesat în mod special până acum. Gray se gândi o clipă. Un motor eficient și compact presupun. Desigur, au existat multe progrese în ultimii ani. Combustie internă și...

Sam râse.

– Parcă spuneai că nu te interesează?

– Nu mă interesează, zise Gray ferm și apoi ridică din umeri. Deși este o propunere uimitoare, ce-i drept.

– Am una încă și mai bună. Tocmai ce am întâlnit un german, un domn Benz, care nu numai că a patentat un motor cu combustie internă, dar a și proiectat și construit un vehicul la care să poată fi folosit.

– La fel au făcut și alții.

– Da, dar Benz are ceva ce-mi place. Și nu a făcut doar să trântască un motor într-o trăsură. A proiectat un vehicul complet. Trei roți, cadru din schelet metalic, sistem de transmisie diferențial et cetera. Ce-i drept, sistemul de direcție mai trebuie îmbunătățit.

– Și ai vrea să investești în trăsura asta fără cai?

– Autovehicul, spuse Sam cu fermitate. Benz îl numește „autovehicul“.

– Cred că francezii folosesc cuvântul „automobil“.

– Da, am mai auzit de asta. Automobil. Sam reflectă asupra cuvântului. Îmi place. Sună bine. Însă ar putea să fie mai scurt. Ceva cu mai multă rezonanță...

Gray se opri și-l privi aspru.

– Deci, ai sau nu ai de gând să investești în invenția acestui om?

– Da. Și nu.

Sam rânji și porni în tihnă de-a lungul drumului. Gray se repezi după el.

– Da și nu?

– Asta am spus.

– Dacă mi-ai face plăcerea să explici fără ocolișuri în loc să joci jocul ăsta prostesc...

– Benz începe să-și producă autovehiculele. Sam îi aruncă un rânjet pieziș prietenului său. Am cumpărat unul.

– Imaginează-ți cât sunt de surprins, zise Gray sarcastic.

– Și-mi va fi expediat aici. Ți-l amintești pe Jim?

James Moore fusese mâna dreaptă a lui Sam de-a lungul ultimilor patru ani. Fuseseră momente când Sam se întrebase cum de reușise să se descurce până atunci fără el.

– Desigur.

– Vine cu autovehiculul. Lăsând la o parte orice probleme neprevăzute, ar trebui să ajungă aici până la sfârșitul săptămânii.

Gray strânse din dinți de nerăbdare.

– Și ce ai de gând să faci cu el, dacă îmi permiți să întreb?

– O să-l încerc. Să văd cum se... simte. Privi către prietenul său. Să-i înțeleg adevăratul potențial. Vreau să-mi dau seama de unul singur dacă deschide calea către viitor, și în caz că este așa, vreau să mă aflu la începuturile ei.

– Așa, și?

– Și am impresia că nimic nu-i atrage mai mult pe americanii înstăriți decât orice lucru apreciat de către aristocrația europeană, în special cea britanică.

Gray dădu din cap aprobator.

– După cum o dovedesc reședințele opulente pe care parveniii din America le construiesc cu o dezinhibiție totală. Persoanele de față se exclud, bineînțeles.

– E vorba mai mult de mama și de surorile mele, știi asta. Sam lăsă comentariul să treacă. Tendința către exces pe care o dovedeau mama și surorile sale reprezenta pentru el o sursă de iritare permanentă. Dar ele sunt exact genul de oameni despre care vorbesc.

– Și totuși, încă nu am nici cea mai vagă idee despre ce încerci să-mi spui.

– Încerc să-ți spun că, dacă membrii aristocrației britanice vor considera autovehiculul o jucărie pentru cei avuți, americanii îi vor urma îndeaproape. Și odată ce pătura superioară din America se cramponează de ceva, toată lumea vrea o variantă a aceluiași lucru. Până la urmă, ai putea să dai peste autovehicule sau automobile peste tot în lumea civilizată. Sam rânji. Și totul începe aici.

– Aici?

– Benz se așteaptă să producă și să vândă autovehicule până la sfârșitul anului viitor, în plus față de cele câteva pe care le-a vândut deja.

– Odată ce rezolvă problema cu sistemul de direcție?

– Exact. Sam dădu din cap. Am încheiat cu el o înțelegere în care să pun bazele unei mici fabrici în Anglia, unde să-i produc mașinile, cu materiale de cea mai bună calitate, destinate clasei superioare. Sam se opri. Era destul de sigur că prietenul său va accepta să ia parte la plan, dar era vorba de nunta lui Gray, și englezii îl frapaseră întotdeauna drept destul de conservatori în ceea ce privea amestecul afacerilor cu evenimentele sociale. Mă gândeam că nunta ta ar reprezenta cea mai potrivită ocazie ca să prezint autovehiculul și să trezesc interes pentru el. Poate chiar aş reuși să închei niște comenzi în avans.

– În țara asta luăm rareori decizii pripite. Gray se gândi o clipă. Va trebui să-ți începi campania cu mult înainte de nuntă. Aruncă o privire atotștiutoare către prietenul său. Și asta-i motivul pentru care ai venit mai devreme.

Sam rânji.

– Speram să mă prezinți celor mai influenți dintre lorzii ăștia ai tăi.

– Te-aș prezenta, dar am fost plecat mult prea mult timp și, din păcate, n-am mai păstrat legătura cu ei. Din fericire, Camille și surorile ei probabil că se cunosc cu toți cei care merită cunoscuți, și mulți dintre ei vor participa la diversele activități sociale pe care le-a planificat de acum și până la nuntă. Dineuri, picnicuri și altele asemenea. Un ton gânditor se strecură în vocea lui Gray. Vor exista nenumărate ocazii în care să-ți prezinți autovehiculul, și nu m-ar mira deloc să trezească un viu interes. Mai mult decât suficient ca să punem producția pe roate cu o speranță semnificativă de succes.

– Să punem?

– Am presupus că-mi vei cere să-ți fiu partener în această acțiune.

– Nu știam că era nevoie să-ți cer.

Gray râse. Sam își cântări din priviri prietenul.

– Nu e nevoie să-ți explic cât de ipotetic este totul. Autovehiculele sau automobilele astea s-ar putea dovedi nimic mai mult decât niște jucării. Ne confruntăm cu un risc destul de mare de a pierde orice am investi în această inițiativă.

– Riscul a făcut întotdeauna parte din joc.

– Și a furnizat o mare parte din distracție. Dacă nu iese nimic altceva, cred că măcar o să ne distrăm. La urma urmei, amândoi am câștigat averi însemnate. La ce mai sunt bune, dacă nu ne putem distra și noi puțin? Sam îl studie pe celălalt bărbat. Deci pot să contez pe tine?

– Să nu care cumva să încerci să mă ții deoparte.

– Bine.

Sam dădu din cap cu satisfacție. Nu crezuse nici o clipă că Gray ar fi refuzat să ia parte la această întreprindere. Iar riscul reprezenta doar o parte din atracție. Nici unul din ei nu ajunsese acolo unde se afla mizând pe cea mai sigură carte pe care o avusese în mână. Ce-i drept, o astfel de afacere era mult mai primejdioasă decât fuseseră trenurile, sau oțelul, sau transporturile navale. Era vorba de ceva cu totul nou. Și urma să fie o aventură captivantă.

– Dar de ajuns cu discuțiile despre afaceri. Spune-mi mai multe despre Camille și surorile ei. „Mai ales despre *Lady Hargate*.“

– Și să-ți stric surpriza? E cel mai bine să tragi singur concluziile. Și, de altfel, am ajuns deja. Gray își flutură mâna într-un gest grandios. Bine ai venit la conacul Millworth!

Sam fusese mult prea ocupat să-și expună planurile referitoare la autovehicule ca să observe că se apropiaseră. Acum se opri și examinează clădirea ce se contura înaintea lor.

Millworth era o casă îndeajuns de distinsă, construită din piatră în nuanțe șterse de cenușiu. Nu aparținea nici unui stil vizibil, ci mai degrabă arăta de parcă ar fi crescut de-a lungul anilor, evoluând și schimbându-se după cheful proprietarilor săi. Chiar și așa, reprezenta replica unui conac englezesc de la țară. Sau cel puțin așa era pentru cineva care nu mai văzuse înainte un astfel de conac.

Deci aceasta era reședința familiei lui *Lady Hargate*. Interesantă și cu totul diferită de ceea ce se aștepta. Ea îi lăsase impresia clară că ar fi fost o rudă cu mult mai puține mijloace decât *Lady Lydingham*. O rudă săracă, deși, ce-i drept, nu o spusese niciodată pe șleau, ca o ființă vicleană ce negreșit era. Și totuși, nu-l frapase drept o femeie abilă. Nu, îi păruse a fi onestă și deschisă. Chiar și așa, se pricepea mai bine să deslușească firea bărbaților decât pe a femeilor, ceea ce-l dusesese către ruină în trecut.

Acum că se gândea la asta, *Lady Hargate* îi spusese foarte puține despre ea însăși, cu toate că era în mod evident educată și foarte pricepută la artă și literatură, ba chiar și la politică. Avea acel mod subtil de a flirta pe care el îl găsisese dintotdeauna fascinant. Asta și împreună cu faptul că ea îl considerase a fi angajatul unuia dintre partenerii de afaceri ai lui Gray atunci când Sam trecuse pe la apartamentul acestuia ca să-i lase niște acte, și nu avea nici cea mai mică idee despre averea și poziția lui în societate, o făcuseră și mai interesantă. Se săturase până peste cap de femei pe care nu le preocupau decât averea și statutul lui.

De ce nu fusese onestă cu el în ceea ce privea adevărata ei identitate rămânea o întrebare fără răspuns. Și mai era și povestea aceea despre dorința ei de a avea o aventură. Amintirea îl făcu să zâmbescă.

Privirea lui Gray se îngustă.

– De ce zâmbești așa?

– Așa cum? Sam luă un aer nevinovat. Pur și simplu mă bucur să-mi revăd un vechi prieten.

– Da, mă gândeam eu că despre asta era vorba.

Gray începu să urce scările către casă. Sam își urmă prietenul. Și totuși, nici el nu-i mărturisise lui *Lady Hargate* cine era de fapt. Dacă ai fi privit situația din unghiul potrivit, cu un ochi închis poate, o jumătate de adevăr o anula pe cealaltă. *Lady Hargate* afirmase că era o femeie practică, și aceasta reprezenta o manieră foarte practică de a privi întâlnirea lor precedentă. *Aventura ei*. Chiar și așa, din proprie experiență, femeile care pretindeau că sunt practice de cele mai multe ori nu erau.

Urma să afle destul de curând, presupuse el. Și urma să descopere, de asemenea, pe care dintre lucruri îl găsea ea cu totul de neuitat. *Aventura sau bărbatul*.

Capitolul 2

– ... Și Grayson a plecat la gară ca să-și întâmpine unul dintre prietenii din America. Camille se cufundă într-unul din scaunele de grădină din fier forjat așezat alături de cel al surorii ei, pe terasa ce domina terenurile și grădinile aparținând de Millworth. Ceaiul servit pe o masă în aer liber le permitea celor două surori să se bucure de după-amiaza încă plăcută a unei zile de toamnă târzie.

– Deși Keech ar fi fost perfect capabil să se ocupe de asta și fără el. Camille bătu darabana pe masă. Sincer, câteodată mă gândesc că toți anii aceștia petrecuți în America l-au schimbat pe Grayson în feluri pe care nu le pot înțelege.

– În bine sau în rău?

Delilah umplu o ceașcă de ceai și i-o înmână surorii sale.

– Asta rămâne de văzut. Camille lăsă să-i scape un suspin de resemnare. Americanul ăsta a sosit mult prea devreme. Doar nunta are loc de-abia peste trei săptămâni. Dar Grayson a lăsat

de înțeles că s-ar putea ca prietenul lui să plece la Londra din când în când. Și, cum presupun că lui Grayson i-ar prinde bine niște companie masculină, probabil că e mai bine că s-a întâmplat așa. O să-l țină ocupat și la o parte din drumul nostru.

– Și asta e mereu o idee bună, spuse Teddy pe gânduri, cu privirea ațintită spre carnetul ce stătea deschis în fața ei, pe masă. Măzgăli o notiță rapidă și apoi își ridică ochii. Cine este prietenul ăsta?

– O, am uitat de care dintre ei e vorba. Camille nu dădu multă importanță întrebării. Grayson și-a invitat o grămadă dintre prietenii din America, și mulți dintre ei ne-au scris că intenționează să participe la nuntă.

– Dar nu poți să-ți amintești numele nici unuia, zise Delilah într-o manieră nonșalantă, de parcă puțin i-ar fi păsat care dintre prietenii americani ai lui Grayson plănuiau să ia parte la nuntă.

Nu că s-ar fi gândit că domnul Russell ar fi putut să-și facă dintr-odată apariția la conacul Millworth. Nu, patronul lui, un anume domn Moore dacă își amintea bine, ar fi putut destul de bine să călătorească spre Anglia pentru nunta lui Camille cu Grayson, dar se îndoia că ar aduce cu el un angajat. Ar fi fost cum nu se poate mai nepotrivit. Deși nu puteai fi niciodată sigur de ce ar fi în stare să facă un american. Te puteai aștepta probabil la ceva deplasat.

– Îmi stă pe limbă. Camille își împreună sprâncenele. I-am întâlnit pe mai mulți dintre partenerii de afaceri ai lui Grayson atunci când am fost în New York și sunt aproape sigură că nou-venitul făcea parte dintre ei. De fapt, cred că el și Grayson sunt foarte buni prieteni, ca și parteneri în numeroase investiții de succes. Ceea ce-mi face scăparea să fie și mai neplăcută. Oare cum îl chema? Se gândi un moment. Dar nu mai contează acum, presupun. Trebuie să sosească din clipă în clipă.

– Ceea ce îmi amintește – Teddy își lăsă jos stiloul și se rezemă de spătar – că ar trebui să trecem peste cele mai recente răspunsuri la invitații. Nu mi-ar plăcea să pierd numărul persoanelor care chiar urmează să participe la nuntă.

– Îndrăznesc să spun că nu vor fi mulți care să refuze, zâmbi Camille cu îngâmfare. Nunta mea va fi un eveniment social memorabil.

– La fel cum a fost și prima, îi atrase Delilah atenția.

Mama lor nu acceptase nimic mai puțin. Camille râse.

– A fost, nu-i așa? Dar bineînțeles că de data asta va fi diferit.

Primul soț al lui Camille, Harold, fusese cu mult mai în vârstă decât ea și exact acel fel de bărbat cu care era de așteptat ca surorile să se mărite: bogat, cu un titlu respectabil și legături de familie ireproșabile. Camille nu s-ar fi dat în lături de la a recunoaște că își iubise soțul cu adevărat și că avuseseră un mariaj reușit. Dar, dacă i s-ar fi cerut stăruitor, Camille ar fi mărturisit, de asemenea, că Harold nu fusese adevărata iubire a vieții ei. Ceea ce făcea din mult așteptata sa nuntă cu Grayson Elliott un eveniment cu atât mai deosebit.

– Și asta dă o cu totul altă înfățișare lucrurilor. Un zâmbet meditativ apărui pe buzele lui Camille. Știi, n-aș fi crezut vreodată că mi se va întâmpla asta. Că ni se va întâmpla nouă, mai degrabă. Chiar n-aș fi crezut că-l voi mai revedea după ce a părăsit Anglia. Nu mi-am închipuit că vom avea o nouă șansă de a ne clădi o viață împreună.

– Ai fi înclinat să renunți la orice speranță, la capătul unui întreg deceniu.

Delilah îi umplu din nou ceașca.

– Grayson a fost plecat timp de unsprezece ani, nu-i așa? întrebă Teddy.

– A făcut avere în America, zise Delilah. Un timp petrecut cu folos, așa putea spune.

– N-ar fi trebuit să plece deloc, dar presupun că, din multe puncte de vedere, a fost la fel de mult vina mea cât și a lui. Și totuși, mi se pare de preferat ca el să fie bogat și nu sărac. Posed propria avere, desigur, dar cred că societatea are tendința să nu se uite cu ochi buni atunci când soția este cea bogată, de parcă ar fi umilitor în vreun fel pentru bărbatul în cauză. Nimeni nu pare să privească de două ori atunci când soțul este plin de bani.

– Cu toate că nimeni nu stă la rând să ia de nevastă o fată săracă.

– Nu pare drept, nu-i așa? Camille clătină din cap. O femeie care se mărită pentru rang și avere, mai ales dacă nu le posedă ea însăși deja, trece deseori drept o arivistă, cu toate că aceasta este singura posibilitate pe care o poate avea, chiar și în epoca în care trăim, de a-și îmbunătăți situația. Un bărbat care se însoară pentru bani, în schimb, este pur și simplu considerat inteligent. Și mi se pare că un bărbat care depinde de banii soției lui este mai înclinat să o înșele. Camille dădu din umeri. Totuși, este plăcut să știi că banii nu reprezintă un impediment. Putem să lăsăm trecutul în urmă, acolo unde-i și e locul. Prefer mult mai degrabă să privesc spre viitor.

– N-am nici cea mai mică îndoială că veți fi fericiți împreună. Teddy zâmbi și apoi se întoarse către prietena ei. Și tu, Dee? Ce-ai vrea să faci în viitor?

Camille chicoti.

– Cu cele două fiice mai mari la casa lor acum și fericite în cea de-a doua căsnicie, aș îndrăzni să spun că mama și-a pus cu siguranță problema viitorului lui Delilah. Știu că o mare parte dintre cei invitați la nuntă la cerința mamei sunt gentilomi fără obligații, în căutare de o soție. Presupun că-și închipuie că vei avea la dispoziție un teren de vânătoare prolific.

– I-am permis mamei să-mi conducă viața la primul meu măritiş. Nu intenționez să o mai las să facă același lucru și a doua oară. Totuși, nu mă deranjează ajutorul ei, căci plănuiesc într-adevăr să mă recăsătoresc. Mama se pricepe foarte bine la astfel de lucruri. Și cum ea, ca și tine, desigur, a avut prevederea să adune la nuntă posibili soți pe care să-i pot examina, intenționez să continui a-mi căuta cu toată seriozitatea un bărbat în rândurile lor. Se întoarse către prietena ei. Dar o întrebare și mai importantă decât cea despre planurile mele, Teddy, este: Tu ce ai de gând?

– Mi-a plăcut întotdeauna felul în care reușești să abați atenția de la tine însăși atunci când e vorba de o întrebare la care nu dorești să răspunzi.

Un zâmbet ironic îi arcui în sus colțurile buzelor.

– Absolut deloc. Chiar și pentru ea însăși, propria obiecție părea a fi departe de adevăr. Pur și simplu nu reușesc să-mi închipui că ai vrea să organizezi evenimentele altora câte zile vei avea.

Nu am nici cea mai vagă idee despre planurile tale. Ai fost atât de ocupată anul acesta organizând nunți și petreceri, că de-abia te-am văzut la față.

– Atunci ar trebui să ții mai multe petreceri, rânji Teddy.

– O să mă gândesc cu siguranță la asta, zise Delilah într-un mod afectat, apoi îi întoarse zâmbetul prietenei sale.

Delilah și Teddy fuseseră apropiate ca niște surori din ziua în care se întâlniseră pentru prima oară la Academia pentru Tinere Doamne Cultivate domnișoarei Bicklesham, și își promisese una alteia să rămână prietene adevărate pentru tot restul vieții. Cu toate că scopul oficial al destul de nou fondatei academii fusese să pregătească tinerele femei din aristocrație pentru pozițiile în viață cărora le fuseseră menite, școala domnișoarei Bicklesham nutrise tendințe rebele de nebănuite. Atât Delilah, cât și Teddy ieșiseră pe porțile academiei nu numai cu un bagaj solid de cunoștințe referitoare la arta de a organiza un dineu pentru o sută de persoane și de a administra un conac somptuos, ci și cu noțiuni de bază de latină, matematică, astronomie, filosofie și economie. Delilah nu se folosise până atunci în mod special de nici una dintre acestea din urmă, deși îi atribuia programei neobișnuite a domnișoarei Bicklesham propria capacitate de a se descurca în orice conversație cu aplomb și încredere în ea însăși.

– Sau o nuntă, adăugă Teddy.

Delilah sorbi din ceai.

– Mă voi gândi și la asta.

De asemenea, Teddy cunoștea cele mai multe dintre secretele lui Delilah, la fel cum și Delilah le știa pe ale ei. Probabil că și alții bănuiau adevărul, dar Delilah putea să jure că ea era singura care știa cu siguranță că Lady Theodosia și mama ei, contesa de Sallwick, nu organizau nunți și petreceri doar pentru propria plăcere, ci pentru că aveau nevoie de venitul pe care acestea îl aduceau.

– Am de gând să mă mărit, zise Teddy, doar că mi se pare extrem de dificil să-mi găsesc bărbatul potrivit.

– Da, mai e și asta, murmură Delilah.

Imaginea zâmbetului seducător al domnului Russell îi străfulgeră prin minte. Fața lui avea obiceiul agasant să apară de niciunde,

atunci când venea vorba despre bărbați dezirabili și căsătorie, și mai cu seamă acum.

Delilah încercase să și-l scoată cu totul din minte și într-adevăr fuseseră zile când nu se gândise la el aproape deloc. Din nefericire, imaginea lui îi apărea sub pleoape ori de câte ori își închidea ochii. Era în același timp supărător și fără rost. La urma urmei, nu avea să-l mai întâlnească din nou. Dar din ziua în care se întorsese la Millworth, amintirea lui își aflase reședință constantă în străfundurile minții ei. Se întâmplase fără îndoială din cauza apropierii nunții și a tuturor acelor blestemați de americani care urmau să-i invadeze în curând.

Cu siguranță nu era din cauză că el ar fi fost bărbatul potrivit pentru ea. Departamentele de asta. Domnul Samuel Russell era total opusul felului de bărbat pe care ea plănuia să și-l aleagă drept al doilea soț. Și lăsând la o parte nenumărate alte motive, el era american. Era o partidă total nepotrivită. Pe lângă asta, el reprezentase o aventură. Aventurile erau menite să fie scurte, plăcute și cu un final bine definit. Și, mai cu seamă, erau de ținut doar pentru sine. Domnul Samuel Russell era un secret pe care nu-l va împărtăși vreodată nici celei mai apropiate prietene.

– Bine atunci. În ochii lui Camille se aprinseră niște sclipiri nebunatice. Ar trebui, într-adevăr, să ne uităm peste lista de invitați. S-ar putea să reușim să-ți alegem și ție un viitor soț, la fel ca și lui Delilah.

Teddy râse.

– Aș prefera mai degrabă să-l aleg în persoană decât de pe o listă, dacă nu-ți e cu supărare.

– Nu m-ar surprinde câtuși de puțin dacă ai cunoaște deja fiecare invitat de pe listă.

Camille ciocăni în carnetul lui Teddy cu vârful degetului.

– Nici pe mine. Teddy strâmbă din nas. Ceea ce, fără îndoială, face parte din problemă. Mi-ar plăcea să cunosc pe cineva nou. Pe cineva diferit. Cugetă o clipă. Pe cineva care, cum să spun, nu-mi știe familia și nici trecutul. Pe cineva pe care nu l-am cunoscut, și care nu m-a cunoscut timp de o bună parte a vieții mele. Ceea ce cred că reprezintă una dintre problemele societății în care trăim. Nu avem parte niciodată de o infuzie de sânge

proaspăt. Avem de-a face întotdeauna cu aceiași oameni, cu aceleași familii, e totul atât de... ei bine, previzibil, cred că acesta e cuvântul potrivit. Mi-ar plăcea ceva, sau mai degrabă mi-ar plăcea cineva *imprevizibil*.

– O aventură, murmură Delilah.

– Chiar așa. Teddy zâmbi larg către prietena ei. Vreau un bărbat care să reprezinte o aventură. Să fie necunoscut, și nou și palpitant.

– Și să-ți facă inima să o ia la goană, spuse Delilah fără să-și dea seama.

Camille și Teddy o priviră cu surprindere.

– Nu asta face o aventură? zise Delilah repede. Îți face inima să o ia la galop? Grayson nu-ți face inima să o ia la galop?

– A făcut-o dintotdeauna. Lui Camille îi reveni zâmbetul satisfăcut. Poate că unul dintre prietenii americani ai lui Grayson ar fi mai potrivit pentru aventura ta, Teddy. Nu au titluri, dar n-am aproape nici o îndoială că posedă cu toții averi frumușele.

– Nu sunt sigură că aș vrea să mă duc tocmai în America pentru a-mi găsi perechea potrivită. Teddy își sorbi ceaiul rămasă pe gânduri. Cu toate că ar fi cu siguranță un lucru neașteptat și o aventură pe cinste.

– N-ai nici cea mai mică idee, zise Delilah mai mult pentru ea însăși decât pentru celelalte.

Mai cu seamă dacă era vorba de bărbați minunat de chipeși, cu trupuri tari ca piatra și cu ochi câprui jucăuși.

Camille studie pentru un moment planul de desfășurare a nunții.

– Și ce mai dorești, Teddy, cu excepția neprevăzutului? Ce cauți la un posibil soț?

– Nu știu sigur, știu doar că aș vrea pe cineva care nu se află în căutarea unei tinere aflate la primul său sezon în înalta societate. Doar am atins, la urma urmei, mult prea matura vârstă de douăzeci și șase de ani.

Teddy le azvârli celorlalte două femei un zâmbet melancolic.

– Ca și mine, spuse Delilah cu blândețe.

Nu putea să facă nimic ca să-i ușureze lui Teddy neliniștea față de vârsta sa, o grijă pe care și Delilah o împărtășea într-o

oarecare măsură. Dar Teddy chiar nu avea pentru ce să-și facă griji. Cu statura sa înaltă, cu bogatul său păr roșcat și cu aerul ei de competență și inteligență, Teddy poseda o natură în același timp clasică și ieșită din comun. Delilah se gândise de mult timp că Teddy se potrivea mai bine la înfățișare cu Beryl și Camille, decât Delilah însăși. Gemenele erau înalte și blonde, și de o frumusețe enervant de perfectă. În timp ce albastrul ochilor ei era asemenea cu cel al surorilor sale, Delilah era cu câțiva centimetri mai scundă decât ele, cu o siluetă puțin mai plină și cu părul de un castaniu-închis bine definit. Cu toate acestea, oglinda îi dezvăluia că era cu totul adorabilă, chiar dacă se simțise întotdeauna destul de ștearsă pe lângă zeițele de gemeni. Ca atare, putea cu siguranță să înțeleagă preocuparea lui Teddy referitoare la defecte reale sau imaginare.

– Și nu sunt câtuși de puțin îngrijorată, continuă ea.

– Ești văduvă. Ai mai fost căsătorită. Dacă asta ar fi un joc, ai fost deja aleasă o dată. Acum pur și simplu te joci din nou. Eu n-am fost niciodată aleasă, sau, mai degrabă, n-am mai fost măritată.

Teddy amestecă zahăr în ceai.

– Asta nu e pe deplin adevărat, așa-i? sublinie Delilah.

– Acea a fost o greșală îngrozitoare. Tonul vocii lui Teddy se înăspră. Am irosit aproape un an logodită cu un bărbat cu totul nepotrivit pentru mine. Mă consider norocoasă că nu m-am măritat cu el.

Camille făcu ochii mari.

– Ce s-a întâmplat?

Teddy sorbi din ceai cu o atitudine firească.

– A murit.

Camille se cutremură.

– O, Doamne.

– Nu ai de ce să faci fața asta, Camille, îi atrase atenția Delilah. Nu e ca și cum i-ar fi făcut Teddy de petrecanie.

– Deși s-ar fi putut să recurg la asta dacă ne-am fi căsătorit până la urmă, zise Teddy ridicând din umeri și aruncând o căutătură încruntată către Delilah.

Nu-i plăcea să discute despre logodna ei, și Delilah avea destulă minte ca să nu aducă vorba despre asta.

– Dar de atunci ai mai avut și alte propuneri. Și nu ai acceptat nici una dintre ele.

– Din fericire, am învățat din propriile greșeli și am standarde foarte înalte. Teddy luă un ton trufaș. Cât despre plăcerile căsătoriei, încă nu am avut ocazia – își sprijini dosul mâinii pe frunte cu afectare și lăsă să-i scape un oftat dramatic – să le gust.

Delilah încercă să nu se înece. Acesta era un secret al lui Teddy pe care îl va lua cu ea în mormânt. Camille râse.

– Nu i-aș îngădui mamei să te audă spunând asta. Pretinde că nu e genul de mamă care să intervină în viețile copiilor ei, dar noi știm mai bine. Pur și simplu nu se poate abține să nu se amestece. Camille schimbă o privire de îndelungă suferință cu sora ei. Chiar dacă nu ești fiica ei, Teddy, ți-ar lua remarca drept o provocare. Te-ar mărita pe loc, în ciuda standardelor tale. Dar mi-ai ocolit întrebarea. Ceva neașteptat nu este un răspuns bun.

– Presupun că dacă aș avea răspunsul la ceea ce cauți, aș ști și unde să găsec acel lucru. Sau acel bărbat. Teddy cugetă o clipă. Presupun că nu vreau decât ceea ce ai găsit tu și Grayson. Se jucă, dusă pe gânduri, cu lingurița. Este ceva cu totul deosebit, să știi, și extrem de evident pentru toți cei din jurul vostru. Nu pot să-ți spun câte nunți am organizat și eu, și mama, la care nici mirele, nici mireasa nu păreau prea fericiți cu mariajul lor. Relația dintre voi este deosebit de rar întâlnită.

– Nimeni nu e mai conștient de asta decât mine. Și nici mai recunoscător. Camille surâse. Sper că și voi două vă veți afla în aceeași situație într-o bună zi. Privi către Delilah. Dacă asta e ceea ce vă doriți, desigur.

– Ei bine, eu am un plan, spuse Delilah. Și găsec că am reușit s-o scot destul de bine la capăt ori de câte ori am avut un plan.

Camille și Teddy schimbă între ele priviri de parcă fiecare ar fi cunoscut-o pe Delilah îndeajuns de bine cât să-și dea seama la ce se gândea. Ceea ce era absurd, desigur. În timp ce Teddy o cunoștea probabil mai bine decât oricine altcineva pe lume, Camille aproape că nu o cunoștea deloc. Camille și Beryl erau cu cinci ani mai în vârstă decât sora lor mai mică, o diferență îndeajuns de mare încât prezența lui Delilah să nu fi fost inclusă în mod special în viața lor. Deși, ce-i drept, surorile făceau toate trei efortul să schimbe

asta. De fapt, Delilah nu îi însoțise pe Camille și pe Grayson în scurta lor călătorie în New York tocmai cu scopul de a-și cunoaște mai bine sora?

„Și a ieșit grozav de bine“, șopti un glăscior în străfundurile minții ei. Delilah lăsa gândul să treacă nebăgat în seamă. În lunile ce urmaseră după Crăciun, când își promiseseră una alteia că se vor strădui să se poarte ca niște surori, și nu ca niște simple rude de sânge, ajunsese să o cunoască mult mai bine pe Camille, ba chiar și pe Beryl.

– Un plan? Camille ridică din sprâncene. Ce fel de plan?

– O, Dee plănuiește întotdeauna câte ceva. Teddy aruncă un zâmbet afectuos către prietena ei. De când o cunosc, a avut mereu câte un plan despre una sau alta.

– Am auzit despre planurile tale, zise Camille cu băgare de seamă.

– De la mama, presupun.

Camille încuviință.

– Atunci ai aflat și că majoritatea lor s-au dovedit cum nu se poate mai reușite.

– Ei bine, da. Am auzit și asta, aprobă Camille.

Teddy își ținu gura cu înțelepciune.

– Poate ai uitat, Delilah își numără argumentele pe degete, că plănuisem exact cu ce fel de bărbat intenționez să mă căsătoresc. Cu un titlu nu mai prejos de viconte, cu un venit considerabil, și fără foste soții sau copii care să-mi dea treburile peste cap. M-am măritat exact așa cum era de așteptat din partea mea.

– Credeam că asta era planul mamei, Camille remarcă în șoaptă către Teddy.

– Cu toate astea, a fost un plan ireproșabil, spuse Delilah.

Și același plan fusese urmat întocmai de către surorile ei mai mari. Și se dovedise a fi extrem de bine chibzuit. Cu toate că era adevărat că nu se gândise că Phillip ar fi putut să moară atât de timpuriu. De-abia își sărbătorește cea de a patruzeci și treia aniversare. Phillip cel impetuos, fermecător și intangibil.

– După moartea lui Phillip, m-am hotărât asupra unui plan în care voi începe să-mi caut în mod serios un nou soț odată ce vor fi trecut trei ani. Se opri să-și adune gândurile. Trebuie

să mărturisesc că nu a fost cu totul ideea mea. Phillip a lăsat o scrisoare alături de testament, în care îmi sugera să nu port doliu mai mult de șase luni și să mă recăsătoresc după doi sau trei ani. Și acest timp a trecut deja.

– Ce grijuliu din partea lui, observă Teddy cu un zâmbet suficient de agreabil care nu conținea nici un strop de sinceritate.

Faptul că Teddy nu avea de gând să-l ierte pe Phillip chiar dacă Delilah o făcuse purta însemnul unei prietenii adevărate.

– A fost grijuliu, spuse Delilah cu fermitate. Dar de la moartea lui Phillip și până acum nu avusesem nici un plan, iar acum mi-am făcut unul.

– Înțeleg. Camille își cercetă gânditoare sora. Și planul tău include cumva numele viitorului tău soț?

– Nu fi prostuță. Nu mi-am ales viitorul soț. Nu știu dacă l-am întâlnit încă, dar este posibil să o fi făcut deja. Am mai degrabă în minte niște... hm, cerințe, presupun, decât o anume persoană. Încă o dată, își numără argumentele pe degete. Unu, vreau să aibă un titlu cel puțin la fel de important ca al meu.

– Ar fi o nenorocire să abandonezi titlul de vicontesă Hargate ca să fii Lady Oricine, comentă Teddy.

Delilah ignoră sarcasmul din vocea prietenei sale.

– Exact. Ar trebui să te înalți în societate prin măritiș. Nu ar avea nici un rost să te cobori. În al doilea rând, ar trebui să aibă o avere cel puțin egală cu a mea. Sunt de acord că o femeie nu ar trebui să fie mai bogată decât soțul ei. Se opri. Cu toate că am să urmez exemplul lui Beryl în ceea ce privește cadrul legal și o să mă asigur că fondurile mele rămân ale mele.

– E foarte înțelept. Nu ai cum să prevezi ce-ți poate aduce viața, aprobă Camille.

– Vreau să fie inteligent. Poate chiar cu înclinații spre studiu.

– Spre studiu?

În vocea lui Teddy răsuna îndoiala.

– Nu pot suferi bărbații proști. Delilah se cutremură. Prefer un bărbat care poate să poarte o conversație inteligentă. Unul care nu este exagerat de amuzant...

– Nu acceptăm așa ceva, spuse Camille.

– Cu toate că nu m-ar deranja un soi de ironie amuzantă. Și, mai presus de toate, vreau un gentilom onorabil, cu descendență englezească veritabilă. Un bărbat care înțelege valoarea tradițiilor și a moștenirii. Un bărbat care prețuiește simbolismul unor moșteniri ca Hargate Hall și conacul Millworth. Privirea lui Delilah se plimbă între sora și prietena ei. E cumva prea mult de cerut?

– Probabil. Camille chicoti, apoi deveni sobră. Dar cum rămâne cu dragostea?

Teddy îi azvârli lui Delilah o privire rapidă.

– N-ai pomenit de dragoste sau de pasiune, continuă Camille. De această dată, Delilah, n-ai vrea să ai și asta?

– Nu neapărat. Cu perechea potrivită, dragostea va apărea cu siguranță odată cu trecerea timpului. E mult mai greu să găsești iubirea decât un venit potrivit, și mult mai puțin important. Delilah își umplu din nou ceașca. Și un venit convenabil ar fi folositor în momentul de față.

– Ce vrei să spui? Privirea lui Camille se îngustă. Phillip ți-a lăsat o avere. Nu-mi spune că ai cheltuit-o deja.

– Nu-ți stă în fire, Dee.

Teddy se uită cu mirare la prietena ei.

– Bineînțeles că nu îmi stă în fire. Și este vorba despre cu totul altceva. Este... ah, o dificultate de ordin legal, aș putea spune. Delilah își adună puterile. Nu avea cum să ascundă adevărul pentru totdeauna. Totuși, până acum reușise să evite subiectul și sperase că situația urma să se rezolve înainte să fie nevoită să aducă vorba despre ea în fața familiei și a prietenei celei mai bune. Își alegea cuvintele cu grijă și adoptă un ton nonșalant. De parcă nu ar fi contat câtuși de puțin. Cu toate că am presupus întotdeauna că Phillip nu avea moștenitori, ca și el însuși de altfel, se pare că proprietățile lui, sau mai degrabă ale mele, și averea și... tot restul sunt acum revendicate de către un șarlatan de pe undeva din Leister sau din împrejurimi.

– Doamne sfinte! exclamă Camille făcând ochii mari.

– Avocații m-au asigurat că nu este vorba despre nimic mai mult decât un inconvenient trecător. Ar trebui să se rezolve în nu mai mult de câteva luni, deși pare să dureze o veșnicie. Din nefericire, bunurile îmi rămân inaccesibile până când această

chestiune este aranjată. Deci, vedeți... Delilah le azvârli cel mai senin zâmbet de care era în stare. Chiar nu aveți nimic pentru care să vă faceți griji.

– Nimic? Delilah. Camille se înclină înspre sora sa și-și sprijini mâna pe brațul ei. Ai putea să sfârșești exact cu nimic. Și nu ești o femeie care ar putea supraviețui mult timp fără bani.

– Recunosc, este puțin neplăcut. A trebuit să economisesc, spuse Delilah cu calm, dar pe de altă parte știuse că urma să-și dezvăluie încurcătura odată și-odată și făcuse repetiții. Verbul „a economisi” aproape că nu-i mai stătea deloc în gât acum. Am închis Hargate Hall și casa din Londra pentru viitorul apropiat. Intenționez să stau aici la Millworth până se rezolvă situația. Cu puțin noroc, se va termina până la nuntă.

– Și dacă decizia nu va fi în favoarea ta?

– O să mă gândesc ce am de făcut atunci când se va ajunge la asta. Era o posibilitate pe care Delilah încerca să nu o ia în considerare, chiar dacă nu înceta totuși să-i tot apară în minte. Am încredere că nu este vorba de nimic mai mult decât o neplăcere trecătoare.

– Când ai aflat despre asta? întrebă Teddy.

– O, lasă-mă să mă gândesc. Delilah își impuse să vorbească de parcă nici nu i-ar fi trecut prin cap până atunci. Vreo șase săptămâni cred, sau ceva de felul ăsta. Șase săptămâni, două zile și douăzeci și ceva de ore, dar nu putea să fie sigură fără să se uite la ceas.

– Delilah. Camille își alegea cuvintele cu o grijă evidentă. Știu că nu am fost deosebit de apropiate în trecut...

Teddy se înecă, apoi tuși și zâmbi în chip de scuză.

– ... dar bineînțeles că te voi susține cu orice împrumuturi vei găsi necesare.

– Îți mulțumesc, dar încă nu s-a ajuns la asta. Și mă îndoiesc că se va ajunge.

Delilah își exersase de asemenea și un aer de încredere în sine.

– Ești sigură?

Obrajii lui Camille se aprinseseră de grijă.

– Cu totul. Dar îți apreciez oferta. Trase adânc aer în piept. Și dacă nu te deranjează, aș prefera să nu mai aducem vorba despre asta. Îmi provoacă migrene.

– Este de înțeles, dădu Teddy din cap.

– Prin urmare, înțelegeți de ce niște venituri potrivite ar fi bine primite, spuse Delilah în speranța de a cârmii discuția într-o direcție diferită.

Nu era un lucru despre care ar fi dorit să stea de vorbă, nici măcar cu sora sa și cu prietena ei cea mai îndrăgită. Faptul că situația aproape că nu-i mai ieșea din minte era destul de neplăcut deja. Atât de neplăcut, încât o greutate ce aducea destul de mult cu un simțământ de pierzanie i se pusese pe inimă din clipa în care fusese informată despre problemă cu șase săptămâni, două zile și douăzeci și ceva de ore în urmă. Delilah nu fusese niciodată o persoană deosebit de răbdătoare, și așteptarea unei vești referitoare la soarta ei financiară îi măcina nervii. Singurele momente în care finanțele îi ieșeau din minte le trăia atunci când își îndrepta gândurile către domnul Russell. Ceea ce era exact la fel de neliniștitor.

– Chiar și așa. Camille își cercetă sora. Nu vrei să afli ceea ce am găsit eu și Beryl? Nu vrei să fii fericită?

– Am toate intențiile să fiu fericită. Și totuși, am ajuns la concluzia că dragostea nu garantează fericirea. Trebuie doar să te uiți la necazurile prin care ați trecut tu și Grayson ca să-ți dai seama de asta. Nu, cred că viața e mult mai ușoară dacă nu le permiți sentimentelor să ți-o dea peste cap. Delilah strânse din umeri. Voi fi cum nu se poate mai fericită cu un bărbat care posedă un titlu respectabil și o avere considerabilă.

– Și n-ar trebui să fie și chipeș? o tachină Teddy. Înalt și cu umerii lați, cu maxilarul dreptunghiular și cu un licăr de amuzament în ochii lui întunecați și arzători?

– Dumnezeuule, Teddy. Iar ai citit cărți romantice. Nu sunt într-atât de superficială încât să judec un bărbat după aparențe. Iar asta ar fi însăși întruchiparea superficialității.

Celelalte două femei priviră una către alta și apoi izbucniră în râs.

– Știu la ce vă gândiți, pufni Delilah. Și nu este câtuși de puțin superficial să alegi un bărbat pentru averea și poziția lui în societate. Este practic.

Teddy rânji.

– Deci nu ai refuza să ai în vedere un bărbat care e chipeș?

– Și asta ar fi prostesc, dacă bărbatul acela ar întruni toate celelalte cerințe. Este absurd. Își încrucișă brațele pe piept. Mărturisesc că nu vreau un bărbat al cărui chip ar pune copiii pe fugă. La urma urmei, voi fi nevoită să împart patul cu el. Trebuie să aibă o înfățișare acceptabilă. Și aș prefera să nu fie cu mai mult de zece ani mai în vârstă decât mine. Mi-ar plăcea ca următorul meu mariaj să reziste mai mult decât cei cinci ani amărâți cât a durat primul.

– Înțeleg. Camille privi către carnetul lui Teddy. Ai lista cu toți invitații?

Teddy întoarse pagina și împinse carnetul de partea cealaltă a mesei, către Camille.

– Începe aici.

– Dă-mi voie să văd.

Camille studie lista. Lui Delilah nu-i plăcea cum se desfășurau lucrurile.

– Ce faci?

– Contribui la planul tău.

Camille trasă cu degetul de-a lungul paginii.

– Ah? Delilah înălță dintr-o sprânceană. Avusesem impresia clară că planul meu nu te impresionase.

– Nu-i un plan rău, într-o anumită măsură, deși cred că există destule variabile pe care nu le-ai luat în considerare. Adevărul este că am crezut întotdeauna în planuri și în importanța de a fi pregătită. Chiar eu am conceput câteva planuri excelente în trecut. Camille vorbea gânditoare, cu ochii pe lista de nume de dinaintea ei. Punctul slab al planurilor mele a fost dintotdeauna faptul că nu eram bine pregătită. Sau poate că nu fuseseră făcute cu socoteală, adăugă ea în șoaptă.

După cum o dovedea planul avut de Camille de Crăciun – care presupunea ca o trupă de teatru să joace rolul familiei ei pentru a impresiona un prinț îndeajuns de mult încât să o ceară

în căsătorie – „făcut fără socoteală” spunea adevărul doar pe jumătate, mai degrabă.

– Avem aici o opțiune excelentă. De fapt, chiar mai multe. Camille privi în sus. Mama a făcut o treabă foarte bună. Mai bună decât aş fi crezut. Privi înapoi către lista de invitați. Cea mai mare parte dintre acești gentilomi îți întrunesc toate cerințele, inclusiv cele referitoare la vârstă. Lasă-mă să văd, îl avem pe Lord...

– Dumnezeule, Camille, e de ajuns. Delilah scoase un oftat. În orice alt moment, aceasta conversație mi-ar face o deosebită plăcere și poate mai târziu am putea să ne uităm la fiecare gentilom eligibil și să dezbatem posibilitățile. Dar chiar acum aş prefera să discutăm altceva, orice altceva.

Teddy îi aruncă o privire plină de înțelegere. Dar, pe de altă parte, Teddy, mult mai mult decât Camille, putea să înțeleagă felul în care teama de a rămâne fără un ban putea foarte bine să alunge plăcerea din a discuta meritele unui posibil soț față de ale altuia.

– Desigur. Camille îi zâmbi surorii sale mai mici cu afecțiune. O să avem destul timp pentru asta mai târziu. De fapt, nu este absolut nici o grabă. Se întoarse către Teddy. Și n-ar fi trebuit să vorbim despre aranjamentele florale?

Teddy dădu din cap, își trase carnetul mai aproape și frunzări paginile.

– Am comandat aproape totul în momentul de față, dar, din nefericire...

Poate Camille înțelegea cu adevărat, măcar puțin. La urma urmei, să dorești să te măriți cu un bărbat care să dețină un venit potrivit și să ai nevoie să faci asta erau două lucruri cu totul diferite. Cu toate acestea, Delilah nu avea nici cea mai mică intenție să se azvârle într-un mariaj necugetat doar pentru a scăpa de sărăcie. Spera că va avea parte de un anumit grad de afecțiune în noua relație. Și ar fi vrut cel puțin să-l placă pe viitorul său soț. Doar plănuia să-și petreacă tot restul vieții alături de el. Dar oricât de mult și-ar fi dorit să se recăsătorească și oricât de puține îndoieli ar fi nutrit referitor la felul de bărbat pe care l-ar alege, ideea de a se mărita din motive financiare o făcea, într-adevăr, să se simtă de parcă ar fi vânat averi. Dar, pe de altă parte nu avea nici o intenție să devină o rudă săracă.

Nu, Camille avea dreptate. Nu era absolut nici o grabă. De altfel, acea revendicare asupra proprietății lui Phillip era fără îndoială fictivă și urma să fie soluționată de la o zi la alta. Odată ce acea senzație a unui dezastru iminent ce plana deasupra ei ca un nor negru va dispărea, va putea să-și caute un nou soț fără să fie încătușată de cea mai mică îndoială. Cu toate acestea, intenționa să profite din plin de ocazia oferită de nunta lui Camille și de evenimentele sociale care o însoțeau, ca să cerceteze candidații potriviți. Ar fi fost o prostie să lase acest prilej favorabil să-i scape printre degete. Îi va atrage în conversații inteligente. Va fi fermecătoare și va flirta, căci îi plăcuse dintotdeauna să flirteze, și pe vremea când Camille se va fi măritat, urma să se afle și ea pe drumul cel bun spre altar.

Având în vedere tot ce se putea întâmpla și lăsând la o parte orice complicație neprevăzută, era un plan excelent.

– Aici erai, Camille, răsună vocea lui Grayson dinspre intrarea din spatele lui Delilah. Clement mi-a spus că o să te găsesc pe terasă.

Ochii surorii ei se aprinseră de plăcere la vederea logodnicului său, și un ghimpe minuscul de ceea ce ar fi putut să fie invidie o împunse pe Delilah. Nu-l băgă în seamă. Era minunat că Grayson și Camille își aflaseră iubirea, și Delilah le dorea numai fericire, dar ea însăși nu avea nici un interes pentru dragoste. Nu de data asta.

– E așa o zi frumoasă, ar fi fost păcat să rămânem în casă.

Camille se ridică și înaintă spre el. Delilah se răsuci pe scaun ca să arunce o privire către nou-venit. Dar bărbatul stătea în umbra intrării, la un pas în spatele lui Grayson. Era înalt, putea să vadă măcar atâta lucru. Dar, pe de altă parte, se părea că toți prietenii lui Grayson din America erau înalți. Aparent, așa le era felul.

Grayson ridică mâna lui Camille către buze și o privi în ochi cu acea atitudine a lui care o făcea pe Teddy, ba chiar și pe Delilah, să vrea să suspine de atâta romantism.

– Și ți-l mai amintești pe bunul meu prieten...

– Desigur că mi-l amintesc, Camille își trase mâna din strânsoarea logodnicului său și îi dădu ocol. Nu a trecut chiar atât de mult timp.

– Sunt încântat să te întâlnesc din nou, Lady Lydingham, vorbi americanul domol.

Camille îl ascundea vederii, ceea ce făcea imposibil ca Delilah să se uite bine la el. Vocea-i era vag familiară, dar, de altfel, toți americanii sunau la fel.

– Trebuie să-mi cer iertare pentru sosirea mea timpurie. Sper că nu vă voi stânjeni prea mult.

Delilah și Teddy schimbă priviri sceptice.

– Cătuși de puțin. Millworth este imens, și avem mai mult decât suficient spațiu pentru toată lumea, spuse Camille cu tonul perfect al unei gazde amabile. Dar trebuie să fii foarte flămând după călătorie. Te rog, însoțește-ne la masă, voi comanda o gustare.

Delilah se întinse spre ceașcă și sorbi ultimele picături de ceai.

– Dacă nu este prea multă bătaie de cap, zise americanul.

– Cătuși de puțin. Camille se întoarse la masă. Permite-mi să ți-o prezint pe Lady Theodosia Winslow. Coordonează pregătirile de nuntă. Și nu sunt sigură dacă ai cunoscut-o pe sora mea atunci când am trecut prin New York.

Delilah afișă un zâmbet afabil, întoarse capul și se uită în sus. Și privi drept în ochii căprui ai mării ei aventuri. Și în același timp ai celui mai urât coșmar.

Capitolul 3

Răsufarea i se opri. Stomacul i se întoarse pe dos. Ceașca îi alunecă din mână.

– Dee!

Teddy sări în picioare.

Privirea lui Delilah sări de la domnul Russell – *domnul Samuel Russell* – către tăblia mesei.

– La naiba, mormăi ea, apoi tresări.

Ea nu blestema niciodată. Niciodată de față cu alții, și rareori către ea însăși. Dar dacă vreodată ar fi avut nevoie de o reacție mai puternică decât „o, vai“, fără îndoială că momentul sosise.

– Dumnezeu, Delilah! icni Camille.

Dacă era din cauza blasfemiei rostite de sora sa sau din cauza ceștii scăpate, Delilah nu știa și nici nu-i păsa.

– Noroc că aveai ceașca goală, altfel ne-ai fi udat pe toți până la piele.

– Da, desigur. Îmi cer scuze, spuse Delilah cu un zâmbet slab, recunoscătoare că fusese în stare măcar de asta.

Un lacheu se repezi să curețe masa. În adâncurile minții ei, Delilah luă notă de cât de norocoasă fusese când își scăpase ceașca, ceea ce-i oferise timp să se reculegă. Din păcate, nici pe departe îndeajuns de mult.

Acesta era prietenul lui Grayson? *Bunul* lui prieten și partener ocazional? Nu angajatul unuia dintre partenerii săi de afaceri? În mod clar, nu era singura care nu fusese cu totul sinceră în New York. Bestia aproape că o mințise de-a dreptul!

– Delilah, spuse Grayson. Acesta este bunul meu prieten, domul Samuel Russell. S-ar putea să-l fi întâlnit în New York.

– Întâlnești atât de mulți oameni... Nu reuși să schițeze mai mult de un zâmbet șovăielnic. Oare ce – pentru numele lui Dumnezeu – căuta el aici? *Aici?* În Anglia? În conacul Millworth? În casa familiei ei? *În lumea ei?* Exact acolo unde nu-i era locul. Unde n-ar fi dorit să-l vadă niciodată. Unde nu s-ar fi așteptat să-l vadă vreodată. Trase o gură de aer adânc în piept. Atunci când călătorești, vreau să spun.

– Și este greu să-ți amintești doar unul dintre atâtea alții, spuse domnul Russell cu o voce întru totul mult prea lină.

– Într-adevăr, și trebuie să-mi cer iertare, mă tem că nu-mi amintesc să te fi cunoscut.

Delilah luă un ton plăcut și se luptă să rămână calmă. Cel mai neplăcut lucru despre minciuni și înșelăciune, oricât de inocente ar fi fost, era că mai devreme sau mai târziu se întorceau să-ți înfigă un cuțit în spate, exact atunci când te așteptai mai puțin. Și cu siguranță că nu se așteptase la una ca asta. Nu se așteptase la *el*.

– Dar cred că totuși ne-am întâlnit. În trecere. La bal, dacă îmi amintesc bine. Îi aruncă un zâmbet inocent care i-ar fi părut extrem de convingător oricui altcuiva l-ar fi privit, dar cu toate

acestea pentru ea era plin de subînțelesuri. *Lady Hargate*, nu-i așa?

– Așa este.

Delilah încuviință din cap, cu un milion de gânduri alergându-i prin minte, cele mai multe dintre ele cumplite și îngrozitoare, și cu totul sub demnitatea ei.

Da, într-adevăr, ar fi fost cel mai bine să se comporte de parcă nu se mai întâlniseră vreodată. Atunci nu mai rămânea loc de presupuneri despre faptul că ea nu mai adusesese vorba despre el înainte. Era deja cât se poate de suspect, când te gândeai la asta. Își înalță ușor bărbia. Putea să o facă. Șocul apariției domnului Russell începea deja să se transforme în iritare față de prezența lui neașteptată și nedorită. Bărbatul ăsta urma să distrugă totul.

– O, nu trebuie să fii atât de protocolar, spuse Camille. Ne aflăm în mijlocul prietenilor și al rudelor. Ar fi cum nu se poate mai nepotrivit dacă te-ai adresa tuturor cu titlurile.

– Și cu toate acestea, cum nu se poate mai potrivit, interveni Delilah.

– Nu fi prostuță! Camille îi aruncă o privire aspră și apoi zâmbi către domnul Russell. Trebuie să o scuzați pe sora mea. Deși este cea mai tânără din familie, ține în mod destul de ciudat la toate formalitățile ce privesc anumite lucruri, cum ar fi buna-cuviință.

– Cineva trebuie să o facă, murmură Delilah.

În momente de felul acesta, mai ales, prețuia cel mai mult importanța bunei-cuviințe, barierele și protecția pe care aceasta le oferea.

Camille o ignoră.

– Așadar, te rog să-mi spui Camille, și aceasta e Teddy.

– Cât de încântător să te întâlnesc, domnule Russell. Teddy îi întinse grațios mâna. Am fost întotdeauna fascinată de americani, deși mă tem ca ești primul pe care l-am întâlnit.

Domnul Russell îi luă mâna și privi în ochii ei verzi de parcă ar fi fost singura persoană de față.

– Atunci, sper că nu te voi dezamăgi.

Bărbatul ăsta era fără doar și poate în stare să flirteze fără rușine și cu o obișnuință bine cultivată. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Cu siguranță flirtase în New York. Și totuși, purtarea

lui era cum nu se poate mai neplăcută și putea fi adăugată la o listă de plângeri împotriva lui ce se lungea cu repeziciune, cu toate că, ce-i drept, simplul fapt de a se afla aici era cel mai important dintre toate. Cu toate acestea, Delilah nutrea impulsul absurd de a-i smuci mâna dintr-a prietenei sale.

Teddy își înclină capul într-o parte în propria manieră de a flirta.

– Nu-mi pot închipui cum ai reuși să faci asta.

El râse – acel râs intens și excesiv de amuzat care rămăsese gravat în memoria lui Delilah.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri să mă asigur de asta. Și prietenii îmi spun Sam.

– Sam, atunci.

Teddy zâmbi în sus către el. Impulsul lui Delilah de a-l pocni pe domnul Russell se îndreptă acum către prietena ei. Ceea ce nu avea absolut nici o noimă. Teddy putea cu siguranță să flirteze cu oricine dorea.

– Și sper că vom deveni prieteni.

Oare era adevărat că Teddy tocmai fluturase din gene?

– Și s-ar părea că ți-o amintești pe Delilah, zise Grayson.

Domnul Russell îi eliberă mâna lui Teddy și se întoarse către Delilah. Fără să se gândească, ea îi oferă mâna. Să nu o facă ar fi atras atenția.

– Domnule Russell.

El îi luă mâna și o privi în ochi. Dar, pe de altă parte, era de așteptat de la el să facă asta, nu-i așa?

– Sam.

– Trebuie să fim și noi prieteni? spuse ea cu un ton mai aspru decât intenționase.

– Cu siguranță că așa sper.

Un zâmbet leneș și păcătos îi arcui colțurile buzelor, deși Delilah s-ar fi putut să fie singura care-l considera păcătos. Pe de altă parte, ea era singura care știa exact cât de păcătos putea să fie acel bărbat. Iar el era singurul care știa despre propriile ei tendințe păcătoase.

– Un prieten în plus nu strică niciodată.

– Da, ei bine, presupun că așa este.

Delilah încercă să-și smucească pe ascuns mâna, dar el i-o strânse bine. Bărbatul ăsta nu avea de gând să-i ușureze situația. Ochii lui trădau amuzamentul.

– Trebuie să recunosc, sunt dezamăgit că nu îți amintești de întâlnirea noastră. Cum spuneam, a avut loc în timpul balului. Dar, ce-i drept, doar am fost prezentați unul altuia și nimic mai mult.

– Așa a fost? zise ea fără efort și încercă din nou să-și tragă mâna dintr-a lui. Cu siguranță mă vei ierta dacă nu reușesc să-mi aduc aminte. La urma urmei, toată lumea era costumată. Se încruntă. Purta un costum de...

– De pirat.

Privirea lui amuzată o sfredelea pe a ei, de parcă ar fi provocat-o să nege întâlnirea. Blestematul ăsta de bărbat încerca să se joace cumva cu ea? Ei bine, jocul putea fi jucat în doi.

– Un pirat, lasă-mă să mă gândesc.

Tăcu de parcă ar fi încercat să-și amintească. Nu că ar fi putut să uite acea întâlnire niciodată. Samuel Russell intrase în pielea unui pirat cu o asemenea naturalețe, de parcă tocmai coborâse de pe puntea unei corăbii puse pe jaf. Impetuos și curajos, și cu totul irezistibil. Teddy nu era singura care citea când și când câte un roman de dragoste. Clătină din cap plină de regret.

– Au fost atât de mulți pirați. Părea că prin fiecare colț băntuia câte unul. Cum nu se poate mai potrivit pentru niște americani, de fapt.

El înalță din sprâncene.

– Un compliment, Lady Hargate?

– *Delilah*, zise Camille.

– Da, desigur, trebuie să-mi spui *Delilah*. Își forță un ton agreabil în voce. Aș crede că doar un american ar putea să ia drept un compliment faptul de a fi pirat. Cu toate acestea, dădu ea din umeri, poți să crezi ce dorești.

– Și doar un neghiob ar prefera o insultă unui compliment, iar eu nu mă consider câtuși de puțin neghiob.

Avertismentul din vocea lui era din nou atât de subtil, încât *Delilah* fusese probabil singura care-l băgase de seamă. Nu, putea foarte bine să fie o bestie insuportabilă și necinstită, dar cu siguranță nu era neghiob. Însă *Delilah* nu era sigură că ar fi putut spune același lucru despre ea însăși.

– Așa că îți mulțumesc, *Delilah*.

Era ceva deopotrivă senzual și agasant în felul lui de a-i rosti numele. Și șocant. Își trase din nou mâna.

– Păstorițele au fost destul de numeroase, de asemenea, adăugă el. Și totuși, sunt destul de sigur că-mi amintesc de dumneata.

– O păstoriță? Teddy făcu ochii mari cu neîncredere. Dee?

– Nu pot să-mi închipui că cineva ar putea să *nu* își aducă aminte, chicoti Grayson.

– Nu a fost un costum pe care mi-aș fi imaginat vreodată să-l poarte sora mea mai mică. Beryl poate că da, dar nu *Delilah*. Camille se înclină spre Teddy și-și coborî vocea. Aș îndrăzni să spun că au fost gentilomi care, văzând-o pe *Delilah* ca păstoriță, s-ar fi oferit de bunăvoie să apară drept oi.

Delilah icni.

– Camille!

– Corsajul avea o croială extrem de generoasă, și fusta era scandalos de scurtă, zise Camille către Teddy. Puteai să-i zărești gleznel.

– Era un costum.

Delilah își smuci mâna din a domnului Russell. Nu era îndeajuns de rău că greșeala ei se ivise de niciunde, dar acum și sora ei găsisese necesar să o pedepsească pentru alegerea ei de costum. Ziua nu i se îmbunătățea deloc. Și în ceea ce privește un costum, nu era câtuși de puțin nepotrivit.

– Dar cu nimic mai puțin șocant, adăugă Camille.

– Și cu totul contrar firii ei.

Teddy își cercetă prietena plină de curiozitate.

– Poate ați uitat, dar era vorba de un bal *mascat*. Era de așteptat ca participanții să rămână în cea mai mare parte anonimi. Era, de asemenea, într-o țară în care nu cunoșteam pe nimeni, și pe care nu mă aștept să o mai revăd vreodată. Și, de altfel... *Delilah* le studie pe celelalte femei timp de o clipă, apoi trase aer adânc în piept. Sunt de părere că, atunci când ți se ivește prilejul, ar trebui să azvârli prevederea la o parte și să faci ceva cu totul neașteptat.

Camille făcu ochii mari de uimire.

– Ei bine, da, poate că da. Pur și simplu nu m-aș fi așteptat ca tu să azvârli prudența în vreun fel.

-Dar este adevărat că tu nu o cunoști foarte bine, spuse Grayson, și Camille îi aruncă o privire iritată. Deși depui mult efort să remediezi asta, adăugă el repede.

-Delilah are dreptate, bineînțeles, încuviință Teddy. Era un simplu costum, și dacă n-ai azvârlit vreodată prevederea în nici un fel la o parte, să începi cu ceva atât de inofensiv ca un costum e cel mai bun mod de a aborda situația. Aruncă un zâmbet încurajator către Delilah. E un mod destul de cumpătat, de fapt.

Camille dădu din cap.

-Ca și cum n-ai face nimic mai mult decât să arunci o privire trecătoare către ceva indecent.

-Nu e ca și cum ai fi făcut ceva cu adevărat scandalos, cum ar fi, hm, să dansezi goală într-o fântână, zise Teddy.

O notă vagă de disconfort umbri pentru o clipă chipul lui Camille. Ea sau Beryl, sau poate amândouă, făcuseră probabil ceva și mai rău de atât. Existau numeroase detalii referitoare la viețile surorilor ei pe care Delilah nu le cunoștea, și nici nu era sigură că ar fi dorit să le cunoască.

Teddy continuă.

-A fost, la urma urmei, doar un costum, și nu e ca și cum Dee ar fi azvârlit precauția pe fereastră numai ca să sfârșească într-un scandal.

-Sau un incident nefericit, aprobă Grayson.

-Sau o aventură, propuse domnul Russell, încă o dată într-o manieră înșelător de inocentă, și Delilah simți din nou dorința să-l plesnească. Bărbatul ăsta avea fără doar și poate intenția să-și facă un obicei din a deforma tot ce era spus, transformându-l într-un memento al *aventurii* lor.

-Și a meritat osteneala, așa spune. Delilah a arătat splendid în chip de păstoriță. Grayson rânji către ea, și sufletul lui Delilah se umplu de recunoștință față de viitorul său cumnat. Dar, pe de altă parte.

Grayson se purtase întotdeauna amabil cu ea, chiar și atunci când surorile ei de-abia că o băgau în seamă. Fusese o vreme când îl considerase cu mult prea bun pentru Camille. Și nu trecuse prea mult timp de atunci.

-E adevărat că arătai adorabil, zâmbi Camille.

-Chiar, așa putea să spun... Domnul Russell - Samuel - tăcu. Delilah refuza să se gândească la el drept Sam. De neuitat?

„De neuitat? Ha!”

-Cât de amabil din partea dumatăle să spui asta, remarcă Delilah cu politețe. Ceea ce înrăutățește și mai mult faptul că nu-mi amintesc de dumneata. Deloc.

Bărbatul icni și-și încleștă mâna peste inimă într-o manieră dramatică.

-Faptul de a fi dispărut din amintirile unei atât de încântătoare păstorițe mă rănește iremediabil. Și totuși, rânji el, sunt sigur că am să-mi revin și o să-mi duc viața mai departe cu vitejie. Rămase tăcut pentru o clipă. Da, da, iată. M-am liniștit acum cu totul și mă gândesc dacă nu cumva te-am luat drept una dintre celelalte păstorițe invitate.

Delilah strânse din dinți, dar izbuti să afișeze un zâmbet.

-Poate că da.

-Nu, nu, sunt sigur de asta acum. Samuel clătină din cap. Am cunoscut o cu totul altă păstoriță. Pe dumneata nu te-am mai întâlnit niciodată.

Grayson se încruntă către prietenul său.

-Dar credeam că ai spus...

-Greșeala mea, Gray. Vocea lui Samuel era fermă. Trebuie să fi fost altă păstoriță. Una într-adevăr... - privirea i se pironi în cea a lui Delilah - de neuitat.

-Fără îndoială, zise ea și își întoarse ochii de la el într-un mod vădit.

Privirea curioasă a lui Camille alunecă între Samuel și sora ei.

-Ei bine, acum că am stabilit asta, vă rog să luați loc, domnilor.

Doamnele își reluară locurile. Grayson își trase un scaun ca să stea lângă Camille, iar Sam își luă un altul și se așeză între Grayson și Teddy. Delilah respiră ușurată că nu alesese să se așeze lângă ea. Din nefericire, el stătea direct de partea cealaltă a mesei, unde-i era imposibil să-i ocolească privirea. Blestemat om. De ce nu rămăsese în America, acolo unde-i era locul?

Camille îi făcu semn majordomului și ceru mai multe prăjituri și ceai, și sendvișuri pentru domni.

– Fii amabil și spune-mi, Sam, se întoarce ea către american, suntem încântați să te avem aici, dar trăisem cu impresia că nu vei putea să ni te alături la nuntă.

– Trebuie să mărturisesc că nu plănuisem să ajung, dar afacerile m-au adus în Europa și, cum am întreprinderi și în Anglia, mi s-a părut că mâna sorții mă îndemna cu stăruire să particip la nunta voastră. Samuel chicoti. Și aș detesta să sfidez soarta. Privirea i-o întâlni timp de o clipă pe a lui Delilah, apoi trecu mai departe.

– Ca și noi toți, de altfel, zise Teddy.

– Atunci, îi sunt cum nu se poate mai recunoscător sorții. Grayson dădu din cap. Aș detesta să nu-l am pe unul dintre cei mai apropiați prieteni alături în cea mai importantă zi a vieții mele. Îi adresă logodnicei sale un zâmbet plin de afecțiune, apoi își îndreptă din nou atenția către prietenul său. De altfel, orice alte planuri aș avea, eu nu ți-aș rata niciodată nunta dacă te-ai aventura din nou pe acest drum.

– Din nou? întrebă Teddy.

– Scuze. Grayson făcu o grimasă. Îmi cer iertare. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

– Nu ai pentru ce să-ți ceri iertare, Gray, spuse Sam cu nepăsare. Încercarea mea fără noroc de a ajunge în fața altarului este bine-cunoscută acasă. Dar, având în vedere circumstanțele fericite ale apropiatei tale nunți, poate că nu e momentul potrivit să discutăm despre asta.

– Cât de atent din partea ta, Sam, zâmbi Camille. Deși ar trebui să te avertizez, nimic nu-i face mai mare plăcere unui grup de femei decât să discute despre orice fel de scandal. Să îndrăznesc să sper că a fost vorba de vreun scandal?

– Camille. Delilah aruncă spre sora ei o privire piezișă, plină de reproș. Fie că prezența lui Samuel ar fi fost sau nu de dorit, acest lucru era fără îndoială ceva despre care el nu dorea să vorbească. Cel puțin nu în fața unor simple cunoștințe. Trebuie să fiu de acord cu domnul... cu Samuel – acum nu e momentul potrivit.

– În acest punct aș fi în stare să-mi amintesc despre asta cu amuzament, într-o anumită măsură, spuse Samuel cu un zâmbet ironic. Și da, Camille, îmi imaginez că se iscă un scandal atunci când o nuntă nu are loc așa cum a fost stabilit.

– L-ai cunoscut deja pe vărul lui Grayson? Un licăr răutăcios clipi în ochii lui Camille. Bănuiesc că tu și Winfield ați putea avea multe lucruri în comun.

Grayson chicoti.

– A fost logodit de trei ori până a reușit în sfârșit să ajungă în fața altarului.

– Nu intenționez să-i calc pe urme. Samuel clătină din cap. Nu, mi-am învățat lecția și încerc să nu fac aceeași greșeală de două ori. Privirea îi trecu fulgerător peste Delilah. Dar cu toții facem greșeli, nu-i așa?

– Știu sigur că eu am făcut.

Teddy strâmbă din nas.

– E o greșeală doar o singură dată, spuse Delilah cu afectare. De trei ori e de-a dreptul un obicei.

– Îmi pari acel gen de femeie care rareori face greșeli, zise Samuel.

– Să faci greșeli este omenesc. Delilah dădu din umeri. „Și, cu puțin noroc, acele greșeli nu revin să stea de partea cealaltă a mesei și să facă comentarii pline de subînțelesuri.“ Deși, având în vedere bătaia de cap cu moștenirea lui Phillip, norocul nu părea să-i suradă în momentul de față. Dar nici eu nu fac aceeași greșeală de două ori.

– N-am spus că nu aș face aceeași greșeală de două ori, continuă Samuel. Am spus doar că încerc.

– Poate că trebuie să încerci mai mult, zâmbi Delilah cu amabilitate.

– Problema cu greșelile este că nu le recunoști întotdeauna drept greșeli în momentul respectiv. Ochii lui Samuel se îngustară ușor. Doar după ce reflectezi ulterior îți dai seama că s-ar putea să fi făcut o greșeală.

Grayson încuviință.

– Destul de adevărat.

– Și atunci, întâmplarea face ca, poate, ceea ce o persoană consideră a fi o greșeală ar putea fi văzut de altcineva drept o favoare a sorții. Privirea lui Samuel o țintui pe a ei. Nu ești de acord, Delilah?

Un fior îi alunecă de-a lungul șirei spinării la auzul propriului nume. Nu-l băgă în seamă.

– Cătuși de puțin, spuse ea imperturbabilă.

– Prostii, sunt complet de acord, spuse Camille. Aș putea să cred că asemenea lucruri se întâmplă tot timpul în afaceri. Greșeala cuiva reprezintă câștigul altcuiva. Își umplu din nou ceașca. Îți dai seama, Sam, s-ar putea să fi făcut o mare greșeală sosind acum, deși nunta nu va avea loc decât peste aproape trei săptămâni.

– Oare? ridică Samuel din sprâncene.

– Într-adevăr. Camille dădu din cap. Vei fi cu siguranță solicitat în cazul în care ajutorul tău se va dovedi necesar.

– Vom avea o grămadă de rearanjări și decorări de dus la bun sfârșit. Teddy reflectă o clipă. Desigur, nu va trebui să ne apucăm de nici una dintre ele până în ajunul nunții și am tocmi lucrători pentru asta, dar încă o pereche de mâini poate fi întotdeauna de folos. În plus, vor fi comisioane de făcut...

– Destul de multe lucruri de luat și de trimis, adăugă Camille. Atât din sat, cât și din Londra.

– Și, cum Camille a plănuțit mai multe evenimente înainte de nuntă... începu Teddy.

– Nu e atât o nuntă, cât un festival, zise Grayson doar pentru urechile prietenului său.

– Va fi de așteptat de la tine să participi. Teddy zâmbi către Samuel. Nu sunt niciodată îndeajuns de mulți gentilomi la astfel de întruniri, așa că vom conta pe tine să conversezi cu doamnele și să le farmeci pe matroane.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă, chicoti Grayson. Pot să mă pun chezaș pentru asta.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri. Samuel rânji către Teddy. Mi s-a spus că pot să fiu cum nu se poate mai fermecător.

Delilah se înecă cu ceai. Fruntea lui Camille se încreți de îngrijorare.

– Ești bine?

– Foarte. Delilah tuși. Trebuie să fi înghițit ceva ce mi-a rămas în gât.

– E de înțeles, murmură Samuel.

Delilah rezistă dorinței de a se uita urât la el.

– Deși, cum Delilah nu-și amintește de tine, spuse Grayson, poate ar trebui să dai mai multă atenție abilității tale de a fi fermecător și să nu contezi cu totul doar pe frumusețea asta a ta șmecherească de american.

Samuel răsă.

– Prostii, Grayson, îl dojeni Camille. Îl găsesc pe Sam cât se poate de fermecător și aș îndrăzni să spun că îmi voi păstra impresia pe măsură ce îl voi cunoaște mai bine.

– Eu, una, nu aș uita niciodată că ne-am întâlnit. Teddy îi aruncă lui Samuel un zâmbet strălucitor. Așadar, trebuie să fie vina lui Dee că a făcut-o.

– Cum spuneam, păstorița pe care am întâlnit-o era probabil altcineva. Prin urmare, greșeala... Privirea lui Sam o prinse pe a lui Delilah. Greșeala a fost a mea.

– Una dintre multe altele, fără îndoială, spuse Delilah înainte de a se putea opri.

– Dar rareori aceeași de două ori.

Privirea din ochii lui Samuel îi dezmințea zâmbetul politicos de pe buze.

– Ah, bine, rareori nu e totuna cu niciodată, dar secretul se află în „rareori”. Delilah zâmbi. Nu-i așa?

Samuel chicoti.

– De obicei așa este.

– E prima ta călătorie în Anglia, Sam? spuse Camille, cârmind conversația într-o direcție mult mai puțin primejdioasă.

– De fapt, sunt la a treia vizită, spuse Sam. Deși nu am văzut nimic din Anglia în afară de Londra.

– Va trebui să ne ocupăm de asta, zise Teddy. Trebuie să vezi neapărat...

Conversația izbucni într-o dezbatere aprinsă referitoare la care dintre privescările Angliei ar trebui cu tot dinadinsul să fie vizitate de către american, de la ruinele abației Whitby, la anticul Stonehenge și până la pitoreasca Țară a Lacurilor, Camille, Teddy și Grayson aducând fiecare argumente pentru preferatul lor. Bun. Poate că americanul urma să petreacă săptămânile de dinaintea nunții călătorind prin țară.

Nu putea să facă nimic în privința lui, de fapt, decât dacă intenționa să-l dea pe ușă afară. Și asta ar fi fost nepoliticos. Tentant, dar nepoliticos. Și totuși, atâta timp cât el se afla aici, va trebui ca ea să-l evite pe cât de mult posibil. Prezența lui ar putea să strice totul. Bărbatul ăsta părea să-și fi făcut un scop din a-i azvârli momeli. Și ei îi era extrem de greu să nu le prindă. Mai devreme sau mai târziu, cineva urma cu siguranță să observe asta, dacă nu o și făcuse deja. Ori de câte ori își arunca ochii către el, îi găsea privirea ațintită asupra ei.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să afle cineva despre aventura ei, sau greșeala ei, sau orice altceva fusese. Teddy i-ar păstra secretul, dar Camille nu ar putea niciodată să reziste să nu i-l împărtășească lui Beryl. Și chiar dacă Beryl nu l-ar dezvălui nimănui, cu toate că nimic nu-i plăcea mai mult lui Beryl decât să răspândească bârfe picante, simplul fapt de a-l fi cunoscut era îndeajuns de rău. Beryl ar adora să afle despre indiscreția lui Delilah. Delilah aproape că o putea auzi deja râzând despre asta pe înfundate. Camille l-ar informa cu siguranță și pe Grayson, care fără îndoială că ar găsi de datoria lui să-i menționeze ceva lui Samuel. Și cine știe ce s-ar mai putea întâmpla atunci.

De altfel, Delilah avea toate intențiile să restrângă opțiunile pentru un viitor soț în aceste ultime săptămâni până la nuntă. Era planul ei, și un plan excelent, pe deasupra. Dar nu ar fi fost de folos ca vreunul dintre candidați să o considere necorespunzătoare. O femeie de moravuri ușoare. O femeie stricată. Privirea i-o întâlni din nou pe a lui Samuel, și lui Delilah îi fu îndeajuns.

– Dacă îmi permiteți, am niște corespondență urgentă de care trebuie să mă ocup. Delilah se ridică în picioare, și bărbații îi urmară de îndată exemplul. Grayson, s-ar putea să apelez mai târziu la tine pentru un sfat de natură legală.

– Desigur, înclină Grayson din cap.

– Dacă aș putea să te ajut cu ceva, se oferă Samuel.

– Dumneata? Delilah îl privi ținută cu cea mai plăcută expresie pe care reușise să o încropească. Te pricepi să descurci itele sistemului juridic din această țară?

– Nu, mă tem că nu, clătină el din cap. Cu toate acestea, am în Londra niște avocați cu reputație bună care se pricep la asta.

– Sunt sigură că Grayson va putea să-mi ofere tot ajutorul de care am nevoie. Îi ignoră comentariul. Dar îți mulțumesc pentru ofertă. Se forță să zâmbească politicos. Samuel.

– Sam.

Aceeași insuportabilă sclipire de amuzament îi strălucea în ochi. Bărbatul ăsta avea cu siguranță de gând să-i distrugă viața.

– Îmi cer iertare, dar pur și simplu nu pot să-ți spun Sam, zise Delilah. Lasă-i pe ceilalți să-i spună Sam și să-i fie prieteni. Ea nu simțea nici cea mai mică dorință de a o face. El nu avea ce căuta aici! Iar eu... eu am avut mai demult un câine pe nume Sam.

– Nu-mi amintesc despre nici un câine, se încruntă Camille.

– Aș îndrăzni să spun că sunt multe amănunte despre tinerețea mea pe care nu ți le amintești, sublinie Delilah.

– Probabil, zâmbi Camille în semn de scuză.

Nu era cătuși de puțin drept din partea lui Delilah să-i aducă aminte lui Camille despre felul în care și ea și Beryl se purtasera cu sora lor mai mică în trecut, acum când Camille se străduia cu toată sinceritatea să treacă peste neînțelegeri. Totuși, Delilah își petrecuse cea mai mare parte a vieții alături de niște surori care de-abia îi luau în seamă existența, și acest efort de a schimba lucrurile în bine și de a construi o nouă relație era la fel de dificil pentru Delilah, cât și pentru Camille.

– Îmi pare rău. Ce-a fost a fost. Delilah zâmbi și se întoarse către Samuel. Dar Sam al meu mi-a fost un tovarăș credincios. Îl adoram și el mă adora la rândul lui.

– Poate că trebuie pur și simplu să-i dovedești lui Delilah că și tu poți să fii un tovarăș credincios, spuse Grayson cu blândețe.

– Pot într-adevăr să o fac, și chiar și mai mult de-atât, zâmbi Samuel cu superioritate. Nu-mi amintesc să fi mușcat pe cineva, și nu latru aproape deloc.

– Ar trebui să fii foarte mândru de tine.

Delilah îi zâmbi cu politețe, dădu din cap către ceilalți și își luă rămas-bun. Doamne sfinte, asta nu-i stătea în fire deloc. Ce era în capul ei?

– Îmi cer scuze pentru sora mea, Sam, spuse Camille în urma ei. De obicei nu este atât de...

– Lipsită de maniere? spuse Grayson.

„Lipsită de maniere?” Delilah se crispă. Ea nu era niciodată nepoliticoasă. Al naibii american. Uite prin ce-o făcuse să treacă și de-abia ce sosise.

– Urma să spun tăioasă...

„Tăioasă” era cea mai bună atitudine de care Delilah era în stare acum. Desigur, în decurs de o oră, sau în seara ce va veni, sau după niște ani, ar putea fi în stare să se găsească față în față cu *aventura* ei fără să-i pese câtuși de puțin de asta. Și, într-adevăr, se întrebese care ar fi fost reacția ei dacă l-ar mai fi întâlnit vreodată. Dar cum nu se așteptase să mai dea vreodată ochii cu el, nu plănuise cum să trateze o astfel de întâlnire. Și după cum se dovedise, ar fi trebuit s-o facă. Și nu era de așteptat un dezastru atunci când nu ai nici un plan la îndemână?

Delilah trase aer adânc în piept și își continuă drumul către bibliotecă. Scrisoarea către avocatul ei îi va îndepărta gândurile de la american, cel puțin pentru câteva minute. Făcuse toate eforturile de a-și stăpâni nerăbdarea referitoare la modul incredibil de lent în care îi erau rezolvate dificultățile de ordin legal. Acum, de-abia dacă mai scria de două ori pe săptămână ca să solicite ultimele vești.

– Deel răsună vocea lui Teddy în spatele ei.

Delilah se întoarce.

– Da?

– Despre ce-a fost vorba?

– Ce vrei să spui? Despre ce să fie vorba? întrebă ea de parcă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Teddy.

– Știi exact ce vreau să spun. Fruntea lui Teddy se încreți de iritare. Ai fost de-a dreptul necioplită cu domnul Russell – cu Sam.

– Nu fi caraghioasă! Delilah ignoră acuzația. Nu am fost câtuși de puțin necioplită. Am fost poate puțin, ah... înțepătoare.

– Ai fost mai mult decât înțepătoare.

– Doar pentru că tu și Camille v-ați atașat de americanul ăsta nu înseamnă că trebuie să o fac și eu. Delilah oftă. N-ai întâlnit niciodată pe cineva pe care să-l displaci pur și simplu din primul moment?

– În afară de vreun personaj negativ din melodrame, nu. Și niciodată atunci când persoana respectivă era un oaspete. Este

cel mai ridicol lucru pe care te-am auzit vreodată spunându-l. Adevărul e că nu te-am văzut niciodată comportându-te mai puțin decât ireproșabil de politicos față de cineva pe care tocmai l-ai cunoscut. Teddy o cercetă îndeaproape, apoi trăsăturile i se luminează de înțelegere. Doamne sfinte, desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început.

Delilah își adună puterile. Nimeni nu o cunoștea mai bine decât Teddy, și dacă cineva ar fi putut ghici adevărul, acea persoană era cea mai veche și mai apropiată prietenă a ei.

– Să-ți dai seama de ce?

– Draga mea prietenă, îmi cer iertare. Ar fi trebuit să înțeleg mai devreme. Îmi e clar acum de ce nu ești câtuși de puțin tu însăși.

– Serios?

Delilah își ținu răsuflarea.

– Poate că ești în stare să o păcălești pe sora ta, dar pe de altă parte ea nu te cunoaște atât de bine pe cât te cunosc eu. Iar pe mine n-ai fost niciodată în stare să mă păcălești.

– Nu, presupun că nu am fost. Delilah oftă, învinsă. Nu mai ținuse niciodată ascuns față de prietena ei ceva atât de important, și Teddy o citise întotdeauna ca pe o carte. Doar că e atât de... ei bine, de neplăcut și de penibil.

– Prostii, zise Teddy cu fermitate. Nu e vina ta și nu ai de să te simți neplăcut sau penibil.

– Nu am?

Și totuși, ai fi crezut că fusese măcar în parte vina ei. La urma urmei, bărbatul nu o siluise. Și ea participase mai mult decât de bunăvoie. Cu înflăcărare, de fapt.

– Bineînțeles că nu. Teddy își sprijini mâna pe brațul lui Delilah. Este vorba de povestea asta cu revendicarea proprietăților lui Phillip, nu-i așa? Ești mult mai îngrijorată decât lași să se vadă, așa e?

Delilah răsuflă ușurată. Ce scuză perfectă pentru purtarea ei. Ar fi trebuit să se gândească și ea la asta.

– Într-adevăr. Îmi fac griji.

– Cunosc mai bine decât majoritatea felul în care greutățile financiare pot să facă pe oricine puțin morocănos. Ochii lui Teddy

reflectau compasiune. Ai ținut totul doar pentru tine, și, cu toate că pot să te înțeleg, întotdeauna este mai bine să-ți împărtășești grijile cu cineva.

– Poate că da, spuse Delilah cu o voce slabă.

– Nu ai de ce să te îndoiești de asta. Chiar dacă nu putem face nimic ca să te ajutăm, putem cel puțin să-ți oferim sprijinul și afecțiunea noastră neclintită. Și ai parte de ele, să știi. De altfel, greutățile par întotdeauna mai ușor de purtat atunci când le împarți cu cineva.

– Într-adevăr, așa este. Delilah îndreptă către prietena ei un zâmbet recunoscător.

– Cu tot ce ai pe cap, se înțelege de la sine că ai putea să fii mai puțin amabilă.

– E de înțeles, nu-i așa? Și, într-adevăr, dacă stătea să se gândească, simțământul de pierzanie din adâncul sufletului păruse și mai împovărat odată cu sosirea lui Samuel.

– Totuși, știu că este greu, dar nu trebuie să te descarci pe ceilalți. Sam este un bun prieten al lui Grayson și sârmanul om nu a făcut nimic ca să merite purtarea ta mai puțin politicoasă.

– Ai dreptate, desigur. Am fost îngrozitoare, pur și simplu îngrozitoare. Delilah își trecu mâna peste frunte. Toată vorbăria aceea despre cum nu l-am mai întâlnit niciodată și, ei bine... Îmi plesnește capul... Delilah oftă, neajutorată. O să-mi cer scuze față de el cu prima ocazie.

Ceea ce nu era o idee chiar atât de proastă. Putea să-i ceară scuze și apoi să-l roage să-și țină gura. Și să-i explice că ar fi mai bine dacă s-ar evita unul pe altul cât mai mult posibil. Și poate să-i sugereze că i-ar face plăcere să-și petreacă timpul ce mai rămăsese până la nuntă călătorind prin Anglia, căci ar fi fost păcat să rateze o asemenea ocazie.

– Minunat. Teddy tăcu. Ești sigură că nu l-ai întâlnit în New York?

– Haide, Teddy, pufni Delilah. Nu mă îndoiesc că a arătat cum nu se poate mai memorabil ca pirat. Poți să-ți închipui că cineva ar putea uita că l-a întâlnit?

– Știu că eu n-o să uit, zâmbi larg Teddy. E foarte chipeș și l-am găsit extrem de amuzant.

– Dacă-ți place un astfel de bărbat, dădu Delilah din umeri.

– Se pare că ești singura căreia nu-i place. Teddy reflectă o clipă. Știi, în afara faptului că s-ar cuveni să-i ceri scuze, presupun că posedă nenumărate resurse în afara avocaților lui din Londra care ți-ar putea fi de ajutor. S-ar putea dovedi un prieten de nădejde.

– Nu m-am gândit la asta, dar ai deplină dreptate. Delilah aruncă spre prietena ei un zâmbet strălucitor care-i dezmințea junghiul trecător de vină. Mai degrabă ar pierde totul decât să-i ceară ajutorul americanului. Dar nu o mai mințise pe Teddy vreodată și nici nu încercase vreo înșelăciune mai gravă înainte de asta. Cel puțin nu până în clipa în care se hotărâse să încerce gustul unei aventuri și-l întâlnească pe Samuel Russell.

– O să mă revanșez față de domnul... de Samuel... cu prima ocazie.

– Bănuiesc că e mult mai plăcut să-l ai drept prieten decât drept partener de duel.

– Nu știu. M-am distrat destul de bine. Din clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură, Delilah își dădu seama că erau adevărate. „Doamne sfinte! Ce gând îngrijorător!” Acum chiar trebuie să termin scrisoarea pe care am început-o de dimineață. Nu sunt sigură că scrisorile mele ajută la ceva, dar măcar le amintesc avocaților că aş dori să fiu înștiințată din clipa în care se ajunge la o soluție.

– În plus, scrisorile te fac să simți că faci ceva în loc să aștepti și atâta tot. Teddy strâmbă din nas. Știu ce sentiment de neajutorare te cuprinde...

Trebuie să treacă aproape un an de la moartea tatălui lui Teddy până când ea și mama ei să afle adevărata măsură a pierderii lor. Nu era destul de grav că un văr îndepărtat moștenise titlul tatălui ei și cea mai mare parte a averii, dar datoriile bătrânului fuseseră cu mult mai mari decât își imaginaseră. Cu toate că mama ei păstrase o casă în Londra care făcuse parte dintr-o moștenire din partea familiei ei, nu le mai rămăsese prea mult în afară de asta.

– Te las cu corespondența ta și mă întorc la ceilalți. Crezi că termini până la cină?

– Așa sper. Delilah dădu din cap. Și voi încerca să fiu în toane mult mai bune, îți promit.

– Bine. Teddy se întoarse să plece, apoi reveni. O să mă rog să ai vești bune în curând.

– Cred că va fi nevoie de mai mult decât niște rugăciuni, dar îți apreciez intenția.

– Câteodată, rugăciunea este tot ce ne-a mai rămas.

Teddy zâmbi cu compasiune și porni înapoi. Ce răsturnare neașteptată de situație! Delilah își înghiți un zâmbet și-și continuă drumul către bibliotecă. Nu s-ar fi așteptat niciodată să fie recunoscătoare pentru încurcătura în care se afla, dar în acel moment așa era. Era mult mai bine ca prietena și sora ei să-i atribuie comportamentul aspru față de *Samuel* unui semn al disperării sale în fața posibilității de a pierde totul decât să știe adevărul.

Dacă își va cere scuze... Delilah oftă. După ce își va cere scuze, urma să-i explice că ar fi la fel de neplăcut pentru el ca și pentru ea dacă s-ar afla adevărul. Nu, ar fi cel mai bine pentru amândoi dacă aventura lor ar rămâne un secret. Cu siguranță că el va ceda argumentelor. Dacă nu altceva, îi păruse a fi un om rezonabil. Nu fusese de acord cu ea că ar fi cel mai bine dacă nu s-ar mai revedea niciodată? Ce-i drept, dacă se gândea mai bine, el nu păruse prea mulțumit de asta, ceea ce, dacă se gândea din nou, ea găsise într-o foarte mică măsură agreabil, dar măcar fusese de acord.

Bun. Acum avea un plan. Deja îi revenise încrederea în sine. Samuel era o verigă mărunță în lanțul problemelor care îi mai rămăneau. Gândurile îi reveniră către scrisoarea pentru avocat. Da, într-adevăr, lucrurile se desfășurau de obicei bine atunci când avea un plan. Refuză să se gândească măcar o clipă la singurul moment din viața ei când nu pregătise unul.

Capitolul 4

– Așadar... Gray își roti paharul cu whisky și continuă cu o voce la fel de nonșalantă ca și gestul: Ne mințea cumva?

– Cine să ne mintă?

Tonul lui Sam era asemănător cu al prietenului său, cu toate că știa exact despre cine era vorba. Fiind singurii bărbați din casă în acel moment, el și Gray se folosiseră de ocazie ca să se întâlnească în biblioteca din Millworth pentru un whisky înainte de cină. Sam își închipuise că nu i-ar fi stricat unul dacă urma să se războiască din nou cu Delilah. Nu că nu fusese distractiv. Desigur, numai ei doi știau la ce se referise de fapt disputa lor. El și Gray urmau să se alăture doamnelor cam într-o jumătate de oră. Numai dacă Sam ar fi putut să se smulgă din bibliotecă.

Îi plăcuseră întotdeauna bibliotecile, și aceasta era o încăpere splendidă. Un șemineu masiv era flancat de fiecare parte cu rafturi mălțându-se spre o friză lată din ipsos care înfățișa sculpturi ce păreau a fi niște siluete în stil grecesc ale Parcelor sau ale Muzelor. Deasupra, o simeză¹ sculptată și bogat ornamentată înrăma tavanul casetat. Pereții care nu fuseseră acoperiți cu rafturi și cu sute de volume legate în piele adăposteau portrete, probabil reprezentând familia de-a lungul generațiilor. Lemnul întunecat strălucea după ani de îngrijire și lustruire. Divanul și scaunele așezate în fața șemineului păreau confortabile și îndelung folosite. Biroul impresionant de stejar răspândea un aer de demnitate, de parcă ar fi fost mai important decât oricine se așeza la el. Era felul de cameră în care un bărbat ar fi putut să se simtă ca acasă. Un refugiu sau un sanctuar departe de lume, sau, în cazul lui Sam, de o gospodărie plină de femei.

Luă notă să folosească această cameră drept model pentru biblioteca din noua casă pe care mama lui insistă să o construiască în Newport. Dacă se hotăra să o construiască, ceea ce era încă pus sub semnul îndoielii. Dar cu ochiul minții se putea vedea șezând într-un scaun confortabil într-o astfel de încăpere, în fața unui foc, citind ultima operă a lui Mark Twain sau Henry James, și cu un câine culcat pe podea alături de el. Un tovarăș credincios. Poate un ogar. Președintele Hayes avusese un ogar. Poate că i-ar spune... Delilah.

– Delilah?

¹ Lucrare în relief executată în partea de sus a unei cornișe (n.tr.)

– Nu mă pot gândi la ceva mai potrivit... atenția lui Sam zvâcni înapoi către prietenul său. Cum?

– Fii atent, Sam. Gray își dădu ochii peste cap către tavanul cu grinzi de lemn. Te-am întrebat dacă Delilah ne-a mințit.

– Delilah? Imaginea unui animal înalt, zvelt și credincios se transformă în cea a unui prepelicar cu o privire bănuitoare în ochi, cu un temperament infam și cu tendința de a mușca.

– Lady Hargate? Gray îl măsură plin de curiozitate. *Doamna Hargate.*

– Iar vorbim despre asta?

– Până primesc un răspuns demn de crezare, da.

– Haide, Gray, spuse Sam cu un zâmbet dojenitor. Dacă o doamnă spune că nu m-a întâlnit niciodată, atunci nu m-a întâlnit niciodată.

– Un răspuns excelent. Foarte diplomatic. Nu există nimic mai bun decât un răspuns care nu lămurește întrebarea.

Sam rânji.

– La fel cred și eu.

– Știai că purtase un costum de păstoriță.

– La fel ca multe altele. Ridică din umeri. Locul ăla mișuna de păstorițe.

Gray își cercetă prietenul timp de o clipă.

– De fapt, nu e treaba mea, nu-i așa?

Sam sorbi din pahar.

– N-aș crede.

– Dar îți susții povestea?

Sam râse.

– Nu există nici o poveste.

– Desigur că nu. Pentru că dacă Delilah spune că nu te-a întâlnit niciodată, atunci nu te-a întâlnit niciodată?

Sam chicoti.

– Nu-mi pare a fi genul de femeie care te-ar lăsa să o numești mincinoasă.

– Puține femei ar face-o, zise Gray sec.

În ceea ce privea minciunile, Sam o considera pe cea a lui Delilah drept relativ minoră și cu totul de înțeles. Agasantă, dar

de înțeles. Putea chiar că înțelegea comportamentul ei nu tocmai politicos față de el. Nici lui Sam nu-i făceau plăcere surprizele.

La urma urmei, aceasta era viața ei, lumea ei, și dacă ea, din propriile motive, nu voia să se afle nici măcar că se întâlniseră, ei bine, departe de el gândul de a dezvălui adevărul. Era mult mai ușor să nege că s-ar fi cunoscut vreodată decât să evite noile întrebări pe care o astfel de recunoaștere le-ar fi adus. Nu, urma să păstreze secretul ei – al lor. Dacă se gândea bine, deși nici nu îi trecuse prin cap să nege întâlnirea dintre ei, nu intenționa să dezvăluie ce altceva mai împărtășiseră. Nu considera că făcea parte dintre acei bărbați care ar destăinui asemenea lucru despre o doamnă. Fără a ține seama de orice altceva ar mai putea fi Delilah, nu rămânea nici o îndoială că era o adevărată doamnă. Doar dacă, desigur, nu se afla în toiul unei aventuri. Amintirea îl făcu să zâmbească.

– Nu te cred nici măcar pentru o clipă, să știi.

– Cum? Sam făcu ochii mari cu inocență. Nu crezi că ar deranja-o să o numești mincinoasă?

– Nu e ce am vrut să spun, și tu știi asta.

– Nu am nici o idee despre ce ai vrut să spui.

– Atunci, nu mai insist. Gray îl cercetă îndeaproape. Dar am bănuielile mele.

– Parcă nu te privea, zise Sam cu blândețe.

– Delilah urmează să devină cumnata mea. O cunosc dintotdeauna. Ba chiar am considerat-o de la început drept sora mea mai mică. Și am anumite... – Gray băjbăi după cuvintele potrivite – sentimente frățești față de ea.

– Ah?

Gray dădu din cap.

– Delilah este cu cinci ani mai tânără decât Camille și Beryl. În timp ce gemenele au fost întotdeauna prietene la cataramă, sora lor mai mică nu a făcut niciodată parte din viața lor. Atunci când nu o ignorau, nu o tratau prea frumos. O necăjeau în felul în care copiii au obiceiul să se necăjească unul pe altul. O în- cuiau în pod, lucruri de felul ăsta. Și, din câte știu, chiar și ca adulți de-abia o vedeau în afara nunților, sau a înmormântărilor, sau a altor evenimente de familie. Camille nici nu cred că își dădea

seama cât de răutăcioase fuseseră până când nu i-am atras eu de curând atenția. Crăciunul trecut și-au promis una alteia să se străduiască să fie surori apropiate așa cum ar fi trebuit dintotdeauna. Se gândi o clipă. Eu și Camille am fost prieteni buni în tinerețea noastră și m-am purtat întotdeauna frumos cu Delilah.

– Era sora mai mică pe care n-ai avut-o niciodată?

– Exact. Gray dădu din cap. Simt că e de datoria mea să o protejez.

– De mine?

– Nu fi ridicol. Nu te-am văzut niciodată tratând rău o femeie, nici măcar atunci când ar fi meritat-o.

– Oricât de tentant ar fi fost, mormăi Sam pentru el însuși.

– Ești un om de treabă, Sam. Gray își înalță paharul către prietenul său. Ți-am admirat întotdeauna integritatea.

– Îmi face plăcere când reușesc să ating standardele tale înalte. Sam îi întoarse toastul și luă o înghițitură. Deci, dacă nu ești preocupat să o protejezi pe viitoarea ta cumnată de mine, ceea ce e ușor neplăcut, căci am faima unui bărbat cum nu se poate mai fermecător...

Gray pufni.

– De cine sau de ce anume vrei să o protejezi?

– De absolut tot. Chipul lui Gray se întunecă de îngrijorare. Dar, din păcate, nu-mi stă în puteri.

– Din ce am văzut în după-amiaza asta, știe să-și poarte singură de grijă. Cel puțin cu vorba. Imaginea unui prepelicar arțăgos îi reveni în minte, și Sam își înghiți râsul. Delilah e femeie în toată firea, Gray, nu un copilăș nevinovat. Doar a fost și căsătorită.

– Soțul ei a murit acum trei ani. Gray bău ultimele picături, apoi se ridică și traversă camera să recupereze sticla lăsată de majordom pe birou. Un idiot.

– Presupun că te referi la răposatul ei soț și nu la mine, spuse Sam când Gray se înapoie aducând sticla de whisky. Nu știam că-l cunoscuseși. Nu erai în America atunci când a murit? Și atunci când l-a luat de bărbat, de altfel.

Gray dădu din cap și umplu din nou paharele.

– Ai dreptate, nu l-am cunoscut niciodată. Se cufundă din nou în scaun. Din câte am auzit, de la vărul meu mai ales, Delilah

a ales exact genul de bărbat cu care era de așteptat să se mărite. Ea și surorile ei au fost crescute pentru a se mărita bine.

– Nu asta se întâmplă cu toate tinerele femei educate cum se cuvine?

– Cu aceste surori îndeosebi. Lady Briston, mama lui Camille, le-a încurajat...

– Le-a încurajat?

– Nu le-a impus căsătoriile, dar și-a încurajat ficele *cu hotărâre* să aleagă bărbați mai în vârstă, cu titluri imaculate și cu averi însemnate. Avea motivele ei, pe care le înțelege atunci când cunoști istoria familiei. Lord Briston a fost absent și considerat mort timp de o mare parte a vieții ficelilor lui. A revenit abia de Crăciunul trecut.

Sam înalță o sprânceană.

– Din morți?

Gray dădu din cap.

– Trebuie să fi fost un Crăciun interesant.

– Nu ai nici cea mai mică idee. Gray luă o înghițitură lungă și întăritoare de whisky.

– Așadar, dacă nu l-ai cunoscut pe răposatul Lord Hargate...

– De ce îl consider un idiot?

Sam dădu din cap.

– Nu mă înțelege greșit, din ceea ce mi s-a spus, era destul de talentat în privința afacerilor. Într-adevăr, investițiile de afaceri îi finanțau proprietățile și moșiile. Pământul, să știi, a constituit de mult timp temelia averii în aceste locuri. Dar până și în Anglia viața se schimbă. Gray clătină din cap. Devine din ce în ce mai greu să administrezi și să întreții moșiile astea vechi. E nevoie de tot mai mult și mai mult doar ca să le împiedici să se dezmembreze. Privirea lui Gray explorează biblioteca. Millworth nu face excepție. Viitorul acestui bastion de tradiție este nesigur. Vor trebui luate niște decizii despre ce se va întâmpla cu el până la urmă. Nu există decât Camille și surorile ei. Lord și Lady Briston nu au avut nici un fiu și, pentru că nu ar renunța niciodată la Millworth, presupun că după moartea lor s-ar putea hotărî vânzarea moșiei. Gustă din băutură, gânditor. Atât Camille, cât și Beryl au, mulțumită primilor lor soți, resursele materiale necesare pentru a întreține

moșia, deși casa este enormă, iar terenurile vaste. Dar nu știu dacă vreuna din ele dorește să o facă.

– Îmi închipui că ai avea și tu un cuvânt de spus în ceea ce privește decizia lui Camille.

Gray dădu din cap.

– Mi-a plăcut întotdeauna conacul Millworth, dar nu m-am gândit niciodată serios dacă mi-aș dori să devină până la urmă proprietatea mea. Eu și Camille am discutat să vindem casa de la țară pe care i-a lăsat-o răposatul ei soț, dar nu am vorbit despre viitorul acestei moșii. Din fericire, cum Lord Briston pare să se bucure de o sănătate de fier...

– Pentru un bărbat care obișnuia să fie mort.

– Pentru un bărbat de vârsta lui, deciziile referitoare la soarta moșiei Millworth pot fi amânate pentru moment. Deși până la urmă va trebui luată o hotărâre. Gray se opri. Fără să luăm în considerare dacă una dintre ele va moșteni proprietatea, generația următoare va avea niște decizii dificile de luat.

– Fără îndoială.

Era regretabil de fapt – toate aceste tradiții și moșteniri care puteau fi pierdute. Dar lumea se schimba pe zi ce trecea. Secolul douăzeci bătea la ușă. Erau înconjurați de progres. Era captivant să trăiești în acea epocă, și nu era vremea să te agăți de trecut. Se putea să nu mai existe un loc în viitor pentru conacul Millworth și Fairborough Hall și alte asemenea embleme demodate ale unui mod de a trăi care se perima sau care era dat la o parte. Care era lăsat în urmă.

Cu siguranță, dacă Sam s-ar hotărî să-și construiască și el o reședință somptuoasă, urma să-și modeleze biblioteca după cea din Millworth, dar casa lui va fi un semn al progresului, și nu o relicvă a trecutului. Casa lui urma să beneficieze de toate înlesnirile pe care societatea modernă le putea oferi, inclusiv electricitate, cablu de telefon, tot felul de instalații și un sistem de încălzire eficient. Casa lui ar privi către ziua de mâine, nu spre cea de ieri. Casa lui va fi oglinda proprietarului.

– E interesant și în același timp o dilemă semnificativă. Sam dădu din cap. Ți-ai terminat digresiunea?

– Probabil, poate, nu știu. Gray clătină din cap. Acum văd lucrurile diferit față de cum obișnuiam. E din cauza tuturor anilor petrecuți în America, fără îndoială.

– Noi, americanii, nu suntem altceva decât exemple proaste. Sam se opri. Și încă nu am nici o idee de ce crezi că Lord Hargate a fost un idiot.

– Ah, bine, legat de asta. Gray dădu din umeri. Pur și simplu cred că orice bărbat care nu e conștient că ar putea avea un moștenitor este un idiot.

– Pare, într-adevăr, prostesc să rătăcești un astfel de lucru.

– Nu-i așa? Gray mai luă o înghițitură. Nu am aflat despre asta decât acum câteva ore. Mi-a spus Camille. Nici ea n-a știut nimic până când nu i-a povestit în sfârșit Delilah, cu puțin înainte de sosirea ta. Camille era puțin supărată pentru faptul că Delilah nu i-a mărturisit nimic din toate acestea până acum, mai ales că, după câte se pare, situația se prelungește de mai bine de șase săptămâni.

– Delilah nu mi-a părut a avea o înclinație spre confesiuni.

– Ai observat asta, nu-i așa?

Sam dădu din umeri. Gray oftă.

– Se pare că există cineva care susține că ar fi moștenitorul de drept al lui Hargate.

– Dar spunei că a murit acum trei ani. Acest așa-zis moștenitor și-a făcut apariția de-abia acum?

– Se pare că da. Camille nu are multe amănunte. Delilah nu are chef să vorbească despre asta, și i-ar conveni mai degrabă să evite subiectul cu totul. Camille spune că sora ei înfruntă situația cu mult curaj, dar crede că Delilah e mai îngrijorată decât ne lasă să credem.

– Îmi imaginez, spuse Sam simplu.

În mod straniu, Delilah nu păruse genul de femeie care ar ține un astfel de lucru numai pentru ea, dar pe de altă parte nu avusese o aventură cu înstărita Lady Hargate, ci mai degrabă cu însoțitoarea mai săracă, doamna Hargate. De fapt, nu o cunoștea deloc pe Delilah. Chiar și așa, îi putea înțelege ezitarea de a-și încredința cuiva problemele. Nu era ușor să-i îngădui cuiva, cu atât mai puțin celor care te cunosc cel mai bine, să vadă cât

de mult te-ar putea distruge niște situații pe care nu le poți controla.

– Delilah a moștenit toată averea și proprietățile lui Hargate. E foarte bogată. Gray clătină din cap. Sau mai degrabă a fost.

Sam își împreună sprâncenele.

– Continuă.

– Delilah și toți ceilalți, incluzându-l se pare pe Lord Hargate însuși, credeau că nu există nici un moștenitor, cu excepția lui Delilah bineînțeles. Acum, un ticălos pretinde că ar fi rudă de sânge.

– Și moștenitor de drept?

Gray făcu o grimasă.

– Exact.

– Și cu Delilah cum rămâne?

Gray lăsă să-i scape un oftat.

– În acest moment, Delilah a rămas fără nici un ban.

– Înțeleg. Având în vedere ce știa acum, Sam nu-și imagina cum ar fi putut presupune vreodată că Delilah era o rudă săracă. Nu se mai poate face nimic?

– Camille spune că Delilah intenționează să se recăsătorească. Are un plan și o să vâneze un soț cu toată seriozitatea.

– Bineînțeles.

Intențiile lui Delilah nu erau câtuși de puțin surprinzătoare. Totuși, nu-i scăpă o zvâcnire stranie de... ceea ce ar fi putut fi dezamăgire.

– Nu-i nevoie să vorbești pe tonul ăsta. Gray își măsură prietenul cu reproș. Nu e ca și cum ar vâna averi.

– Intenționează să se mărite pentru alte motive decât bani și poziție socială de data asta?

– Chiar nu știu. Gray se gândi la întrebare. Dar chiar și în anii copilăriei a fost extrem de practică.

– Și lucrul cel mai practic e să te căsătorești pentru bani și poziție socială.

– Tocmai ai spus că este exact ceea ce se așteaptă de la tinerele femei educate cum se cuvine.

Sam dădu din umeri. Nu ar fi trebuit să-i pese de ce făcea Delilah. Doar de-abia ce o cunoștea. Ideea că Delilah s-ar putea

mărta cu vreun boșorog, Ducele de Cine-Știe-Ce, pentru banii și titlul său nu ar trebui să-l scoată deloc din minți. Nu ar trebui să-i întorcă stomacul pe dos și să-l facă să scrâșnească din dinți. Delilah afirmase extrem de clar în New York că nu voia să-l mai vadă vreodată, că el nu era mai mult decât o aventură trecătoare. Ce-i drept, el nu simțise același lucru, dar îi respectase dorința.

Și de ce nu?

Cu siguranță că nu se așteptase ca ea să-i apară în minte în momentele cele mai nepotrivite. Nu se așteptase să vadă o siluetă familiară pe stradă și să meargă puțin mai repede ca să o ajungă din urmă înainte de a o pierde din ochi, doar ca să descopere că nu era ea. Nu se așteptase ca aventura lor să-i stăruie în gânduri și poate chiar și în inimă. Oare faptul că se găsea în Anglia la timp pentru nunta lui Gray era mai mult decât o simplă coincidență?

Nu, n-ar fi trebuit să-i pese de planurile ei. Dar, la naiba cu toate, îi păsa. Nu că s-ar fi amestecat cumva în ele. Să-și dăruiască inima unei femei care-l voia pentru avere și poziție socială era o greșală pe care nu avea s-o mai facă vreodată.

– Nu este la fel ca Lenore, spuse Gray cu nonșalanță, ca și când faptul de a aduce în discuție numele fostei logodnice a lui Sam nu ar fi avut absolut nici o importanță.

Ceea ce bineînțeles că nu era cazul.

– Și în ce fel e diferită, mai exact?

– În primul rând, planurile lui Delilah nu au nici o legătură cu pierderea propriei averi. Nu acționează din disperare. În al doilea rând, nu ascunde ceea ce caută. Gray se înclină mai aproape și-i întâlni privirea prietenului său. Nu i-ar spune niciodată unui bărbat că îl iubește ca să-l facă să o ia de soție.

– Ah, bine atunci, e într-adevăr diferită.

Sam dădu pe gât ultimele picături de whisky.

– Delilah știe ce vrea de la viață, asta-i tot.

– Vai, cât de practic!

Gray râse.

– Pari destul de interesat, pentru un bărbat care nu a mai întâlnit-o până acum.

– La fel ca și pentru un bărbat pe care s-ar părea că încântătoarea Lady Hargate l-a dispăcut din prima clipă. Sam rânji. Nici nu sunt

sigur că am mai întâlnit vreodată pe cineva care să mă displacă la prima vedere. Mai ales cu atâta vehemență prost mascată. Trebuie să mărturisesc că mă intrigă.

Gray ridică dintr-o sprânceană.

– Ca o provocare? O mânășă aruncată?

– N-aș merge atât de departe. Sunt pur și simplu curios. Totuși, nu se dăduse niciodată înapoi de la o provocare. Crezi că acest moștenitor este legitim?

– Nu știu. Gray clătină din cap. Avocații ei încearcă să dea de adevăr.

– Sunt buni de ceva?

– Camille spune că sunt excelenți. Sper că așa este. Aș îndrăzni să spun că e mai greu să dovedești că un lucru e adevărat decât că nu e.

– Eu am considerat întotdeauna că sprijinul legal exorbitant, chiar dacă extrem de folositor în chestiuni juridice, nu e nici pe departe la fel de eficient când cauți să dai de urma adevărului. Poate că Delilah ar trebui să aibă în vedere angajarea unui anchetator profesionist.

– Nu-i o idee rea. Gray tăcu. Asta ar putea foarte bine să explice de ce a fost atât de irascibilă în după-amiaza asta. E ușor de înțeles cum cineva ar putea să nu fie în apele lui cu o asemenea povară pe umeri. Delilah a fost întotdeauna destul de retrasă. Dacă faptul că surorile ei nu au primit-o în viața lor în anii tinereții i-a adus vreodată un beneficiu, atunci acesta ar putea la fel de bine să fie caracterul ei independent. Delilah nu și-a dat niciodată în vileag planurile. Nu m-ar surprinde câtuși de puțin dacă ar avea nenumărate secrete pe care nu le-a împărtășit nimănui.

– N-ai de unde să știi.

– Mă scuzați, domnule Elliott, domnule Russell. Majordomul apărui în pragul ușii deschise. Domnule Elliott, Lady Hargate vă solicită prezența înainte să vă alăturați celorlalți pentru cină. Mi-a spus să vă transmit că este vorba de o chestiune financiară de o oarecare importanță.

– Foarte bine. Gray privi către Sam. Ar putea avea nevoie de sfatul tău, de asemenea.

– Desigur, dădu Sam din cap.

– Scuzele mele, domnule, interveni Clement. Dar Lady Hargate a cerut anume să veniți neînsoțit. Dorește să vă întâlnească în grădina din capătul cel mai îndepărtat al labirintului.

– Așa vrea? Ce straniu!

Gray se încruntă. Clement își coborî vocea la un ton confidențial.

– Cred, domnule, că dorește să evite posibilitatea de a vă fi surprinsă conversația.

– Ah, da, ar fi trebuit să-mi dau seama. Gray dădu din cap către majordom. Am să plec într-o clipă. Îți mulțumesc, Clement.

– Domnule, a mai spus și că nu trebuie să o așteptați mai mult de cincisprezece minute dacă are parte de vreo întârziere inevitabilă, căci se apropie ora mesei.

– Îți mulțumesc, Clement, zise Gray.

Majordomul înclină din cap și părăsi camera.

– Doamnele nu ne așteaptă decât peste aproape jumătate de oră. De obicei ne întâlnim în salonul principal înainte să ajungem la cină. Clement îți poate arăta drumul.

– Ah, sunt sigur că pot să-l găsesc de unul singur. Sam își roti privirea prin cameră. Până atunci, cred că voi vedea dacă pot să-mi găsesc ceva de citit.

– Bine. Gray se ridică în picioare. Așa cum văd eu lucrurile, dacă tu și Delilah v-ați cunoscut...

Sam râse.

– Ești ca un câine care nu dă drumul osului, nu-i așa?

Gray nu-i dădu atenție.

– Dacă v-ați cunoscut, atunci ai făcut ceva ce a ofensat-o într-o mare măsură.

Sam icni.

– Eu am făcut ceva?

– Dacă nu, atunci ea crede că ai făcut.

– În afara cazului în care nu ne-am mai întâlnit niciodată, desigur, așa cum a spus ea. Dădu din umeri. Și pur și simplu nu mă place.

– E atât de greu de crezut, spuse Gray, îndreptându-se către ușă.

– Știu doar că eu sunt consternat. E posibil să nu-mi mai revin vreodată. Sam lăsă să-i scape un suspin exagerat de dramatic.

Femeile în special mă găsesc fermecător de obicei. Și amuzant. Și atrăgător.

– Ai uitat modest.

– Nu, nu am uitat. Sam rânji. Doar că eram mult prea modest ca să menționez asta.

– Da, așa credeam și eu. Gray râse, apoi se opri și-și cercetă prietenul. Te-ai gândit vreun pic la semnificația numelor voastre?

– Numele noastre? Sam se încruntă confuz, apoi râse. Vrei să spui Samuel și Delilah?

Gray dădu din cap.

– Mai e nevoie să subliniez că numele meu e Samuel, și nu Samson?

– Poți să te agăți de această deosebire minoră, dar mă îndoiesc că face mare diferență. Gray clătină din cap. Încearcă să nu pierzi din minte ce a pățit Samson de pe urma ei.

– Nu sunt îngrijorat.

– Nici Samson nu fusese, îi atrase Gray atenția și ieși din cameră.

Sam chicoti și porni către cel mai apropiat raft de cărți ca să-i examineze ofrandele, observând un set cu mai multe dintre *Călătoriile extraordinare* ale domnului Jules Verne. Nu puteai să ceri mai mult decât Jules Verne în ceea ce privea aventura, și progresul, și posibilitățile inerente viitorului. Trase afară un volum din *Hector Sevardac*. Îl mai citise, desigur, dar nu exista nimic mai potrivit pentru o lectură plăcută decât povestirea lui Verne despre un grup de străini prinși într-o cometă navigând pe firmament.

– Poate că ar trebui să fii.

Capitolul 5

Sam își înghiți un zâmbet și continuă să frunzărească romanul. Nu avea nevoie să se uite ca să recunoască acea voce.

– Poate că ar trebui să fiu ce?

– Îngrijorat.

– Și de ce anume, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să fiu îngrijorat?

Aruncă o otheadă nepăsătoare către ușă. Delilah păși în bibliotecă, arătând de parcă ar fi fost pregătită de bătălie. Sau mai degrabă pregătită să-l pună pe el la punct. Orice ar fi fost, urma să fie amuzant.

– De tot felul de lucruri, mi-aș imagina. Delilah închise ușa în spatele ei și se apropie de el. Dar în momentul de față... de mine.

– De tine?

Delilah își încrucișă brațele pe piept și-l privi cu dușmănie.

– Cu toate că o asemenea privire ar stârni frica în sufletul oricărui bărbat, nu sunt cătuși de puțin îngrijorat, *Delilah*. Sam închise cartea cu un pocnet. Sau ar trebui să spun *doamnă* Hargate?

Delilah avu bunul-simț să roșească.

– A fost o presupunere greșită din partea ta.

– Eu nu îmi amintesc așa. Îmi amintesc că te-ai prezentat fără urmă de îndoială drept *doamna* Hargate.

– S-ar putea, în vreun fel, să-ți fi lăsat impresia...

– Nu există nici o incertitudine în privința asta. Sam puse cartea la loc pe raft. Dacă-mi aduc bine aminte, și am o memorie excelentă, m-ai făcut să cred că erai cineva, sau ceva diferit de realitate.

– Nu mai mult decât și tu m-ai făcut să cred că erai cineva, sau ceva diferit de realitate.

Se părea că Delilah adoptase filosofia clasică ce susținea că o ofensivă puternică reprezenta cea mai eficientă apărare. Din nou, Sam își înăbuși un zâmbet. Femeia asta putea să fie la fel de interesantă atunci când era iritată ca și atunci când încerca să flirteze. Cu toate că atunci fusese încântătoare.

– Acea a fost o greșeală, și pot să adaug că a fost o greșeală din partea ta. Sam clătină din cap. Nu am lăsat niciodată să se înțeleagă că aș fi altcineva decât în realitate. Cu siguranță că nu sunt de învinuit pentru presupunerea ta incorectă.

– Se pare că am făcut mai multe greșeli cât timp am rămas în New York. Delilah se opri. Aș prefera să le uit.

– Pe toate?

– Da, bineînțeles, pe toate.

– Atunci, am putea avea o problemă.

– Ce fel de problemă?

– În timp ce tu s-ar putea să fi făcut o greșală atunci când ne-am întâlnit ultima oară, eu nu consider nimic dintre ce s-a petrecut între noi ca fiind o greșală.

– Haide, domnule Russell...

Sam își ridică mâna ca s-o oprească.

– Deși trebuie să admit că atunci când mi-am dat seama că mă luaseși drept un angajat al domnului Moore și nu invers, ar fi trebuit să te corectez.

– Da, zise ea cu aroganță. Cu siguranță ar fi trebuit.

– Ar fi schimbat cumva situația?

– Nu știu. Poate că da, având în vedere prietenia ta cu Grayson. Se gândi o clipă, apoi oftă. Dar probabil că nu.

– O altă greșală, atunci?

– O eroare trecătoare de judecată, spuse ea cu fermitate.

– O greșală, spuse el la fel de ferm.

– Da, da. Delilah îi ignoră comentariul. Privind înapoi, da. Însă intențiile mele erau nobile.

– Să pretinzi a fi ceva ce nu ești e nobil? Explică-mi și mie logica asta.

– Nu e nevoie de nici o explicație, de fapt. Delilah se holbă la el de parcă ar fi fost mult prea prost ca să înțeleagă. Cum presupusesem greșit că tu ai fi angajatul unui asociat al lui Grayson, mă gândisem că ai fi putut fi, ei bine, intimidat...

El râse. Ea îl privi cu asprime.

– Ce ți se pare atât de amuzant?

– Că ai crezut că aș fi putut fi intimidat. Sam chicoti. De ce anume? De *Lady Hargate* mai degrabă decât de *doamna Hargate*?

Delilah își miji ochii.

– Ești o snoabă, de fapt, nu-i așa, *Lady Hargate*?

– Cu siguranță că nu... Colțul buzelor i se arcui într-un zâmbet plin de superioritate. Pur și simplu îmi cunosc locul în lume. Tu ți-l cunoști pe al tău?

– Eu mi l-am cunoscut întotdeauna, spuse el cu o blândețe care bănuia că o va înfuria pe Delilah.

Zâmbetul ei păli puțin. Sam avusese dreptate.

– Nu am nevoie de un titlu ca să o dovedesc. Nu există titluri în America.

Delilah pufni.

– Păcat.

El râse din nou.

– Nu asta m-a adus aici, zise Delilah strângând din dinți, apoi trase adânc aer în piept. Am crezut pur și simplu că ar putea fi, ah, mai democratic să mă prezint drept doamna Hargate mai degrabă decât *Lady Hargate*, cum tu erai atât de... Își îndreptă umerii de parcă i-ar fi fost greu să admită. Ei bine, atât de *prietenos*, și trebuie să mărturisesc că mă bucuram de întâlnirea noastră.

– Înțeleg. Sam o ocoli, își recupără paharul de pe masă acolo de unde îl lăsase și se îndreptă către birou. Dorești să bei ceva?

– Nu beau niciodată alcool tare. Delilah îi refuză oferta și se apropie de el. Și a doua oară când ne-am întâlnit, ei bine, a fost stânjenitor să recunosc că nu am fost pe de-a-ntregul cinstită.

El își umplu paharul, apoi umplu un al doilea.

– Nu cu totul, într-adevăr.

– Nici nu știu ce mi-a venit, de fapt, zise Delilah mai mult către sine decât către el. Trebuie să-mi mențin niște standarde, și nu m-am abătut niciodată de la ele. Societatea se așteaptă la un anumit model de comportament, iar eu îl susțin cu convingere. Așa cum ar trebui să facem toți. Nu pot să-mi închipui ce s-ar întâmpla dacă nimeni nu ar face-o. Dacă fiecare și-ar vedea de treabă nestingherit, fără să îndrepte măcar un gând spre sinceritate, și principii, și comportament moral.

– Anarhie, presupun.

Sam îi întinse paharul și ea sorbi absentă.

– Simplul gând e înspăimântător. Delilah oftă. Mă mândresc cu onestitatea mea, să știi. Niciodată nu disimulez și nici nu ocolesc adevărul. Și nu mi-a plăcut niciodată să împrăști minciuni, nu contează cât de nevinovate, chiar dacă asta ar fi făcut lucrurile cu mult mai ușoare.

– Atunci te întâlnești într-adevăr cu Gray chiar în momentul de față? întrebă Sam, aruncându-i un zâmbet nevinovat.

Delilah îl privi țintă timp de o clipă.

– Evident că nu. Dar a fost pentru o cauză nobilă, și ca atare poate fi trecut cu vederea.

– Presupun că există multe înșelăciuni care au pornit de la o bună intenție. Sam o cercetă peste marginea paharului. Și despre ce cauză nobilă este vorba?

– Am vrut să-ți vorbesc între patru ochi, desigur. Își înalță bărbia. Vreau să îmi cer scuze.

– Pentru care parte?

– Cum adică?

– Pentru că m-ai înșelat în New York cu privire la adevărata ta identitate sau pentru că te-ai folosit de mine și apoi m-ai azvârlit afară în frig?

Delilah icni.

– Domnule Russell!

– Sam.

– *Domnule Russell.* Delilah îl privi crunt, furia ogindindu-i-se ca un fulger în ochi. El observă cât de mult se aseamăna cu pasiunea de o altă natură. Te rog, fii amabil și ai grijă ce spui. Delilah aruncă o privire rapidă spre ușă, apoi se apropie și își coborî vocea. Ultimul lucru pe care îl doresc ar fi să ne surprindă cineva conversația. Dumnezeu! Dădu peste cap cel puțin jumătate din băutură. Aș crede că în urma acestei după-amiezi ai fi înțeles asta.

– A fost greu să nu observ.

– Și pentru asta vreau să-mi cer iertare. Comportamentul meu din după-amiaza aceasta a fost de neacceptat. A mai lipsit puțin să fiu nepoliticoasă, iar eu nu sunt niciodată nepoliticoasă. Delilah oftă, capitulând. Scopul de a nu fi pe de-a-ntregul sinceră referitor la numele meu ascundea cu adevărat o intenție bună. Dar ai scuzele mele pentru că am încercat să te înșel. Cât despre restul... Privirea i se înăspri. Nu m-am folosit de tine, sau cel puțin nu mai mult decât te-ai folosit și tu de mine.

Sam dădu încet din cap.

– Pot să fiu de acord cu asta.

– De asemenea, nu te-am azvârlit afară în frig căci, dacă-mi amintesc bine, ne aflam în camera ta.

Sam dădu din umeri.

– Un detaliu minor.

– Și... Delilah se îndreaptă de spate cu aroganță. Era iunie și câtuși de puțin frig.

Sam chicoti.

– M-ai prins cu asta.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

Delilah strânse din dinți.

– Îmi accepți scuzele sau nu?

– Pentru comportamentul tău pe jumătate nepoliticos din această după-amiază? Sam dădu din cap. Era de așteptat, chiar, având în vedere apariția mea neașteptată. Ai tendința să te simți neplăcut atunci când aventura ți se ivește, fără să te prevină, în pragul ușii. Prin urmare, da, îți accept scuzele. Cât despre restul... Sam sorbi din băutură. Nu m-am decis încă.

– Nu e nimic de hotărât.

– De asemenea, mi se pare, cum nici unul din noi nu a fost pe deplin cinstit când ne-am întâlnit prima oară, că o înșelăciune o șterge pe cealaltă.

Delilah îl studie bănuitoare, apoi încuviință.

– E destul de rezonabil, presupun.

El râse.

– Nu mi-a trecut niciodată prin cap că o scuză ar putea fi prilej de negocieri.

– Nici mie. Delilah se opri. De ce ești aici, până la urmă?

– Sunt aici pentru nuntă, desigur. Și am afaceri de care trebuie să mă ocup. Și am întâlnit o femeie fermecătoare în New York, care aducea de departe cu tine...

Delilah pufni.

– Pe care voiam să o văd din nou.

Delilah ridică din sprâncene.

– În ciuda faptului că ea nu mai voia să te vadă niciodată?

– Sau poate tocmai pentru că a afirmat cu atâta vehemență că nu vrea să mă mai vadă vreodată. Sam rânji. Și protestele

ei nu mi-au părut să sune prea adevărat. Cred că te-mpotrivești prea mult, domniță.

Delilah făcu ochii mari, fără să-i vină să creadă.

– Încerci să citezi din Shakespeare?

– Sigur. De ce nu?

– Ei bine, nu o faci cum trebuie. Citatul era... Sprâncenele i se împreună și se gândi o clipă. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să mi-l amintesc acum. În orice alt moment mi-ar fi venit imediat în minte.

Sam gustă din nou din băutură și încercă să nu râdă.

– Pur și simplu nu e corect, asta-i tot. Și nu m-am împotrivit prea mult. Aș spune chiar că nu m-am împotrivit destul.

– Nu doreai să fii nepoliticoasă.

– Nu sunt niciodată nepoliticoasă.

– Bineînțeles că nu.

– Ce-i drept, e greu să fii politicos atunci când încerci să-i spui cuiva că nu vrei să-l mai vezi vreodată.

– Fără să o spui de-a dreptul: nu vreau să te mai văd niciodată.

– Încă o greșeală din partea mea, deși credeam că am vorbit foarte clar. Ar fi trebuit pur și simplu să o spun. Își miji ochii. Nu voiam să te mai văd vreodată.

– Da, asta ar fi trebuit să spui, probabil, dar în schimb ai spus... ah, cum te-ai exprimat? Sam se gândi o clipă. A, da, ai spus că ar fi „cel mai bine” dacă nu ne-am mai vedea niciodată.

– E același lucru.

Delilah aproape că scuipă cuvintele.

– Nu, nu este. Sam roti băutura în pahar. Ceea ce ai spus tu implica un beneficiu mutual pentru ambele părți. Eu nu am găsit absolut nici un beneficiu în a nu te mai vedea vreodată. Nu am considerat că ar fi câtuși de puțin „cel mai bine”.

Delilah se uită la el cu asprime.

– Deși pot cu siguranță să înțeleg în ce fel te-ar putea avantaja pe tine.

– Chiar așa?

Cuvintele ei erau încărcate de suspiciune.

– Înțeleg că îți cauți un nou soț. Nu ar fi convenabil ca vreunul dintre potențialii candidați să afle că ești o femeie care se implică în aventuri scandaloase cât ai bate din palme.

Delilah icni de groază.

– Eu nu fac una ca asta!

– Deși presupun că un lucru nu mai e scandalos dacă nu știe nimeni despre el, zise Sam pe gânduri. Scandalul zace mai mult în povestiri și repovestiri și bârfe și...

– Eu n-am povestit nimănui!

– Nici eu, zâmbi el.

Delilah îl cercetă îndeaproape.

– Și ai de gând să o faci?

– Acum *asta* e o întrebare nepoliticoasă, Delilah. Sam clătină din cap cu tristețe. Chiar și în scurtul răstimp de când ne cunoaștem, am făcut eu vreodată ceva care să te îndemne să crezi că aș fi un bărbat care s-ar lăuda cu un asemenea lucru?

Obrajii i se aprinseră.

– Nu, nu ai făcut nimic de felul acesta.

– Că nu aș fi un bărbat onorabil?

– Nu, ai fost foarte...

– Poți întâlni gentilomi și în afara granițelor Angliei, să știi.

– Desigur, nu am vrut să...

– Aș putea chiar să mă simt jignit.

– Ei bine, nu am...

– Nu, dacă mă gândesc mai bine, chiar *sunt* jignit. O pironi cu privirea aspră pe care o păstra de obicei doar pentru afaceri. Și ofensat.

Delilah oftă.

– Atunci, se pare că îți datorez încă o scuză.

– Se adună una peste alta. Sam își lăsă paharul pe masă, tonul fiindu-i la fel de nonșalant ca și atitudinea. Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

– Nimic. Fruntea ei se încreți de iritare. Mi-am cerut scuze, în repetate rânduri. Ce ai vrea să fac mai mult de-atât?

– Nu sunt sigur. Sam clătină din cap. Poate dacă ar fi sunat mai sincer.

– Doamne sfinte, ești o brută insuportabilă. Delilah dădu peste cap restul de băutură și-și depuse paharul lângă al lui cu un pocnet. Foarte bine, atunci. Începu să numere argumentele pe degete. Unu la mână, ai scuzele mele sincere și din inimă pentru atitudinea mea nepoliticoasă din această după-amiază. Doi, îmi cer iertare că nu am fost pe de-a-ntregul onestă cu tine în New York. Și trei, îmi pare nemăsurat de rău dacă am aruncat vreo îndoială asupra naturii onorabile a caracterului tău. Gata. Îi oferi un zâmbet exagerat de politicos. Sper din tot sufletul că a fost îndeajuns de sincer pentru tine.

– N-a fost rău. Sam ridică din umeri. Nu ți-ar strica să mai exersezi. Nu ești obișnuită să-ți ceri scuze, nu-i așa?

– Rareori fac vreun lucru care să necesite scuze.

– Mi se pare greu de crezut.

Sam se întoarse cu spatele către ea și păși alene în jurul camerei, oprindu-se să studieze portretul înalt al unei femei cu trei copile. Nu era nevoie să privească spre Delilah ca să-și dea seama că dezbătea cu ea însăși dacă ar trebui să-i ignore comentariul sau să ridice mânușa. Ar fi pariat pe cea din urmă.

Tăcerea se prelungi. Oare se înșelase?

– Trebuie să te informez că de obicei sunt o companie foarte plăcută.

Sam de-abia se abținu să nu izbucnească în râs. Bineînțeles că nu se înșelase, se înșela rareori.

– Și amuzantă, continuă ea. Pot să susțin o conversație excelentă despre nenumărate subiecte. Oamenii mă găsesc foarte inteligentă. Și sunt politicoasă, fără greș. Și nu sunt niciodată...

– Lipsită de maniere, zise el dus pe gânduri, înclinându-se mai aproape de portret ca să citească semnătura artistului. Ai mai spus asta.

– Desigur, merită repetat.

– Probabil că nu poți să spui niciodată îndeajuns că nu ești lipsit de maniere.

– Așa se pare!

– Asemenea lucruri trebuie întotdeauna lămurite. Sam aruncă o privire către ea. Așa cum trebuie să spui limpede ce ai de spus atunci când nu vrei să mai întâlnești vreodată pe cineva.

– Credeam că a fost îndeajuns de limpede.

– Și totuși, iată-mă aici. Sam zâmbi. Și nu am de gând să plec.

– Fără îndoială. Delilah îl studie o clipă. Însă s-ar putea să te plictisești îngrozitor aici.

Sam chicoti.

– Nu pot să-mi închipui una ca asta.

– Și ar fi păcat, cum nu ai vizitat cu adevărat nimic din Anglia în afară de Londra, să rămâi captiv aici, spuse ea pe un ton viclean, când ai putea să te bucuri de un scurt voiaj. Brighton arată încântător în perioada asta a anului.

– Brighton?

– Vai, da. Delilah deborda de entuziasm. Mulțimile s-au retras acum, și e un loc cum nu se poate mai fermecător.

– Cu toate acestea, nu simt dorința să călătoresc către Brighton, sau oriunde altundeva în momentul de față. Sam își roti privirea prin bibliotecă. Nu, abia aștept să mă bucur de liniștea și pacea de la țară, aici, în Millworth.

– Da, ei bine, mi-am închipuit asta. Delilah se gândi o clipă. S-ar putea să fie ciudat, știi. Ca noi doi să ne aflăm atât de aproape unul de celălalt.

– Pentru că nu voiai să mă mai vezi vreodată?

– Da, ar fi asta...

– Dar apoi le-ai spus celorlalți că nu ne-am mai întâlnit niciodată, și nu sunt atât de lipsit de cavalierism încât să atrag atenția asupra înșelătoriei unei doamne.

– Mulțumesc. Ți-am fost extrem de recunoscătoare pentru asta. Accentul potrivit din vocea ei îi dezmințea cuvintele. Și ți-aș fi, de asemenea, recunoscătoare dacă am încerca să ne evităm unul pe altul. Ne-ar fi mai ușor să ne prefacem în continuare că de-abia ne-am cunoscut.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Sunt de acord că e o idee foarte bună să ne evităm unul pe celălalt. Sam tăcu. Însă nu va fi ușor, căci pentru moment suntem doar cinci persoane aici, și presupun că vor fi numeroase ocazii inevitabile care ne vor pune laolaltă.

– Probabil.

– Și totuși, permite-mi să-ți mai iau o grijă de pe umeri, Lady Hargate.

– Ce grijă?

– Acum că te-am revăzut, cred că m-am răzgândit.

– Te-ai răzgândit cu privire la ce?

Vocea ei avea un ton precaut.

– Despre dorința mea de a te vedea din nou. Sam clătină din cap. Acum, cred că ai dreptate. Ar fi trebuit să ne vedem fiecare de drumul său.

Delilah îl privi țintă.

– De obicei am dreptate.

– Deci nu ai de ce să te temi din acest punct de vedere. Sam se îndreptă către masa pe care își lăsase paharul, îl ridică și goli ultimele picături de whisky. Nu mă interesează o femeie care nu cere nimic mai mult de la un soț decât averea și titlul.

Delilah icni.

– Vreau mult mai multe lucruri!

Sam îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Iubire, atunci?

– Iubirea nu este nici practică, nici necesară. Iubirea doar tulbură apele și dă naștere la probleme acolo unde nu ar trebui să existe nici una. Oricum, dorințele mele nu te privesc. Un fulger îi străbătu ochii albaștri. Dar tocmai ai demonstrat de ce nu vreau ca nimeni – absolut nimeni – să știe că ne-am mai întâlnit. Mi-am dezvăluit planurile de-abia în după-amiaza aceasta, și Camille i-a spus deja lui Grayson. Iar Grayson, în mod evident, ți le-a încredințat ție. Cunoști și dificultățile mele financiare, nu-i așa?

Sam încuviință.

– Bineînțeles că le cunoști. Nu se poate păstra nici un secret în casa asta. Delilah se răsuci pe călcâie și începu să patruleze prin cameră. Păi, simplul fapt că nu am adus niciodată vorba despre tine ar fi de ajuns să le facă pe Camille și pe Teddy, și probabil și pe Grayson, de asemenea, să se întrebe de ce am ținut asta numai pentru mine. Și de ce tu m-ai susținut. Delilah tăcu și îl pironi cu privirea. Ar trage tot felul de concluzii, să știi.

– Unele dintre ele periculos de aproape de adevăr, mi-aș închipui.

– Camille în special are o imaginație deosebit de fertilă. Delilah își relua patrularea. Dar orice concluzie ar trage Camille, va păli în comparație cu ce ar putea născoci Beryl. Și odată ce Beryl știe, sau crede că știe...

Delilah se cutremură.

– Nu te înțelege bine cu surorile tale, nu-i așa?

– Ei bine, nu în trecut, dar... Delilah își ridică mâinile deasupra capului, predându-se. Și deja știa și asta, nu-i așa?

Sam tresări.

– Da, mă tem că da.

– Așa cum spuneam, nu există secrete aici.

Delilah clătină din cap, dezgustată.

– În afară de al nostru, spuse el alene. Poți conta pe mine să-l păstrez.

– N-ar fi bine pentru nici unul din noi. Un avertisment se strecurase în vocea ei. Dacă adevărul ar ieși la iveală, vreau să spun.

Sam chicoti.

– Probabil că nu.

– Foarte bine atunci. Delilah respiră adânc. Suntem de acord?

– Suntem. Sam păși mai aproape de ea și-i întinse mâna. Când ajungem la un acord verbal, în chestiuni de afaceri, obiceiul e să ne strângem mâna.

– Nu sunt bărbat.

– Atunci, cuvântul tău e mai puțin onorabil decât al unui bărbat?

– Ce prostie colosală. Delilah pufni. Spui lucrurile astea dinădins ca să mă enervezi, sau îți vin pe buze în mod natural?

Sam rânji.

– Amândouă.

Delilah îi luă mâna și-i întâmpină deschis privirea.

– Ți-a mai spus cineva vreodată că ești o ființă extrem de enervantă, de insuportabilă și de supărătoare?

– Din câte știu, nu, și cu siguranță nu mi s-a mai spus asta în față. Privirea-i coborî către ochii ei albaștri, de aproape aceeași culoare cu ai lui Camille. Însă, în vreme ce pe chipul surorii mai mari, albastrul nu era surprinzător, alături de părul lui Delilah,

castaniu-închis și luxuriant, culoarea ochilor ei era neașteptată și remarcabilă. Culoarea lor îi atrăsese atenția de la prima întâlnire, iar acum, privind în acel albastru infinit, își amintea cum ochii ei străluciseră de emoția flirtului și se întunecaseră în spasmele pasiunii. Majoritatea oamenilor ar ezita să facă un astfel de comentariu pentru că ar putea fi considerat... hm, nu știu, nepoliticos?

Colțurile buzelor ei zvâcniră de parcă ar fi încercat să-și rețină un zâmbet.

– Faci asta ca să mă săcâi, nu-i așa?

– Pot să fiu cinstit?

Delilah dădu din umeri.

– Am putea la fel de bine să dăm onestității o șansă.

– Asta fac, rânji el. Îmi place să te săcâi.

– Te pricepi foarte bine la asta.

Delilah încercă să-ți tragă mâna dintr-a lui, dar el i-o ținu strâns și o trase puțin mai aproape.

– E vina ta, să știi.

Era destul de aproape cât să se poată apleca să o sărute dacă i-ar fi dat prin cap să facă una ca asta.

– Ce anume? Delilah își aținti privirea către el, dar nu încercă să se îndepărteze. Sam bănuia că, în ciuda aparențelor, ea i-ar fi răspuns sărutului.

– Că îmi place să te săcâi.

– Ah?

Ea părea că vorbea cu răsuflarea tăiată. Năucitor și aproape irezistibil.

– Îmi place felul în care îți strălucesc ochii atunci când ești mâniașă. Și felul în care spui un lucru, dar faci ceva cu totul diferit. Și îmi place mai cu seamă felul în care roșești.

– Prostii. Eu nu roșesc, zise ea chiar în timp ce i se aprindeau obraji.

– Și credea că o să mă plictisesc aici, la Millworth? Sam chicoti. Dimpotrivă, mă aștept să mă distrez cum nu se poate mai bine.

Delilah îl pironi cu privirea timp de încă o clipă și un sentiment i se oglindi în ochi atât de trecător, încât nici măcar ea nu-și dăduse probabil seama. Ceva incitant, și fascinant, și plin de promisiuni. Își smulse mâna dintr-a lui.

– Ne reunim în salonul principal înainte de cină. Voi pleca acum, și ar trebui să ni te alături în câteva minute.

– Pentru că nu am vrea să fim văzuți sosind împreună.

– Ceea ce ar trezi cu siguranță bănuiele.

Delilah se răsuci spre ușă.

– Îți dai seama că va trebui să-ți ceri scuze din nou?

– Cum? Delilah se întoarse și-l privi crunt. De ce naiba ți-aș cere scuze încă o dată? Cred că ți-am cerut iertare îndeajuns.

– Poți să faci cum vrei, desigur. Sam ridică din umeri. Dar aș crede că, dacă nu îți ceri scuze de față cu ceilalți, vor continua să se întrebe de ce nu o faci.

– Nu m-am gândit la asta. Delilah clătină din cap. Nu am ce face, presupun. Privirea i se îngustă. Atâta timp cât înțelegi că aceste scuze nu voi fi câtuși de puțin sincere, căci mi-am mai cerut o dată iertare cu sinceritate.

– Vei vrea să le faci să pară adevărate și să sune sincer.

– O, celorlalți o să li se pară sincere. Delilah îi oferi un zâmbet arrogant. Dar în realitate nu vor fi.

Înclină din cap și pluti afară din cameră. Sam rânji. Situația urma să fie amuzantă. Delilah urma să fie amuzantă.

Zâmbetul i se stinse. Va avea parte de amuzament, și atâta tot. Fără îndoială că ea nu era interesată de nimic mai mult în afară de asta. Nici să reia relația de acolo de unde rămăsese. Oricât de posibil ar fi părut în adâncurile minții lui atunci când sosise, acum trebuia să fie de acord cu ea. Nu îl interesa o femeie al cărei unic scop în viață era să se mărite cu un bărbat bogat.

Își aranjă butonii simpli de aur de la manșete și cugetă asupra situației. În timp ce cu siguranță că scânteia dintre ei nu se stinsese cu totul, din partea ei nu era evident vorba de nimic mai mult decât teama că prezența lui i-ar putea distruge planurile. Și mânie la adresa faptului că el îndrăznise să-i treacă pragul. Delilah putea să tăgăduiască oricât de mult dorea, dar el vedea limpede cum ceea ce îi atrăsese la început unul către celălalt încă nu dispăruse. Nu că ar mai fi contat. Cel mai bine era să curme răul acum, de la rădăcină. În ciuda atracției dintre ei, Sam refuza cu desăvârșire să-și dăruiască inima unei femei care-l voia doar pentru banii și poziția lui socială. Mai bătuse drumul acela o dată.

Și nu va mai pune din nou piciorul pe el. Dădu un bobârnac la o scamă invizibilă de pe jacheta lui de seară și porni către salon.

Și ignoră gândul săcâitor că era posibil să fi făcut deja acel pas.

Capitolul 6

– Sam, spuse Camille cu un zâmbet binevoitor. Dacă ai avea bunăvoința să mă conduci la cină, Grayson le va însoți pe sora mea și pe Teddy.

– Nu există nimic care să-mi facă mai multă plăcere decât să mi se încredințeze escorta a două doamne atât de încântătoare, spuse Grayson cu un ton galant ce dezmințea privirea dojenitoare ce-i apărui în ochi atunci când aceștia îi întâlniră pe ai lui Delilah.

Ea zâmbi șovăitor. Clement anunțase cina în momentul în care Grayson apăruse în sfârșit în salon, fără să-i lase timp lui Delilah să-i explice de ce nu reușise să-l întâlnească. Încă un neadevăr de care ar fi trebuit să se simtă rușinată, dar nu o făcea. Dumnezeuule, ce se întâmpla cu ea? Era destul de greu să te mândrești cu propria onestitate atunci când nu erai... hm, onestă.

Oricât de mult detesta să admită, Samuel avea dreptate. Dacă și-ar cere scuze de față cu toată lumea ar dovedi că ea – ei – nu aveau nimic de ascuns. Mai bine să termine cu asta cât timp mai avea încă ocazia.

– Aș fi onorat.

Sam zâmbi către Camille. Avea, într-adevăr, un zâmbet plăcut. Nu era de mirare că le cucerise pe Teddy și pe Camille. Acel zâmbet împreună cu ochii lui întunecați și cu acea lucire neastâmpărată care dăinuia în ei... ei bine, ce fel de femeie nu ar fi fost cucerită de el? Nu Delilah, desigur. Cel puțin, nu din nou. Trase aer adânc în piept.

– Înainte să mergem la cină, ar trebui să spun ceva. Lui Samuel.

Camille se încruntă, și privirea ei îngrijorată se plimbă între sora ei și american.

– Chiar nu este momentul...

– Nu, Camille, este un moment cum nu se poate mai potrivit. Delilah se întoarse către Samuel și-i oferi zâmbetul ei cel mai strălucitor. Samuel. Se îmbărbătă. Sam, îți datorez scuzele mele. M-am purtat îngrozitor cu tine în după-amiaza aceasta. Mă tem că mintea mea era, ei bine, preocupată, presupun. Și totuși, aceasta nu e o scuză. De obicei nu sunt atât de... tăioasă. Nu știu ce mi-a venit, dar sper că mă vei putea ierta.

O expresie ușurată se așternu pe chipul lui Camille. Dumnezeuule, până la urmă, ce crezuse sora ei că urma să-i spună lui Samuel?

– Nu ai pentru ce să-ți ceri iertare.

Sam îi luă mâna, i-o ridică spre buze și o privi în ochi. Delilah înghiți în sec. Gestul lui era cu totul nepotrivit. Și totuși, ar fi fost nepoliticos din partea ei să-i atragă atenția. Și ce te puteai aștepta de la un american, în orice caz? Nu era ca și cum nu o făcea cum se cuvine. Într-adevăr, el se pricepea cum nu se poate mai bine să sărute mâini. Totuși, probabil că încerca doar să fie enervant.

– Pot cu siguranță să înțeleg cum niște... împrejurări neașteptate ar putea să-i afecteze cuiva felul de a fi. Zâmbi într-un fel mult prea antrenant. Și îți datorez scuze, la rândul meu. Pentru că am insistat că ne-am mai fi cunoscut și înainte, când mă înșelam într-un mod atât de evident.

– Cu toții facem greșeli din când în când. Delilah își trase mâna dintr-a lui, ignorând un ghimpe de iritare ce o înțepă atunci când el îi dădu drumul cu atâta ușurință. Asta a fost, atunci.

– Acum că am pus lucrurile la punct, începu Camille, ar trebui să mergem la cină înainte ca Clement să se simtă constrâns să se întoarcă și să ne privească acuzator. Ca și cum am fi distrus cu mâna noastră mâncarea delicioasă pregătită de doamna Dooley.

Teddy privi către ea și strâmbă din nas. Calitatea mâncării doamnei Dooley fusese capricioasă în ultima vreme.

– Mergem?

Samuel îi oferi brațul. Camille îl acceptă și împreună porniră în tihnă către sufragerie.

– Doamnelor. Grayson le oferi câte un braț lui Teddy și lui Delilah. Înclină capul către viitoarea lui cumnată. Bună treabă, Delilah. Și de apreciat.

– Mă tem că-ți datorez și ție scuze. Îmi pare rău că nu m-am întâlnit cu tine. Am fost reținută în mod inevitabil.

Grayson o studie cu asprime, apoi dădu din cap.

– Mi-am închipuit asta.

Teddy îi aruncă un ochi prin spatele lui Grayson.

– Și eu cred că ți-ai cerut scuze de la Sam așa cum se cuvine.

– Mă străduiesc, mormăi Delilah.

Acum că-și ceruse iertare de față cu toți, spera că putea să facă față cinei fără să mai fie *tăioasă*. Sau și mai rău de-atât.

Cina decurse mult mai ușor și mult mai plăcut decât se așteptase Delilah. Samuel și Grayson le amuzară pe doamne cu povestiri despre isprăvile și necazurile lor din anii petrecuți de Grayson în America. Samuel avea un farmec natural și flirta moderat cu toate cele trei femei, dar nu mai mult decât Grayson. American sau nu, de-abia găseai ceva pentru care să-l critici. Cu siguranță nu-i dădea mai multă atenție lui Delilah decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi întâlnit într-adevăr atunci pentru prima dată. Privirea nu i-o întâlnea pe a ei mai des decât pe cea a lui Camille sau a lui Teddy. Exact așa cum dorise ea. Și totuși, de ce găsea aproape fiecare gest al lui atât de enervant?

Cu toate acestea, Delilah fu surprinsă când își dădu seama că petrecea o seară destul de plăcută. Undeva între pește și pasăre, aproape că uitase că ea și Samuel împărtășiseră o aventură. Și era cu totul vina lui, în mod lăudabil. Chiar se bucura de compania lui.

Nu că asta ar fi trebuit să o mire. Îi plăcuse felul lui detașat de a fi, atât de diferit față de al multora dintre ceilalți gentilomi din cercul ei, aproape din prima clipă în care îl întâlnise în New York. Un moment care îi schimbase viața în multe feluri. Dar atunci fusese pregătită pentru o schimbare. Măcar pentru câteva zile.

Începuse într-un mod destul de inocent. Grayson avusese un soi de întâlnire la prânz, și cum Camille trebuia să-l însoțească, o rugase pe Delilah să aștepte în salonul apartamentului lui pentru livrarea unor acte importante privitoare la niște chestiuni de afaceri. Delilah nu-și mai putea aminti detaliile acum, și nici atunci nu acordase prea mare atenție, căci fusese mult prea preocupată

să-și plănuiască după-amiaza. Grayson spusese că actele urmau să fie livrate cel mai degrabă de către un angajat sau un asistent al unui partener de afaceri sau ceva de felul acela. Sau cel puțin asta crezuse ea că spusese. Grayson menționase într-adevăr un domn Moore, dar el și Camille se grăbiseră să plece și acel amănunt îi intrase lui Delilah pe o ureche și îi ieșise pe cealaltă. Dacă se gândea mai bine, ar fi trebuit să fie mai atentă, dar în acel moment i se păruse un detaliu minor. Faptul că nu acorda atâta atenție detaliilor pe cât ar fi trebuit reprezentase de mult timp defectul ei cel mai important.

Așadar, când Samuel sosise să aducă acele acte în locul domnului Moore, explicând că domnul Moore avea de rezolvat niște probleme urgente, Delilah avusese cumva impresia clară că Samuel era mai degrabă asistentul acestuia, și nu asociatul lui Grayson. Era o greșeală destul de simplă și ușor de îndreptat, dar Samuel nu făcuse nici un efort să o rectifice în momentul acela. Ba chiar, dacă își amintea bine, el păruse ușor amuzat.

– ... Și cu siguranță n-aș spune asta niciodată. Declarația afectată a lui Teddy îi dezmințea hazul din ochi. Deși nu mă surprinde că Grayson ar face-o.

Samuel râse. Îi prinse privirea lui Delilah și rânji. Delilah îi întoarse zâmbetul, chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce discutau ceilalți. Din frânturile de conversație care-i ajunseseră la urechi, credea că avea ceva de-a face cu un incident ce avusese loc cu ani în urmă și îl implicase pe Grayson, un cățel, pălăria unei doamne și un tren. Și, judecând după râsetele din jurul mesei, era o întâmplare cum nu se putea mai amuzantă.

Samuel era într-adevăr extrem de amuzant fără a se purta prostește, trebuia să recunoască asta. La prima lor întâlnire ea spusese ceva – nu-și putea aminti ce anume –, iar el râsese. Un râs care ei îi păruse sincer și foarte molipsitor. Poate că era din cauza împrejurărilor, sau a emoțiilor inerente călătoriei, dar înainte ca ea să-și dea seama, erau prinși într-o discuție fără griji despre obstacolele întâmpinate de-a lungul unui voiaj. Nu-i stătea deloc în fire să vorbească despre nimicuri cu un bărbat căruia nu-i fusese prezentată cum se cuvine, și totuși era cum nu se poate de... ei bine, *distractiv*. Adevărul era că ar fi vrut ca discuția lor

să nu se mai termine. Ceea ce fusese probabil cauza, înțelegea de-abia acum, pentru care ea se prezentase drept doamna Hargate și nu drept Lady Hargate. Își imaginase că un străin înalt, chipeș și amuzant ar flirta mult mai degrabă cu doamna Hargate decât cu Lady Hargate. Deși trebuia să admită că, atunci când minciuna îi scăpase de pe buze, nu se gândise nici o clipă la motivul ei.

Acea lipsă de atenție putea probabil să explice și de ce, în ziua următoare, când Delilah se plimba singură prin parc, ceea ce era neobișnuit pentru ea ca lucru în sine, și Sam îi ieșise în cale, nu făcuse din nou nimic care să-l oprească din a crede că ea era doar o rudă săracă invitată ca însoțitoare. Se putea chiar ca ea să-l fi împins către acea concluzie. Nu că ar fi simțit vreun dram de vină față de înșelăciunea ei relativ fără importanță. Ce rău ar fi putut face? De altfel, probabil că nu urma să-l mai vadă vreodată.

Atunci vorbiseră doar timp de câteva minute, și se mai întâlniseră în treacăt a doua zi, la recepția hotelului, unde Delilah îi spusese că gențile și cutiile cărâte de un ușier îi aparțineau surorii sale. Întâlnirile lor erau surprinzător de nesatisfăcătoare, de parcă lui Delilah i s-ar fi permis să miroasă un fel de mâncare delicioasă care se fierbea în cuptor, dar nu i s-ar fi dat voie să guste din ea. Iar ea dorea să guste, chiar dacă în acel moment nu avea o imagine clară despre ce anume ar fi atras după sine acea degustare. Și de ce nu ar fi făcut-o? Nu plănuia să primească orice fel de aventură i-ar fi ieșit în cale? Câteva minute petrecute între patru ochi cu un american chipeș nu puteau fi nici pe departe considerate un subiect demn de un roman de aventuri.

– ... și o aventură pe cinste, din câte înțeleg, spuse Camille cu un ton glumeț.

Atenția lui Delilah se îndreptă iute spre sora ei, care continua fără să se oprească.

– Grayson. Camille își pironi logodnicul cu o privire fermă. Bănuiesc că povestea asta nu se rezumă doar la ceea ce ai dezvăluit până acum.

Grayson privi către Samuel, care se uita în orice direcție, dar numai la prietenul lui nu. Apoi privirea lui o întâlni pe a lui Grayson, și amândoi pufniră în râs.

– O, haide acum, zise Teddy râzând la rândul ei. Nu ne poți lăsa în suspans. Nu pot să mi-l închipui pe nici unul din voi îmbrăcat într-un asemenea fel. La un bal, mai ales. Nici unul dintre voi nu e...

Balul mascat reprezentase ultimul prag către coruperea lui Delilah. Mascat sau nu, îl recunoscuse pe Sam din prima clipă, așa cum și el o recunoscuse pe ea. Ai fi putut spune că era vorba de soartă, dacă ai fi crezut în așa ceva. Deși Delilah nu crezuse niciodată nici în magie, și totuși... Un dans dusese către al doilea, al doilea către al treilea și, înainte ca ea să apuce să se gândească, se găsea în camera lui și în brațele lui și în patul lui. Nu. Privind înapoi, putea să-și repete asta ori de câte ori dorea, dar nu era adevărat. Avusese îndeajuns de mult timp să cugete, să reflecteze asupra a ceea ce făcea, să stăruie asupra tuturor consecințelor scandaloase. Pur și simplu nu voise să o facă. Nu-i păsase de nimic dincolo de acea noapte. Și asta nu-i stătea deloc în fire. Lui Lady Hargate cu siguranță că i-ar fi păsat. Doamna Hargate era mult prea ocupată ca să-i pese, prea ocupată să azvârle prevederea în cele patru zări. Laolaltă cu hainele.

Nu își venise în fire până ce nu fusese prea târziu. Și cu toate că se simțea umilită de propria imprudență, dacă ar fi fost complet sinceră cu ea însăși, ar fi trebuit să admită că avusese parte de o noapte minunată. Nu-și închipuise niciodată că relațiile intime între un bărbat și o femeie ar putea fi atât de... ei bine, încântătoare. Nu era virgină, desigur, dar rarele nopți petrecute ocazional cu Phillip în speranța unui moștenitor fuseseră întotdeauna scurte și nu deosebit de satisfăcătoare. Iar prietenele îi dăduseră de înțeles că ar fi trebuit să fie satisfăcător, și chiar plăcut. Cu Samuel fusese cum nu se poate mai plăcut. Acum putea să înțeleagă foarte bine de ce Beryl își împărțea odinioară cu atâta dărnicie favorurile.

Delilah își dorise o aventură, și aventură găsisse. Păcat că o urmărise până acasă. Prezența lui aici nu făcea altceva decât să-i amintească de ce greșeală înfiorătoare făcuse. Era cum nu se poate mai stânjenitor ca un bărbat – doar puțin mai mult decât un străin –, care o văzuse goală, să locuiască acum în casa familiei ei. Să stea de partea cealaltă a mesei la cină. Să flirteze cu prietena ei cea mai bună! Cu siguranță că unii dintre rezidenții din conacul

Millworth de mult trecuți în lumea celor dreți se răsuceau acum în morminte din cauza acestei invazii americane.

În ciuda a tot, Delilah trase aer adânc în piept. Venise vremea să-și vadă de viața și de planurile ei. Atâta timp cât Samuel coopera, ceea ce se întâmplase la hotelul Murray Hill urma să nu treacă pragul hotelului Murray Hill. Noaptea ei de păcat va rămâne în America, acolo unde-i era locul.

– Spune-ne, Sam, ce fel de afaceri te aduc în Anglia? începu Teddy. Dacă nu te deranjează întrebarea.

– Doar dacă, bineînțeles, nu e plictisitor. Camille îi făcu semn unui valet să le umple din nou paharele. Trebuie să spun că, ori de câte ori Grayson vorbește despre afaceri, eu găsesc totul deosebit de anost și lipsit de interes.

Fruntea lui Grayson se încreți.

– Așa faci?

– Nu te uita așa la mine, dragă, bineînțeles că așa fac. Și o știi foarte bine. Camille pufni. Nu poți să-mi spui că nu ai observat felul în care mi se golește privirea atunci când nu mai termini de vorbit despre fonduri, și obligațiuni, și acorduri, și alte asemenea despre care îți place să trângănești.

– Și eu care credeam că era o privire plină de pură admirație pentru perspicacitatea mea în afaceri, spuse Grayson domol.

Camille îl privi cu ochii mari timp de o clipă, apoi pufni în râs.

– N-ai crezut una ca asta.

Grayson chicoti.

– Nici măcar o clipă. Dar bănuiesc că ideea asta ți se va părea interesantă. Dădu din cap către Samuel. Haide, spune-le ce te aduce aici.

– Sunt aici pentru nuntă, desigur.

– Și pentru ce altceva, îl îndemnă Grayson.

– Și ca să trezesc interes în rândul societății alese din Anglia pentru, ei bine... Samuel se opri. Pentru viitor, presupun.

– O, Doamne, atunci vei fi dezamăgit cu siguranță. Teddy lăsă să-i scape un suspin dramatic. Spre deosebire de voi, americanii, noi avem tendința să ignorăm viitorul, mai degrabă decât să-l îmbrățișăm. Ne scoți greu din obiceiurile noastre, să știi, suntem încătușați de moșteniri și tradiții, și de tot ce ține de asta.

– Așa cum ar trebui să fie, murmură Delilah.

Samuel se întoarse către ea.

– Nu se poate să fii serioasă.

– O, dar sunt. Îi oferi un zâmbet amabil. Nu e nimic greșit în a face lucrurile așa cum au fost făcute dintotdeauna.

Zâmbetul lui Samuel făcu pereche cu al ei.

– Doar dacă nu există o modalitate mai bună de a le face.

Curiozitatea răsuna în vocea lui Camille.

– Ce fel de modalitate mai bună?

– Trăsuri fără cai. Tonul lui Samuel era nonșalant, dar o notă subtilă de entuziasm îi însoțea cuvintele, ca și cum ar fi proclamat calea către mântuire, sau drumul spre Nirvana, sau altceva la fel de absurd. E foarte posibil ca viitorul să se îndrepte în această direcție.

Delilah îl țintui cu privirea o clipă, apoi își înăbuși râsul. Ar fi fost nepoliticos să rădă.

– Chiar așa? Cât de fascinant! Teddy flutură din gene către el, deși Delilah ar fi putut să se înșele în lumina pâlpâitoare a lumânării.

– Crezi cu adevărat că ar putea înlocui caii? întrebă Camille.

Mai bine să-și țină gura cu totul. Da, era un plan excelent.

– Da, așa cred, încuviință Samuel.

Doar nu vorbea serios?

– Pare cam exagerat, nu crezi?

Fruntea lui Teddy se încreți.

– Nu, cătuși de puțin.

Samuel își curmă vorba în timp ce un valet îi îndepărta farfuria goală.

Cum, pentru numele lui Dumnezeu, devenise bărbatul ăsta atât de prosper în afaceri? Era oare nebun? Doar se înșela într-un mod cu totul evident.

– Până la urmă, cred că o trăsură fără cai ar fi mai eficientă decât un cal, continuă el.

Absolut, cu totul, și fără nici o îndoială greșit.

– Costurile întreținerii unei trăsurii fără cai ar fi cu siguranță mult mai mici decât cele ale unui cal.

Cineva ar fi trebuit să-i spună cât de mult se înșela. Delilah aruncă o privire în jurul mesei. Teddy și Camille îl ținutau cu o fascinație nedisimulată, iar Grayson își cerceta prietenul plin de aprobare. Doamne sfinte, erau cu toții nebuni! Și se înșelau, de asemenea.

– Și o trăsură fără cai poate fi oricând reparată. Samuel strânse din umeri. În teorie, ar putea fi reparată la infinit.

– E absurd, zise Delilah fără să se gândească. Nu se poate să vorbești serios.

Samuel o cercetă.

– O, ba da, vorbesc serios.

– Calea spre viitor? Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte ca Delilah să le pună stavilă. Se părea că între nepolitețe și onestitate nu exista decât o barieră subțire. N-am mai auzit în viața mea ceva atât de ridicol.

Samuel o cercetă.

– De ce?

– De ce? Delilah se holbă la el. Aș crede că motivele sunt evidente.

Samuel își miji insesizabil ochii.

– De ce crezi că-i ridicol?

– Eu nu cred că este ridicol, spuse Camille repede. Cred că sună cum nu se poate mai captivant.

Delilah nu-i dădu atenție.

– Nici eu nu cred că-i ridicol. E fără îndoială ridicol.

– De ce? întrebă Samuel din nou.

– Am văzut deja cu toții trăsură fără cai, la expoziții și la alte evenimente asemenea. Toți, până la unul. Delilah arată cu mâna către restul grupului. Din când în când, poți să întâlnești una dintre mașinăriile astea târșâind de-a lungul străzii, spre marea neplăcere a tuturor, aș putea să adaug.

– Și ar fi păcat să te vedem stingherită, murmură Camille.

– Nu sunt nimic mai mult decât niște jucării, continuă Delilah fără să se oprească. Niște fleacuri pentru bărbații care refuză să renunțe la copilărie.

Tonul lui Samuel era calm.

– Să înțeleg atunci că nu te-au impresionat?

– Cred că sunt deosebit de impresionante, interveni Teddy, oferind grupului un zâmbet strălucitor.

– Să mă fi impresionat? Delilah se holbă neîncrezătoare. Nici pe departe. Nu vor fi niciodată folositoare. Sunt zgomotoase. Fac mizerie. Scuipă mult prea mult fum. Nu te poți bizui în nici un chip pe ele. Par extrem de incomode...

– Ai călătorit vreodată cu una? întrebă Sam pe un ton reținut.

– În nici un caz! Și nici nu plănuiesc să o fac vreodată.

– O să ai ocazia destul de curând, murmură Grayson pentru sine.

– Trebuie să recunosc că încă mai e de lucrat la ele. Sam își măsură cu atenție cuvintele. Acesta e începutul unui mijloc cu totul nou de transport.

– De fapt, domnule Russell – Sam – începutul nu aparține zilelor noastre, nu-i așa? întrebă Delilah.

Fruntea lui Samuel se încreți.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Încă de pe vremea lui Leonardo da Vinci, omenirea a încercat să proiecteze un vehicul care să se deplaseze prin propriile resurse. Și asta se petrecea acum aproape patru sute de ani. De fapt, istoria e plină de încercări eșuate de a crea trăsură fără cai. Delilah se întinse către paharul cu vin. Aș crede că, dacă cineva ar urma să inventeze un vehicul cu adevărat funcțional, ar fi trebuit să se întâmple deja.

Camille o privi ținută pe sora ei.

– De unde știi toate astea?

– Citesc mai mult decât romane de dragoste, Camille. Aparent, Camille nu numai că își considera sora drept incapabilă de a se comporta cum se cuvine în societate, dar o mai credea și prost informată. Sunt la curent cu noutățile, cele din politică sau altele asemenea, chiar dacă pe unele dintre ele le găsesc destul de anoste. Și sunt foarte pricepută la istorie.

– Am avut niște instructori cu vederi largi la academia domnișoarei Bicklesham, zise Teddy pe un ton confidențial. În special unul dintre ei era fascinat de istoricul de invenții al omenirii.

– Ar fi trebuit să studiez la academia asta, murmură Camille.

– Și chiar și acel instructor accepta principiul fundamental că omul nu va fi capabil să înlocuiască vreodată caii. Delilah zâmbi triumfătoare și gustă din vin.

– Până acum, zise Sam cu calm.

– Caii sunt creaturi de nădejde, credincioase și inteligente, spuse Delilah. I-au fost de mult folos omenirii timp de secole și vor continua să o facă și pe viitor.

– Nu pun sub semnul întrebării însușirile de căpătâi ale cailor, spuse Samuel cu asprime.

Fără îndoială că Delilah începuse să-l enerveze la fel de mult pe cât o enerva și el. Bun.

– Dar aş prefera să mă bizui pe un lucru pe care-l pot controla, decât pe ceva cu voință proprie.

– Poate că vina este a ta pentru că nu ești capabil să controlezi un cal, spuse Delilah cu un zâmbet îngâmfat.

– Nu am cine știe ce dificultăți în a controla caii. Sam se comporta firesc, dar palmele i se încheștaseră pe masă. Aparent, nu întâmpina vreo greutate nici în a se controla pe el însuși. Am pur și simplu mai multă încredere în propriile abilități decât în cele ale unui animal nătâng.

– Aș îndrăzni să spun că majoritatea cailor pe care i-am întâlnit erau mult mai inteligenți decât călăreții lor, zise Delilah apăsător.

Samuel zâmbi.

– Prieteni de-ai tăi?

Camille se înecă.

– Sam tocmai ce s-a întors de la o întâlnire cu un domn din Germania, spuse Grayson. Un domn Benz care a făcut progrese remarcabile în dezvoltarea a ceea ce el numește autovehicule.

– Autovehicule? Delilah ridică din sprâncene. Ce cuvânt ridicol.

– Nu mai mult decât telefon sau fotograf, dacă stai să te gândești, zise Teddy cu un ton plăcut.

– Nu are importanță cum îi spui. Samuel bătu darabana pe masă. Esența chestiunii stă în faptul că, având în vedere progresul ce s-a făcut în dezvoltarea noilor metode de propulsie, autovehiculul nu va dispărea așa curând.

Delilah îl privi direct în ochi.

– O prostie totală, desăvârșită și colosală. O pierdere de timp, bani, efort și energie.

Privirea lui Sam continuă să-o fixeze pe a ei.

– Presupun că același lucru a fost probabil spus și despre locomotivele cu aburi. Istoria a dovedit că scepticii s-au înșelat. În ziua de azi nu ne-am putea închipui o lume fără trenuri.

– Asta e cu totul altceva, opină Delilah pe un ton trufaș, cu toate că vorbele lui purtau un sâmbure de adevăr.

– Și timpul le va dovedi cinicilor mărginiți că s-au înșelat, zâmbi Samuel.

Delilah își dorea să-l plesnească, dar se mulțumi să-i întoarcă zâmbetul increzut.

– Sau, mai degrabă, refuzul lor de a se lăsa seduși de atracția imposibilului se va dovedi drept cum nu se poate mai inteligent.

– Înfrângerea a ceea ce ar părea imposibil i-a dat un țel omenirii încă din vremea când secretul focului a fost descoperit. Samuel se înclină ușor înainte. Cele mai mărețe descoperiri s-au petrecut în ciuda pesimiștilor care nu puteau vedea mai departe de lungul propriului nas. Imposibilul, Delilah, este numai improbabilul care nu a fost încă realizat.

Timp de o clipă care nu se mai sfârșea, privirea lui Samuel o țintui pe a ei. În jurul mesei se așternu tăcerea. Lui Delilah îi trecu prin minte gândul ciudat că bărbatul acesta era tot atât de captivant pe cât era de supărător. Uitase de acest lucru, sau pur și simplu nu-i dăduse atenție.

– Sunt atât de bucuroasă că și-a cerut scuze înainte de cină, murmură Camille.

Grayson își înăbuși un hohot de râs.

– Ce voiai să spui, Grayson? spuse Teddy repede, fără îndoială în efortul de a le abate atenția de la controversa dintre Samuel și Delilah.

Și totuși, acea controversă era inevitabilă, căci ea avea dreptate, iar el se înșela în mare măsură.

– Ce voiai să spui despre faptul că Delilah va avea ocazia să se plimbe cu un... cu un autovehicul?

Grayson privi către Samuel, apoi ridică din umeri.

– Pur și simplu că Samuel a achiziționat un vehicul care trebuie să ajungă aici de pe o zi pe alta.

– Va sosi aici? Delilah îl privi cu neîncredere. Aduci o astfel de mașinărie aici? La conacul Millworth?

– Dumnezeule, Delilah. Teddy o țintui cu o privire plină de curiozitate. Nu e ca și cum ne-ar expune pe toți scandalului. E vorba doar de o invenție nouă și uimitoare, atâta tot.

– Cu siguranță nu-ți e teamă că va înspăimânta caii. Samuel gustă din paharul cu vin. Doar sunt creaturi inteligente.

– Ei bine, eu, una, sunt de părere că va fi cum nu se poate mai palpitant, zise Camille. Abia aștept să mă plimb pentru prima oară în el. Deși nu sunt sigură pentru care motiv îl aduci aici.

– Vreau să-l încerc eu însumi, să-i evaluez practicabilitatea, dacă pot să spun așa, fără să-mi dea târcoale Benz și asistenții lui. Vocea lui Samuel răsuna de entuziasm. Este mult mai ușor să fac asta aici decât să transport autovehiculul până în America.

– Acesta reprezintă doar primul pas. Grayson aprobă din cap. Noi vrem să ne dăm seama dacă există destul interes aici în Anglia printre cei care-și pot permite o asemenea inovație...

– Nu va rămâne o inovație prea mult timp, spuse Samuel. Camille ridică din sprâncene.

– Noi?

– Și dacă există, continuă Grayson, vrem să producem autovehicule în Anglia, și apoi mai departe în America.

– Grayson. Vocea lui Delilah era pătrunsă de uimire. Cu siguranță nu vrei să iei parte la acest fiasco absurd?

– O, ba vreau. Grayson înclină din cap. Și nici nu îl consider absurd, nici nu mă aștept la vreun fiasco.

– Dar este extrem de teoretic, nu-i așa? Camille își cercetă logodnicul. Și costisitor, de asemenea?

– Bineînțeles că este, chicoti Grayson.

Sam rânji.

– Asta face parte din distracție.

– Distracție? pufni Delilah. Nu cred că ar putea fi distractiv să riști o grămadă de bani pe ceva atât de ridicol.

– A da? Provocarea luci în ochii lui Samuel. Și ce ai considera tu distractiv?

Delilah îi aruncă o privire ucigătoare.

– Eu și Sam am fost parteneri în numeroase afaceri de o natură incertă, de-a lungul anilor, spuse Grayson. Cele mai multe dintre ele s-au dovedit a fi chiar foarte profitabile. Nu mă îndoiesc că și aceasta va fi la fel.

– Și dacă nu se va întâmpla asta? Delilah își dădu seama că asprimea din voce i se putea datora mai degrabă propriei situații financiare precare decât îngrijorării pentru a lui Grayson, dar nu părea în stare să se împiedice.

– Se va întâmpla, spuse Samuel.

– Sau ar putea fi un eșec îngrozitor.

Oare Delilah era singura de față care vedea pericolele din a investi în ceva atât de necugetat ca *autovehiculele*?

– Draga mea Delilah. Grayson îi oferă un zâmbet afectuos. Una dintre bucuriile pe care le poți avea atunci când ai câștigat o grămadă de bani este faptul că îți poți asuma riscul de a investi în ceva ce, deși ar părea exagerat în ziua de azi, ar putea foarte bine să devină foarte popular în viitor.

– Și, în timp ce sunt sigură că Grayson îți apreciază grija pentru el, spuse Camille dojenitor, nu are absolut nimic de-a face cu tine.

– Ei bine, nu, presupun...

– Și totuși, are ceva de-a face cu mine. Camille îi întâlni privirea logodnicului ei. Este cu totul decizia ta, Grayson. Am încredere absolută în tine în ceea ce privește afacerile, și nici nu mi-ar trece prin cap să-ți contest deciziile, dar aș vrea să știu dacă intenționezi să-ți risipești întreaga avere pe acest proiect.

– Este o întrebare bună, lasă-mă să mă gândesc. Grayson se încruntă, dar ochii îi luceau de amuzament. Sunt pe cale să mă însor cu o femeie extrem de bogată, să știi.

Camille dădu din cap.

– Într-adevăr.

– Care nu m-ar iubi cu nimic mai puțin dacă aș fi sărac lipit.

– Ah, poate o idee mai puțin. Camille reflectă o clipă. Dar nu cu mult mai puțin.

– Cu toate acestea, nu intenționez să-mi risc întreaga avere. Și nici Sam nu vrea asta.

– Trebuie să întrețin o mamă și niște surori foarte extravagante, chicoti Samuel.

– Dar încă mai pui preț pe părerea mea? spuse Camille către Grayson.

– La fel de mult cât îmi prețuiesc viața, o tachină el, deși în ochii lui se citea seriozitatea.

Lui Delilah îi stătu inima în piept la vederea privirii pe care Grayson i-o aruncase surorii ei.

– Foarte bine atunci, cu scuze către Delilah care cu siguranță că nu va fi de acord cu mine... – Camille se opri, poate în speranța că-și va veni în fire, cu toate că Delilah bănuia că sora ei era tot atât de nebună ca și logodnicul ei – sunt de părere că e pasionant. Minunat de modern. Nu am nici cea mai mică îndoială că, până la urmă, va cunoaște un succes impresionant.

– Și, Sam... Camille își întoarse privirea entuziasmată către el. Există numeroase adunări planificate de acum și până la nuntă. Ar trebui să profiți de această ocazie ca să-ți prezinți autovehiculul.

Samuel și Grayson schimbă o privire între ei. Camille continuă fără să se oprească:

– Ceea ce fără îndoială vă trece și vouă întocmai prin minte. Se uită către Teddy. Tu ce crezi despre asta, Teddy?

– Cred că ar fi foarte distractiv. Teddy radia. Majoritatea invitaților vor fi fascinați.

Camille cugetă o clipă.

– Un mic grup de prieteni și vecini ni se vor alătura poimaine pentru o petrecere în aer liber, tenis și crochet, lucruri de felul ăsta. O să fie cu totul neprotocolar, și meciurile nu vor fi câtuși de puțin serioase. Joci tenis, Sam?

– Da, joc. Dar nu pe cât de bine mi-aș dori, mă tem.

– Delilah joacă foarte bine, zise Teddy.

– Există atât de multe lucruri pe care nu le cunosc despre tine, îi spuse Camille surorii sale. Ai învățat la academie, presupun?

– Un corp sănătos susține o minte sănătoasă, spuse Delilah cu afectare. Dar poate îți amintești că până și în copilărie mi-a plăcut să joc tenis.

– Desigur că îmi amintesc, spuse Camille, cu toate că Delilah ar fi putut să pună rămășag că nu-și mai aducea aminte deloc. Camille se întoarse către Samuel. Cu puțin noroc, autovehiculul tău va sosi aici până atunci.

– Să sperăm.

– De-abia aștept să-l încerc. Nu am mai călătorit niciodată într-o trăsură fără cai. Ochii lui Camille se aprinseră de entuziasm. Îmi revendic primul drum.

– Iar eu voi fi următoarea, rânji Teddy. Aștept momentul cu nerăbdare.

Grayson zâmbi către Delilah.

– Când vei vedea cât de bine se distrează ceilalți, vei vrea și tu să faci un drum cu el.

– N-aș paria pe asta, Grayson, zise Delilah. Ți-am mai spus și înainte, nu am nici cea mai mică intenție să călătoresc într-un monstru mecanic prost conceput.

– Haide, Delilah, spuse Samuel. Gândește-te la asta... O privi cu subînțeles. Ca la o aventură.

Capitolul 7

Cu șaisprezece zile înainte de nuntă...

– Ne vom bucura de prezența dumneavoastră la partida de tenis de astăzi, Lord Fairborough? zâmbi Delilah către unchiul și mătușa lui Grayson.

Alături de soțul ei, contesa de Fairborough își înăbuși un hohot de râs. Soțul ei îi aruncă o privire rănită.

– Nu știu ce găsești atât de amuzant. Se înclină confidențial către Delilah. Trebuie să-ți mărturisesc că obișnuiam să fiu foarte priceput la squash în zilele tinereții mele. E asemănător cu tenisul, dar necesită mult mai mult talent și îndemânare. Pufni. Și trebuie să spun că prefer să joc tenis pe un teren acoperit. În acest fel jucau regii Angliei, și e îndeajuns de bun și pentru mine.

– Ceea ce încearcă soțul meu să spună este că nu va juca tenis astăzi, spuse Lady Fairborough aruncând o privire fermă către el. Și nici eu, de altfel, mă tem. Nu mai joc atât de des în ultima vreme, cu toate că mi-a făcut întotdeauna plăcere. Puține lucruri sunt mai plăcute decât un meci disputat cu aprindere, sub cerul liber, la aer curat.

Lord Fairborough pufni zeflemitor.

– Am amenajat și un teren de crochet, dacă preferați, propuse Delilah. Dacă-mi aduc bine aminte din copilărie, atât Grayson cât și Winfield jucau niște meciuri extraordinare de crochet. Îi aruncă bărbatului mai în vârstă un zâmbet de tachinare. Și presupun că știu cine i-a învățat.

– Avem competiția în sânge, chicoti Lord Fairborough.

Lady Fairborough oftă.

– Și de obicei rezultatul final consta în sânge. Clătină din cap. Nu ai crede că un sport atât de înșelător de pașnic precum crochetul s-ar putea dovedi sângeros, dar cu băieții mei așa era.

Părinții lui Grayson muriseră când acesta era foarte tânăr și fusese crescut alături de vărul său Winfield, acum Lord Stillwell.

Lady Fairborough înconjură terasa cu privirea.

– L-am văzut pe Grayson atunci când am sosit, dar acum nu mai reușesc să-mi găsesc nici nepotul, nici fiul și nora.

Vreo douăzeci dintre prietenii lui Camille se învăteau pe terasă împreună cu niște vecini pe care Delilah nu-i mai văzuse de ani întregi, dându-și binețe și schimbând acel soi de politețuri ce interveneau între cunoscuții care nu se mai întâlniseră de mult prea mult timp. Valeții se plimbau printre oaspeți, purtând tăvi cu șampanie la gheață și cu limonadă. Grupuri de câte doi sau trei se abăteau către terenurile de sport, aflate la zece minute de mers dinspre terasă. Cei care intenționau să joace puteau fi surprinși în timp ce făceau declarații pripite despre propria dibăcie în ceea ce privea sporturile, și Delilah bănuia că fuseseră făcute câteva pariuri prietenești.

– Nu-i el? Lord Fairborough se uită chiorâș, arătând către un tânăr care-i demonstra cum să balanseze o rachetă unei femei încă și mai tinere decât el.

– Nu, dragă, murmură Lady Fairborough. Poate dacă ți-ai purta ochelarii...

– N-am nevoie de ei, zise el morocănos.

Lady Fairborough oftă.

– Atunci caută în continuare.

Mulți dintre invitații sub o anumită vârstă, atât bărbați, cât și femei, purtau rachete sub braț, ca și Delilah. Oaspeții mai în vârstă urmau probabil să aleagă jocul de crochet. Teddy spusese că terenurile erau pregătite pentru amândouă jocurile. *Greșeala* ei nu se vedea nicăieri la orizont, spre marea sa ușurare.

În ziua precedentă de-abia dacă îl întâlnise în trecere. Samuel și Grayson rămăseseră o mare parte a zilei pitiți în bibliotecă, adânciți în discuții și planuri despre nebunia lor motorizată, mergând atât de departe încât să-și ia mesele acolo. Delilah remarcase numeroase schițe mecanice împrăștiate în jur atunci când se întâmplase să treacă pe lângă ușa bibliotecii. Și oricât de nesăbuită ar fi considerat întreaga afacere, cel puțin îl ținea pe Samuel ocupat și departe din calea ei.

Cu puțin noroc, se putea ca americanul să fi decis să renunțe și la activitățile zilei de azi. Nu-l întâlnise la micul dejun și se întrebase dacă nu cumva el hotărâse până la urmă să se întoarcă la Londra. Buna dispoziție îi revenise la acel gând, și apoi se evaporase la fel de repede. Cu siguranță nu putea să conteze pe asta, și cineva ar fi adus probabil vorba despre plecarea lui. Samuel urma fără îndoială să apară atunci când ea se aștepta mai puțin, doar ca să se dovedească din nou enervant, dacă nu pentru alt motiv. Îi făcea mult prea multă plăcere să o enerveze. Ceea ce, ca fapt în sine, era supărător.

Și totuși, el se comportase cum nu se putea mai bine la cina din seara trecută, odată ce conversația se abătuse către un subiect mai puțin volatil decât autovehiculele. Ar fi putut fi considerat chiar fermecător. Delilah încercase și ea din răspuțeri să fie fermecătoare, sau cel puțin cordială, și credea că reușise destul de bine, având în vedere situația. Încă nu putea înțelege pentru care motiv ceilalți nu își dădeau seama că Samuel se înșela referitor la viitorul trăsurilor fără cai. El se înșela, și ea avea dreptate, și nu era nimic mai mult de spus despre asta, chiar dacă ea bănuia

că se vor spune încă multe lucruri odată ce blestemata de mașinărie urma să sosească.

Avusese parte de un răgaz bine-venit atunci când nu-l întâlnise deloc în ziua precedentă. Acum că șocul sosirii lui trecuse, Delilah își jurase că va reuși mai bine să-l trateze pe Sam drept o nouă cunoștință. Nu era un plan prea eficient, dar era mai bine decât nimic. Mai ales pentru că, ori de câte ori i se pomenea numele, ochii lui Camille o studiau plini de curiozitate. Delilah nu era sigură de ce îi venea atât de al naibii de greu să-l trateze la fel ca pe oricine altcineva, dar pe de altă parte nimic nu părea să fie deosebit de ușor în viața ei de-acum.

Până și petrecerea în aer liber din acea zi era neplăcută. Delilah era considerată drept o gazdă desăvârșită și se simțea cu siguranță ciudat să joace rolul de oaspete mai degrabă decât pe cel de gazdă. De fapt, nu era sigură care era rolul ei. Situația asta de a apărea drept soră respectuoasă era nouă pentru ea, deși se hotărâse că se va comporta pur și simplu atât de plăcut și de amabil pe cât îi stătea în puteri. Ar fi trebuit să facă față, atâta timp cât îi evita prezența americanului.

– Ai cunoscut-o deja pe Miranda? întrebă Lady Fairborough.

– În treacăt, zâmbi Delilah. La nuntă.

– Da, desigur. Femeia mai în vârstă clătină din cap cu dispreț. Ai fost acolo. Nu știu unde-mi este capul în unele zile.

Lady Miranda Garret îl luase pe Winfield de soț la scurt timp după ce Camille și Delilah se întorseseră din călătoria la New York. Unde, bineînțeles, Delilah făcuse cea mai mare greșală din viața ei. De ce oare orice se spunea despre aproape oricare subiect îi amintea de blestematul acela de bărbat?

– O alegere excelentă din partea lui Winfield, încuviință Lord Fairborough. Începusem să-mi pierd speranța.

– Prostii, spuse Lady Fairborough cu o voce plină de încredere. Eram sigură că va găsi femeia potrivită. Până la urmă. Un zâmbet triumfător înflori pe buzele femeii mai în vârstă. Îmi place mult de ea. Are o fire foarte progresistă, să știi, și foarte modernă.

– Ce drăguț. Delilah își forță buzele să schițeze un zâmbet slab. De ce toată lumea era dintr-odată atât de preocupată

de progres? Ce nu era în regulă cu a lăsa lucrurile așa cum fuseseră dintotdeauna?

– L-a convins pe Winfield să instaleze curent electric atunci când am reconstruit reședința. Lord Fairborough clătină din cap. Îți poți închipui așa ceva? Electricitate în Fairborough Hall.

– Nu-i periculos? întrebă Delilah.

Cu siguranță că din ce în ce mai multe zone din Londra erau electrificate, dar casa ei încă nu fusese conectată. Aceasta era încă una dintre acele *tendințe ale viitorului* despre care ea considera că necesită prudență. Totuși, chiar dacă prefera să nu admită asta în fața anumitor persoane, găsea electricitatea... ei bine, uimitoare. Și în cazul în care casa urma să rămână în proprietatea ei, poate era vremea să facă un pas înainte, de probă. Atâta timp cât pasul urma să fie făcut în siguranță, pe pământ, și nu într-un autovehicul cu propulsie proprie.

– Încă ne obișnuim cu ea, dar mie îmi place. Lord Fairborough dădu din cap. Cu siguranță nu am fost lipsiți de câteva probleme neplăcute...

– Sărmana pisică... se cutremură Lady Fairborough.

– Dar una peste alta, cred că este cum nu se poate mai palpitant. Îmi place să mă aflu în linia întâi a progresului. Chiar și Winfield e mulțumit, și nu mă deranjează să-ți mărturisesc că la început era ferm împotriva electricității. A fost nevoie de puțină convingere din partea Mirandei ca să-l facă să se răzgândească. Lord Fairborough dădu din cap cu înțelepciune. Dar cred că acela a fost momentul în care Winfield și-a dat seama că ea e femeia potrivită pentru el.

– Nu există nimic mai favorabil unei idile decât o ceartă sau participarea la o dispută din poziții adverse. Lady Fairborough zâmbi cu satisfacție.

Oare toate mamele zâmbeau în același fel, sau doar cele pe care Delilah le cunoștea?

– Acesta a fost sfatul meu către Miranda, și nu mai e nevoie să spun că am avut dreptate.

– Cu toate acestea, mă îndoiesc că Delilah ar avea nevoie de sfatul tău, îi spuse soțul ei.

– Sunt întotdeauna recunoscătoare pentru un sfat înțelept. Delilah îi oferi lui Lady Fairborough un zâmbet sincer, cu toate că nu era pe de-a-ntregul convinsă de temeinicia sfatului ei. Și voi ține cont de el cu siguranță.

Mai sporovăiră timp de câteva clipe, apoi cuplul coborî treptele terasei către terenurile de joc. O cină ușoară urma să fie așternută pe terasă, în timp ce oaspeții jucau crochet sau tenis, sau îi încurajau pe cei care o făceau. Teddy menționase că va exista și muzică, și poate chiar dansuri dacă cineva ar fi dorit.

Mulțimea de pe terasă se rărise. Fără îndoială, cei mai mulți dintre oaspeți se îndreptaseră către terenuri. Delilah ar fi trebuit să se grăbească dacă voia să joace. Lady Fairborough avea dreptate. Nu exista nici un alt lucru care să facă viața să pară puțin mai senină decât un meci de tenis disputat temeinic.

Poate că Samuel se afla deja pe teren. Încă nu-l zărea nicăieri. Și, de altfel, nu-i văzuse nici pe Grayson și pe Camille, sau pe Winfield împreună cu soția lui. Nu că i-ar fi păsat unde se afla Samuel, dar ar fi fost la îndemână să-i cunoască locația dacă avea de gând să-l evite.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? De ce nu putea îndura să se afle în preajma lui? Și de ce fiecare cuvânt al lui o scotea din sărite? Se părea că alți oameni îl găseau destul de fermecător. Desigur, el nu-i văzuse niciodată pe aceștia în spasmele unei pasiuni neașteptate și neînfrânate. Oare cum reușeau femeile de felul lui Beryl – care avusese numeroase idile clandestine înainte ca ea și soțul ei să se îndrăgostească unul de altul – să mai funcționeze în public, unde ar fi putut să se pomenească față în față cu un fost iubit? Gândul o făcu pe Delilah să se cutremure. Delilah de-abia reușea să înfrunte singurul amant pe care îl avusese, nicidecum duzinile pe care Beryl le lăsase în urma ei. Dacă ar fi fost mai apropiată de Beryl, poate că Delilah ar fi recurs la ea pentru un sfat. Poate într-o bună zi, nu acum desigur și nu în viitorul apropiat, dar într-o zi când amândouă vor fi bătrâne și cărunte și, măcar în cazul uneia dintre ele, mai presus de stinghereala de a-și fi întâlnit greșelile. Deși probabil că Beryl nu le considera atât greșeli, cât mai degrabă aventuri. Pentru Delilah erau același lucru.

– Pe unde ai umblat? Teddy apăru înaintea ei, cu omniprezentul ei carnet în mână și cu o notă de panică în privire. Te-am căutat peste tot.

– Se pare că nu. Am fost chiar aici. Delilah o cercetă pe cealaltă femeie. Tu, pe de altă parte, arăți de parcă ai fi stoarsă de puteri.

– Nu încă. Teddy cea mereu eficientă nu avea nici pe departe înfățișarea unei persoane competente în acel moment. Știu că am vorbit despre asta atunci când am ajuns amândouă la Millworth, cu mult mai devreme decât am venit eu vreodată ca să mă asigur că o nuntă decurge ca pe roate. Am fost de acord să-mi asum responsabilitatea pentru toate celelalte petreceri proiectate de Camille deoarece tu ești prietena mea, iar Camille plătește o sumă scandalos de mare. Și trebuie să recunosc că am fost recunoscătoare pentru ocazia de a evada din casa mamei. De altfel, nu m-am gândit că va fi câtuși de puțin dificil. Și ai spus că vei sosi și tu mai devreme.

– Nu aveam unde altundeva să mă duc.

– Nu că ai fi pomenit de asta. Și ar fi trebuit să o fi făcut, să știi.

Delilah încuviință.

– Ar fi trebuit. Și dacă mă voi mai afla vreodată sub amenințarea sărăciei, tu vei fi prima căreia îi voi spune.

Buzele lui Teddy zvâcniră într-un zâmbet reținut.

– Am să consider asta drept o promisiune.

– Și e o promisiune sinceră.

– Bine. Teddy dădu din cap. După cum spuneam, mama nu se află aici ca să ne ajute, lucru pentru care voi fi recunoscătoare veșnic, adăugă ea repede.

– La fel ca noi toți.

Mama lui Teddy, deși călăuzită de intenții bune, nu reușise niciodată să treacă peste realitatea logodnei eșuate a fiicei sale – se părea că nici măcar moartea nu reprezenta o scuză îndreptățită –, sau peste refuzul lui Teddy de a se mărita cu vărul îndepărtat care moștenise titlul și proprietățile răposatului ei soț. Așa cum Teddy nu reușise niciodată să-l ierte pe Phillip pentru păcatele sale față de Delilah, nici Delilah nu fusese în stare

să treacă pe de-a-ntregul cu vederea felul în care Lady Sallwick se comporta cu singurul său copil.

– Am nevoie de ajutorul tău. De obicei, o am pe mama alături, împreună cu mai mulți dintre servitorii ei. Teddy oftă. Acum sunt de una singură și nu pot să mă aflu peste tot în același timp. Chiar acum sunt așteptată pe terenul de tenis să grupez parteneri și, dă-mi voie să spun, e nevoie de înțelepciunea lui Solomon acolo, căci sunt unii care doresc și se așteaptă și au cerut să joace împreună cu prieteni sau cu rude, și alții care au cerut anume să joace împotriva lor.

– Doar spune-mi de ce ai nevoie, și, ca să fiu sinceră, sunt recunoscătoare că te pot ajuta. Nu prea știu ce se așteaptă de la mine, și mă simt și eu ca peștele pe uscat.

Pe Delilah o surprinse revelația că s-ar fi putut ocupa cu asemenea lucruri toată viața dacă într-adevăr rămânea fără nici un sfanț. Teddy nu câștiga o avere din organizarea nunților și a diferitelor evenimente sociale, dar cel puțin se menținea pe linia de plutire din punct de vedere financiar, și putea pretinde că moartea tatălui ei nu schimbase nimic. Dacă ar fi trebuit să aleagă un lucru la care Delilah se pricepea cum nu se putea mai bine, acela ar fi fost dibăcia ei în a găzdui petreceri. Poate că Delilah ar putea să-și unească forțele cu Teddy și mama ei. Dacă ele ar primi-o, desigur. Dar era o grijă pentru viitor, dacă viitorul urma să se dovedească la fel de întunecat pe cât se temea Delilah.

– Deși trebuie să spun că te-ai descurcat de minune până acum.

– Până acum. Teddy îi oferi un zâmbet lipsit de entuziasm. Îți mulțumesc, dar mă simt de parcă aș construi un castel din cărți de joc, din motive mult prea numeroase pentru a fi menționate. Totuși... Trase adânc aer în piept. Totul va fi bine din clipă în clipă, de îndată ce îi mână pe toți spre terenurile de joc, acolo unde le este locul, și servitorii pot începe să aranjeze aici. Dar... Teddy privi în stânga și în dreapta. Un număr destul de mare dintre participanți nu se află pe terenuri, și s-ar părea că au dispărut.

Delilah încruntă din sprâncene.

– Cum adică au dispărut?

– Vreau să spun că s-au evaporat. Nu mai sunt aici. Lipsesc. Nu știu ce ar fi putut să li se întâmple.

– Poate că au plecat pur și simplu acasă?

– Nu au cum să plece acasă. Teddy aruncă o privire cruntă. Acasă e aici!

Delilah făcu ochii mari, perplexă.

– Poftim?

– Camille și Grayson au dispărut. Teddy numără oaspeții lipsă pe degete. La fel ca și Lord Stillwell și soția lui și câțiva alții, cred, inclusiv... Teddy își mișcă ochii. Sam.

– N-ai de ce să te uiți așa la mine. Nu i-am făcut de petrecanie.

– E evident că nu-l plăci.

– Prostii. Delilah respinse acuzația. Pur și simplu avem o dispută, atâtă tot.

Teddy pufni disprețuitor.

– Cu toate acestea, chiar dacă l-aș detesta, tot nu i-aș spinteca gâtul ca să-i arunc trupul lipsit de viață în iaz.

Ochii lui Teddy se aprinseră de bănueli. Delilah pufni.

– Ești cu siguranță extenuată, ceea ce ți-a afectat gândirea. Nu aș putea face niciodată una ca asta. Simpla idee că ar putea să-l asasineze pe american era absurdă. Deși, având în vedere comportamentul ei în privința lui, nu era pe deplin exagerat. Nu fără ajutor, în orice caz.

Teddy o țintui cu privirea timp de o clipă, apoi zâmbi anevoie.

– Și, cum sunt singura de aici în care ai putea avea încredere să te ajute cu un asemenea lucru, presupun că Sam e în siguranță. Se opri. Crezi că ai putea să-i găsești pe Sam și pe ceilalți cât timp merg eu pe terenuri?

– Cred că aș fi în stare de asta.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă i-ai găsi cât de repede posibil.

Teddy dădu din cap și trecu mai departe, oprindu-se lângă primul grup de oaspeți care-i ieși în cale, apărând calmă și deosebit de eficientă. Delilah se îndoia că vreunul dintre cei cu care vorbea putea avea cea mai mică bănuială că prietena sa nu ar avea absolut totul sub control.

Delilah cuprinse terasa cu privirea. Nu avea decât un mijloc de a-și găsi sora dispărută sau pe ceilalți. Opri un valet în trecere.

– William, zise ea cu un zâmbet amabil. Lady Theodosia încearcă să-i conducă pe oaspeți către jocuri, dar mă tem că i-am pierdut pe Lady Lydingham, pe domnul Elliott și pe alți câțiva. Ai idee unde ar putea fi?

– Chiar nu sunt sigur, domniță.

Ochii lui William erau umbriți de o expresie nesigură.

– Ce-ți trece prin minte, atunci.

– Ei bine.

Agitat, valetul își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Delilah îl cercetă pe tânăr îndeaproape. Nu ar fi avut nici un motiv să-i ascundă locul în care se aflau Camille și Grayson și Sam. Doar dacă nu cumva...

– A sosit, nu-i așa?

– Mă tem că nu... Valetul tresări. Da, domniță.

Nu mai era nevoie de alte explicații. Nu se îndoia nici o clipă că servitorii erau bine informați despre controversa din timpul cinei. Nu existau secrete în Millworth.

– Unde?

Pentru o clipă, îl compătimi pe bietul băiat, sfâșiat între datoria de a-i răspunde la întrebare și dorința de a ocoli un nou conflict în gospodărie.

– Nu sunt sigur, dar cred, ei bine... Trase adânc aer în piept. În casa trăsurilor, Lady Hargate. L-au pus în casa trăsurilor.

– Mulțumesc, William. Încuviință și se răsuci pe călcăie să plece, apoi se întoarse din nou către el. L-ai văzut și tu?

William înclină din cap.

– A sosit cu puțin înaintea oaspeților.

– Și? Ce crezi despre el?

– Nu pot să-mi iau libertatea de a vă spune, domniță.

– Haide, William, îți cer părerea, nimic mai mult. Dumnezeu, oare bietul băiat credea că ar fi în stare să-l eviscereze dacă n-ar fi de acord cu ea? Promit că nu-ți voi purta pică pentru asta.

– Sigur că nu, domniță. Nu mi-aș închipui niciodată... William trase din nou aer în piept. Este cel mai captivant lucru pe care l-am văzut vreodată. Mai mic decât îmi imaginasem. Însă nu l-am văzut încă mergând și...

Delilah ridică mâna ca să-l oprească.

– Se prea poate să ai ocazia destul de curând. Îți mulțumesc, William.

– Da, domniță.

Valetul ezită.

– Mai e și altceva?

– Îmi cer iertare, domniță, că vă întreb, dar... Tânărul înălță din umeri. Unii dintre noi ne întrebam... adică, speram că poate asistentul domnului Russell, cel care a sosit cu vehiculul, ar putea să ne plimbe cu el. Nu acum, desigur, adăugă el iute. Dar atunci când nu suntem ocupați cu altceva.

Fără îndoială că fiecare suflet din gospodărie va vrea să se plimbe cu blestemăția aceea. Deși, cel mai probabil, asta avea să-l țină ocupat pe Samuel.

– Nu văd de ce nu.

– Vă mulțumesc, Lady Hargate. Valetul dădu să se îndepărteze, apoi se întoarse din nou către ea. Aș putea să vă cer încă o favoare?

– Nu vrei să-i pomenesc lui Clement despre cererea ta? Așa e?

William încuviință cu ușurare.

– Ar considera că am depășit limita, domniță.

– Și ar avea dreptate, desigur, dar... Delilah oftă. E de înțeles că tu și restul personalului, ca și sora mea și oricine altcineva de pe planetă, sunteți curioși în legătură cu bazaconia asta mecanică. Nu-i voi sufla o vorbă lui Clement.

– Vă mulțumesc, domniță, dădu William din cap către ea și plecă în grabă.

Casa trăsurilor și grajdurile alăturate se aflau în direcție opusă față de terenurile de tenis, când veneai dinspre conac, și la nu mai departe de cinci minute de mers. Delilah porni cu pași sprinteni. Nu va permite ca eforturile făcute de Teddy pentru a asigura succesul acestui eveniment să se irosească doar pentru că Samuel și mașinăria lui infernală erau irezistibili pentru anumiți membri ai tovărășiei.

De îndată ce casa trăsurilor îi apărură în față, Delilah dădu cu ochii de un mic grup adunat laolaltă. Trase aer adânc în piept, își lipi un zâmbet pe față și porni către ceilalți, hotărâtă să fie amabilă, în ciuda oricăror sentimente i-ar putea trezi Samuel.

Aproape că ajunsese, când adunarea se împărți în două, ca și norii de pe cer, permițând unei raze de lumină să scalde vehiculul. *Autovehiculul*, căci cu siguranță asta era, strălucea în toată splendoarea-i mecanică. Doamne sfinte. Aruncă o privire iritată spre ceruri. „Și tu?” Deși mai degrabă americanul poziționase drăcia în cel mai favorabil unghi, și nu era vorba despre nici un fel de binecuvântare cerească. Nu ar fi fost cătuși de puțin surprinsă dacă Samuel ar fi tocmit și un cor de îngeri care să închine din clipă în clipă un imn de slavă.

– Delilah. Camille dădu cu ochii de sora ei. Ce faci aici?

Aruncă o privire stânjenită către mașinărie.

– N-am venit să vă stric distracția, dacă la asta te gândești.

– Nu s-ar gândi niciodată la asta, spuse Grayson, deși chiar și ochii lui erau plini de îndoială.

Samuel împreună cu un alt bărbat, înalt, brunet și deloc neatrăgător, american după grai, le indicau diferite părți ale vehiculului lui Winfield și Mirandei, care păreau extrem de fascinați de obiectul din fața lor. Nu-i observaseră sosirea, ceea ce-i permise să cerceteze mașinăria timp de o clipă.

– De ce ești aici?

Delilah ridică dintr-o sprânceană.

– Ești agitat, nu-i așa? Referitor la intențiile mele?

Grayson o cercetă îndeaproape, apoi răs.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nu te cred, dar îți voi acorda prezumția de nevinovăție. Cuvintele lui Delilah se adresau lui Grayson, dar privirea ei era ațintită spre vehicul. Doar pentru că mi se pare o prostie nu înseamnă că nu sunt curioasă.

Se apropie. William avusese dreptate. *Autovehiculul* era mai mic decât se așteptase ea, semănând cu un mic faeton cu trei roți în loc de două. Roțile din spate erau considerabil mai mari decât cea din față. Nu era loc pentru mai mult de doi oameni pe bancheta din piele. Ceva ce era probabil un mecanism de manevrare – un fel de manetă – era conectat de podeaua de lemn direct în spatele roții din față. Motorul era poziționat în spatele scaunului. Era în același timp lucrul cel mai absurd pe care îl văzuse vreodată și posibil cel mai uimitor. Nu că ar fi intenționat să recunoască asta.

Nici nu dorea să se plimbe în el, dar era curioasă să vadă dacă mergea într-adevăr.

– Ei bine? zise Sam, apărut lângă ea pe neașteptate.

– Ei bine, ce? Îi oferi ea un zâmbet amabil.

– Ei bine, ce crezi despre el?

Delilah îi întâlni privirea fără ocolișuri.

– Chiar vrei să știi?

El chicoti.

– Mă tem că da.

– În cazul ăsta... Delilah studie vehiculul timp de un moment.

Cred că este... interesant.

– E mai bine decât mă așteptam, răs Sam.

Delilah ridică din sprâncene.

– La ce te așteptai?

– O, nu știu, rânji el. La un comentariu acid. La o diatribă despre păcatele progresului. Un discurs înflăcărat despre bucuriile tradițiilor. Ceva de felul acesta.

– Regret să te dezamănesc.

Sam se aplecă spre ea și vorbi în șoaptă, doar pentru urechile ei.

– Mă îndoiesc că m-ai putea dezamăgi vreodată, oricât de mult ai încerca.

Delilah se strădui să nu lase surpriza să i se citească pe față. Ce Dumnezeu voia să spună cu asta?

– Eu cred că e fascinant. Ochii lui Lady Stillwell erau strălucitori. Winfield ar trebui să fie primul care comandă unul.

– Cred că ar trebui să așteptăm mai întâi să vedem dacă funcționează, zise soțul ei ironic.

– O, funcționează cu siguranță, interveni celălalt american. Cel puțin o făcea atunci când a ieșit din mâinile lui Benz.

– Jim, permite-mi să ți-o prezint pe Lady Hargate, spuse Samuel. Delilah, acesta este Jim Moore, asistentul meu. Delilah e sora lui Lady Lydingham.

– Acea soră? întrebă domnul Moore făcând ochii mari, iar Samuel tresări.

– Una dintre ele. Delilah refuza să se lase deranjată de evidenta lui precauție. Ce i se spusese acestui om? Îi oferi zâmbetul ei cel

mai strălucitor. Sunt încântată să vă avem la Millworth, domnule Moore.

– Scuzele mele, Lady Hargate. Domnul Moore făcu o grimasă. Trebuie să-mi fi uitat manierele în ultimul tren. Scutură din cap. A fost o călătorie lungă.

– Nu e nevoie să vă cereți scuze. Delilah clătină din cap. Știu foarte bine cât de obositoare pot fi călătoriile.

– Cât timp eu negociam cu Benz, începu Samuel, Jim învăța tot ce-i stătea în puteri despre autovehicule. Acum se ocupă mai mult de latura comercială a proiectelor mele, dar a început ca inginer.

– Nu pot construi unul de la zero, cel puțin nu încă. Dar nu este atât de complicat pe cât pare. Privirea domnului Moore se întoarse către mașinărie. Ar trebui să fiu în stare să-l păstrez funcțional.

– Când putem să-l vedem funcționând? întrebă Lady Stillwell.

– Și mai la obiect, rânji Camille, când putem să ne plimbăm cu el?

– Nu poți să te plimbi cu el acum, zise Delilah, cu o voce mai aspră decât intenționase. Adoptă un ton mai plăcut. De fapt, am fost trimisă să vă aduc. Jocurile sunt pe cale să înceapă și, sincer, absența voastră întârzie totul. Este neplăcut, să știți, când gazdele își abandonează oaspeții.

Camille strâmbă din nas.

– Ai dreptate, desigur. Pur și simplu mi-am pierdut capul de entuziasm văzând autovehiculul.

– Iar eu nu aș vrea să contribui cu nimic la amânarea festivităților, zise Samuel. Ar trebui să ne alăturăm celorlalți. De altfel, trebuie să trimitem după combustibil în sat, deci în orice caz nu putem să-l pornim acum.

– Vom aștepta momentul cu nerăbdare, atunci. Camille arată către drum. Mergem?

Camille, Grayson, și Lord și Lady Stillwell porniră sporovăind despre autovehicul, cu Delilah la un pas în spatele lor. Samuel rămase să mai schimbe câteva cuvinte cu domnul Moore.

– Mă tem că nu am mai jucat de mult timp, îi zise Miranda lui Camille. Mi-am pierdut destul de mult îndemânarea. De fapt, am încetat de câțiva ani să mai joc cu cineva din familia mea.

Se cutremură. Au cu toții înclinația de a se lupta pe viață și pe moarte și transformă jocul mai degrabă într-o bătălie.

– O, acesta ar trebui să fie doar un meci prietenesc, râse Camille. Și nu ne așteptăm de la nimeni să fie foarte bun.

Grayson chicoti.

– Nu poate fi vorba de așa ceva atunci când joacă Winfield.

– Intenționez într-adevăr să șterg pe jos cu tine, replică vărul lui. Deci, spune-mi despre planul acesta al tău și al lui Russell de a pune în vânzare...

Dumnezeule, parcă ar fi mânat o turmă de oi îndărătnice. Delilah se simțea ispitită să o plesnească pe Camille cu racheta de tenis peste posteriorul acoperit de crinolină ca să-i facă pe toți să meargă puțin mai repede.

– Sper că ești o jucătoare bună.

Sam o ajunse din urmă pe Delilah.

– Sunt, îi aruncă ea un zâmbet arogant.

– Bine, chicoti el. Căci am cerut să-mi fii parteneră.

Delilah se opri și se holbă la el.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai face una ca asta?

– Pentru că nu sunt neghiob, Delilah. Își trecu brațul pe după al ei și porniră după ceilalți. Nu sunt atât de prost încât să-ți permit să stai de partea cealaltă a fileului, cu o minge de tenis cu un potențial atât de letal.

Delilah încercă și eșuă să-și înăbușe un zâmbet.

– Ți-e frică, nu-i așa?

– Îmi provocai numeroase emoții, draga mea. Colțurile buzelor i se arcuiră într-un zâmbet vesel. Și frica nu face parte dintre ele.

– Atunci, poate că nu ești atât de inteligent pe cât crezi.

– Poate, chicoti el. De altfel, dacă intenționăm să ne comportăm de parcă nu ne-am mai fi întâlnit vreodată, nu cred că ar fi înțelept să jucăm unul împotriva celuilalt. Iritarea ta la adresa existenței mele se dovedește deja mai greu de ascuns decât te așteptai. Privi către ea. Sau mă înșel?

– Nu, oftă ea. Ai dreptate. E greu să-mi țin sentimentele numai pentru mine.

Continuă să meargă în tăcere timp de câteva minute.

– De ce ești atât de furioasă pe mine?

– Nu sunt... De ce să o nege? Oricum el nu o va crede pe cuvânt. Ei bine, da, presupun că sunt furioasă.

– De ce? Cu ce te-am supărat?

– Cu nimic, de fapt. Nimic anume, vreau să spun. Doar că... Delilah se opri și privi crunt către el. N-ar trebui să te afli aici.

Sam se încruntă.

– Ai de gând să bați din picior?

– Bineînțeles că nu. Ar fi imatur din partea mea.

Deși fusese foarte aproape de a face exact asta.

– Delilah. Vocea i se îmblânzi și o luă din nou de braț, pornind după ceilalți. Mă aflui aici și nu intenționez să plec. Îmi pare rău dacă asta îți dă planurile peste cap, dar va trebui să ne descurcăm amândoi cum putem mai bine.

– Acum te comporti rezonabil.

– Și te enervează asta, nu-i așa?

– Bineînțeles. Tăcu. Dar o știai, de fapt.

– Da, o știam, chicoti el.

Delilah oftă.

– Chiar mi-aș dori să nu mai găsești fiecare vorbă care-mi iese pe gură atât de amuzantă.

– E enervant, nu-i așa?

– Știi foarte bine că este. Delilah expiră îndelung. Probabil că mă vrei drept parteneră pentru că îți va fi mai ușor să mă enervezi.

– Cătuși de puțin. Sam se opri. Deși nu e un motiv așa rău.

– Hmmm.

– Dar în afara faptului că nu am crezut că ar fi o idee bună să ne aflăm de părțile opuse ale fileului, tu îmi pari o femeie înclinată spre competiție.

Delilah privi către el.

– Nu sunt sigură dacă să o iau drept un compliment sau drept o critică.

Sam strânse din umeri.

– Presupun că depinde de perspectivă.

– Cred pur și simplu că, dacă ai de gând să joci ceva, trebuie să joci ca să câștigi.

– Exact ca și mine, rânji Sam. Și acesta, draga mea Lady Hargate, este motivul pentru care te-am vrut drept parteneră.

– Pentru că îți place să câștigi.

– Pentru că și eu joc ca să câștig. Un zâmbet răutăcios îi apărui pe buze. Și nu accept niciodată înfrângerea.

Capitolul 8

– Încă două puncte și câștigăm ghemul, îl anunță Delilah discret pe Sam, zâmbind către oponentii aflați de partea cealaltă a fileului.

Șuvițe din părul negru îi scăpaseră de sub pălăria nostimă de paie, fluturând în jurul feței ei îmbujorate. Ochii ei albaștri sclipeau, iar pielea îi strălucea. Sam încercă să nu-și aducă aminte de ultima dată când îi văzuse pieptul înălțându-se cu fiecare respirație și pielea îmbujorată de efort. Nu se gândise niciodată la tenis drept un lucru deosebit de erotic, dar nici nu mai jucase vreodată împreună cu o femeie pe care o cunoscuse intim.

– Și setul, rânji el către ea. Și meciul.

– Probabil că ar fi trebuit să-ți spun înainte să începem. Un zâmbet arogant îi înflori pe buze. Nici eu nu accept înfrângerea.

– Nu mă așteptam la nimic mai puțin din partea ta. Sam îi înmână mingea. Hai să câștigăm jocul ăsta, da?

Delilah îi azvârli un zâmbet strengăresc și se așeză în poziția pentru serviciu. Servea cu o mișcare de jos în sus, care lui îi păruse ciudată la început. Surorile lui serveau toate de sus în jos. Dar Delilah avea un control excelent și era o jucătoare desăvârșită. Arunca mingea către Lord Stillwell la fel de des cât și spre soția lui. Cu toate că Sam nu ar fi recunoscut niciodată în fața ei, ea juca probabil mai bine decât el, mai ales pentru că avea un handicap care pe el nu-l împiedica. Juca stânenită de o rochie lungă cu corset și crinolină, în timp ce el juca în cămașă. Și cu toate acestea era bună, foarte bună. Din nefericire, la fel erau și adversarii lor.

Erau pe potriva lor, deși lui Lady Stillwell îi luase cea mai mare parte a primului set să-și întindă în mână. Din fericire pentru Sam, Delilah juca mai aproape de fileu decât el, și vederea crinolinei

ei săltându-i la spate și punându-i în evidență curbele generoase aproape că îl scosese din minți. Rochia ei era o alcătuire în dungi albe și crem, și împreună cu ochii ei albaștri o făcea să arate ca un înger venit pe pământ. Dacă nu dădeai atenție privirii de asasin antrenat din ochii ei. Poate că „înger răzbunător“ ar fi fost o descriere mai corectă. Și asta era la fel de tulburător.

Sam trebuia să o laude nu numai pentru jocul ei ireproșabil, ci și pentru faptul că nu îl certa atunci când comitea o greșeală, așa cum el făcuse de mai multe ori la începutul meciului. Delilah era al naibii de zăpăcitoare. Având în vedere iritarea ei constantă în ceea ce-l privea, nu se așteptase ca ea să fie atât de răbdătoare cu greșelile lui. Dar rămăsese imperturbabilă și calmă. Sam trebuise să facă un efort conștient ca să-și scoată din minte toate gândurile despre ea și să se concentreze la joc. Era mai ușor dacă își repeta că ea nu mai voia să aibă nimic de a face cu el. Și că el nu era interesat de o femeie care vâna averi.

Sam și Delilah câștigaseră primul set cu ușurință, îl pierduseră pe al doilea la mică diferență, iar ultimul era disputat acum din greu de către amândouă părțile.

Delilah servi o minge rapidă ce aproape că sări afară din teren, forțând-o pe Lady Stillwell să facă un salt ca să o respingă. Lovitura ei porni necontrolată și îi mai lipsi puțin să iasă din teren.

– Am prins-o, strigă Sam și lovi mingea.

Mingea luă o direcție ciudată. Lord Stillwell își legănă racheta către ea, o atinse ușor cu vârful și o trimise în afara terenului.

Mingea fu aruncată înapoi către Delilah. Ea îi prinse privirea lui Sam, el dădu discret din cap, iar ea se pregăti să servească. Era interesant cât de repede învățaseră să comunice și să joace în funcție de avantajele fiecăruia.

Între seturi, observaseră amândoi cum un serviciu îndreptat cât mai aproape posibil către linia de centru tindea să aibă succes. Era clar că tinerii proaspăt căsătoriți nu mai jucaseră împreună până atunci. Delilah ținti cu grijă, aruncă mingea în sus și o lovi cu putere. Lovi terenul chiar în porțiunea de unde servea Lady Stillwell, aproape perfect între adversarii lor.

– A mea! strigară în același timp Lord și Lady Stillwell, apoi făcură amândoi greșeala fatală de a ezita. Și când își dădură seama de greșeală era prea târziu să-și revină pe de-a-ntregul. Mingea lovi terenul și se roti la o distanță imposibil de atins. Deși Lady Stillwell reuși totuși să ajungă la minge, o împinse în fileu. Și jocul se termină.

– Bună treabă! zâmbi Sam radios către partenera lui și se deplasă către fileu.

– Da, ei bine... Delilah își dădu o șuviță de păr din ochi și zâmbi larg către el. Am avut un partener mai mult decât acceptabil.

– Felicitări, Delilah. Lady Stillwell păși către fileu. Trebuie să jucăm din nou cât timp mai stai la Millworth. Uitasem cât de mult îmi place tenisul. Nici nu îmi mai amintesc de când nu mi-am mai petrecut timpul într-un mod atât de captivant.

– Ar fi fost mult mai distractiv dacă am fi câștigat. Zâmbetul lui Lord Stillwell îi dezmințea cuvintele. Îi strânse mâna lui Sam pe deasupra fileului și apoi se întoarse către Delilah. Acum îmi amintesc că am jucat cu tine când erai o fetiță.

– Și nu ți-ai învățat lecția?

Delilah îi azvârli un zâmbet cochet. „Cochet?“ Era o latură a firii ei pe care Sam nu o mai văzuse. Îl frapa faptul că, pentru prima oară, chiar și incluzând zilele petrecute împreună în New York, Delilah își lăsase pe deplin scutul în jos.

– Un meci excelent. Gray intră cu pași mari pe teren. De ambele părți.

Camille alesese să nu joace, în favoarea îndatoririlor ei de gazdă, iar meciul lui Gray de pe al doilea teren se sfârșise de mult. Ora era mai înaintată decât crezuse Sam, și spectatorii lor îi abandonaseră pentru a se întoarce în casă. De fapt, cerul se înnorase și vremea plăcută de toamnă se răcise cu mult. Fuseseră mult prea ocupați ca să observe.

– Mi s-a spus să nu vă acord mai mult de o jumătate de oră ca să isprăviți, și apoi ar fi trebuit să opresc meciul dacă nu s-ar fi terminat, zise Gray. Dar a fost un meci foarte bun, rânji el. Ar fi fost păcat să-i pun capăt.

– Ai vrut doar să mă vezi pierzând, bombăni Lord Stillwell.

– Da, a fost și asta. Gray se întoarce cu fața către casă. Haideți. Porni împreună cu ceilalți. Ar trebui să ne grăbim, deși e posibil să nu mai conteze prea mult de-acum încolo.

Delilah tremura lângă Sam. Acum că nu mai jucau, simțea și el răcoarea. Rezistă ispitei de a-i înconjura mijlocul lui Delilah cu brațul. În schimb, își ridică jacheta de pe un scaun de lângă teren, se gândi să i-o așeze pe umeri, apoi renunță la idee. Gestul ar fi fost mult prea intim pentru ea, și se simțiseră atât de bine împreună, încât i-ar fi părut rău să strice atmosfera.

– Uite. Împinse jacheta către ea. Ți-e frig, ar trebui să o pui pe tine.

Delilah ezită, apoi luă haina în mână.

– Îți mulțumesc. Își trase jacheta pe ea, apoi vârî racheta de tenis sub braț.

– Ești foarte atașată de ea, nu-i așa?

– Am racheta asta de mulți ani. Iubesc tenisul. Joc ori de câte ori am ocazia.

– Juca și soțul tău?

– Nu, spuse ea și nu-i mai oferă și alte informații. Sam avea impresia clară că ea nu dorea să vorbească despre răposatul ei soț. Dar ție nu-ți este frig? Până la urmă, ești doar în cămașă.

– Ah, dar noi americanii suntem o nație robustă. Sam o luă de braț. Ceilalți dispăruseră deja din vedere. Bun. Voia să rămână câteva minute între patru ochi cu ea. La urma urmei, petrecuse atât de bine în ziua aceea. Noi disprețuim inconvenientele minore.

– Cumva, nu te-aș fi crezut un bărbat care să accepte inconveniente minore.

– Nu mai sunt. Privi în jos către ea și zâmbi. Acum.

– Acum?

– Nu ne-am născut toți înconjurați de bogății și privilegii, să știi.

Delilah ridică din sprâncene.

– Ai parcurs drumul de la mizerie la bogăție, atunci?

– N-aș spune chiar mizerie. Se opri. Tatăl meu era proprietarul unei mici topitorii fondate de bunicul. Nu a fost niciodată deosebit de profitabilă, dar putea susține un trai destul de decent. Tata

a murit la scurt timp de la nașterea celor mai mici surori ale mele. Privi către ea. Gemene.

– Dar ele sunt cele mai tinere?

– Da.

– Atunci se au una pe alta. Delilah dădu din cap. Continuă!

– La vremea aceea eu urmam studii de drept, dar am preluat topitoria, am specializat-o, am diversificat-o, am extins-o, am investit... Sam dădu din umeri. Sunt sigur că nu ești mai interesată de cauzele deciziilor de afaceri decât sora ta.

– Da, dar nu aș admite asta niciodată în fața cuiva care vorbește despre afacerile proprii, zise ea cu trufie.

– Pentru că ar fi nepoliticos?

– Exact. Delilah își ascunse un zâmbet. Și eu nu sunt niciodată nepoliticoasă. Te rog, continuă.

– E de ajuns să spun că am luat decizii inteligente și câteodată riscante. Și cele mai multe dintre ele s-au dovedit chiar foarte profitabile. Altele câteva s-au dovedit a fi... Cugetă o clipă. O, mai degrabă înșelător de ispititoare, aș spune, decât încununate de succes. M-au ademenit cu promisiunea unui potențial care nu s-a materializat.

– Și crezi că planul acesta cu autovehiculul va fi mai mult profitabil decât ispititor?

– Cred că are ceva din amândouă. Sam tăcu. Acum că l-ai văzut, ți-ai schimbat părerea despre el?

– Absolut deloc.

– Și chiar nu simți nici cea mai mică dorință de a te plimba cu el?

– Nu. Se opri. Deși trebuie să recunosc că e o mașinărie arătoasă. În același fel în care mecanismul intern al unui ceas fabricat cu măiestrie poate fi considerat arătos.

– Voi lua această mărturisire drept un semn că antipatia ta față de mașina mea a început să scadă.

– N-aș face-o, dacă aș fi în locul tău, zise ea cu fermitate. Eu nu dau înapoi.

– Nu te cred.

– Ei bine, ar trebui. Nu spun niciodată un lucru în care nu cred.

– Niciodată?

– Rareori, atunci. Delilah îl cercetă. De ce nu mă crezi? În legătură cu autovehiculul, vreau să spun.

– Pentru că ești o femeie inteligentă. Ceea ce nu e doar un compliment, ci mai degrabă o remarcă, adăugă el repede. Și o persoană inteligentă nu rămâne neclintită pe poziție, ci e deschisă către logică și argumente.

– Îți mulțumesc, cel puțin pentru această parte. Nu sunt sigură că mi s-a mai spus vreodată că sunt inteligentă. Se gândi o clipă. Cel puțin, nu în față. De obicei, frumusețea reprezintă calitatea cea mai apreciată de un bărbat la o femeie.

– Iar tu posezi atât inteligență, cât și frumusețe.

– E foarte amabil din partea ta să-mi spui asta, dar nu are mare importanță. Delilah strânse din umeri. Inteligența este rareori considerată importantă.

– Și este mare păcat. Sam clătină din cap. Prefer femeii care sunt deștepte și instruite și pot purta o conversație despre altceva decât ultimele bârfe și cele mai recente tendințe ale modei. O femeie care gândește. Fără a ține seama de aspectul lor exterior, femeile slabe de minte sunt la fel de plictisitoare pentru mine ca și conversațiile despre afaceri pentru tine.

– Și totuși, trebuie să admiti că majoritatea bărbaților văd rareori mai departe de felul în care o femeie va arăta la brațul lor.

– Eu nu sunt la fel ca majoritatea bărbaților.

– Se pare că nu.

– N-ar trebui să-ți fie greu să-ți găsești un nou soț.

Delilah îi aruncă o privire surprinsă.

– Ah?

– Am stabilit deja că ești în același timp atrăgătoare și inteligentă.

– Și probabil și săracă lipită, zise ea sec. Asta duce întotdeauna la o căsătorie potrivită.

– Orice bărbat care ar permite ca starea finanțelor tale să-i influențeze afecțiunea e un neghiob.

– Doar dacă, bineînțeles, bărbatul în cauză nu vrea să aibă de-a face cu o femeie care nu dorește nimic mai mult de la un nou soț decât avere și titlu.

– Au. Sam tresări. Asta am spus eu, așa-i?

– Într-adevăr, tu ai spus-o. Delilah cugetă o clipă. Eu sunt o femeie practică, Samuel. Dacă nu mă recăsătoresc, nu știu ce aș putea face cu restul vieții mele. Nu am firea potrivită pentru a deveni profesoară sau guvernantă.

– Nu-ți plac copiii?

– O, presupun că-mi vor plăcea ai mei, și sper să-i am într-o zi, dar copiii altora... Delilah se cutremură. Nu, nu cred deloc că aș putea să mă descurc bine cu ei. Își înalță ușor bărbia de parcă se îmbărbăta să înfrunte furtunile viitorului. Radia o putere discretă, și Sam bănuia că ea nici nu-și dădea seama de asta, la fel cum gestul ei fusese nestudiat. Am fost crescută pentru a fi soția unui om bogat și cu poziție socială înaltă. Să fiu o gazdă perfectă, să conduc o gospodărie în mod eficient, să arăt bine la brațul unui bărbat, să-i aduc un beneficiu.

Stânjenită, lăsă să-i scape un hohot de râs. Cu siguranță spusese mai mult decât avusese de gând.

– Chiar și așa, ai uitat să pui pe listă cel mai important talent al tău, zise el într-o manieră exagerat de sumbră.

– Așa am făcut?

– Joci tenis excelent, rânji el.

Delilah se holbă la el pentru o clipă, apoi râse și atmosfera se însenină.

– Ca și tine, Samuel.

– Acum vrei doar să fii amabilă. Sam lăsă să-i scape un suspin dramatic. Acum câteva minute ai menționat că nu sunt mai mult decât acceptabil. Și cum tu nu spui niciodată un lucru în care nu crezi...

– Ei bine, așa este. Delilah clătină din cap cu tristețe. Sunt sigură că, dacă te antrenezi în continuare, vei deveni mai mult decât acceptabil.

– Voi ține cont de asta.

– Sunt sigură că există numeroase alte lucruri la care te pricepi foarte bine.

– Într-adevăr, există.

Sam îi aruncă un zâmbet obraznic. Delilah se opri la jumătatea pasului și-l privi crunt.

– Nu mă vei lăsa niciodată să uit de asta?

Sam o privi țință.

– Să uiți de ce anume?

– Știi despre ce e vorba! se răsti Delilah și porni mai departe fără el.

Sam se grăbi să o prindă din urmă. Nu intenționase să-i amintească despre noaptea pe care o petrecuseră împreună. Fusesse cu totul necugetat din partea lui. Nu că ea ar fi crezut asta. Sam o prinse de braț și o răsuci cu fața spre el.

– Nu ai nimic de uitat. Adu-ți aminte că nu ne-am mai întâlnit până acum.

– Chiar am crezut că putem duce la bun sfârșit această... această farsă!

– Nu a fost ideea mea.

Delilah îl ignoră.

– Am făcut tot posibilul să te evit și apoi tu mă ceri drept parteneră!

Sprâncenele lui se împreunară.

– Am câștigat, nu-i așa?

– Da, am câștigat, pufni ea. Dar nu e vorba despre asta.

– Nu e vorba despre nimic altceva. Cu siguranță că nu am vrut să joc împotriva ta. Te-am ales drept parteneră pentru că am crezut că vom juca bine împreună. Și am avut dreptate.

– Ei bine, nu vom mai juca împreună vreodată!

– Vorbeam despre tenis. Sam păși mai aproape și privi țință în jos către ea. Ar fi putut fi o greșeală. Se afla destul de aproape de ea ca să o strângă în brațe și să o sărute cu pasiune, așa cum merita să fie sărutată. Dar tu despre ce vorbeai?

Ochii ei se aprinseră de mânie.

– Despre nimic! Se întoarse, dădu să plece, apoi reveni. Toată viața mea am făcut exact ce se aștepta de la mine. M-am căsătorit cu bărbatul cu care se presupunea că o să mă căsătoresc. Am trăit viața pe care se presupunea că trebuia să o trăiesc. Ocazia, singura ocazie în care m-am îndepărtat de la ce era de așteptat de la mine a fost atunci când te-am întâlnit pe tine.

– *Aventura ta.*

– Greșeala mea! Delilah clătină din cap. Noi nu suntem... tu nu ești...

– Nu sunt ce anume?

– Nu ești potrivit. Nu pentru mine, spuse ea mai mult către ea însăși decât către el, și Sam fu nevoit să se aplece înspre ea ca să o audă. Delilah își trecu mâna peste frunte cu osteneală, apoi îi întâlni privirea. Tu nu ești... *potrivit*. Nu ești ceea ce caut. Vocea-i devenea mai puternică pe măsură ce rostea fiecare cuvânt. Nu ești ceea ce mi-am planificat. Nu ne-am potrivi niciodată. Căsătoria dintre noi...

– Căsătorie? Sam fu străbătut de un șoc. N-am spus niciodată nimic despre căsătorie.

– Cu toate acestea... Făcu ochii mari de parcă abia atunci își dăduse seama ce spusese. Te gândeai la asta!

– Habar nu ai la ce mă gândeam, dar nu am spus niciodată nimic despre căsătorie. De fapt, nu am adus vorba despre nimic. Nu mi-ai lăsat nici o ocazie. Din clipa în care m-ai văzut din nou, ai început să te porți ca o nebună...

Delilah trase aer printre dinți.

– Nu-i adevărat!

– Și... Sam se opri ca să-și accentueze vorbele. *Ai fost foarte nepoliticoasă!*

Delilah icni.

– Ai putea la fel de bine să fii cea mai țințită femeie pe care am întâlnit-o vreodată! Sam se întoarse și începu să se îndepărteze cu pași mari. Englezoaică nebună, smintită!

– American insuportabil! strigă ea după el.

Sam nu-și amintea ca o femeie să-l mai fi infuriat într-o asemenea măsură. Delilah era nebună. Complet, cu totul lipsită de rațiune. Se opri și se întoarse din nou către ea.

– Vrei să afli la ce mă gândeam?

– Nu!

O ignoră.

– Înainte să vin în Anglia, mă gândeam des la ființa captivantă și misterioasă cu care am petrecut un răgaz ce a fost de-a dreptul magic. O femeie încântătoare care a dispărut din viața mea ca și cum nu ar fi trecut prin ea vreodată. De fapt, nu mi-o mai puteam

scoate din minte. Și nici din vise, de altfel. Dar pe vremea aceea ea era *doamna* Hargate. *Lady* Hargate nu-mi mai este pe plac.

– Foarte bine! se răsti ea. Pentru că nu te-aș lua niciodată drept soț.

– Nici nu ți-aș cere-o vreodată! Tonul lui se înăspri. Vreau mai mult de la o soție decât o femeie care nu mă dorește decât pentru bani și poziție socială.

– Îți doresc numai bine atunci, pentru că, dacă mai ai și altceva de oferit, nu e vizibil la prima vedere.

– Este interesant că *doamna* Hargate credea că am foarte multe de oferit.

– *Doamna* Hargate nu există!

– Evident, aceasta este pierderea mea. Se încruntă către ea. Și a ei!

– Hmmm. Delilah pufni și încercă din nou să se îndepărteze, dar el o apucă și o trase înapoi.

– Dă-mi drumul imediat!

– Încă un lucru, zise el cu o voce aspră. În străfundurile minții observă că în privirea ei se afla doar mânie, nu și frică. Orice altceva s-ar fi petrecut între ei, nu i-ar fi plăcut să o sperie. Dacă îmi amintesc bine, vom putea vedea terasa de îndată ce trecem de povârnișul acesta. Dacă vrei să-ți continui mica șaradă în care m-ai amestecat și pe mine, ar trebui să te calmezi.

– Sunt calmă! exclamă Delilah smulgându-se din strânsoarea lui.

– Nu uita că nu reputația mea se află în joc. Nu eu sunt cel care încearcă să-și găsească perechea perfectă.

– Sunt calmă, zise ea cu dinții încheștați, apoi își trase jacheta de pe ea și o azvârli către el.

Sam pufni și o eliberă. Delilah îl ținui îndelung cu privirea. Se putea ca ea să nu se teamă de el, dar numai un neghiob nu s-ar fi simțit neliniștit văzând privirea din ochii ei. Un bărbat mai slab ar fi fost de-a dreptul îngrozit. Se simțea recunoscător că nu era înarmată decât cu o rachetă de tenis.

Delilah îi aruncă o ultimă privire nimicitoare, trase aer adânc în piept, apoi porni către conac. Sam o prinse din urmă. De îndată

ce terasa le apăru în raza vizuală, Delilah adoptă un zâmbet politicos.

– Nu te lăsa amăgit de atitudinea mea binevoitoare, domnule Russell.

– Nu m-am lăsat până acum, *Lady* Hargate.

– Cred că ești o bestie.

– Atunci poate că ne potrivism bine, până la urmă. Zâmbetul lui era deopotrivă cu al ei. Cred că tu ești o scorpie.

Delilah trase aer în piept cu înverșunare.

– Ar trebui să te plesnesc peste față pentru asta.

Ochii i se îngustară, dar zâmbetul îi rămase neclintit. Ca și al lui.

– Încearcă.

Nici unul din ei nu mai scoase vreun cuvânt până când ajunseră la terasă, apoi se despărțiră. Sam avu mare grijă să o evite pentru tot restul serii. Spre marea dezamăgire a lui Camille și a lui Teddy, temperatura continuă să coboare odată cu apusul soarelui, și cei mai mulți dintre oaspeți preferară să-și ia rămas-bun decât să-i aștepte pe muzicieni să se mute de pe terasă în interiorul casei. Sam profită de prima ocazie ca să se furișeze afară. Avea nevoie să discute cu Jim despre autovehicul. Asta trebuia să aibă întâietate în mintea lui, nu o mică scorpie lipsită de rațiune, cu un corsaj ademenitor și ochi de un albastru infinit.

De ce trebuia să-și tot repete că nu o dorea pe această femeie? Și de ce îi părea a fi o minciună?

Capitolul 9

Delilah Hargate nu era o femeie care se tulbura ușor. Desigur, nici nu era nepoliticoasă vreodată, și asta nu părea să mai corespundă adevărului.

Măsura podeaua camerei ei cu pasul, aceeași cameră pe care o ocupase în copilărie. Refuza să ia în considerare că, din multe puncte de vedere, revenise exact acolo de unde plecase. Avea

speranța că învățase multe de-a lungul anilor. Din păcate, nu era suficient. Se părea că, atunci când făceai o greșală, devenea imposibil să eviți o alta. Și încă una. Și așa mai departe.

După ce-l părăsise pe Samuel, restul zilei păruse încetoșat. Dar la ce te puteai aștepta după ce trăiseși o revelație de proporții epice? Sau poate nu era atât o revelație, cât înțelegerea unui fapt. Sau acceptarea unui adevăr pe care preferase să nu-l înfrunte.

Delilah se prefăcuse că se bucura de restul petrecerii. Fusese agreabilă și politicoasă și chiar râsesese la câte o glumă întâmplătoare, dar fusese mai mult decât ușurată atunci când adunarea se sfârșise mai devreme și toată lumea plecase. Din fericire, atât sora cât și prietena ei fuseseră mult prea prinse cu grija față de oaspeți, și mult prea preocupate de planurile de viitor, ca să observe vreo deosebire în comportamentul lui Delilah. Teddy ar fi băgat de seamă cu siguranță, iar puterea de intuiție a lui Camille se dovedise a depăși cu mult așteptările surorii ei. Nici nu mâncase nimic. Nu-i era câtuși de puțin foame, ceea ce ar fi atras cu siguranță un comentariu din partea lui Teddy, dacă atenția nu i-ar fi fost îndreptată în altă parte. Delilah lăsa rareori să-i scape ocazia de a gusta ceva. Era ușurată, de asemenea, că nici Samuel nu mai era cu ei. Delilah pur și simplu nu se simțea în stare să se prefacă că de-abia se întâlniseră.

Plecase în camera ei de îndată ce putuse să se retragă cu eleganță, invocând o durere de cap. Camerista care venise să-i aranjeze așternuturile o informase că și Camille, și Teddy se retrăseseră. Bine. Nici una nu urma să-i caute compania, și nu mai era capabilă să se prefacă nici în fața lor.

Plecase la culcare mult mai devreme decât îi stătea în obicei și nu putuse să pună geană pe geană. De fiecare dată când închidea ochii îi vedea chipul. Mintea ei era plină cu fiecare clipă pe care o împărtășiseră. De la prima lor întâlnire și nota nedeslușită de nedumerire din ochii unui american înalt și blond, până la zâmbetul primejdios al unui pirat de la balul mascat. De la mândria din vocea lui când în aceeași zi îi explicase complexitățile trăsorii fără cai, până la expresia lui de triumf din momentul victoriei la tenis, și până la mânia îndreptățită din ochii lui întunecați provocată de furia ei fără sens. În spatele pleoapelor închise vedea expresia

feței lui înainte să o sărute pentru prima dată. Și de atunci când o sărutase pentru ultima oară.

După ore întregi în care se răsucise și se zvârcolise pe toate părțile, renunță cu totul să mai încerce să adoarmă. Deja măsura podeaua de aproape o oră, cercetând iar și iar tot ce se petrecuse între ei. Tot ceea ce ea înțelesese acum, și ceea ce el nu știa.

Avea cu siguranță nevoie să gândească rațional, cu toate că rațiunea părea să-i scape printre degete la fel de ușor ca și somnul. N-ar fi trebuit să reacționeze niciodată în fața lui Samuel în felul în care o făcuse în acea zi. Ar fi trebuit să nu bage în seamă felul în care el zâmbise atunci când îl întrebase la ce altceva mai era priceput. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, acela era singurul lucru la care se mai putea gândi atunci când se găsea în preajma lui. Fusese al naibii de greu să se concentreze la joc când el se afla înapoia ei, privindu-i fiecare mișcare. Chiar și atunci când se certau, Delilah era mult prea conștientă de pasiunea ce emana dinspre el. Prezența lui rămânea nu numai amintirea statornică a ceea ce se petrecuse între ei, ci devenea din ce în ce mai mult o ispită. Și un avertisment.

Era vremea, de fapt trecuse de mult vremea ca ea să înfrunte adevărul, măcar în sine ea. Nu o făcuse până atunci. Nu îndrăznise să accepte adevărul nici măcar în fața ei înșiși. Samuel Russell o îngrozise din clipa în care râsul lui îi subjugase inima.

Nu era obișnuită să se teamă. Era ca și cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii fără fund și n-ar fi trebuit decât un ghiont ca să o împingă în gol. Și atunci ar fi fost pierdută. Nu avea nici o idee despre cum să se descurce cu o asemenea frică. Dar atâta timp cât nu-l va mai vedea vreodată, nu va fi nevoită să o facă. El ar putea rămâne secretul ei. Ca o comoară ascunsă adânc, doar ca să fie dezvelită când și când, atunci când ai nevoie de puțină consolare din partea unei amintiri și a gândului la ce ar fi putut să fie.

Își înfășură cămășuța tivită cu dantelă mai tare în jurul corpului și-și reluă pașii. El se înșela totuși. Se înșela cu privire la tot ceea ce se întâmplase.

Nu posibilitatea unui scandal o preocupa. Viața ei fusese întotdeauna lipsită de scandaluri. O aventură prost gândită cu siguranță că nu-i va ruina reputația. Și, la urma urmei, era

văduvă. Și nu o îngrijora nici felul în care bârfa i-ar putea afecta perspectiva unui al doilea mariaj. Chiar dacă era extrem de conformistă în ceea ce privea buna-cuviință, nici măcar Delilah nu avea vreo intenție să se mărite cu un bărbat care ar fi permis bârfei să-i afecteze alegerea unei soții.

Fusese șocată nu atât de comportamentul ei în New York, cât de faptul că își lăsase scutul jos. Dar se simțise atât de... ei bine, liberă, în acele zile. Cătuși de puțin constrânsă de regulile după care trăia. Ar fi putut pune punct în orice moment la ceea ce se petrecea între ei. Dar nu voise să o facă. Din clipa în care mâna lui o atinsese în treacăt pe a ei, nu-l mai dorise decât pe el. Fusese pur și simplu copleșită de emoție. Pentru prima dată în viață cunoscuse ceea ce chiar și cea mai practică femeie ar recunoaște drept magie. Și pentru asta încălcase singura regulă pe care și-o impusese ei înseși.

Apoi își venise în fire. Ea era cu totul diferită de Sam. Amândoi doreau lucruri diferite de la viață. Vedeau lumea în moduri diferite. Dacă ea nu putea găsi dragostea alături de o pereche perfectă, atunci una atât de desăvârșit de imperfectă, întru totul nepotrivită, urma să o împingă până la urmă către dezastru. Își jurase cu mult timp în urmă că nu va mai permite să-i fie frântă inima.

Și Sam urma să-i frângă inima. O știuse de la bun început, la fel de limpede cum știa că soarele se ridică pe cer dinspre răsărit. Și totuși, timp de câteva zile în New York, nu-i păsase de asta. Nu mai contase nimic. Dar pe vremea aceea crezuse că nu-l va mai revedea vreodată. Plănuise să nu-l mai revadă vreodată. Așa ar fi fost cel mai bine. De ce nu putea și el să înțeleagă asta?

Și acum el se afla aici. Nu va putea să priceapă niciodată că felul dezagreabil în care se purta cu el avea puțin de a face cu el, dar mult de-a face cu ea însăși. Nici măcar ea nu-și dăduse seama până în acea zi. Știuse doar că era mânioasă și dezamăgită și, într-adevăr, speriată.

Privi la ceasul de deasupra căminului. Era trecut de ora două. Nu putea face nimic în legătură cu asta. Trebuia să vorbească cu el. Să-și ceară din nou scuze, desigur, să încerce să se explice în vreun fel și să-l roage încă o dată să plece. Cu siguranță că, în urma acelei

zile, el va înțelege că era mai înțelept așa. Trebuia să plece înainte să fie prea târziu.

Ar fi fost probabil prostesc să-l viziteze acum. În primele ore ale dimineții. Îmbrăcată în straiile de noapte. Dar mai bine acum decât în timpul zilei, cu toți ceilalți prin jur. De altfel, își adunase ultimele rămășițe de curaj și nu va reuși să doarmă până nu va discuta cu el.

Deschise ușa, privi în susul și în josul coridorului, apoi porni de-a lungul lui. O lampă cu gaz ardea cu flacără mică, umplând coridorul cu umbre și lumină difuză. Camera lui se afla la capătul cel mai îndepărtat al holului, departe de cele ocupate de ceilalți. Pașii ei răsunau stins în noapte. O geană de lumină se zărea pe sub ușa lui. Bine, nu dormea încă.

Delilah se opri în fața ușii ezitând, încercând să-și organizeze în minte ce urma să-i spună, căutând cuvintele potrivite. Nu avea de fapt nici o idee despre ce ar fi putut discuta, și totuși știa că singurul lucru despre care nu va aduce vorba era singurul lucru pe care îl cunoștea personal, din experiența ei amară. Iubirea nu cucerea toate obstacolele.

Delilah trase adânc aer în piept și ciocăni ușor la ușă. Fără nici un avertisment, mintea i se umplu de panică. De-abia se putea împiedica să nu se întoarcă și să o ia la goană înapoi pe coridor. Ce făcea oare? Ce era în capul ei? Își ieșise din minți? Ce făcea acum nu era cătuși de puțin înțelept. Cu siguranță putea să mai aștepte până când...

Ușa se deschise și el o ținui cu privirea.

– Ce vrei de la mine?

Oare ce dorea?

– Pot să intru?

Avea părul ciufulit și purta pijamale cu dungi negre sub blestematul de halat albastru de mătase. Delilah își aminti de îndată atingerea mătăsii pe pielea ei, și un fior îi trecu pe șira spinării. Nu-l băgă în seamă. Nu se găsea aici pentru asta.

– Ai venit să mă ocărăști din nou? întrebă el cu ochi îngustați

– Nu, am venit să-mi cer scuze.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa, și aș prefera să nu o fac stând în picioare aici, pe hol.

Sam o cercetă îndeaproape, apoi dădu din cap.

– Foarte bine, atunci. Se dădu la o parte și Delilah se strecură în încăpere. Se pare că ți-ai făcut un obicei din a-ți cere iertare de la mine.

– O persoană smintită, zise ea, impunându-și un ton nonșalant în voce, are tendința să spună lucruri necugetate.

Sam închise ușa în spatele ei.

– Ca și cei care au de a face cu o persoană smintită. Trebuie să-mi cer și eu scuze de la tine.

– Le accept.

Sam se încruntă.

– Dar nu le-am rostit încă. Își trecu mâna prin păr. Nu i-am mai spus niciodată în viața mea unei femei că este o...

– Nu e nevoie să continui, zise ea repede.

– Am fost necioplit și bătăran. Nu știu ce mi-a venit.

– Te-am provocat, și eu am fost...

– Nepoliticoasă? spuse el cu o umbră de zâmbet.

– Nu, Samuel. Delilah își îndreptă umerii. Nepoliticoasă e puțin zis. Am fost mult mai mult de-atât și îmi pare cu adevărat rău.

– Devii din ce în ce mai pricepută la asta, să știi.

– La a-mi cere iertare?

Sam dădu din cap.

– Am avut multe ocazii să exersezi. Delilah aruncă o privire prin cameră. Cearșafurile de pe pat erau răvășite, și biroul era plin de hârtii împrăștiate. Văd că nici tu nu ai reușit să dormi.

– Nici eu?

În mod evident, el nu urma să-i ușureze sarcina. Delilah oftă.

– Mă tem că proastele maniere mi-au stat ca o piatră pe suflet. Arată din cap către birou. Lucrai?

– Încercam, dar nu pare că reușesc să duc nimic la bun sfârșit. Se îndreptă spre birou și aranjă hârtiile. Eu și Gray am purtat o discuție lungă în seara asta despre planurile noastre de a produce autovehiculul. Din nefericire, contactele lui de afaceri se află mai mult în America.

– Credeam că Winfield e implicat și el în afacere. N-ar putea să ajute?

– Posibil. Sam dădu din cap. Dar Gray spune că Winfield e destul de precaut și nu are idei atât de progresiste pe cât am fi sperat. Și totuși, interesul lui Lord și Lady Stillwell reprezintă un început bun. Nu au apucat încă să vadă autovehiculul în funcțiune, desigur.

– Sunt sigură că asta doar le va mări entuziasmul.

– Cu puțin noroc. Sam își încrucișă brațele pe piept și își sprijini șoldul de birou. Dacă asta e tot, ar trebui probabil să pleci.

Delilah trase adânc aer în piept.

– Nu am terminat încă.

– Continuă, atunci.

– Foarte bine. Mi se pare că, în același timp cu scuzele, îți datorez un fel de explicație, sau poate că e o mărturisire. Nu voia să-i spună că se temea că-și aflase jumătatea, dacă ai fi crezut în una ca asta, și că era vorba de bărbatul nepotrivit. Nici nu-i promisese că va fi cu totul sinceră, dar numai o parte din adevăr era cu siguranță mai bună decât nimic. Oftă. În primul rând, m-am săturat până peste cap să fiu mândră pe tine.

– Închipuie-ți cum mă simt eu, rosti el sec.

– Nu e vorba doar de faptul că te afli aici...

– Nu?

– Sau de faptul că am fost surprinsă... ei bine, șocată de fapt, să te văd din nou.

– Și?

– Și dacă am fost... asta nu pare să aibă de-a face atât de mult cu tine, cât mai degrabă cu mine.

– Nu mi-am închipuit niciodată altceva, spuse el cu calm.

Delilah își împreună sprâncenele.

– Nu e ușor pentru mine, iar tu nu mă ajuți deloc.

– Ah... scuzele mele, atunci.

Delilah îi ignoră nota de sarcasm din voce.

– După cum spuneam, în realitate are tot atât de mult de-a face cu mine cât are cu tine, cred. Și chiar mai mult, probabil. Vreau să spun, ai putea fi oricine.

– Oricine? Sam ridică din sprâncene. E măgulitor.

– Nu asta voiam să spun. Delilah își frânse mâinile. Totul este atât de neclar și nu reușesc să mă exprim deloc așa cum mi-aș dori.

– Doar spune-mi ce ai de zis.

– Încerc. Eu, ei bine, ori de câte ori te văd... „Sunt înspăimântată că-mi vei frânge inima.” Mă simt stânjenită. Da, era o explicație bună și oarecum adevărată. La urma urmei, noi doi... Groaznic, groaznic de stânjenită.

– Stânjenită?

– Ei bine, da. Tu... Trase aer adânc în piept. M-ai văzut... *goală*.

– Eu nu mă simt stânjenit.

– Dumnezeu, Samuel, nici nu mi-aș fi închipuit asta, tu ești bărbat. Fără îndoială că multe femei te-au văzut... *gol*.

– N-aș spune chiar multe, dar câteva au făcut-o.

– Nu am mai fost văzută complet *goală* de către nimeni. Într-adevăr, era fără îndoială penibil numai să rostească acest cuvânt cu glas tare. Și, prin urmare, de fiecare dată când mă uit la tine...

– Nici măcar soțul tău nu te-a văzut? Întrebă Sam, făcând ochii mari de surprindere.

– Asta chiar nu e treaba ta.

– Cred că ai făcut-o să fie treaba mea.

– Da, presupun că da. Delilah se opri. Soțul meu a fost un bărbat foarte cuviincios.

– Înțeleg. Sam o studie timp de o clipă. Și oarecum neghiob, de asemenea. Un om inteligent te-ar lăsa fără haine de câte ori ar avea ocazia.

– Prostii. Delilah încercă să nu bage în seamă căldura care-i încingea obrații. Soțul meu a fost... Se strădui să găsească cuvântul potrivit. Perfect. Da, asta era. A fost perfect. Exact bărbatul cu care am plănuiră dintotdeauna să mă căsătoresc.

– Și eu nu sunt.

– Nu, tu nu ești. Delilah clătină din cap. Nu suntem deloc potriviți unul pentru celălalt.

– Atunci, e bine că nu ți-am cerut mâna.

– N-ar fi trebuit să aduc în discuție căsătoria dintre noi. Nu am nici o idee de ce am făcut-o, deși presupun că măritișul mi-a stat în minte în ultima vreme.

– Probabil, pentru că ești hotărâtă să-ți găsești un alt soț perfect.

– Da, ei bine, asta ar fi o explicație.

– Care nu are nimic de-a face cu mine.

– Nu, nu are. Delilah clătină din cap. Se pare că singurul lucru cu care suntem de acord este că nu suntem de acord cu nimic. Stă în firea noastră, de fapt. Tu ești american, atât de american, iar eu sunt britanică. Tu crezi în progres, iar eu sunt bine înrădăcinată în tradiții. Tu ești proaspăt îmbogățit, iar eu sunt...

– Săracă lipită?

– Doar pentru moment, spuse ea cu asprime, apoi trase o gură de aer liniștitor. Când privești dintr-o perspectivă practică, rațională, noi nu avem nimic în comun.

– N-aș spune chiar nimic, zise el mai mult pentru sine.

Delilah nu urma să se lase momită, nu din nou.

– Și, în mod evident, ori de câte ori suntem împreună, nu sunt îndeajuns de disciplinată ca să mă prefac că nu s-a petrecut niciodată nimic între noi.

– Pentru că te-am văzut goală.

– Ei bine, da.

– Sau poate din cauză că m-ai văzut tu pe mine gol.

Delilah îl privi țintă.

– Posibil.

Sam o cercetă îndeaproape.

– Crezi că, de fiecare dată când mă uit la tine, te văd goală?

– Nu, bineînțeles că nu. Delilah se încruntă. Așa faci?

Privirea lui se plimbă pe deasupra ei, și Sam dădu din umeri. Delilah icni.

– Așa faci?

– Mai la subiect, tu mă vezi gol ori de câte ori te uiți la mine?

– Nu cred că acesta e câtuși de puțin subiectul, și nu fi absurd!

Delilah pufni. Nu de fiecare dată.

Vorbele îi ieșiră pe gură înainte ca ea să le poată pune stavilă. Lui Sam îi înflori pe buze un început de zâmbet.

– Atunci, aș spune că avem o problemă.

– Nu am avea, dacă tu te-ai comporta ca un... ca un domn și ai pleca.

– Am spus deja că nu am nici cea mai mică intenție să plec înainte de nuntă.

– Dar, ca un om inteligent, ești cu siguranță deschis către logică și argumente.

– Îmi place grozav să mi se azvârle în față propriile cuvinte.

– Au fost niște cuvinte foarte potrivite, zise ea repede.

– Voi lua parte la nuntă, însă... Sam cugetă o clipă. Eu și Gray discutăm să petrecem ceva timp conducând autovehiculul prin împrejurimi, să vizităm prieteni de familie, să trezim interes. Dacă hotărâm să facem asta, vom fi plecați în cea mai mare parte a zilelor, probabil până seara târziu. Gray spune că nu prea e nevoie de el aici.

– O, nu este, rosti ea cu înflăcărare.

– Ceea ce înseamnă că vor exista zile când noi doi nu ne vom vedea deloc la față. O privi drept în ochi. Asta ar fi de ajuns?

– Da. Delilah respiră ușurată. Pare un fel de compromis, iar eu nu m-am priceput niciodată să fac compromisuri...

Sam pufni.

– Dar e foarte amabil din partea ta că ești dispus să faci o concesie ținând seama de sentimentele mele. E cu totul îndeajuns, îți mulțumesc.

– Atunci, suntem de acord. Sam se îndreptă de spate. Voi pune la punct un program cu Gray, de dimineață.

– Minunat. Delilah întinse mâna spre el. Nu e tradițional să ne strângem mâinile acum?

– Ba da.

Sam se apropie de ea, îi luă mâna și o privi în ochi. Un fior o străpunse la atingerea lui.

– Pentru că se pare că trăim o noapte a confesiunilor, aș putea face și eu una?

– Nu crezi că am avut parte de destule mărturisiri într-o singură noapte?

– Poate, dar s-ar putea să nu mai am parte de altă ocazie. Sam o trase mai aproape de el, fără ca privirea să i-o părăsească pe a ei. Nu am fost pe deplin sincer cu tine mai devreme.

– Ah?

Delilah înghiți în sec. Bărbatul ăsta aproape că radia căldură. Nu că ar fi uitat vreodată acest amănunt.

– Când am spus că m-am gândit de multe ori la tine, nu era cu totul adevărat.

– Nu?

– Nu a fost chiar o estimare corectă. Nu am uitat nici măcar o clipă din cele petrecute alături de tine. Îi înălță mâna către buze și îi sărută palma. M-am gândit la tine aproape în fiecare zi și te-am visat aproape în fiecare noapte.

– Sună într-adevăr de parcă te-ai fi gândit la mine de multe ori, rosti ea șovăielnic.

– Și totuși, nu părea să aibă nici un sens. Buzele-i călătoriră către încheietura mâinii ei, iar lui Delilah i se tăie răsuflarea. Ai spus că nu voiai să mă mai vezi niciodată.

– Am spus că ar fi... cel mai bine.

De-abia mai era în stare să dea drumul cuvintelor. Oare ce-i făcea el?

– Așa e, ar fi cel mai bine, îmi amintesc. Buzele lui șopteau cuvintele deasupra încheieturii ei. Brațul lui liber îi încercuia talia. Și astfel nu am făcut altceva decât să visez.

– Așa ai făcut?

Ar trebui să-l împingă departe de ea, chiar acum, și să sfârșească asta. Numai o nesocotită n-ar fi în stare să-și dea seama ce se întâmpla.

– Așa am făcut. Privirea lui o țintuia pe a ei. Dar tu?

Sau poate că numai o nesăbuită l-ar împinge deoparte.

– S-ar putea. Posibil. O dată. Sau de două ori. „Sau în fiecare noapte.”

– Și în visele tale, buzele mele le acopereau pe ale tale? Se aplecă spre ea și-și atinse ușor buzele de ale ei, iar ea se minună că nu se topea la picioarele lui.

– Poate că da, șopti ea.

Sam îi lăsă mâna să-i scape și-și înfășură și celălalt braț în jurul ei.

– Și te aflai în brațele mele?

– E posibil.

Inima îi bătea cu putere în piept.

– Trupul tău era lipit de al meu?

– S-ar putea să fi fost...

De parcă erau mâunate de o voință proprie, brațele ei se strecurară în jurul gâtului său, și Delilah privi în sus către el.

– Poți să-mi simți inima bătând alături de a ta?

– Am crezut că era a mea. O, Dumnezeu. Delilah îl privi adânc în ochi. Mă seduci din nou, așa-i?

– Credeam că am căzut de acord că ne-am sedus unul pe celălalt.

– În New York, dar acum...

– Nu sunt eu cel care a venit la tine în cameră.

– Am venit doar ca să vorbim.

– Chiar așa?

Privirea lui o pironi pe a ei.

– Acesta-mi era planul.

Cuvintele lui Delilah nu păreau convingătoare nici măcar pentru ea însăși. Doar nu era nechibzuită. Oare nu prevăzuse, undeva în străfundurile minții, felul în care discuția lor se va sfârși? Nu dorise să se sfârșească în patul lui?

– Și ție îți place să faci planuri.

Delilah încuviință.

– Planuri excelente, în cea mai mare parte.

– Dar până și cele mai bune planuri nu funcționează conform așteptărilor.

– Așa se pare.

– Ai plănuit și asta?

Buzele lui se lipiră de ale ei, delicat, dar insistent.

– Nu, murmură buzele ei peste ale lui. Pentru o clipă, zeci de motive pentru care aceasta putea fi o nouă greșeală îi zburară prin minte. Le azvârli pe toate la o parte. Poate că da.

Sărutul lui se adânci, iar buzele ei se despărțiră pentru el. Gustul îi rămăsese același din amintirile ei. Gust de ardoare, și dorință, și uimire. Cerul să o ajute, era cu adevărat o nesăbuită. Făcea încă o greșeală. Sau poate era pur și simplu... ceea ce trebuia să se întâmple. Sau soarta. Sau magie. Delilah nu știa. Nu-i păsa. Nu mai conta. Nimic nu mai conta în afară de arșița lui, de atingerea corpului lui strâns lipit de al ei, de pasiunea din sărutul lui. De dorința din sărutul ei.

Brațele lui o înconjură mai strâns. Sâni ei erau apăsați de pieptul lui. Bătaia inimii lui răsuna ca un ecou al inimii ei. Valuri de foame năvăleau prin trupul ei. De dorință. De nevoie. De adevăr. Și de frică. Se mai pierduse o dată în el și o va face din nou. Fie că era greșit sau corect, sau pur și simplu o nebunie, îl dorea. Și îl dorise din clipa în care îl părăsise. Își lăsă capul pe spate, savurând senzația limbii lui luptându-se cu a ei. A căldurii trupului lui înconjurându-l pe al ei. Cum se putea ca un lucru atât de greșit să fie atât de plăcut?

Delilah își îndepărtă buzele de ale lui și-l privi în ochi.

– Nu un plan, dar... Dumnezeu, Sam, da. Înghiți în sec. Nu am uitat nimic. Buzele ei le întâlniră din nou pe ale lui. Nici măcar pentru o clipă...

Gura lui o zdrobi pe a ei și orice îndoială, orice teamă se șterse sub atingerea gurii lui care o prăda pe a ei. Delilah ripostă, iar sărutul ei fu la fel de puternic, la fel de flămând ca al lui. Luni întregi de refuz al magiei dintre ei dispărură, șterse de o dorință chinuitoare și de o nevoie frenetică. Delilah trase de cordonul halatului lui și-i împinse mătasea răcoroasă de pe umeri. Gura ei încă nu o părăsise pe a lui, mâinile lui rătăceau pe umerii ei, pe spate, pe fese. Halatul ei alunecă pe podea, urmat aproape îndată de cămașa de noapte. Delilah nu băgă de seamă că și hainele lui dispăruseră până când nu îi simți mușchii tari și fierbinți de pe piept lipiți de sâni ei. Și se cutremură în arșița trupului lui gol unit cu al ei. Nu, nu uitase nici măcar o clipă...

Din clipa în care ușa hotelului se închise înapoia lor, stavila de cumpătare dintre ei se frânse. Buzele ei se sfărâmară de ale lui. Mâinile lui, mâinile ei rătăceau peste tot în același timp. Se dezbrăcară unul pe altul cu o stăruință născută din dorință și nevoie. De-abia băgă de seamă cum costumul de păstorită i se mototoli la picioare, sau cum îmbrăcămintea lui de pirat se alătură hainelor ei lepădate. Nu mai cunoștea decât căldura trupului lui apăsându-l pe al ei, înzecindu-i dorința, pârjolindu-i sufletul...

Delilah își smulse buzele de pe ale lui și-i lăsă un șirag de sărutări de-a lungul gâtului și mai jos. El își înclină capul pe spate cu un geamăt. Ea îi coplesii pieptul cu sărutări, prinzându-i sfârcul întărit între buze, tachinându-l, jucându-se cu el. Sam trase aer

brusc în piept, mâinile lui lunecând peste carnea ei încinsă, peste spatele ei și mai jos ca să-i înconjoare fesele cu palma și să o lipească mai strâns de el. Delilah nu reușea să-l atingă îndeajuns. Nu reușea să se mai sature de gustul lui...

Avea gust de arșiță, și de dorință, și de bărbat. Îl exploră cu limba, și cu gura, și cu mâinile, desfătându-se cu platourile și văile dure și puternice ale pieptului, și ale umerilor, și ale picioarelor lui. Tânjind după mai mult...

Trupul ei era lipit de al lui, iar ea dorea mai mult. Mult mai mult. Își ridică piciorul și-l încolăci pe al lui, iar lungimea tare a membrului său îi alunecă între picioare. Îi simțea puterea, istovitoare și imperioasă, și se mândrea cu senzația propriei dorințe umede pe trupul lui...

Se prăbușiră împreună în pat, un amestec de buze, și membre, și pasiune. Nu știuse niciodată, nici măcar nu bănuise că o astfel de nevoie nestăpânită ar fi putut să o cuprindă și, cu ultima rămășiță a minții ei care nu fusese întunecată de dorință, se minună cum de putea trăi ceva atât de intens, atât de mistuitor alături de un străin. Un bărbat pe care de-abia îl cunoștea. Era greșit, cu siguranță un păcat. Și nimic din viața ei nu mai păruse atât de potrivit...

Se răsuciră împreună și se împleticiră către pat, trupul ei și al lui, gura ei și a lui, mâinile ei, mâinile lui, fără să piardă atingerea dintre ei. De parcă despărțirea, chiar și pentru o clipă, i-ar fi împins pe amândoi în pragul nebuniei. Căzură pe pat, în frenezia nevoii de a atinge, și de a gusta, și de a simți. Nevoia de mai mult. Mâinile lui, buzele lui erau peste tot deodată. El îi gustă sânul, iar ea auzi un sunet ciudat, tânguitor, și-și dădu seama că era vocea ei. Își trecu degetele prin părul lui. Picioarele ei erau încleștate în jurul lui, iar el alunecă de-a lungul trupului ei, gura lui lăsându-i o urmă arzătoare între sâni, și mai jos către abdomen, și încă și mai jos...

Își îngropă capul între picioarele ei, iar ea își ținu răsufarea, împotrivindu-se îndemnului de a-l împinge deoparte. Asta nu era... Ea nu încercase niciodată... Phillip nu încercase niciodată... Se umplu de panică. Doar nu putea... Icnii. El o gustă, și orice ezitare dispăru, izgonită de senzația aleasă și de sentimentul celei mai adânci intimități. Va muri cu siguranță în aceste dulci chinuri pe care el i le pricinuia cu limba și cu dinții. Și știa și că ar fi fost o cale splendidă de a muri...

Respirația i se acceleră, și Delilah se zvârcoli sub el, îndemnându-l să continue. Își amintea limpede clipa de uimire iscată de intimitatea lor păcătoasă din New York. Acum, tânjea după atingerea lui. Tânjea după el. Își înalță șoldurile. Degetele lui o despărțiră în două, respirația lui o dezmiardă. Glasul lui Delilah se înalță la prima atingere a limbii lui ce o făcea să se topească într-o ființă formată din senzații pure. Nu mai cunoștea nimic altceva decât mângâierile lui. Nu mai trăia decât pentru senzația atingerii lui. Atingerea care amenința să o distrugă. Își încleștă mâinile în cearșafuri. Limba lui tachina și dezmiarda, și o purta din ce în ce mai aproape de acel loc unde numai el o mai dusesese...

Încordarea se încolăcea din ce în ce mai strâns înlăuntrul ei, strângându-se și întinzându-se până când trupul ei se cutremură în sfârșit sub valuri de plăcere pură, neașteptată, neînchipuită. Pentru nu mai mult de o clipă trecătoare, chipul lui Phillip îi apărură brusc în minte, și îl urî pentru că nu o făcuse niciodată să trăiască asta și pentru că nu îi păsase vreodată. Gândul dispăru îndată, alungat de dorința sporită. Și voia mai mult...

– Nu, murmură ea și se mișcă sub el, alunecând mai jos până când mädularul lui o împunse. Își încolăci picioarele în jurul taliei lui și privi adânc în ochii întunecați, încețoșați de pasiune, oglindindu-i pe ai ei. Doresc...

– Pe tine, rosti el cu vocea înăsprită de patimă. Întotdeauna, numai pe tine...

Mâna ei se strecură între trupurile lor și degetele ei se înfășurară în jurul membrului său fierbinte, iar el gemu. Delilah își arcui șoldurile înainte și îl conduse înăuntrul ei. El icni și alunecă mai adânc, despărțind-o, umplând-o, revendicând-o încă o dată drept a lui...

– Delilah, murmură el lângă căușul urechii ei. O, Doamne!

– Samuel... Ea se luptă să respire. Te rog, acum...

El se așeză între picioarele ei și o pătrunse încet, cu grijă. Ca și cum ar fi fost fragilă, și iubită, și prețuită. Până când o umplu, și ea știu cu o claritate orbitoare că în acea clipă ea îi aparținea lui. Și el îi aparținea ei...

Delilah își legănă șoldurile, îndemnându-l mai departe. Mai repede și mai puternic. El se împinse în ea iarăși și iarăși,

îngropându-se tot mai adânc. Dur și fierbinte, neted și umed. Plăcerea și bucuria de a fi una cu el o prinseră în gheare, o umplură, o devorare. Cu fiecare mângâiere, trecutul și prezentul, visele și amintirile se distorsionară, îngemănându-se ca lujerele dorinței, și ale pasiunii, și ale uimirii. Trecuseră luni? Sau o veșnicie? Sau numai o zi? Corpul lui umed alunecă peste al ei, fiecare mișcare împingând-o tot mai departe, înălțând-o tot mai sus. Sângele îi pulsa în auz. Inima îi bătea împreună cu a lui. Trupul ei palpita în jurul lui, tânjind, cuprins de dor, tinzând spre mai mult. Întotdeauna, veșnic mai mult...

Și când plăcerea o cuprinse din nou pe neașteptate, Delilah se întreabă dacă din asta erau croite aventurile. Sau visele...

Samuel gemu, cu mușchii încordați, și se cutremură deasupra ei. O pătrunse încă o dată și din nou, până când ea strigă, și spatele i se arcui, și trupul îi explodă. Și extazul îi cuprinse simțurile și-i făcu degetele să se chircească, și-i atinse sufletul.

Când în sfârșit putu să respire din nou, Delilah se ridică în coate, privi drept în ochii lui căprui și îi oferă cel mai păcătos și mai periculos zâmbet. El ridică din sprâncene.

– Doamnă Hargate... dacă n-aș ști mai bine, aș crede că ai un alt plan.

– Dragul meu american. Mâna ei rătăci pe abdomenul lui, și mai jos, către membrul lui încă tare. Cred că am unul.

Samuel râse și-i prinse mâna, ducându-i palma către buze.

– Bine.

O trase din nou în brațe, și în acea clipă de dinainte de a se pierde din nou în bucuria de a fi cu el, un gând minuscul îi șopti în străfundurile minții. Poate că o singură aventură era departe de a-i fi de ajuns.

Capitolul 10

Sam se rostogoli pe o parte, își înghesui perna sub cap și o cercetă pe Delilah. Ce se spunea despre un bărbat care nu reușește să-și scoată o femeie din cap? Mai ales o femeie care era interesată

doar de posesiunile acestuia, și nu de caracterul lui. Acel fel de femeie în mâinile căreia jurase să nu-și mai încredințeze inima.

– Ei bine. Delilah privi în sus către tavan. A fost cu siguranță... Sam chicoti.

– A meritat așteptarea?

– Ai putea spune așa, zâmbi ea. Ai putea, fără îndoială, să spui așa.

– Bine ai revenit, doamnă Hargate.

Delilah se uită spre el.

– Sper că înțelegi că nu am venit în camera ta cu intenția asta.

– Chiar așa?

– Nu fi ridicol.

Obiecția ei nu suna tocmai aproape de adevăr, mai ales pentru că nu făcuse nici un efort ca să evite să sfârșească în patul lui.

– Scuzele mele, atunci. Cu siguranță că am înțeles greșit. Sam clătină din cap gânditor. Și totuși, mi-ai bătut la ușă, îmbrăcată doar cu un halat de dantelă și o cămașă de noapte aproape transparentă...

– Nu e câtuși de puțin transparentă.

– Ba da, atunci când stai în dreptul luminii.

– E chiar comodă, de fapt. Delilah se propti în coate și aruncă o privire în jurul camerei. Oriunde ar fi.

– Și mie mi s-a părut comodă, rânji Sam. Mai ales atunci când stai în dreptul luminii.

– Îmi voi aminti de asta data viitoare când mă voi afla la ușă unui bărbat în miez de noapte, rosti ea cu afectare.

Sam râse.

– O, dar tu nu faci astfel de lucruri.

– Nu fac. Cu excepția nopții aceleia. Un zâmbet arogant îi apărui pe buze. Și a acesteia.

Sam o studie timp de un lung moment. Oare cum de o lăsase să plece?

– Mi-a fost dor de tine, Dee.

– Teddy e singura care-mi spune Dee.

– Acum nu mai e singura. Îmi place. Și de altfel, Samuel și Delilah sună mult prea biblic pentru mine.

– Dumnezeu, Sam. Delilah se ridică în capul oaselor, își trase o pernă sub spate și se acoperi cu învelitoarea. Nu suntem un cuplu. Nu asta îmi doresc de fapt...

– Nu? chicoti el.

– Nu. Și cu siguranță nu face parte din planurile mele. Credeam că tu înțelegeai asta.

– Planurile se mai schimbă.

– Nu ale mele. Delilah clătină din cap. Și tu nu faci parte din ele.

– Și acum încerci să fii practică și rațională, nu-i așa?

Sam îi luă mâna într-a lui.

– Încerc. Delilah aruncă o privire către mâna împreună cu a ei. Iar tu nu-mi ușurezi situația.

– Bine. Sam se înclină către ea și-i depuse un sărut pe îndoitura cotului. Dacă eu aș fi fost Lord Cum-Naiba-Îi-Zice, și averea mi-ar fi fost înmănată de către regele Arthur însuși...

– Sper că-ți dai seama că regele Arthur e doar o legendă, nu?

– Acum ai încerca să pui la cale un plan despre cum să mă faci să-ți cer mâna.

Delilah încercă să nege, apoi surâse.

– Se prea poate.

Samuel chicoti ușor.

– A sosit momentul în care îmi spui că ar fi mai bine dacă nu ne-am mai vedea niciodată?

– Nu, oftă ea. Cred că nu și-ar mai avea rostul.

– Atunci, ai vrea să mă vezi din nou?

– Poate că ar trebui să stabilim exact ce înțelegem prin „a vedea“.

– Putem să înțelegem orice vrei tu.

– Și iarăși apare amabilitatea ta neașteptată, zâmbi Delilah. Tulburată doar de faptul că știi foarte bine ce înțeleg eu prin „a vedea“.

– Din nefericire.

Sam îi depuse o dâră de sărutări pe braț și până la umăr.

– Nu putem să ne împiedicăm... Să ne vedem unul cu altul, vreau să spun. Locuim amândoi la Millworth. Tu insiști să rămâi la nuntă și, în afară de asta, ești unul dintre prietenii cei mai apropiați ai viitorului meu cumnat. Delilah se opri. Și totuși,

bănuiesc că vom putea fi mai prietenoși unul cu celălalt de-acum înainte.

– Mă îndoiesc că am putea deveni mai prietenoși de-atât, murmură el cu buzele lipite de umărul ei.

– Acum că am risipit această... ei bine, această tensiune dintre noi.

– Da, despre asta credeam că era vorba.

„Tensiune“ părea un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Deși „magie“ era un cuvânt și mai bun. Dusă pe gânduri, Delilah trăgea de cuvertură cu mâna liberă.

– Trebuie să spun că nu m-am mai simțit niciodată atât de relaxată în prezența unui bărbat. O, poate alături de Grayson sau de Winfield, dar pe ei îi cunosc dintotdeauna.

– Asta se întâmplă atunci când se risipește tensiunea.

Samuel îi sărută curba unde umărul se împreunează cu gâtul, și Delilah se înfioră sub buzele lui.

– Acum că mă gândesc la asta... Delilah vorbea din nou cu răsuflarea tăiată, cu acel ton pe care el îl găsisese atât de irezistibil, iar lui Sam i se opri inima. Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată atât de în largul meu. Cu siguranță, niciodată în compania unui bărbat, adăugă ea pe gânduri.

Samuel se trase înapoi și o țintui cu privirea.

– Și vrei să vorbești despre asta? Acum?

Delilah dădu din umeri.

– Mi s-a părut interesant, atâta tot.

El se încruntă.

– De ce?

– Pentru că ar trebui întotdeauna să fii cu ochii în patru în preajma unui bărbat. În general, bărbații nu sunt de încredere.

– E o incriminare usturătoare la adresa întregului sex masculin.

– O, sunt sigură că există câțiva demni de încredere. Dar consider că acesta este motivul pentru care bărbații și femeile leagă rareori prietenii sincere.

– Pentru că nu vă puteți încrede în noi?

Delilah îi aruncă un zâmbet dojenitor.

– Nu trebuie s-o iei ca pe un afront personal. Nu vorbeam despre tine în special.

– Dar vorbeai despre mine în general, căci... ah, în special sunt bărbat.

– Și unul care se ofensează ușor, pe deasupra.

– De fapt, având în vedere unele dintre lucrurile pe care mi le-ai spus încă din ziua în care am pus piciorul în casa asta, credeam că am pielea destul de groasă.

Delilah surâse.

– Deci bărbații nu sunt demni de încredere?

– Nu în ceea ce privește femeile.

– Nici măcar soții?

– O, mai ales soții.

– Înțeleg.

Fruntea ei se încreți.

– Nu da alte înțelesuri cuvintelor mele.

– Nu vorbim despre soțul tău, atunci?

Delilah tăcu pentru nu mai mult de o răsuflare, dar era de ajuns.

– Nu, nu vorbim despre el.

Din nou, el îi observă ezitarea de a discuta despre soțul ei. Bănuia că Lord Hargate nu fusese atât de perfect pe cât susținea ea.

– Pentru că a fost perfect?

– Exact.

– Înțeleg.

– Înțelegi mult mai puțin decât îți închipui, zise ea cu blândețe.

– Și eu mă credeam cum nu se poate de perspicace.

Delilah nu-l băgă în seamă.

– În cea mai mare parte, n-ar trebui să contezi pe bărbați să facă ceea ce ar trebui să facă.

– Nu-mi imaginam că suntem atât de neserioși.

– Asta se întâmplă pentru că tratezi cu bărbați în probleme de afaceri. Și asta e o situație cu totul diferită. Eu vorbesc despre bărbați și ocupațiile casnice. Despre relațiile lor cu femeile. Delilah clătină din cap. Bărbații trebuie să fie călăuziți. Îndrumați, ca să spun așa.

– Manipulați?

Delilah își încreți fruntea.

– Este un cuvânt cu mult prea aspru.

– Dar corect, cu toate acestea.

– Presupun că nu este cu totul incorect.

Samuel lăsă să-i scape un oftat din toată inima.

– Știu că eu mă simt manipulat. Și totuși... Se opri. Îmi face plăcere.

Delilah îi azvârli o privire uimită. Samuel rânji cu obrăznicie, și ea pufni în râs.

– Îți dai seama că o noapte ca asta nu se va mai repeta.

Samuel o cercetă îndelung. Era o femeie greu de înțeles.

– Dacă asta îți dorești.

– Da, îmi doresc asta.

Sam nu o credea, sau poate doar nu voia să o creadă. Și totuși, dacă așa alegea ea să stabilească regulile jocului, atunci le va respecta și el.

– Foarte bine. De acum înainte, nu vom fi nimic mai mult decât prieteni. Întinse mâna către ea. De acord?

Delilah îi aruncă o privire bănuitoare.

– O, nu. Îmi amintesc ce s-a petrecut ultima oară când ți-am strâns mâna.

Sam râse, o apucă de mână, o trase mai aproape și o sărută stăruitor, apoi îi dădu drumul.

– Și nici nu ne vom mai strânge mâna vreodată, adăugă ea cu răsuflarea tăiată.

Sam nu era sigur că ar putea să fie prietenul ei și nimic mai mult nici dacă și-ar fi dorit de fapt asta. De fapt, nu mai era sigur de nimic în acea clipă, cu atât mai puțin de ceea ce își dorea cu adevărat. Timpul petrecut alături de ea fusese doar un interludiu plăcut, sau ceva mai mult? Poate că avea nevoie să-și înțeleagă propriile dorințe înainte să se ocupe de ale ei.

– Acum, dacă ai avea amabilitatea... Delilah flutură din mână către el. Să-mi găsești îmbrăcăminte.

– Va trebui să mă ridic din pat ca să fac asta.

– Da, știu.

Sam ridică învelitoarea, aruncă o privire sub ea, apoi se uită înapoi către Delilah.

– Sunt gol, să știi.
 – Sunt perfect conștientă de asta.
 – N-aș vrea să te fac să te simți prost.
 – E un risc pe care accept să mi-l asum.
 – Și nu vreau ca gândul la trupul meu gol să te bântuie ori de câte ori îți apar în fața ochilor.

– Mă voi strădui să trec peste asta cu vitejie.

Sam se sculă, își balansează picioarele peste marginea patului și trase de pe podea mormanul de mătase albastră mototolită în care se transformase halatul lui. Și-l azvârli pe el, se ridică în picioare și dădu cu ochii de cămașa ei de noapte. O apucă și i-o oferă cu o plecăciune.

– Mulțumesc. Delilah se înveli mai strâns și încruntă din sprâncene. N-ai vrea să te întorci sau să-ți acoperi privirea ca să mă pot îmbrăca?

– Ah, modestia se afirmă din nou.

– Îmi vine greu să cred că a pălit vreodată. Delilah îi făcu din nou semn cu mâna. Haide.

Samuel chicoti și se întoarse cu spatele la ea. Înapoia lui se auzea foșnetul hainelor.

– Am... o propunere pentru tine.

– Ah? Își arcui o sprânceană. Parcă spuseseși că nu suntem potriviți unul pentru celălalt?

– Nu felul acesta de propunere. Cu toate că nu mi-am schimbat părerea despre absurditatea autovehiculului tău, cum ești dispus să-ți petreci o parte din timp departe de Millworth, aș vrea să-mi arăt recunoștința.

– Credeam că tocmai ai făcut-o.

Sam se răsuci către ea și-i aruncă un zâmbet obraznic.

– Doamne sfinte, Sam, te mai gândești și la altceva în afară de asta?

Delilah își înfășură halatul în jurul corpului și-i legă strâns panglicile.

Oare ea știa cât de apetisant arăta? Cu părul negru răvășit în jurul feței, cu o scânteie în ochii albaștri și cu pielea catifelată și îmbujorată? Așa cum și-o amintea din New York. Așa cum îi apărea în vise.

– E destul de greu, în clipa de față.

– Ei bine, străduiește-te. Tonul ei era ferm, deși un zâmbet îi juca în privire. Răposatul meu soț era temeinic implicat în afaceri. Nu pot să-ți explic mai amănunțit pentru că nu cunosc detaliile. Nu-și discuta niciodată problemele de afaceri cu mine. Delilah strânse din umeri. Dar știa că el și cel mai vechi și apropiat prieten al său erau parteneri în numeroase demersuri. Mă gândeam să plec mâine la Londra, în primul rând ca să-mi întâlnesc avocatul. Dacă ai dori să mă însoțești, aș fi bucuroasă să aranjez o întâlnire. Domnul Tate ar putea să-ți fie de ajutor sau să-ți dea câteva sfaturi. Ar putea să fie, ah... avantajos.

– Ar putea fi, într-adevăr. Samuel o cercetă timp de o clipă. Ai face asta pentru mine?

– Vreau pur și simplu să mă revanșez pentru comportamentul meu nepotrivit.

– Din nou, credeam că tocmai ai făcut-o.

Delilah nu-i dădu atenție.

– Și de altfel, suntem prieteni, nu-i așa?

„Pentru moment.“ De unde scosese asta? Sam chicoti.

– Da, suntem.

– Ar trebui să mă înapoiez în camera mea.

Delilah se îndreptă către ușă, o deschise cu grijă și aruncă o privire pe hol.

– Și nu vom mai avea parte niciodată de astfel de nopți?

– Cu siguranță nu, răspunse ea absentă, încă cercetând coridorul.

– În acest caz...

Sam păși către ușă, o închise fără zgomot și o prinse pe Delilah în brațe.

– Ce faci?

– Te sărut.

Buzele lui le revendică pe ale ei. Delilah ezită o clipă, apoi îi încolăci gâtul cu brațele și-l întâmpină cu aceeași pasiune. Sam visase la asta încă de când o sărutase pentru ultima oară în New York. Buzele ei calde, și docile, și primitoare lipite de ale lui. Curbele trupului ei ce se contopeau atât de perfect cu al lui. Bătăia inimii ei ca un ecou al iureșului din propriile vene. Dar era mai presus decât un vis. Era realitatea.

În cele din urmă, Delilah se îndepărtă și privi în sus către el, cu ochii ei albaștri întunecați de dorință și hotărâre.

– Chiar trebuie să plec.

Samuel zâmbi către ea.

– Dacă asta e ceea ce îți dorești.

– Mă tem că nu mai sunt sigură ce vreau. Delilah zâmbi ironic. Și numai tu ești vinovat, așa putea să adaug.

– Iar pentru asta sunt mai mult decât dispus să-mi accept vina.

Sam o sărută din nou, apoi o eliberă cu părere de rău. Delilah deschise ușa, se uită de-a lungul holului, apoi privi din nou către el.

– Și totuși, ai dreptate, să știi, despre un singur lucru.

– Și care ar fi acesta?

– Există activități, în afara tenisului, la care te pricepi cum nu se poate mai bine. Îi azvârli un rânjet obraznic. Cum nu se poate mai bine, într-adevăr.

Dădu din cap către el și se strecură pe coridor. Samuel zâmbi și închise ușa. Nu se așteptase cătuși de puțin la una ca asta atunci când ea îi ciocănise la ușă în noaptea aceea. De fapt, după cearta lor din acea zi, ar fi putut paria sume generoase de bani că ea nu-i va mai vorbi vreodată. Nu că se plângea de asta. Dar era cu siguranță nedumerit. Și nu numai în legătură cu atrăgătoarea Lady Hargate.

Traversă camera către birou și-și aranjă notițele rămas pe gânduri. Nu era obișnuit să se simtă nedumerit și nu-și mai aducea aminte ultima ocazie când mai încercase acest sentiment. Îndoiala pur și simplu nu-i făcea parte din fire. Nu, el era un bărbat încrezător în deciziile luate și în căile alese. Un bărbat hotărât și cu capul limpede, întotdeauna sigur pe el.

Dar când venea vorba despre această femeie insuportabilă care-l înnebunea și-l scotea din fire, nu mai avea nici o idee despre ce voia cu adevărat. Ceea ce era ciudat ca fapt în sine. El știa întotdeauna ce avea de gând să facă. Își păstra întotdeauna un scop în minte, o destinație la capătul drumului. Își dădu seama dintr-odată că, deși noaptea aceea fusese încântătoare, nu-i era de ajuns.

Și nici nu dorea să-i fie de ajuns. Ceea ce era o dezvăluire cu atât mai neașteptată. Ai fi presupus că, după ce o păstrase pe Delilah în gânduri și în vise toate aceste luni, acum ar fi fost satisfăcut. Problema ei, ca să spună așa, ar fi trebuit să fie acum rezolvată. În schimb, în mintea lui forfoteau și mai multe întrebări decât înainte.

Îi era al naibii de greu să se împace cu ideea că simțea în mod evident ceva pentru femeia asta care nu era nici pe departe o femeie pe care și-ar fi dorit-o alături. Nu ar fi putut să aleagă pe cineva care să semene mai mult cu femeile de care intenționa să stea departe. Pentru ea, căsătoria nu era nimic mai mult decât o... o tranzacție de afaceri. Poate că nu ar fi fost pe de-a-ntregul corect să spună despre ea că vânează averi, dar fusese educată să vadă căsătoria drept o cale de a-și îmbunătăți soarta, și nimic mai mult.

Iar el dorea mai mult decât un profit semnificativ sau un aranjament benefic. Când avea să-și aleagă o soție alături de care să-și petreacă tot restul vieții, voia o femeie căreia să nu-i pese dacă el avea sau nu avere și influență. O femeie care să-l vrea pentru ceea ce era, și nu pentru posesiunile sale. Voia o parteneră. Și voia dragoste.

Nu, Delilah Hargate era cu totul nepotrivită pentru el. În mintea lui nu exista nici cea mai mică îndoială în legătură cu asta. Însă nu era convins că și despre inima lui s-ar fi putut spune același lucru.

Capitolul 11

Cu cincisprezece zile înainte de nuntă...

– Bună dimineața, Clement, zise Delilah, plutind în camera unde urma să ia micul dejun.

– Bună dimineața, Lady Hargate, răspunse majordomul. Doriți o cafea?

– Mă cunoști atât de bine.

Delilah zâmbi ștângărește către bărbatul mai în vârstă. Clement fusese în slujba familiei încă din vremea copilăriei ei. Bănuia că nu va mai trece mult până când avea să-și dea demisia, renunțând la viața de servitor credincios ca să-și petreacă restul zilelor în casa unei rude – o nepoată dacă nu se înșela –, în Țara Galilor sau pe undeva prin împrejurimi. Și, cu toate că noaptea trecută fusese descurajată de constatarea că se întorsese exact acolo de unde pornise, de dimineață se simțise minunat să se afle acasă la Millworth, acolo unde-i era locul.

– Bună dimineață, Teddy.

Prietena ei ședea la masă, răsfoind un teanc de hârtii așternut dinaintea ei, cu stiloul din mână suspendat deasupra unui carnet. Aruncă o privire rapidă în sus, apoi își întoarse din nou atenția către munca ei.

– Bună dimineața.

– O zi splendidă, nu crezi?

– Foarte plăcută, zise Teddy pe gânduri.

Era o zi de toamnă încântătoare. Soarele strălucea. Sam făgăduise să stea departe de conac. Delilah urma să plece la Londra să-și întâlnească avocatul, care ar putea chiar să aibă vești bune pentru ea, și poate că va contacta și un anchetator pe care Camille insistase să-l angajeze pe cheltuiala ei. Ca să citeze din cărțile domnului Browning, „Dumnezeu se afla sus, în ceruri, și pacea domnea pe pământ”. Cu toate că, trebuia să recunoască, se putea ca Dumnezeu să privească chiorăș către mult îmbunătățitul ei comportament, ținând cont că motivul lui era păcatul.

Teddy privi către ea.

– Te afli fără îndoială într-o dispoziție mai agreabilă azi.

– Nu puteam să rămân indispusă veșnic.

Delilah îi oferi prietenei sale zâmbetul ei cel mai senin și se apropie de bufet. Doamna Dooley se întrecuse pe sine însăși ca să pregătească un adevărat festin. Dar, pe de altă parte, nu se depășea, draga de ea, pe sine aproape în fiecare zi? Și eforturile nu-i fuseseră niciodată recunoscute la fel de mult ca în acea zi.

– Nu putem decât să sperăm, murmură Teddy și-și reluă munca.

Delilah râse. Felul în care o noapte de odihnă neîntoarsă îi deschidea apetitul era absolut uimitor. Se simțea hămesită. Dormise grozav de bine după ce părăsise camera lui Sam. Într-adevăr, dormise cu mult mai bine decât în oricare altă noapte de când Sam sosise la Millworth. Nu, dacă se gândea mai bine, era cel mai bun somn de care avusese parte în ultimele luni, de când se întorsese de la New York. De fapt, nici nu-și mai putea aminti de când nu mai dormise atât de bine.

Își alegea cârnați, un ou fiert, scrumbie afumată și cugetă asupra unei felii de plăcintă de fazan ce părea gustoasă. Poate mai târziu.

Era surprinzător felul în care ți se însenina perspectiva asupra vieții dacă te răsfațai cu un mic păcat neplănit. Se simțea o femeie cu totul nouă. Poate că, dacă azvârleai precauția pe apa sâmbetei o dată, nu puteai rezista până nu o făceai din nou. Ca și cum, dacă ai fi repetat-o, puteai să lași cu adevărat aventura în urma ta. Acum nu mai nutrea nevoia să încerce încă o dată gustul aventurii.

Se simțea de parcă se născuse din nou. Proaspătă, și nouă, și neatinsă. Amintirea New Yorkului nu o mai bântuia ca un nor negru. Nu, de fapt nu era chiar asta. Își puse o felie de șuncă pe farfurie, apoi a doua. Dispoziția ei debordantă se asemena mai mult felului în care, atunci când ți se oferea să deguști ceva încântător, cum ar fi ciocolata, dar nu-ți era de ajuns, pofta de mai multă ciocolată creștea și creștea până când pur și simplu nu mai rezistai fără ciocolată. Era inevitabil, de fapt. De îndată ce mâncai pe săturate, atunci puteai cu ușurință să nu mai bagi în seamă ciocolata.

Luă o felie de plăcintă și i se alătură lui Teddy la masă.

– Observ că ți-a revenit apetitul, remarcă Teddy, însemnând ceva în carnet.

– Nici nu mi-a dispărut vreodată.

Delilah își primi cafeaua din mâinile lui Clement, turnă lapte deasupra și lăsă să-i scape câteva cuburi de zahăr în ceașcă. Phillip obișnuia să bea cafea, iar ea își căpătase obiceiul de la el.

– Nu-ți era foame noaptea trecută, obiectă Teddy cu blândețe.

– Eram foarte obosită noaptea trecută. Delilah își alege o felie de pâine prăjită de pe grătarul de pe masă și întinse marmeladă pe ea. Dar astăzi sunt lihnită. Mușcă o bucată și-i savură aroma dulce-acrișoară. Unde e toată lumea?

– Nu sunt sigură unde se află Camille. Clement a spus că Grayson și Sam s-au dus în casa trăsurilor cu domnul Moore.

Delilah trecu la ou.

– Ah, băieții și jucăriile lor.

Teddy privi în sus și se încruntă.

– Ești surprinzător de agreabilă astăzi.

– Prostii, răspunse Delilah printre mușcături. Sunt agreabilă în fiecare zi.

– Din ziua sosirii lui Sam, nu te-ai mai purtat câtuși de puțin agreabil.

– Am fost preocupată. Delilah își tamponă gura cu un șervețel și sorbi din cafea. De groaznicul meu viitor financiar.

Teddy își miji ochii.

– De ce te uiți așa la mine? Delilah privi în jos. Am vărsat ceva?

– Nu.

– Atunci...

– Pentru că nu te cred.

– Nu văd de ce nu m-ai crede. Delilah își ridică șunca din farfurie. Amenințarea cruntului meu viitor financiar îmi stăpânește aproape fiecare gând. Luă o mușcătură. Delicioasă șuncă, dacă tot veni vorba.

– Cu toate acestea, astăzi, ceva e cu siguranță diferit în ceea ce te privește.

– În afara faptului că sunt agreabilă? Delilah luă încă o mușcătură sănătoasă din pâinea prăjită. Cu adevărat nu-și putea aminti ultima oară când mai fusese atât de flămândă. Dumnezeu, și mi-aș fi închipuit că vei fi recunoscătoare pentru asta.

– Sunt, dar... Teddy o cercetă îndeaproape. Ascunzi ceva de mine, nu-i așa?

– Ce Dumnezeu ai avea de ascuns?

– Nu știu. Dar asta faci.

– Prostii. Delilah gustă cârnatul și rezistă pornirii de a suspina de plăcere. Ai încercat cârnatul? E foarte gustos. Poate cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată.

– Am gustat puțin, mai devreme.

– Mi-aș dori să nu te mai uiți la mine de parcă aș fi o insectă sub lupă.

– Și eu mi-aș dori să-mi spui ce se petrece în capul ăsta al tău.

– Mă simt optimistă, asta-i tot. Ceea ce era mai mult sau mai puțin adevărat. Este o zi perfectă, și sunt încrezătoare că totul se va sfârși... perfect.

Delilah surâse și sorbi din cafea.

– Faptul în sine dă de bănuț.

– Ce anume?

– Optimismul tău, răspunse Teddy și reveni la hârtiile ei.

Delilah râse și se ocupă de oul ei. Sam intră cu pași mari în încăperea, îi spuse ceva lui Clement, apoi luă loc la masă în fața lui Delilah.

– Bună dimineața, rosti el cu un ton rezervat.

– Bună dimineața. O senzație neobișnuită îi palpită în piept. Nu țin seama de ea și-i oferi lui Sam un zâmbet care nu cuprindea mai mult decât politețe.

– Cum te simți în dimineața aceasta, Sam?

Teddy își ridică ochii din hârtii și-i acordă un surâs.

– Bine.

Sam bătu darabana pe masă. Clement îi așează o cană dinainte, iar el dădu din cap drept mulțumire. Delilah schimbă o privire cu Teddy.

– Iartă-mă că spun asta, dar... Delilah își alege cuvintele cu grijă. Nu arăți bine deloc.

– Recunosc, situația nu este atât de bună pe cât mi-ar plăcea. Sam răsuflă îndelung. Autovehiculul nu funcționează.

– Vai de mine, murmură Teddy.

Cu o zi înainte, Delilah le-ar fi atras atenția că ea știuse asta dintotdeauna și că nu era câtuși de puțin surprinsă. Astăzi însă, nu simțea nevoia să facă asta. Era posibil chiar să-i pară rău pentru el într-o oarecare măsură. Felul în care o noapte de odihnă înviorătoare îi îmbunătățea mina era cu totul remarcabil.

– Domnul Moore al tău nu poate să-l repare?

– Așa sper. Sam încuviință. Lucrează la asta. Crede că e vorba doar de vreo piesă care s-a slăbit în timpul transportului. Din nefericire, poate să fie vorba despre oricare piesă. Privi către Teddy. Mă tem că plimbarea ta va trebui să aștepte.

– Nu face nimic. Teddy zâmbi, la fel de binevoitoare și de fermecătoare ca întotdeauna. Voi continua să mă bucur de perspectiva ei, atunci.

Sam privi către Delilah.

– Te-ai răzgândit? În privința unui drum cu autovehiculul, vreau să spun.

– Nu chiar. Delilah strânse din umeri a scuză. Deși sper că vei reuși să-l faci să meargă.

– De ce? Întrebă el bănuitor.

– Dumnezeu, Sam, îl țintui Delilah. Oricât aș considera că mașina ta e cu totul absurdă, nu sunt neghioabă. Nu ai obținut succes în viață asumându-ți riscuri deosebit de prostești. Dacă tu crezi că trăsurile fără cai reprezintă calea spre viitor, atunci îmi pare că aș fi într-adevăr necugetată dacă nu aș recunoaște că nu mă pricep deloc la afaceri și că probabil tu știi ce faci. Și că există posibilitatea ca eu să mă înșel și tu să ai dreptate. Înghiți ultima bucată de pâine prăjită și zâmbi. O posibilitate minusculă, dar există.

Teddy căscă gura de uimire.

– Mulțumesc, rosti Sam pe un ton prevăzător.

– Cu mare plăcere. Arată către grătar. Vrei pâine prăjită?

– Am mâncat deja, dar, din nou, mulțumesc.

– Ai încercat cârnatul? Își coborî vocea. E extraordinar.

Teddy se înecă.

– Am încercat, dădu el din cap, cu un zâmbet în privire. A fost foarte bun.

– Mă gândeam eu. Delilah își șterse cu degetul un rest de marmeladă din colțul gurii. Privirea lui Sam se opri pe gura ei, și apoi pe ochii ei. Delilah ezită, apoi își linse cu bună știință gemul de pe deget. Vai, vai. Nu spusese nu mai devreme de o clipă că nu era neghioabă? Se părea că se înșelase și cu asta. Probabil cel mai bun cârnat pe care l-am gustat vreodată.

Sam înghiți în sec.

– A fost foarte bun.

Nu mai lăsase un bărbat mut de uimire vreodată.

– Și ești sigur că nu mai vrei puțin?

– Nu, mulțumesc.

Vocea lui părea ușor gătită.

– Ai încercat și marmelada?

– Da, ah, foarte bună... spuse el slab.

Delilah îi întâlni privirea, mușcă din pâinea prăjită și o mesteacă pe îndelete. Bărbatul nu-și mai putea lua ochii de la ea. Poate că Delilah avea mai multe în comun cu Beryl decât își imaginase vreodată. Era grozav de amuzant. Înghiți și oftă de plăcere.

– Mmmm. Marmelada de portocale are ceva ce, mai ales pe o vreme mai răcoroasă, amintește de căldura soarelui de vară și de...

– O să iau și eu puțină, zise Teddy brusc, apucând o bucată de pâine prăjită și mănjind-o cu marmeladă.

Delilah își înghiți un hohot de râs. Sam își dresе glasul, iar privirea lui amuzată o întâlni pe a ei.

– Teddy. Delilah se întoarse către prietena ei, care era încă ocupată să-și savureze pâinea prăjită și orice altceva îi mai trecuse prin minte. M-am hotărât să plec azi la Londra și să-mi vizitez avocații. Nu am mai primit nici o veste de la ei și mă tem că sunt îngrozitor de nerăbdătoare.

– Am și eu câteva chestiuni de care trebuie să mă ocup la Londra. Ai avea ceva împotrivă dacă te-aș însoți? Întrebă Sam cu o nuanță tocmai potrivită de nepremeditare în voce, urmată de o aluzie infimă de ezitare ca și cum tocmai ce se gândise la asta și nu era cu totul convins de felul în care ea îi va accepta ideea.

Jocul lui era cum nu se poate mai desăvârșit. Bărbatul ăsta trebuia să aibă o minte strălucită când venea vorba de afaceri.

– Ei bine, își împreună Delilah sprâncenele gânditoare, presupun că nu m-ar deranja să-mi ții companie în timpul călătoriei cu trenul. Londra se află la doar o oră distanță, dar nu știi nicio dată peste ce poți da pe drum. Dădu din cap. Voi fi recunoscătoare să te am alături pentru...

– Siguranță? Privirea lui Teddy trecu de la Sam la Delilah și înapoi. Protecție?

– Da, siguranță, aprobă Sam cu puțin mai mult entuziasm decât era poate necesar.

– Exact la asta mă gândeam, rosti Delilah în același timp.

– Da, asta credeam și eu, spuse Teddy.

– Am nevoie să schimb câteva cuvinte cu Gray înainte să plecăm, zise Samuel. N-ar trebui să dureze mai mult de un sfert de oră.

– Minunat, încuviință Delilah. Ar trebui să putem prinde următorul tren.

– Ne vedem peste câteva minute atunci.

Sam zâmbi către Teddy, dădu din cap către Delilah și părăsi încăperea. Delilah gustă prăjitura, hotărî că era la fel de bună pe cât arăta și luă încă o îmbucătură. Privi către Teddy și se opri.

– Iar te holbezi la mine. De ce?

– Ah, nu știu. Fără motiv, de fapt.

– Și totuși, nu încetezi.

– Ca să vezi. Poate din cauza marmeladei? Gustoasă, dar nu extraordinară.

– Serios? Delilah făcu ochii mari. Și eu care credeam că a fost într-adevăr nemaipomenită.

– Poate că aerul de țară ți-a ascuțit simțurile.

– Presupun că despre asta e vorba. Delilah își înfipse din nou furculița în plăcintă, dar îi era imposibil să se bucure de ea sub privirea fixă a lui Teddy. Știi, dacă ai ceva de zis, ar fi mai bine să o spui, pur și simplu.

– Încerc doar să-mi dau seama de un lucru.

– Ah? Delilah își puse furculița jos, împinse farfuria deoparte și-și încrucișă mâinile pe masă în fața ei. Continuă, atunci.

– Ce-a fost asta? Teddy arătă către borcanul de dulceată de portocale. Povestea cu marmelada și cânatul.

– Au fost foarte gustoase, și m-am gândit că ar fi fost păcat ca Sam să nu ajungă să le guste și el. Își înghiți un rânjet. Am considerat... că era de datoria mea, ca supus credincios al Maiestății Sale, să mă asigur că oaspetele nostru american are ocazia

să profite de cârnații noștri englezești de calitate și de excelenta marmeladă scoțiană.

– Cât de binevoitor din partea ta.

– Mă gândeam eu.

Teddy o împunse cu un deget incriminator.

– Flirtai cu el.

– Eu? Delilah făcu ochii mari cu inocență. Crezusem că făceam doar un gest amabil.

– Ei bine, asta făceai, flirtai. Și erai mai mult decât amabilă. Chipul lui Teddy se întunecă de suspiciune. Erai extraordinar de drăguță cu el.

– N-aș spune chiar extraordinar de drăguță. Delilah căută cuvântul potrivit. Prietenoasă, aș spune, e mult mai exact.

– Ieri nu erai nici măcar prietenoasă.

– Nu e cu totul adevărat. Doar am jucat tenis împreună.

– Da, știu asta, dar...

– Și am câștigat.

– Știu și asta.

– Mă îndoiesc că am fi putut câștiga dacă nu ne-am fi purtat prietenește unul cu celălalt.

– Cred că da, dar...

– Așa că habar nu am de ce ești atât de bănuitoare. Delilah îi oferii prietenei sale un zâmbet plăcut. Mai întâi mă dojenești că nu mă port frumos cu el, și acum crezi că mă port mult prea frumos.

– Nu cred că te porți mult prea frumos. Cred că ești... Teddy clătină din cap. Nu știu. E ceva ce-mi scapă...

– Cu siguranță mi-ar plăcea să aud despre ce este vorba.

– E limpede pentru mine că... Lui Teddy i se tăie răsuflarea. L-ai strigat Sam!

– La fel ca și tine.

– Da, dar tu ai refuzat să o faci, pentru că avusesseși un câine pe nume Sam. Un tovarăș credincios, așa ai spus.

– Așa era, într-adevăr.

– Și ai hotărât că și Sam – domnul Russell – e un tovarăș la fel de credincios?

– Joacă tenis grozav, într-adevăr.

Teddy o țintui cu privirea.

– Ce se întâmplă cu tine?

– Nu se întâmplă nimic, de fapt. Pur și simplu m-am hotărât că e nevoie să pun capăt purtării mele atât de... neplăcute. Delilah oftă din rărunchi. Nu-mi stă deloc în fire și, ca să fiu sinceră, îmi era de-ajuns.

– Poate, dar te cunosc, Dee, și... Teddy pufni de frustrare. Te-ai comportat straniu în ultimele luni. Categorie straniu.

– Mă aflu sub amenințarea unui dezastru financiar, îți amintești? Delilah clătină din cap cu jale. Mă simt ca și cum îmi atârna sabia lui Damocles deasupra capului.

– Dar spuneai că această amenințare a apărut acum șase săptămâni.

– Cu câteva zile în plus sau în minus.

– Aha! răsună vocea lui Teddy triumfătoare. Prima oară când am observat o schimbare în atitudinea ta a fost după întoarcerea ta din New York. Crezusem că poate nu ți-a priit să călătorești.

Delilah își sprijini dosul palmei de frunte.

– Călătoriile sunt atât de îngrozitor de...

– Oprește-te, Dee. Oprește-te acum! Teddy își încreți fruntea și se uită cu asprime la prietena ei. Ascunzi ceva de mine și vreau să știu despre ce e vorba.

– Pot să-ți atrag atenția că, de la înapoierea mea din New York și până când am sosit amândouă aici de-abia dacă ne-am văzut?

– Chiar și așa...

– Nu crezi că, dacă în viața mea ar avea loc ceva cu adevărat important, ți-aș spune și ție?

– Am considerat asta dintotdeauna, până când am descoperit că-mi ascundeai amenințarea acestui nou moștenitor.

– Nu o ascundeam. Delilah strânse din umeri. Presupun că atâta timp cât nu eram nevoită să o recunosc, nu părea adevărată. O puteam ignora cu totul. Cu siguranță că înțelegi asta, nu-i așa?

– Bineînțeles, dar...

– Chiar nu e vorba de nimic mai mult de-atât. Delilah îi oferii prietenei sale un zâmbet plin de veselie, se ridică în picioare și porni către ușă. Ei, acum trebuie să-mi fac bagajul dacă vreau să prindem trenul.

– Și totuși, încă mai cred că-mi ascunzi ceva.

– Scumpa, dulcea mea prietenă. Delilah se opri în pragul ușii. Ai devenit cu mult prea bănuitoare. Cauți lucruri care nu există. Delilah scutură din cap plină de compasiune. Nu ți se potrivește deloc.

Surâse și își luă rămas-bun.

– Dee! strigă Teddy în urma ei. Discuția asta nu s-a sfârșit!

Delilah rânji și-și continuă drumul către camera ei. Era cu totul remarcabil cum, atunci când încerci puțin din tentația amăgirii, aceasta te înfășoară în mrejele ei din ce în ce mai strâns. Din acel moment, să-i dezvăluie lui Teddy adevărul în legătură cu Sam ar fi făcut mai mult rău decât bine. Împărtășise întotdeauna totul cu prietena sa, și faptul că nu-i povestise aventura ei urma fără îndoială s-o rănească pe Teddy groaznic. Așadar, era spre binele celeilalte femei să i-o ascundă în continuare.

De altfel, încă nu-și dorea ca aventura – *aventurile* – ei cu Sam să ajungă cunoscute nimănui. Ar fi fost cu totul altceva dacă ar fi avut de gând să-l... să-l păstreze. Și cum nu dorea să o facă, era cel mai potrivit să nu afle nimeni. Așa nu va avea nici explicații de dat, nici învinuiri de primit.

Nu, Sam Russell era secretul ei și numai al ei. Și nu era un secret tot atât de delicios ca și cârnatul?

– ... Și dacă privești în josul străzii, o să vezi...

Ei, aceasta era Delilah pe care Sam o cunoscuse în New York. Această femeie încântătoare care ședea alături de el într-o birjă închiriată și-i indica obiectivele turistice din Londra cu un entuziasm nestăpânit.

– ... și apoi, desigur, e acea galerie anume, unde ...

Nu, nu era cu totul adevărat. Femeia pe care o întâlnise în New York se bucurase de priveliștile orașului, dar fusese mai reținută decât cea care ședea lângă el acum. Această Delilah se afla în elementul ei. Această Delilah se afla acasă.

– ... și totuși, trebuie să mărturisesc, nu țin prea mult la...

Cu toate acestea, era drum lung de străbătut între această Delilah și Lady Hargate, cea pe care o cunoscuse de curând la conacul Millworth. Sam nu era atât de arogant încât să-și facă

un merit din schimbarea comportamentului ei, dar nici atât de modest încât să creadă că nu avusese nimic de-a face cu asta. Și totuși, situația îl deruta.

– Cine ești tu? întrebă el fără să chibzuiască.

Delilah izbucni în râs.

– Sunt câte cineva pentru fiecare. Lasă-mă să mă gândesc. Tăcu și-și încreți fruntea. Sunt, desigur, Lady Hargate, Delilah Channing Hargate, văduva răposatului Lord Phillip Hargate. Sunt sora mai mică a lui Lady Lydingham și a lui Lady Dunwell și cea mai tânără fiică a contelui și a contesei de Briston. Gata, asta ar trebui să cuprindă totul.

– Nu o face. Sam clătină din cap. Nu ești aceeași femeie pe care am cunoscut-o în New York, deși te asemeni mai mult cu ea decât cu acea Lady Hargate pe care am întâlnit-o acum câteva zile.

– Să cutez să întreb în ce fel sunt diferită? Față de femeia din New York, vreau să spun.

– Doamna Hargate era fermecătoare și atrăgătoare, dar oarecum mai potolită decât ești tu acum.

– Ah, ei bine, în New York mă găseam în vizită. Mă simțeam puțin cam stingheră, de fapt. Dar aici... Cuprinse cu un gest larg orașul din jurul lor. Aici mă simt ca acasă.

– Iubești Londra, nu-i așa?

– Nu-mi închipui că aș putea trăi în altă parte. O mare parte din Londra nu e deloc plăcută, așa cum bănuiesc că se întâmplă în majoritatea orașelor. Există mult prea multă sărăcie și prea multe crime, și ar trebui să se muncească mai mult pentru a rezolva aceste probleme. Stă în responsabilitatea acelor dintre noi cu mai multe mijloace materiale să îi ajutăm pe cei care nu posedă nimic.

– Iar tu o faci?

– Bineînțeles. Delilah înălță din sprâncene. Pari surprins.

– Îmi cer scuze. Nu intenționez asta.

– Se poate să nu am talentul necesar pentru a deveni profesoară sau guvernantă, dar am organizat numeroase evenimente caritabile de mare succes.

– Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă.

– Minunat. Data următoare când mă mai implic într-o astfel de inițiativă, am să mă aștept la o donație substanțială. Îi aruncă o privire fermă. Chiar și de pe malul celălalt al oceanului.

Sam rânji.

– Poți conta pe asta.

– O, așa voi face. Delilah dădu din cap și continuă. Multe dintre cunoștințele mele preferă să trăiască la țară. Și mie îmi place la țară, dar Londra este locul cel mai captivant din lume. Cuvintele ei răsunau pline de mândrie. Este inima imperiului, cel mai mare imperiu cunoscut vreodată de omenire. Londra este centrul teatrului și al artei, al intelectualității și al literaturii, al politicii și al istoriei. A reprezentat o comunitate timp de aproape două mii de ani. Și... Zâmbi, tachinându-l. Magazinele sunt nemaipomenite.

Sam râse.

– Ți se potrivește. Londra, adică.

– Chiar crezi asta? Delilah ridică din sprâncenă. De ce? Acum o clipă m-ai întrebat cine sunt. De-abia mă cunoști.

– Din contră, draga mea Lady Hargate. Te cunosc mai bine decât îți închipui.

– Ah? Delilah îl studie amuzată. Atunci spune-mi ce crezi că știi.

– Totul?

Delilah roși.

– Poate nu chiar totul.

– De acord. Lasă-mă să mă gândesc. O cercetă timp de o clipă. Știu că, deși afirmi că ești înrădăcinată în tradiție, afli multă plăcere în lucrurile noi.

– Cum ar fi un autovehicul, vrei să spui?

– Nu, vreau să spun atunci când vezi ceva ce-ți e necunoscut. Dacă nu mă înșel, te-ai bucurat nemăsurat de privescile din New York.

– E adevărat, încuviință Delilah. Presupun că nu am călătorit atât de mult încât să devin nepăsătoare în privința unui loc pe care nu l-am mai văzut vreodată. Nu am mai părăsit niciodată Anglia, decât ca să-i însoțesc pe Camille și pe Grayson la New York. O, și am mai fost și la Paris, desigur. Își ascunse un zâmbet. Magazinele sunt nemaipomenite și acolo.

– Am mai auzit asta. Sam chicoti. De la mama și surorile mele. Mă îndoiesc că voi mai reuși multă vreme să mă sustrag de la corvoada de a le însoți la Paris. Zâmbi ștregărește. Dar mă străduiesc.

– Ai mai pomenit de surorile tale și înainte. Câte ai?

– Mie îmi par câteva zeci. Oftă îndelung. Dar am numai cinci, dintre care una măritată. Celelalte sunt încă prea tinere. Își împreună sprâncenele. Și cresc cu mult prea repede.

Delilah pufni în râs.

– Următorii ani ar trebui să fie interesanți pentru tine.

– Nu mă bucur la gândul lor. Sam se înfioră. Se dovedise deja că, dintre toate îndatoririle pe care le preluase după moartea tatălui său, cel mai greu îi era să-și supravegheze surorile.

– Ce altceva mai știi despre mine?

– Știu că nu ai fost niciodată apropiată de propriile surori, dar te străduiești să îmbunătățești relația dintre voi.

Delilah pufni cu dispreț.

– Asta nu contează prea mult. Te-a informat Grayson.

– Așa a făcut, dar nu era nevoie. Tu și Camille nu vă simțiți cu totul confortabil una în prezența celeilalte. Între voi două există o atmosferă de tatonare, de parcă amândouă v-ați căuta drumul cu prudență. Este limpede pentru oricine posedă puțin simț de observație. Ridică din umeri. Sau poate e limpede pentru cineva care are surori.

– E foarte bine. Delilah îl cercetă imperturbabilă. Și cred că e de-ajuns. Nu sunt sigură că-mi doresc ca tu să știi totul despre mine, și sunt puțin îngrijorată despre ceea ce crezi deja că știi.

Sam îi zâmbi cu obrăznicie.

– Ți-e frică, Lady Hargate?

Ceva ce semăna a confirmare îi apărui în priviri și dispăru atât de fulgerător, încât se putea ca Sam să se fi înșelat.

– De tine? Un american arogant? Nu fi absurd.

– Văd că am crescut în ochii tăi, zâmbi el. Obişnuiam să fiu un american insuportabil.

– Poate că eu te cunosc pe tine mai bine decât îți închipui.

Sam izbucni în râs și aruncă o privire către priveliștea pe lângă care treceau.

– De cât timp te afli la conac?

– Doar câteva săptămâni. Delilah tăcu. Presupun că știi că mi-am închis casa de aici din oraș și casa de la țară.

– Gray a menționat și asta.

– Aș fi venit la Millworth chiar și fără motivul nunții lui Camille. Nu aveam unde altundeva să mă duc. Nu este câtuși de puțin plăcut să rămâi fără fonduri atunci când nu a mai trebuit niciodată să-ți faci griji pentru bani.

– Îmi imaginez, spuse Sam.

Bănuia că atitudinea nepăsătoare a lui Delilah ascundea o frică mult mai adâncă. Familia lui avusese dintotdeauna un venit acceptabil, dar nu averea colosală pe care o strânsese el acum. El putea să ducă o viață mai simplă, dar mama și surorile lui nu s-ar fi descurcat bine fără bani. Ca și Delilah, cu siguranță.

– O, aș fi putut apela la mila prietenilor, dar singurul lucru mai neplăcut decât a fi o rudă scăpătată este a fi un prieten adus la sapă de lemn. Strâmbă din nas. Nimic nu e mai stânjenitor pentru ceilalți decât să aibă în mijlocul lor un prieten care să fi dat peste greutăți financiare.

– Și-i numești pe aceștia prieteni?

– Te face să-ți pui întrebări. Delilah zâmbi. Îmi închipui că e așa din cauză că i s-ar putea întâmpla oricui. Ești cruțat doar prin mila lui Dumnezeu.

Sam dădu din cap aprobator.

– Și tocmai din această cauză este mai bine să păstrezi tăcerea asupra greutăților de acest fel. Nimeni nu-ți vorbește despre ele în față, oricum. Fiecare se prefăce de obicei că viața merge mai departe, ca întotdeauna.

– Și nu în astfel de vremuri îți descoperi prietenii adevărați?

– Poate, dar nu sunt sigură că aș vrea să încerc această teorie, zise ea sec.

– Tu ai rămas prietena lui Teddy atunci când familia ei și-a pierdut averea.

Delilah îi aruncă o privire tăioasă.

– Grayson, din nou?

Sam strânse din umeri.

– Are bănuielele lui.

– Nu mă surprinde. Îmi închipui că și Camille are bănuielele ei. Nu treci de la organizarea unor baluri extravagante precum făceau Teddy și mama ei, la organizarea de nunți și petreceri pentru alții fără nici un motiv. Deși ele ar vrea ca lumea să creadă că se plictisesc și e doar un mod de a-și umple timpul. Aruncă un ochi spre priveliște. Teddy îmi e mai apropiată decât o soră, mai mult chiar decât surorile mele în trecut. Și-a construit o nouă viață. Nu sunt sigură că aş putea face același lucru.

– Presupun că ești mai puternică decât crezi.

– Și presupui asta pentru că mă cunoști atât de bine?

– Sau poate din cauză că nu te cunosc.

– Oricât mi-ar plăcea să te dezamăgesc, tăria de caracter nu reprezintă punctul meu forte. Consider necunoscutul cu nimic mai puțin decât terifiant. Prefer ca viața să fie planificată și previzibilă. Scutură din cap. Cu siguranță nu am avut curajul să mărturisesc familiei mele despre impasul meu financiar până când nu am avut de ales. Dacă nu era nunta lui Camille, cu toată lumea care s-a adunat la Millworth, probabil că le-aș fi ascuns asta oricât de mult ar fi fost necesar. Delilah oftă. Nu e ușor să le explici, chiar și celor care te cunosc cel mai bine, că lumea ta a fost întoarsă cu susul în jos. Implică un sentiment inerent de nereușită, de parcă tu ai fi vinovat de ceea ce ți s-a întâmplat.

– E ridicol. Sam încruntă din sprâncene. Faptul că răposatul tău soț ar putea avea un moștenitor necunoscut nu are nimic de-a face cu tine.

– Tu privești situația în mod rațional, Sam, iar eu vorbesc de percepții. Delilah se gândi un moment. Trebuie să faci ceea ce trebuie în viață... cu anumite așteptări.

– Că totul va ieși așa cum trebuie?

Delilah încuviință.

– Și dacă nu?

– Dacă nu, atunci, ei bine, ai eșuat în vreun fel. Delilah zâmbi. Și acesta e șiretlicul, nu-i așa?

– Ce anume?

Privirea i-o întâlni pe a lui.

– În ciuda oricăror așteptări, chiar și dacă faci exact ceea ce ar trebui, dacă joci după reguli, dacă vrei, viața nu se petrece întotdeauna așa cum ai plănuit.

– Acesta-i defectul planurilor. Chiar și al celor mai bine puse la punct.

– Și totuși... Delilah strânse din dinți cu încăpățănare. Planurile îți dau ceva de care să te agăți în mijlocul haosului și al nesiguranței.

– Și planul tău de a-ți găsi un soț cu avere și poziție socială îți dă ceva de care să te agăți acum?

– Da, Sam, îmi dă, zise ea și-și întoarse atenția către străzile pe lângă care treceau.

Ei bine, asta fusese cu siguranță o prostie. O împinsese pe Delilah mult prea departe. Atitudinea ei fără griji devenise sobră. Acum mai putea doar să încerce să o înveselească. La urma urmei, îl prezenta partenerului de afaceri al soțului ei, un domn Julian Tate dacă își amintea corect, fără nici un al motiv decât să-l ajute. De altfel, se înțeleseseră să fie prieteni. Și, ca prieten al ei, ar trebui să facă ceva.

– Care este partea ta preferată din Londra? fu primul lucru care-i trecu prin minte.

– Preferata mea? Delilah îl cercetă cu precauție. De ce vrei să știi?

– Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să mi-o arăți.

Delilah își miji ochii.

– De ce aş vrea să fac asta?

– Dumnezeule, ce femeie încăpățânată ești. Sam scutură din cap. Încerc să fim prieteni.

– A, bine. Delilah flutură din mână către el. Continuă, atunci.

– Vreau să văd locul tău preferat din Londra pentru că sunt un vizitator, și toți ceilalți au păreri foarte clare despre ce ar trebui să văd. Este orașul tău, ești mândră de el, și probabil că îl cunoști bine. De altfel, dacă o să fim prieteni, mi-ar plăcea să văd ceea ce apreciază prietena mea. O să fim prieteni, nu-i așa?

– Da. Un zâmbet domol îi arcui buzele. Cred că suntem. Tăcu. Ești sigur că vrei să vezi locul meu favorit?

– Da, răspunse el fără să șovăie.

– Nu e prea captivant.

– Unele dintre locurile mele preferate nu sunt captivante în mod special, dar au însemnătate pentru mine. Desigur... Sam lăasă să-i scape un oftat mult prea melodramatic. Dacă preferi să nu i-l arăți prietenului tău...

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Delilah se înclină în față și-i dădu o adresă vizitiului. Nu se află departe de reședința lui Julian, așadar nu ne vom abate din drum.

Câteva minute mai târziu, se opriră în fața unei case impunătoare din cărămidă roșie. Înaltă și îngustă, avea în jur de cinci etaje.

– Asta este, spuse ea cu mândrie. E casa mea. Privi către el cu un zâmbet lipsit de entuziasm. Pentru moment, cel puțin.

– Foarte frumoasă. Sam dădu din cap. Să coborâm?

– Nu e nevoie. Delilah cercetă clădirea cu afecțiune vădită. Este închisă și aș prefera să nu intru chiar acum. Sunt pânze întinse peste tot împotriva prafului și mi se pare mult prea dezolant. De altfel, ar trebui să mergem.

– Poate cu altă ocazie, atunci?

– Poate. Privirea ei rămase asupra casei. Știu la ce te gândești.

– La ce mă gândesc?

– Ești surprins că nu este atât de somptuoasă cât te-ai fi așteptat de la o casă care îmi aparține. Având în vedere că sunt o mare snoabă.

– Nu m-aș gândi niciodată la un asemenea lucru, rânji el.

Delilah îi aruncă o privire sceptică, apoi își îndreptă din nou atenția către casă.

– Tatăl lui Phillip a cumpărat această casă drept viitor dar de nuntă pentru fiul lui, cu mult înainte ca eu și Phillip să ne fi cunoscut. Atunci când ne-am căsătorit, bătrânul murise deja. Iubesc casa asta. Am contribuit la decorarea fiecărei camere. Desigur că și Phillip a avut un cuvânt de spus. Avea gusturi excelente. Dar casa este... a mea, sau simt că este a mea. Reprezintă un refugiu pentru mine mai mult decât oricare alta. Din nefericire, Phillip prefera viața la țară și izolarea. Eu preferam orașul. Așa că mi-am petrecut mult timp aici.

– Singură?

– De obicei.

Sam o privi îndelung. Gray avea dreptate. Hargate fusese un neghiob.

– Nu te mai holba la mine. E nepoliticos, să știi, chiar și pentru un american necioplit.

– Scuze, murmură el.

– Cum? Nici o remarcă spirituală? Nici o înțepătură sarcastică? Nici o replică destinată să mă pună la locul meu?

– Nu, spuse el simplu. Ai avut dreptate, am fost nepoliticos.

– Am dreptate de obicei. Delilah îl străfulgeră un zâmbet pieziș.

Ei bine?

– Nu că aș fi observat asta, răspunse el calm.

Delilah pufni în râs.

– Mult mai bine.

Bun. O făcuse să râdă. Măcar schimbasesc ceva.

– Nu am stat separați, pur și simplu aveam interese diferite, asta-i tot. Și eram destul de înțelepți să acceptăm acele deosebiri dintre noi. Delilah tăcu. Să nu crezi că „singur“ are aceeași semnificație cu „singuratic“. Nu are, să știi.

– Nu aș crede asta niciodată.

– Nu m-am simțit niciodată singuratică. Am un număr mare de prieteni și cunoștințe, în afară de Teddy. Obişnuiam să primesc oaspeți destul de des, organizând seri muzicale, și serate, și saloane literare, și altele asemenea. Susțin – susțineam – evenimente caritabile. Soțul meu mi-a lăsat libertatea să-mi urmez propria cale, ca să spun așa. Viața noastră împreună a fost cum nu se poate de...

– Perfectă?

– Exact. Delilah încuviință. Și viața mea va fi perfectă din nou.

– Alături de un alt soț perfect.

Delilah ezită pentru nu mai mult de o fracțiune de secundă.

– Acesta-i planul meu. Ei, și acum. Se întoarse către el și surâse. Ar trebui să plecăm dacă vrei să-l cunoști pe Julian. Iar eu am multe de făcut astăzi.

– Așa e, vrei să-ți întâlnești avocatul.

– Printre altele.

Delilah îi dădu vizitiului adresa și porniră. Câteva minute mai târziu, trăsura se opri în fața unei reședințe impunătoare, de cel puțin trei ori mai mare decât cea a lui Delilah. Sam o ajută să coboare din trăsura și se apropiară de casă.

– Familia lui Julian posedă relații sociale destul de importante. Este nepotul unei marchize, deși câteva zeci de rude ar trebui să piară înainte ca el să moștenească orice fel de titlu. Totuși, încearcă să nu fii prea american.

Sam chicoti.

– Am să mă străduiesc.

– Va trebui să fie de ajuns, presupun. Îl măsură de sus până jos cu un ochi critic. Voi spune doar un lucru în favoarea ta, Sam, știi să te îmbraci cum se cuvine.

– E un compliment, Lady Hargate?

– Nu, domnule Russell, e o constatare.

Delilah dădu din cap către el și porni spre ușă.

– Nu mi-ar plăcea să te fac să te simți stânjenită, rânji el.

– Dragul meu domn Russell, ești un bărbat cum nu se poate mai atrăgător, și o știi prea bine. Nu găsesc stânjenitoare înfățișarea ta atunci când ești îmbrăcat – o scânteie răutăcioasă îi luci în privire –, ci amintirea mult prea tulburătoare a înfățișării tale atunci când nu ești.

Capitolul 12

– Draga mea Delilah, a trecut mult prea mult timp. Julian Tate păși în bibliotecă, cu ochii sclipind de aparentă încântare. Dar, pe de altă parte, Julian știuse dintotdeauna cum să facă o impresie bună. Îi luă mâinile și o sărută pe fiecare obraz. Mi-ai lipsit.

– N-ar fi trebuit să fie cazul, să știi, spuse Delilah cu zâmbetul pe buze. Sunt foarte dezamăgită că nu ai acceptat nici una dintre invitațiile mele.

De abia dacă-l văzuse în cei trei ani de la moartea lui Phillip, cu toate că-i trimisese cu conștiinciozitate invitații la diferite

recepții sociale și de caritate. Fusese prietenul de o viață al lui Phillip, dar Delilah nu se atașase niciodată de el cu adevărat. Sau el de ea, dacă venea vorba despre asta. Totuși, se purtasera întotdeauna binevoitor unul cu celălalt, prietenos chiar. Altfel, ar fi fost dificil. În multe feluri, el fusese a treia persoană din mariajul ei.

– O, am devenit un soi de pustnic, mă tem, chicoti el. Probleme de sănătate și alte lucruri asemenea.

– Arăți bine, minți ea.

Julian fusese un bărbat destul de chipeș atunci când îl cunoscuse. El și Phillip ar fi putut chiar trece drept frați. Avea aceeași vârstă ca și soțul ei, care ar fi împlinit patruzeci și șase de ani în luna mai ce trecuse, dar Julian părea mult mai bătrân. Acești ultimi ani nu-l cruțaseră.

– Nu te-ai priceput niciodată să minți, răsă Julian.

– Poate pentru că nu mint deloc. Delilah îl cercetă îndeaproape. Ar trebui să ieși mai mult, Julian. Ți-ar face bine.

– Prostii, am tot ce-mi trebuie chiar aici, și pot să fac de aici tot ce vreau. Și ceea ce nu pot se aranjează. Se înclină spre ea și-și coborî vocea. Posibilitatea de a angaja oameni care să se ocupe în locul meu de ceea ce am nevoie să fac reprezintă unul dintre avantajele de a poseda o avere frumoasă și o anumită putere financiară.

– Desigur. Delilah își trase mâinile dintr-ale lui și dădu din cap către Sam. Speram că ai putea găsi ceva timp să schimbi câteva cuvinte cu prietenul meu, domnul Russell.

– A, da, americanul. Julian îl măsură pe Sam cu curiozitate. Majordomul meu m-a anunțat că ești însoțită de un american. Mi s-a părut cum nu se poate mai surprinzător.

– Viața e plină de surprize, Julian.

– E o plăcere să vă întâlnesc, domnule Tate. Sam înclină din cap în semn de salut. Sper că nu am sosit într-un moment nepotrivit.

– Nicidecum. Programul meu îmi aparține. Privi către Delilah. E un punct în favoarea unei vieți solitare.

– Domnul Russell e angajat într-un proiect de afaceri cu logodnicul surorii mele Camille, și mă gândeam că ai putea să-i

împărtășești ceva din înțelepciunea ta. Phillip spunea întotdeauna că nu există nimeni altcineva cu un instinct mai ager pentru afaceri decât tine.

– Consider că Phillip obișnuia să spună multe lucruri despre mine, și acesta ar putea foarte bine să fie cel mai binevoitor dintre ele. Julian zâmbi, îi luă brațul și o conduse către sofa. Dar mai întâi, să vorbim despre tine, da? Cum te mai simți, draga mea?

Delilah luă loc pe sofa, și Julian se așeză lângă ea. Sam se lăsă pe un scaun din apropiere. Americanul era destul de discret, iar Julian probabil că nu băgase de seamă, dar Delilah spera că Sam se va opri din a-i studia de parcă încerca să găsească răspunsul la un fel de ghicitoare. Având în vedere observațiile lui despre atmosfera dintre ea și Camille, era mult mai perspicace decât te-ai fi așteptat de la el.

– Sunt destul de bine. Viața mea e mai degrabă lipsită de evenimente importante, de fapt. „În afara amenințării de a-mi pierde toată averea în favoarea unui presupus moștenitor.”

– Mă îndoiesc. Privirea lui i-o întâlnești pe a ei. Phillip nu se mai află printre noi de trei ani deja.

– Sunt foarte conștientă de asta.

– Și a fost dorința lui Phillip ca după nu mai mult de trei ani...

– Sunt conștientă și de asta, răspunse ea cu un ton mai aspru decât intenționase. Nu se împăcase niciodată cu ideea că acest bărbat fusese întotdeauna mai apropiat de soțul ei decât ea însăși. Julian fusese confidentul lui Phillip. Ea, doar soția lui. Totuși, nu-mi închipuiam că îi cunoșteai și tu dorințele.

– Am discutat despre asta atunci când și-a conceput testamentul. Julian tăcu, alegându-și în mod vizibil cuvintele. Ne-am gândit, sau mai degrabă el s-a gândit că, dacă ar muri în timp ce tu ești încă tânără, nu ar fi cătuși de puțin corect față de tine să stai legată de el pentru tot restul vieții. Scutură din cap. Părea așa o pierdere.

– Și totuși, cum el nu mai este aici, n-ar trebui ca restul propriei mele vieți să fie decis de mine însămi?

El nu o băgă în seamă și i se adresă lui Sam:

– Scuzele mele, domnule Russell, pentru că am vorbit despre un subiect care nu-ți este cunoscut. Mă tem că abilitățile mele sociale au cam ruginit.

– E de înțeles.

Zâmbetul plăcut al lui Sam nu-i ascundea cu nimic curiozitatea din priviri.

– Este o chestiune cu adevărat personală, Julian, zise Delilah cu severitate. Sunt sigură că domnul Russell nu este interesat să audă despre ea.

– L-ai prezentat drept prietenul tău, Delilah. Și l-ai adus să mă vadă, ceea ce arată că îl consideri într-adevăr prietenul tău. Și ca prieten al tău, sunt sigur că dorește să vegheze asupra intereselor tale. Se uită către Sam. Mă înșel, domnule Russell?

– Cătuși de puțin, domnule Tate, răspunse Sam cu blândețe. Nu o cunosc pe Lady Hargate de mult timp, dar, cum urmează să se înrudească în curând cu unul dintre prietenii mei cei mai apropiați, îi doresc tot ce e mai bun în viață.

– Bine.

Delilah ridică din umeri, capitulând. Se părea că dorințele ei nu mai contau. Julian era hotărât să dezvăluie *planul* lui Phillip referitor la viitorul ei. Pentru prima oară, se întrebă dacă nu era mai bine să fie săracă, dar liberă să-și organizeze propria viață, decât căsătorită. În acea clipă, sărăcia nu mai părea o soartă atât de îngrozitoare ca mariajul. Și niciodată în viață nu privise căsătoria drept îngrozitoare. Într-adevăr, ultimele dorințe ale lui Phillip nu o deranjaseră deloc până în acel moment.

– Bine. Julian dădu din cap și i se adresă lui Sam. Phillip – Lord Hargate – a lăsat alături de testament o scrisoare descriind dorințele sale în amănunt. A fost rugămintea sa ca soția lui să se recăsătorească după nu mai mult de trei ani de la moartea lui. Nu voia ca ea să rămână în doliu pentru tot restul zilelor ei. Și, în acest scop, m-a însărcinat să fac tot ce-mi stă în putință să mă asigur că dorințele îi sunt îndeplinite.

Delilah îl țintui cu privirea, surprinsă.

– Și ce ar trebui să faci tu? Să-mi găsești un soț?

Julian privi către Sam, apoi clătină din cap.

– Mă tem că nu a fost atât de explicit.

– Cât de grijuliu din partea lui să o încurajeze să-și continue viața. Tonul lui Sam era neutru, de parcă ar fi discutat ceva lipsit de importanță, și nu indicațiile răposatului ei soț referitoare la restul vieții ei. Dar asta te face să te întrebi totuși...

Julian ridică din sprâncene.

– Da?

– Da? se răsti Delilah.

Ce mai era acum?

– Ei bine... Fruntea lui Sam se încreți. Scrisoarea nu făcea parte chiar din testament?

Julian scutură din cap.

– Nu.

– Atunci nu implică nici o obligație legală? Delilah nu va suferi nici o daună dacă nu se recăsătorește în intervalul de timp alocat? Nu-și pierde proprietățile sau averea dacă nu se căsătorește? Nici o soartă cumplită nu se va abate asupra ei?

– Mă tem că ai citit prea multe romane, domnule Russell, chicoti Julian. A fost dorința, și nu ordinul lui Phillip. Așadar nu, sigur că nu.

– Atunci, presupun, de asemenea, că nu există nici un beneficiu asociat căsătoriei? Nu câștigă nimic de pe urma ei? Nici o moștenire suplimentară care să depindă de căsătorie?

– Altceva în afară de faptul că va fi mulțumită, și la adăpost, și împlinită în rolul ce i se cuvine în viață? întrebă Julian de parcă răspunsul era evident. Nu.

– Atunci mi se pare că, deși a fost prevenitor din partea lui Lord Hargate să vrea ca văduva lui să își continue viața fără el, ea nu se află sub nici o constrângere de a-i respecta dorințele. Sam zâmbi agreabil. Și poate să facă orice îi trece prin cap. Aruncă o privire amuzată către Delilah. Ceea ce presupun că intenționează să facă, oricum.

Delilah îl privea cu ochii mari. Cel mai încântător sentiment îi umplu sufletul. Oare bărbatul ăsta insuportabil tocmai îi apăruse dreptul de a-și trăi viața așa cum găsea de cuviință? Cât de... tipic american din partea lui.

– Chiar așa, domnule Russell, răsă Julian. Și cât de inteligent din partea ta să ne atragi atenția. Zâmbi către Delilah. Phillip dorea doar ca tu să fii fericită, să știi.

– M-ar bucura să punem capăt acestei discuții, spuse ea. De altfel, nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Suntem aici ca să vorbim despre... Se opri în maniera unui maestru povestitor. Trăsuri fără cai.

– Chiar așa? Privirea lui Julian alunecă spre Sam. Știi, unii zic că reprezintă calea spre viitor.

– Dumnezeu, mormăi Delilah.

– Așa cred și eu. Sam îi aruncă o privire plină de îngâmfare. M-am întors recent de la o întâlnire în Germania cu cel care a conceput un nou motor cu combustie internă.

– Ah, da, domnul Benz.

Julian dădu din cap. Pe chipul lui Sam se putea citi uluirea.

– Ați auzit de el?

– Nu sunt atât de demodat sau de modă veche cum probabil par, domnule Russell. Julian zâmbi. Doar pentru că prefer să nu-mi părăsesc casa nu înseamnă că nu sunt bine informat. Așadar, ați văzut acest autovehicul?

– Și mai bine. Sam rânji. Am cumpărat unul.

– Înțeleg. Ochii lui Julian se îngustară, gânditori. Și ce intenționezi să faci cu el? Presupun că ai un fel de plan în minte.

– Am, într-adevăr. Sam se înclină înainte și i se adresă celui alt bărbat. Eu și Gray – domnul Elliott – suntem încrezători că autovehiculele ar putea să fie...

Mintea lui Delilah începu să rătăcească aproape îndată. Mai auzise toate astea și înainte și nu vedea necesitatea de a le dedica toată atenția acum.

Era cu siguranță straniu să se găsească din nou în camera care le servise mai mult de birou decât de bibliotecă atât lui Julian, cât și lui Phillip atunci când erau angajați în vreun fel de inițiativă financiară. Phillip spusese că un gentilom adevărat nu-și avea biroul în afara propriei case, deși aparent era acceptabil să posede un birou în casa altui bărbat. Cel puțin în oraș. Biblioteca din Hargate furnizase același rol pentru cei doi bărbați.

Nimic nu se schimbase de când călcase pentru ultima oară în acea încăpere, sau chiar pentru prima oară, dacă se gândea mai bine. Își amintea clar cum Julian organizase un dineu restrâns în onoarea ei și a lui Phillip, în timpul primului lor an de căsnicie. Atunci, ca și acum, aceeași sofa și aceleași scaune fuseseră așezate în fața căminului. Portretele tatălui și bunicului lui Julian încă mai atârnavu deasupra poliței șemineului. O masă de bibliotecă minuțios sculptată separa cele două jumătăți ale camerei. Un birou dublu, identic cu cel de la Hargate Hall, domina capătul cel mai îndepărtat al încăperii, așa cum o făcuse întotdeauna. Nu, nimic nu se schimbase, ca și cum Phillip ar fi putut păși din nou înăuntru, dintr-un moment în altul. Se întrebă ce ar spune dacă ar găsi-o acolo. Ea nu fusese niciodată deosebit de bine primită în acea cameră. Chiar dacă Julian fusese binevoitor și ospitalier în acea zi, ea încă se mai simțea stingheră.

Sam și Julian erau adânciți în conversație, iar ea nu avea nevoie să rămână alături de ei. Probabil că putea să-și viziteze avocatul și să se întoarcă, înainte ca ei să termine. Și dacă trecea sau nu și pe la anchetatorul recomandat de Camille depindea de ce urma să afle la biroul avocatului.

– Domnilor. Se ridică în picioare. Sam se ridică și el de îndată, iar Julian puțin mai încet. Îmi cer iertare pentru întrerupere, dar am o problemă de care trebuie să mă ocup și dacă mai rămân aici mult timp voi fi în întârziere. Așa că, dacă mă veți scuza, îmi voi lua rămas-bun.

– Vrei să te însoțesc? rosti Sam întâlnindu-i privirea.

– Mulțumesc, dar aș prefera mai degrabă să merg singură. Delilah zâmbi și dădu din cap către Julian. E evident că voi doi mai aveți încă multe de discutat. Se prea poate să mă întorc înainte ca voi să băgați de seamă că am fost plecată. De altfel, dacă vrem să prindem ultimul tren, e pur și simplu mai util să mă duc doar eu.

– Dacă ești sigură.

Sam zâmbi, iar Delilah simți o fluturare ciudată în stomac. De când devenise el un bărbat atât de drăguț? Sau, mai la obiect, când reușise ea în sfârșit să-și dea seama de asta?

– Sunt sigură. Delilah dădu din cap. Julian, trebuie să te scoatem din casa asta. Poate mă vei însoți la cină într-o seară.

Julian zâmbi.

– Poate.

– Minunat. Domnilor, o zi bună!

Delilah surâse și-și luă rămas-bun. Un lacheu îi chemă o trăsură, și porni la drum în câteva clipe. În ciuda traficului aglomerat, ajunse curând la biroul avocatului. De-abia avea timp să cugete asupra consecințelor prieteniei sale cu Sam, nicidecum să se mai gândească și la altceva.

Îi plăcea blestematul acela de bărbat. Era terifiant să-și dea seama de acest lucru, dar asta era situația. Era... un om bun. Un om de treabă. Nu-i era de ajuns că îl dorea într-un mod pur și simplu păcătos, cu toate că-și potolise apetitul pentru asta. „Pentru moment”, o voce supărătoare care semăna în mod suspect cu a lui îi răsună în străfundurile minții. O ignoră.

Sam era un bărbat în care puteai avea încredere. Nu-i putea încredința inima, desigur, dar îi putea oferi prietenia. Nu-l mințise atunci când îi spusese că avea o grămadă de prieteni, dar în afară de Teddy nu știa cui ar fi putut cere ajutorul dacă ar fi dat de necazuri.

Putea într-adevăr să se considere prietena lui, dar nu mai mult de-atât. El se va întoarce în America după nuntă. Ea își va găsi un nou soț. El va face orice făcea acum cu trăsura fără cai, și, fără îndoială, își va înzeci averea. Își va vedea fiecare de viața lui exact așa cum plănuiiseră. Pentru prima dată, planurile ei nu mai sunau atât de perfect ca de obicei.

Nu că planurile din ziua aceea s-ar fi desfășurat prea bine. Avocatul ei era bolnav, iar partenerii lui erau ocupați cu alte cazuri și lipseau de la birou. Era neplăcut, dar nu conta de fapt. Probabil că nu avea vești pentru ea, în orice caz. Îi va scrie a doua zi și va aranja o întâlnire anume pentru ea săptămâna următoare. Deocamdată se va întoarce la Julian, îl va prelua pe Sam și vor trebui să se grăbească dacă doreau să prindă ultimul tren spre zona rurală.

– Mă tem că sunt încă zăvorâți în bibliotecă, Lady Hargate, o informă majordomul lui Julian la întoarcere. Să vă... – un trosnet răsună dinspre scările din dos, și bărbatul tresări – să vă anunț?

– O, nu este necesar, domnule Bender, sunt mai mult decât capabilă să mă anunț singură și pot, cu siguranță, să găsesc biblioteca. De altfel, se pare că e nevoie să te ocupi de altceva.

– Vă mulțumesc, milady, spuse domnul Bender cu ușurare. Ne aflăm în mijlocul unei revoluții aici. Jumătate din personal este nou și nu atât de bine instruit pe cât te-ai aștepta. Scutură din cap cu disperare la adresa lipsei de calitate a servitorilor din ziua de azi. O zi bună atunci, Lady Hargate!

Dădu din cap, se întoarse brusc și dispăru rapid din vedere. Delilah se împotrivi tentației de a rânji. Dacă știa un lucru despre Julian, era faptul că nu tolera o gospodărie prost întreținută. Desigur, același lucru se putea spune și despre Phillip.

Ocoli galeria centrală, îndreptându-se către ușa bibliotecii. Era întredeschisă. Sărmanul domn Bender. Agitația din încăperile servitorilor își pusese fără îndoială amprenta asupra lui. Un majordom bine pregătit nu ar fi lăsat niciodată o ușă parțial deschisă atunci când se cerea confidențialitatea.

– ... Și extrem de impresionant. Vocea lui Julian pluti dinspre ușă. Delilah își ridică mâna să ciocăne. Dar acum, înainte ca Delilah să se întoarcă, mă întrebam dacă aş putea să schimb câteva cuvinte cu dumneata.

Delilah se opri.

– Desigur, răspunse Sam.

Urma să tragă cu urechea, iar ea nu făcea asemenea lucruri. Deși, trebuia să recunoască, nu avea prea multe scrupule în legătură cu asta. Și doar vorbeau despre ea.

Ce – pentru numele lui Dumnezeu – voia Julian să-i spună lui Sam în absența ei? Și cu ce scop?

– Mi s-a atras recent atenția asupra faptului că există o nouă revendicare asupra proprietății lui Lord Hargate, spuse Tate.

– Trăiam cu impresia că era vorba de un secret bine păstrat, zise Sam cu prudență.

– Este, în cea mai mare parte. Am aflat despre asta de-abia acum câteva zile, și numai pentru că mi-am făcut o datorie din a supraveghea îndeaproape bunăstarea lui Delilah. Bunăstarea ei financiară, cel puțin. Îi datorez măcar atâta lucru, spuse Tate cu o nuanță vagă de regret în voce. Îi cunoșteam toate secretele lui Lord Hargate. Eu și Phillip eram foarte apropiați. Ba chiar, după moartea lui, am devenit executorul proprietăților sale.

– Continuați.

– Phillip nu ar fi putut avea un moștenitor ascuns. Tate ridică din umeri într-o manieră nonșalantă care-i dezmințea cuvintele. Era imposibil pentru el să aibă copii.

– Ah?

– O boală din copilărie l-a făcut incapabil să conceapă un copil.

Sam ridică din sprâncene.

– Și Lady Hargate știe despre asta?

– Nu. Tate scutură din cap. Phillip nu a vrut ca ea să știe.

– Nu înțeleg.

– Nu, sunt sigur că nu înțelegi. Tate lăsa să-i scape un lung oftat de resemnare. Aparențele, domnule Russell, sunt tot ceea ce contează în lumea asta. Phillip avea nevoie de o soție, și a ales-o pe Delilah pentru motivele obișnuite. Era o tânără de familie bună, bine educată, nepătată de scandaluri și foarte atrăgătoare, după cum se poate să fi observat.

– E adorabilă.

– Este, într-adevăr. Era, în toate privințele, soția perfectă pentru el. Iar Phillip spera că poate, cu soția potrivită, doctorii s-ar fi putut înșela.

– Dar nu o făcuseră.

– Nu. Poate că dacă el ar fi fost mai, nu știu... entuziast e un cuvânt la fel de bun ca oricare altul, presupun. Tate îl cercetă pe Sam cu grijă. Înțelegeți, exista și o altă dificultate.

Sam înălță o sprânceană.

– Ah?

– Phillip nu era... Tate privi în zare ca și cum își aduna puterile, apoi trase adânc aer în piept. Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Sam. Lui Phillip... nu-i plăceau femeile în mod deosebit. Nu făceau parte dintre... preferințele lui, ca să spunem așa. Își înțelegea datoria

față de familie și titlu, dar... Este dificil, domnule Russell. Va rog, spuneți-mi că nu e nevoie să fiu mai explicit de-atât.

Sam privi țintă către bărbatul mai în vârstă.

– Probabil că nu.

– Nu se vorbește despre asemenea lucruri, cu siguranță nu deschis.

– Și Delilah nu știe nimic despre asta. Despre... Sam ezită. Despre preferințele soțului ei?

– Absolut deloc, răspunse Tate. Și Phillip nici nu intenționa ca ea să afle vreodată. Deși, dacă el n-ar fi murit, odată cu trecerea anilor se prea poate ca ea să-și fi dat seama. Au fost căsătoriți timp de cinci ani doar. Și totuși, ai tendința să nu observi ceea ce nu cauți.

– Dar Delilah este o femeie inteligentă.

– Este, într-adevăr. Tate chicoti. A fost un fel de surpriză pentru Phillip. Nu se aștepta la inteligență, și nici nu cred că o căutase cu tot dinadinsul.

– Sunt sigur că i-a făcut viața mai grea.

– Nu aveți nici o idee. Tate pufni. Dar chiar dacă ar fi bănuț, mă îndoiesc că Delilah ar fi spus ceva despre asta. De obicei e mai ușor să întreții o amăgire decât să înfrunți adevărul.

– Presupun. Sam îl cercetă îndelung pe celălalt bărbat. Și totuși, nu era drept, nu-i așa? Față de Lady Hargate, vreau să spun.

– Nu era drept față de nimeni în mod special. Nici față de mine, nici față de Phillip, și cu siguranță nici față de soția lui. Dar sunt sigur că știți la fel de bine că viața e rareori dreaptă.

– Chiar și așa...

– Trebuie să înțelegeți, domnule Russell. Tate se înclină înainte pe scaun. Phillip atinsese vârsta de treizeci și opt de ani atunci când a decis că era mai prudent să se căsătorească. Lumea reprezintă un loc periculos pentru un bărbat singur de o anumită vârstă, care nu a fost niciodată însurat și nici nu posedă o reputație scandaloasă pentru aventuri nediscriminate cu numeroase femei dispuse la asta. Mama lui Delilah căuta o partidă potrivită Phillip era extraordinar de potrivit. Avea averea, avea titlul și era al naibii de chipeș. Era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, diferență care nu era câtuși de puțin considerată mult prea mare.

La urma urmei, surorile ei luaseră amândouă de soți niște bărbați cu mult mai bătrâni. Iar Delilah și Phillip se înțelegeau bine unul cu altul. De fapt, Phillip era chiar topit după Delilah. Părea într-adevăr o partidă extraordinară din toate punctele de vedere. Vocea lui se înăspri. Dar să nu vă gândiți greșit, era vorba de o înțelegere de afaceri la fel de mult ca de orice altceva. Majoritatea căsătoriilor sunt așa, știți. Phillip ținea la ea, desigur, dar... Clătină din cap. În cea mai mare parte, mariajul lor a fost la fel ca multe altele. El îi asigura lui Delilah avere și o poziție socială importantă. Ea îi oferea o soție ireproșabilă.

– Dar sunteți sigur că Delilah nu cunoștea adevărul despre soțul ei? Sam ezită. Acesta era teritoriu neexplorat pentru el. Despre... preferințele lui?

– Oare cum mi-a trecut prin cap cuvântul acesta? Tate îi aruncă lui Sam un zâmbet ironic. Merge la fel de bine ca oricare altul, și mai bine decât majoritatea, presupun. Nu, după cum am spus deja, sunt sigur că ea nu a știut niciodată. Dacă ar fi știut, atunci nu ar fi...

– Nu ar fi făcut ce anume?

– Nu i-am mai spus nimănui despre asta. Tate făcu o grimasă. Probabil am dezvăluit deja mult prea mult.

Sam îl studie pe celălalt bărbat îndeaproape.

– Nu înțeleg de ce mi-ați spus mie toate acestea.

– Cum spuneam, am aflat despre greutățile întâmpinate de Delilah de-abia acum câteva zile. De atunci am socotit cum ar fi mai bine să dezvălui această informație fără să comunic direct cu Delilah. Aș prefera să nu fiu implicat. Clătină din cap. Nu doresc să o supăr în mod nejustificat. Venind din partea mea, această informație nu ar face decât să ridice mai multe întrebări. Situația este fără îndoială destul de dificilă chiar și așa. Să afle că Phillip o mințise despre capacitatea lui de a avea copii – recunosc, era prin omitere, dar o minciună în orice caz – nu ar mai ajuta pe nimeni acum. Nu este necesar ca ea să afle asta, sau nimic din celelalte.

– De ce nu ați apelat la una din surorile ei?

– Nu le cunosc pe nici una din surorile ei mai mult decât din vedere. După știința mea, Lady Lydingham locuiește la țară

în acest moment. Cât despre cealaltă soră... O expresie îndurerată îi apărură pe chip. Ați cunoscut-o pe Lady Dunwell?

– Nu încă.

– O cunosc doar din reputație, nu atât de imaculată precum s-ar spera, spuse el cu un zâmbet silit. Phillip nutrea o neîncredere instinctivă în ceea ce o privea, dar trebuie să admit că Delilah își întâlnea rareori surorile. De altfel, Lord Dunwell este implicat în mod activ în politică.

Tate se cutremură de parcă ar fi găsit dezagreabil simplul cuvânt.

– Ați fi putut trimite informația în mod anonim către avocații ei.

– Am avut asta în vedere și ar fi fost foarte posibil să fac acest pas până la urmă. Dar informația anonimă este rareori demnă de crezare, cu excepția cazurilor în care este transmisă printr-un mesager de încredere.

– Eu?

Tate aprobă din cap.

– Încă nu văd...

– Trebuie să profiți de ocazie atunci când o ai în față, domnule Russell. Și dumneata reprezinti o ocazie pe care nu am de gând să o irosc. Ca om de afaceri, sunt convins că înțelegi asta.

– Da, desigur, însă...

– Delilah te-a adus aici, ceea ce dovedește că are o părere foarte bună despre dumneata. Nu ar fi făcut-o, în caz contrar.

– Poate că nu.

Sam dădu încet din cap. Nu privise situația pe de-a-ntregul în acea lumină, dar era o idee plăcută.

– Acestea fiind spuse, presupun că i-ai câștigat încrederea, de asemenea. Tate îl pironi pe Sam cu o privire aspră. Și acum o ai pe a mea.

– Așadar, îmi cereți să o mint?

– Cătuși de puțin. Pur și simplu îți încredințez mijloacele de a te asigura că Delilah primește tot ceea ce ar trebui să primească. Tot ceea ce îi aparține de drept. Depinde de dumneata să hotărăști când sau dacă primește această informație. Ți-aș sugera totuși să aștepti până ce această situație este soluționată și de domeniul trecutului înainte să-i dezvălui totul.

Sam îl țintui îndelung cu privirea. Bărbatul avea dreptate. Nu era necesar ca Delilah să cunoască situația. Nimic din toate informațiile. Cel puțin, nu pentru moment. Nu băgă în seamă gândul că, oricare ar fi fost cuvintele pe care Tate alesese să le folosească, Sam urma într-adevăr să o mintă.

– Și ce doriți să fac eu?

– Nimic deosebit de greu. Pur și simplu să iei legătura cu avocatul lui Delilah și să-i oferi această informație. Tate se ridică și se îndreptă către birou. Nu-mi va lua mai mult de o clipă. Se așeză pe scaun, alege o coală de hârtie și aruncă o privire rapidă către Sam. Te rog să îți torni un coniac, domnule Russell. Îmi cer iertare că nu ți-am oferit mai devreme.

– Mulțumesc.

Sam dădu cu ochii de o carafă și de o tavă cu pahare pe masa din bibliotecă și se îndreptă către ele. Își turnă un pahar și gustă cu recunoștință. Când Delilah se oferise să îl prezinte prietenului și partenerului răposatului ei soț, sperase să primească niște informații, poate un sfat sau niște sugestii. Cu siguranță că nu se așteptase să i se încredințeze soarta lui Delilah.

– Acestea sunt numele și adresa avocatului lui Delilah, ca și numele și adresa doctorului pe care Phillip îl consulta cu regularitate aici în Londra. Și acestea trebuie ținute secrete față de ea.

– Avea o grămadă de secrete, murmură Sam.

– Ca noi toți, într-un fel sau altul, domnule Russell. Tate termină de scris, strecură pagina într-un plic, apoi se ridică și i se alătură lui Sam. Îi voi trimite un mesaj doctorului mâine-dimineață în calitatea mea de executor testamentar al lui Lord Hargate, cu instrucțiunea de a-i încredința avocatului lui Delilah detaliile referitoare la starea de sănătate a lui Phillip, la cerere.

Sam acceptă plicul din mâna bărbatului mai în vârstă și-l strecură în buzunarul de la piept.

– Și nu trebuie decât să-l informez pe avocatul lui Lady Hargate să-l contacteze pe doctor?

– Cu discreție, bineînțeles. Tate dădu din cap. Dar, într-adevăr, ar trebui să fie de ajuns.

–Și în ce mod ar trebui să spun că am obținut această informație?

–Haideti, domnule Russell, sunteți un bărbat inteligent. Îndrăznesc să spun că puteți să găsiți ceva demn de crezare. Tate își turnă un pahar de coniac. Știu că vi se pare prostescă dorința aceasta a mea de a mă ține la distanță. Oricât de mult m-aș simți obligat să o ajut pe Delilah, și Phillip nu s-ar aștepta la nimic mai puțin din partea mea, trebuie să mă preocup și de propria viață.

–Delilah îi urmează sfatul. Sam gustă din coniac. Își caută un nou soț.

–Bine. Tate dădu din cap. Nu-i doresc nimic altceva decât fericire. Am fost căsătorit odinioară, acum mulți ani. O femeie adorabilă. A murit cu mult prea tânără. Tăcu. Am datoria față de Phillip și față de Delilah, de asemenea, să o ajut. M-aș căsători eu însumi cu ea, dar nu m-ar accepta niciodată.

–Și nici nu face parte dintre preferințele dumneavoastră? zise Sam domol.

–Mă tem că Phillip a fost marea iubire a vieții mele. Sper numai că el nu a fost marea iubire a lui Delilah. Tate sorbi din brandy rămas pe gânduri și nu mai adăugă nimic timp de câteva clipe. Nu era de așteptat ca mariajul lor să implice iubire, înțelegeți. A, Phillip nutrea într-o anumită măsură afecțiune față de ea, dar nu se așteptase niciodată ca ea să se îndrăgostească de el. Se temea că-i frânsese inima. Se simțea îngrozitor în legătură cu asta.

Inima lui Sam se strânse pentru ea.

–Dar nu îndeajuns de îngrozitor?

Privirea lui Tate i-o întâlni pe a lui.

–Nu. Strânse din umeri. Așa cum am spus și înainte, viața nu este dreaptă. Și frământările inimii sunt deseori cele mai nedrepte dintre toate.

Și oare Sam nu știa asta din experiență?

–Destul de adevărat.

–Nu știu de ce ți-am spus toate acestea. Deși presupun că, dacă îți cer să o ajuți, meriți să știi totul. Oftă îndelung. Acum că am stabilit asta, să revenim la observațiile asupra autovehiculului duminică. Consider că cea mai bună cale de a ajunge la magnații financiari...

Tate continuă cu câteva alte sugestii, dar lui Sam îi venea greu să-și scoată din minte noile revelații despre Delilah. Nu doar informațiile referitoare la soțul ei, oricât de interesante ar fi fost, dar dezvăluirile lui Tate așezau observațiile lui Delilah despre dragostea în căsnicie într-o cu totul altă lumină. Avea noimă ca ea să nu mai fie interesată de dragoste atunci când dragostea o dezamăgise deja.

Se auzi un ciocănit la ușă și majordomul intră de îndată.

–Mă iertați, domnule, dar mă gândeam că Lady Hargate ar dori poate o gustare.

–Lady Hargate nu s-a întors încă, spuse Tate cu o încruntătură întrebătoare.

–Scuzele mele, domnule, dar s-a întors de ceva timp. Majordomul se opri. Spusese că vi se va alătura.

Tate și Sam schimbă o privire.

–Înțeleg, spuse Tate încet. Asta e tot, Bender.

–Da, domnule.

Majordomul înclină din cap și plecă. Tate așteptă până când ușa se închise în spatele servitorului.

–Crezi că ne-a auzit?

–Dacă nu ne-ar fi auzit, ar fi intrat.

Sam goli restul coniacului și așeză paharul pe masă.

–Doamne sfinte, nu voiam ca ea să afle nimic din toate acestea. Tate își trecu palma peste frunte cu osteneală. Ce ne facem acum?

–Acum trebuie să o găsim. Încordarea îi înăsprea vocea. Sam îl cercetă pe celălalt bărbat. O cunoașteți mai bine decât mine – unde credeți că s-ar fi putut duce?

–Nu am nici o idee. Privirea i-o întâlni pe a lui Sam. Crezi că a auzit totul?

–Bănuiesc că a auzit destul, răspunse Sam.

Tate avea dreptate. Delilah va fi distrusă. Cum ar fi fost posibil altceva?

–Putem doar să sperăm că nu a auzit totul, presupun.

–Dacă nu, atunci fie va intuiti restul, fie se va întoarce să ceară răspunsuri. Problema, domnule Tate, cu secretele de o asemenea anvergură, este că dezvăluirea lor este deseori mai dureroasă

decât secretul însuși. Sam scutură încet din cap. Trădarea constă în neștiință.

Tate oftă din rărunchi.

– Ai dreptate, desigur.

– În această clipă, întrebarea mai presantă nu este cât de mult a auzit. Tonul lui Sam se înăspri. Întrebarea este, unde se află acum Delilah?

Capitolul 13

Sam se repezi pe treptele din fața casei lui Delilah. Soarele apunea deja și, dacă ea nu se afla acolo, atunci nu mai știa unde ar fi putut să o găsească. Dezbătu dacă să bată la ușă, sau să sune la sonerie, sau pur și simplu să intre. Casa era închisă, așadar nu existau servitori care să răspundă la ușă, iar Delilah putea foarte bine să nu fie atentă la ușă.

O izbitură se auzi de undeva dinăuntru chiar în timp ce întindea mâna către ușă, și presiunea îi impuse o decizie. Găsi descuiat, împinse și păși în holul spațios. Mantaua ei fusese lăsată grămadă pe banca tapițată de lângă perete, iar pălăria și geanta pe care Delilah le purtase fuseseră aruncate nepăsător deasupra. Sam își azvârli pălăria alături de a ei și privi în jur. Pe o latură a holului, o ușă stătea deschisă către un salon. O a doua ușă...

Răsună o altă izbitură. Sam alergă în susul unei scări late, urmărind sunetele către etajul următor și apoi către un salon la dreapta. Mobila era învelită în metri întregi de pânză, camera însăși umbrită și slab luminată în ciuda a două lămpi de gaz aprinse. Delilah stătea în picioare lângă un bufet cu ușa de sticlă deschisă, ținând o cutie de porțelan în mână. Cutii asemănătoare ședeau pe rafturi în fața ei. O învelitoare mototolită care probabil acoperise bufetul fusese azvârlită la o parte. Rămășițele unei alte cutii îi zăceau împrăștiate la picioare.

– Dee?

Ea privi către el, cu fruntea încruntată.

– Nu ai nici un fel de maniere? Cu siguranță că până și în America se obișnuiește să bați la ușă înainte de a da buzna în casa cuiva.

– Scuzele mele, zise el cu prudență și păși în cameră, unde Delilah părea remarcabil de calmă. Am auzit o izbitură și m-am gândit că poate ai nevoie de ajutor.

– Ei bine, nu am. Delilah studie cutia din mână. Mă descurc destul de bine de una singură, mulțumesc.

Cu mult prea calmă.

– Ce-i asta?

– Phillip avea o colecție de tabachere de porțelan scumpe. Ținea foarte mult la ele.

Cântări cutia în mână.

– Înțeleg.

Nu era sigur la ce se așteptase. La urma urmei, femeia suferise un șoc considerabil. Dar să o afle calmă, chiar senină, nu făcuse parte din așteptările lui.

– Din nefericire, se pare că am spart una. Delilah ținut cutia departe de ea și-o lăsă să cadă. I se sfărâmă la picioare. Delilah nici măcar nu tresări. Sau chiar două.

Sam aruncă o privire în jurul camerei. Cioburi de porțelan spart zăceau pe podea lângă șemineu, la fel ca și lângă cel mai îndepărtat zid.

– Sau patru?

– Cinci, cred. Tonul ei se înăspri în timp ce întinse mâna către altă cutie. Până acum.

– Sunt foarte valoroase, nu-i așa? Cu siguranță că o mai văzuse ieșindu-și din fire și înainte, dar acum era diferit. Acum era mai mult decât înspăimântător.

– Erau, pentru el.

Sam se mută mai aproape de ea, cu grijă.

– Crezi că e o idee bună?

– Ce? Delilah îl privi țintă. Asta, vrei să spui? Aruncă cutia din mâna ei către șemineu. Cutia lovi polița și explodează în bucăți. Probabil că nu. Trase adânc aer în piept. Dar este cum nu se poate mai satisfăcător.

– Și totuși, nu rezolvă nimic, așa e?

– Nu în general, presupun. Alese o altă cutie. Dar, destul de ciudat, cu fiecare tabacheră pe care o sparg, mă simt mai bine.

Cutiile erau, la urma urmei, proprietatea ei. Dacă ea dorea să le spargă, avea acel drept. Sam strânse din umeri.

– Atunci, continuă.

– Așa intenționez. Delilah îi azvârli o privire ironică. Dar îți mulțumesc pentru permisiune.

– Nu ai nevoie de permisiunea mea, cu toate că pare într-adevăr păcat.

– Pentru că sunt atât de frumoase? Delilah privi cu dispreț către cea aflată în mâna ei. Lucrate cu atâta măiestrie? În culori atât de vii?

– Nu, pentru că îmi imaginez că valorează o grămadă de bani. Ai putea să le vinzi și să folosești câștigurile pentru ceva complet ușuratic și cu totul nepractic.

– Și totuși, mă bucur de asta cu desăvârșire.

– Ah, atunci... Sam arătă cu mâna către colecție. Continuă.

– De altfel, dacă ar fi să le vând, ar ajunge cu siguranță la cineva care le-ar iubi și le-ar prețui. Au fost iubite îndeajuns deja.

Delilah azvârli cutia în dușmănie. Zbură pe lângă el cu mult prea aproape de cap, și Sam sări într-o parte. Porțelanul delicat se sfărâmă cu zgomot de zidul din spatele lui. Din fericire, Delilah ținea ireproșabil.

– Înțeleg ce spui. Și totuși, dacă vrei să continui să faci asta, permite-mi să mă dau din drumul tău. Sam trase învelitoarea de pe o sofa și se așeză. Acum, dă-i bătaie.

Delilah făcu ochii mari.

– Chiar nu ai de gând să mă oprești?

Sam clătină din cap.

– Absolut deloc.

– Bine. Delilah se întoarse în dreptul bufetului și cercetă rândurile de cutii care mai rămăseseră. Camille mi-a dat numele unui anchetator. Cred că cea mai înțeleaptă cale ar fi să-i dai informația pe care ai primit-o de la Julian și să-i permiți să i-o aducă avocaților mei.

Sam se înfioră.

– Ai auzit totul, nu-i așa?

– Am plecat în momentul în care Julian afirma cât de îngrozitor se simțise Phillip pentru că mi-a frânt inima. Delilah tăcu îndelung. Am mai pierdut ceva după asta?

– Nu.

– Dacă nu aș fi ascultat secretele încredințate de Julian... Delilah privi către el. Mi-ai fi spus?

Acum nu era vremea pentru jocuri.

– Nu știu, zise el cu simplitate. Pe de-o parte, meriți să cunoști adevărul. E vorba de viața ta, la urma urmei. Pe de altă parte, îți face vreun bine să știi?

– Nu sunt sigură că-mi place răspunsul tău, dar este cinstit, recunosc asta. Delilah reîncepu să examineze cutiile. M-am măritat cu Phillip la optsprezece ani. În afara calităților evidente...

– Avere și titlu?

Delilah dădu din cap.

– În afara acelor însușiri cu caracter practic, era chipeș, și energic, și fermecător. Era considerat o partidă excelentă. Julian avea dreptate, nu se aștepta nimeni la dragoste. Dar eram tânără, și nici pe departe atât de rațională cum sunt acum. Presupun că mă îndrăgostisem puțin de el chiar de la început. Delilah alese o cutie de culoarea vinului roșu, cu mâna tremurând ușor, și o privi fix. Ne înțelegeam bine împreună. Eram perfecți unul pentru altul, la urma urmei. Delilah îi aruncă o privire aspră. Nu ai de gând să spui nimic despre asta?

– Despre cât de perfect vă potriveați unul cu altul? Sam clătină din cap. Nici un cuvânt.

– Foarte înțelept din partea ta. Delilah trecu cutia dintr-o mână în alta. Ne bucuram în general de aceleași lucruri. Să primim oaspeți, să participăm la petreceri, să mergem la teatru, arta, hainele și mobila de bună calitate. Lui îi plăcea șahul, și obișnuiam să petrecem ore întregi jucând împreună. El era foarte priceput și, după un timp, am devenit și eu.

– Îl lăsa să câștige?

– Nu.

– Bine, pentru o clipă am crezut că vorbeam cu o persoană pe care nu am cunoscut-o niciodată.

– Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă încerci să mă enervezi. O urmă minusculă de zâmbet șovăielnic îi înflori pe buze. Probabil că se aștepta de la mine să-l las să câștige, ca o soție cuviincioasă și perfectă cum eram. Soția cuviincioasă și perfectă pe care el... ah, o achiziționase, în lipsa unui cuvânt mai bun. Azvârli cutia către șemineu, ca să se spargă alături de celelalte. Cu toate că nu e tocmai drept, nu-i așa?

Sam își ținu gura cu înțelepciune.

– Negoț pare un cuvânt mai corect decât achiziție. Am primit un titlu și avere, iar el a primit o soție care a fost crescută să fie exact așa cum era de așteptat. Dar, pe de altă parte, aceasta e natura căsătoriei, nu-i așa? E vorba de o învoială practică, una peste alta. Amândoi am primit exact ceea ce am negociat. În cea mai mare parte. Nu mi-a trebuit mult să mă îndrăgostesc de el până peste cap. Îi întâlni privirea lui Sam fără opreliști. Trebuie să înțelegi, el era...

– Perfect?

– Da. Și tot ceea ce-mi dorisem vreodată. Sau credeam că doresc. Sau fusesem educată să doresc. Expresia ei se înăsperi. Eram căsătorit de aproape doi ani când i-am mărturisit într-un final sentimentele mele. Mi-am deschis inima în fața lui. Am crezut, cu nesăbuință după cum s-a dovedit, că numai reținerea lui înăscută îl împiedica să-mi declare dragostea lui. Pentru că un sentiment atât de intens și de minunat era cu siguranță menit să fie împărtășit.

Delilah privi țintă către cutiile care rămăseseră expuse în mod îngrijit pe rafturi, dar nu se mai căzni să ridice vreuna. Rămase tăcută o lungă bucată de vreme, apoi trase adânc aer în piept.

– Phillip a fost surprins, desigur. Mai degrabă șocat, de fapt. Nu avusese nici o bănuială despre sentimentele mele. Cu toate că și-a exprimat afecțiunea față de mine, ba chiar a susținut că ține foarte mult la mine, mi-a spus într-un mod blând, dar ferm, că se simțea măgulit, dar dragostea nu era ceea ce aștepta de la o căsătorie. Că ceea ce își dorea de la o soție era tovarășia ei și ajutorul ei în administrarea moștenirii familiei. În afara acelor calități ireproșabile ale mele, desigur, pe care toate femeile bine educate sunt așteptate să le posede.

Sam nu avea nici o idee despre ce ar fi putut să spună. Dar simțea dorința irațională de a azvârli chiar el una dintre tabachere.

– Nu l-am crezut. Mă gândeam că era doar rigid în păreri. Doar, la urma urmei, nu mai fusese însurat vreodată. Așa că am hotărât că îl voi face să mă iubească. Delilah scutură din cap cu neîncredere. Știu, sună absurd.

Inima lui Sam se strânse pentru ea.

– Cătuși de puțin.

– Flirtam cu el și mă străduiam să fiu pe cât de fascinantă și încântătoare și seducătoare era posibil. Țineam pasul cu evenimentele curente și cu ultimele bârfe și cu tot ceea ce l-ar fi putut interesa, ca să nu se simtă plictisit de conversația mea. Am devenit o gazdă desăvârșită și arătam întotdeauna cum nu se putea mai bine și, ei bine, am făcut tot ce am putut ca să fiu...

– Perfectă?

– Exact. Făceam până și planuri pentru copiii pe care urma să-i avem. Poți să-ți închipui?

– Nu aveai nici cea mai mică idee...

– Și n-ar fi trebuit? N-ar fi trebuit să bănuiesc măcar o parte din adevăr? Delilah apucă cea mai apropiată cutie și o azvârli de perete. Ce neghioabă am fost! Mi-am îngăduit să-l iubesc și l-am lăsat să-mi frângă inima. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să fiu mai inteligentă. Delilah își încleștă pumnii. Tremura vizibil acum. Nu a trecut mult timp, și el a început să-și petreacă mai mult timp la Hargate Hall decât aici, susținând că prefera pacea și singurătatea de la țară și insistând ca eu să rămân la Londra. A afirmat în nenumărate ocazii că ar fi fost nedrept din partea lui să-mi ceară să trăiesc rustic alături de el la țară, atunci când era atât de limpede că eu iubeam tot ceea ce Londra avea de oferit. Părea atât de generos și grijuliu din partea lui. Și chiar și atunci, nu pierdusem cu totul speranța că ar putea exista între noi ceva mai mult decât afecțiune. La început, el trecea deseori prin Londra, iar eu îl însoțeam la țară la fel de frecvent. Dar pe timp ce trecea, părea din ce în ce mai greu pentru el să ajungă în oraș, iar eu mă simțeam din ce în ce mai nelalocul meu la Hargate Hall. Ceea ce era ridicol din partea mea – doar eram Lady Hargate. Desigur... Colțurile buzelor i se arcuiră într-un zâmbet lipsit

de veselie. Julian se afla de obicei alături de el. Tăcu. A fost acolo în ziua morții lui Phillip.

Sam o cercetă îndeaproape. Atitudinea ei calmă se năruia.

– Tremuri, să știi.

– Tremur? Delilah își ținu mâinile tremurânde în fața ochilor și se holbă la ele de parcă nu le mai văzuse niciodată până atunci. Ce straniu.

– În afară de asta – Sam arată cu capul către mâinile ei –, nu pari nici pe departe atât de furioasă pe cât mi-am închipuit că vei fi.

– Ei bine, mi-a plăcut întotdeauna să mențin aparențele. Dar nu înțelege greșit. Își miji ochi. Sunt supărată. Sunt furioasă.

Delilah se întoarce pe călcâie și ieși îndârjită din cameră. Sam sări pe loc în picioare ca să o urmeze, dar Delilah se întoarce aproape îndată cu o sticlă într-o mână și două pahare în cealaltă.

– Whisky scoțian. O băutură excelentă. Delilah împinse sticla și paharele către el. Ar trebui să torni tu, probabil. Eu nu sunt sigură că sunt în stare.

– Știu că mi-ar prinde bine ceva de băut. Sam trase învelitoarea de pe una dintre mese, luă sticla de whisky și paharele din mâna ei, le lăsă jos și apoi turnă într-un pahar. Și totuși, nu sunt sigur că ar fi lucrul cel mai potrivit pentru tine.

Îi înmână paharul.

– Dimpotrivă, dragul meu Samuel, bănuiesc că e pur și simplu cel mai bun lucru pentru mine.

Delilah acceptă paharul și luă o înghițitură sănătoasă.

– Credeam că nu bei tărie.

– Un whisky scoțian bun de-abia poate fi considerat tărie, pufni Delilah.

– Ba da, pentru restul lumii.

– Ei bine, nu și în casa asta. Mai luă o înghițitură. Phillip mi l-a făcut cunoscut. Obişnuiam să bem whisky în timp ce jucam şah, așa că mă asiguram că păstram întotdeauna puțin aici.

Sam ridică din sprâncene.

– Phillip nu mai e printre noi de trei ani, și totuși, încă mai ai whisky aici?

– Nu fi ridicol! Nu e aceeași sticlă. Delilah sorbi îndelung. Nu beau des, dar îmi place felul în care îmi pârjolește gâtul și-mi încălzește sufletul.

– Nu cred că sufletul e cel pe care ți-l încălzește.

– Sufletului meu i-ar folosi niște căldură. Privi cu ochii pierduți în pahar. Nu cred că am mai fost vreodată atât de mândioasă pe cineva. Ar fi trebuit să-mi spună.

– Da, ar fi trebuit.

– Nu înțeleg de ce nu a făcut-o, de fapt. Vocea-i răsuna contemplativ, de parcă ar fi privit în trecut. Măcar despre faptul că nu putea avea copii. Aș fi putut înțelege asta. Bănuiesc că mândria, mai mult decât orice altceva, l-a împiedicat să vorbească. Cât despre restul... Delilah scutură din cap. Nu mi-aș fi îngăduit niciodată să mă îndrăgostesc de el, înțelegi, dacă aș fi știut că el nu putea să-mi întoarcă dragostea. Își ridică paharul către Sam. Am fost dintotdeauna o femeie practică.

Sam zâmbi.

– Și nu una care să se lase luată de valul unor emoții prostești cum este dragostea?

– Nu de acum încolo. Mi-am învățat bine lecția. Delilah își înalță ușor bărbia. Sunt la fel de mândioasă pe mine însămi ca și pe el, presupun. Ar fi trebuit să știu sau măcar să bănuiesc. Au existat numeroase indicii, dar un asemenea gând nici nu mi-a trecut măcar prin minte. Dacă aș fi știut...

– Ai fi divorțat de el?

– Nu știu.

Sam ridică din umeri.

– Incapacitatea lui de a avea copii ar fi fost un temei îndeajuns de puternic, așa crede. Nu ar mai fi fost nevoie să aduci în discuție nici un alt detaliu.

– Probabil. Delilah dădu din cap. Dar nu mai contează acum. El nu mai e, iar eu... sunt liberă.

Luă din nou o înghițitură zdravănă. Sam o observă o clipă.

– Te simți mai bine?

– Nu. Privirea i-o întâlnește pe a lui. Sunt aproape la fel de tristă pe cât sunt de furioasă. Poate chiar mai mult. Îngrozitor, îngrozitor de tristă.

Vocea i se frânse. Sam își lăsă jos paharul, apoi i-l luă pe al ei din mână și îl așeză lângă al lui.

– Trebuie să stai jos.

– Nu trebuie...

– Ba da, trebuie, spuse el cu asprime. Încă îți mai tremură mâinile și arăți de parcă te-ar putea lăsa genunchii în orice clipă.

O înconjură cu brațul și o conduse către sofa.

– Prostii, mormăi ea, dar se așeză totuși pe sofa.

Sam îi înapoie paharul, apoi îl luă pe al lui și se așeză alături de ea.

– Așa se simte trădarea, Sam?

O căutătură crâncenă de durere îi stăruia în ochi, iar Sam se împotrivi îndemnului de a o lua în brațe ca să o consoleze. Acum nu era momentul potrivit.

– Amărăciunea asta cumplită, copleșitoare? Simțământul acesta de pierdere completă și desăvârșită?

– Mă tem că da.

Delilah inspiră adânc.

– Pot să-ți încredințez un secret? Zâmbi silit. Deși de-acum, ținând cont de tot ce ți-am spus deja, să te întreb pare puțin absurd.

Sam zâmbi.

– Mă află la porunca ta.

Delilah îi întâlni privirea fără nici un ocoliș.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult în această clipă decât să mă arunc pe umărul tău nespun de prietenos și să plâng.

– Poți dacă dorești, zise el cu blândețe.

– Mă tem că, dacă încep, nu mă voi mai putea opri.

Sam păstră tăcerea o clipă.

– Devine mai ușor de răbdare, să știi. Felul în care te simți acum. Cu timpul, suferința trădării pălește, deși, ce-i drept, mânia ar putea zăbovi.

– Și vorbești din experiență?

– Din păcate.

– Ah, da. Delilah mai bău o gură și-l cercetă plină de curiozitate. Fosta ta logodnică?

Sam încuviință.

– Povestește-mi. Delilah se prăbuși înapoi pe sofa, o dovadă limpede că emoțiile zilei împreună cu paharul de whisky începeau să lase urme.

– Nu e chiar atât de interesant.

– Cu toate acestea, tu cunoști secretele cele mai zdrobitoare din viața mea. Delilah clătină din deget către el. Ar fi corect să le cunosc și eu pe ale tale.

– Foarte bine. Povestea lui ar putea-o ajuta să-și ia gândurile de la problemele ei. Își adună ideile. Domnișoara Lenore Stanley era, în toate privințele... ăăă... Îi aruncă un zâmbet pieziș. Perfectă.

Delilah făcu o grimasă.

– Sau așa credeam eu că este. Era frumoasă și inteligentă, și exact ceea ce doream de la femeia cu care intenționeam să-mi petrec tot restul vieții. Mama mea și a ei erau implicate în aceleași activități sociale, culturale și filantropice. Făcea parte dintr-o familie înstărită. Era o partidă minunată, după felul în care tradițiile societății percep asemenea lucruri. Sam se opri. Și m-am îndrăgostit de ea până peste cap.

Delilah făcu ochii mari.

– O iubeai?

– Da, o iubeam, încuviință Sam.

– Și aici ți se ascundea greșeala, afirmă Delilah cu înțelepciune.

– Așa se pare. Sam cugetă o clipă. După cum s-a dovedit, ea era mai interesată să devină doamna Samuel Russell decât să-mi fie soție. Chicoti. Ceea ce a ieșit la lumină atunci când am descoperit-o în brațele altui bărbat.

Delilah tresări.

– Asta-i neplăcut.

– S-a petrecut cu câteva săptămâni înainte de nuntă. Sam strânse din umeri. I-am permis ei să o contramandez, ca să-i cruț rușinea.

– Cât de cavaleresc din partea ta.

Sam îi aruncă o privire.

– Sarcasm?

– Nu, vorbesc serios. Dacă am remarcat ceva la tine, e faptul că ești foarte galant, ca un cavaler de pe vremuri. Nu mă așteptasem la asta.

- De la un american?
- Nu, de la orice bărbat. Delilah își ridică paharul către el. Este cum nu se poate mai atrăgător.
- Mulțumesc, zise el sec.
- Așadar, ți-a frânt inima?
- Da, pe deasupra. Sam încuviință din cap. Ca și tine, ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să văd semnele. Gray știa ce fel de femeie era. A încercat să mă pună în gardă, dar nu am ținut seama de el.
- Presupun că de multe ori nu vedem ceea ce nu căutăm, zise ea cu jumătate de voce, mai mult către sine decât către el. Sau poate ceea ce nu dorim să vedem.
- Nu ar fi fost chiar atât de dureros dacă ea nu ar fi pretins că mă iubește. Sam sorbi din whisky. Așadar, vezi, și eu am cunoscut trădarea. Și, cu toate că mi-a trebuit timp, mi-am revenit și mi-am învățat lecția. Fără femei care aleargă după avere, cu toate că, ce-i drept, nu sunt întotdeauna ușor de recunoscut.
- Măcar acum știi ceea ce cauți.
- Așa sper. Sam dădu din cap. Dar voi fi mai isteț pe viitor.
- Și totuși, nu vrei doar o soție, nu-i așa? îl studie Delilah curioasă.
- Ce vrei să spui?
- Vrei dragoste?
- Era la fel de mult o învinuire cât o întrebare. El zâmbi.
- Da, presupun că asta vreau.
- Vrei să te îndrăgostești? Delilah se ridică și se holbă la el de parcă îi mai crescuse încă un cap. Din nou?
- A fost nemaipomenit atât cât a durat, spuse el cu blândețe.
- Până când inima ți-a rămas zdrobită și sfărțecată sub tocul ei elegant de metal.
- Recunosc, partea asta a fost mai puțin grozavă.
- Doamne sfinte! Delilah clătină din cap cu dezgust. Faci parte dintre romantici, așa-i?
- Bănuiesc că da.
- Delilah se săltă șovăielnic în picioare și i se adresă cu o voce acuzatoare.
- Mai scrii și poezii, pe deasupra?

- Sam râse și se ridică.
- Încă nu. Și nici nu am simțit nevoia vreodată.
- Măcar atât, în orice caz. Fruntea i se încreți, și Delilah mai luă o înghițitură. Iată un alt domeniu în care nu suntem de acord.
- Ah? El își înăbuși un zâmbet. Scrii poezii, atunci?
- Nu, bineînțeles că nu. Dar tu îți dorești iubire, iar eu intenționez să o evit. Delilah își îndreptă umerii. Nu voi mai repeta această greșală vreodată.
- Așa e, tu nu faci aceeași greșală de două ori.
- Niciodată.
- Hotărârea îi răsuna în voce.
- Cred că folosești mult prea mult cuvântul „niciodată”. Niciodată reprezintă o noțiune incontestabilă și nu lasă loc surprinzătorului. Fără să se gândească, el îi apucă mâna liberă și i-o înălță cu palma în sus către buze. Și cum spuneai astăzi... viața e plină de surprize.
- Privirea ei o întâlni pe a lui.
- Îți dai seama că s-ar putea să fi pierdut ultimul tren?
- Așa am făcut?
- Sam îi lăsă mâna în jos, dar o păstră într-a lui.
- Vom fi nevoiți să petrecem noaptea aici. Provocarea îi străluci în ochi. Vei împărți patul cu mine?
- Draga mea Dee, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât asta. Sam îi luă paharul și-l așeză pe masă. Apoi îi prinse cealaltă mână într-a lui. Dar ești încă tulburată și mai mult decât amețită de whisky, așa-i?
- Delilah cugetă o clipă, apoi încuviință din cap.
- E posibil.
- Ei bine, atunci avem o problemă. Sam îi ridică mâinile către buze și i le sărută. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-mi petrec noaptea alături de tine, dar, din nefericire... Lasă să-i scape un oftat fără tragere de inimă. Ce fel de cavalier galant aș fi dacă aș profita de tine într-o asemenea stare?
- Ei bine, mai e și asta. Și ne-am înțeles să nu o mai facem. Totuși, aș putea fi dispusă să nu mai țin cont de asta. O scânteie obraznică îi luci în ochi. Și dacă aș profita eu de tine?
- Sam pufni în răs.

– Oricât de ispititor ar fi, și nu ai idee cât de ispititor, cred că ar fi mai bine dacă ne-am retrage fiecare în patul lui în seara aceasta. Și, după cum spuneai, ne-am înțeles că nu se vor mai petrece asemenea lucruri între noi.

– Doamne, apără-mă de bărbații onorabili, declară Delilah cu trufie și porni către ușă. Se opri și se roti înapoi către el. Casa nu este închisă pentru că am fost plecată în vacanță. Toată mobila de la etaj este acoperită, dar există păături și cearșafuri în cufere. Îl ținui cu degetul. Va trebui să-ți faci singur patul, să știi, nu avem servitori.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, spuse el cu solemnitate.

Acum că Delilah stătea în picioare, arăta clar mai amestecată decât crezuse el. Probabil că whisky-ul nu i se urcase la cap până când nu se ridicase. Și totuși, urma să o ajute să doarmă, și nu se spunea că lucrurile par întotdeauna mai limpezi dimineața?

– S-ar putea să fie nevoie să-l faci și pe al meu. Nu sunt sigură că am aranjat vreodată un pat. Delilah înaintă peste pragul ușii, apoi se opri pe primele trepte. A trebuit să economisesc – se cutremură la auzul cuvântului – atunci când mi s-au blocat fondurile, dar am închis casa de-abia acum câteva săptămâni, chiar înainte să plec la Millworth. Îi aruncă un zâmbet viclean. Am avut întotdeauna un depozit secret de bani pe care-i păstram pentru urgențe. Mama spunea că trebuie să păstrezi mereu o rezervă ascunsă, pentru că așa cum știi, bărbații...

– Nu sunt demni de încredere?

– Exact. Delilah dădu din cap. Și oricât mi-ar dispăcea să recunosc, mama avea dreptate. Și fondurile mele secrete mi-au permis să-mi țin casa atât de mult timp cât am putut. Iar când nu a mai fost posibil, mi-am strâns bagajele și le-am dat drumul servitorilor, asigurându-i că îi voi primi înapoi de îndată ce voi putea. Înainte să plece, au acoperit totul cu huse. Delilah oftă. Totul a rămas aproape la fel ca în ziua în care am plecat.

– Atunci, nu ar trebui să întâmpinăm vreo greutate. Sam arătă către scări. Urcăm?

Delilah examină treptele și se încruntă.

– Straniu, nu-mi amintesc să fi fost chiar atât de abrupte.

– Dă-mi voie să te ajut, o ridică Sam în brațe.

– Vai, cât ești de galant, zise ea cu zâmbet ștrengăresc.

– Nu chiar. O mută pe un umăr, o prinse cu o mână, și apucă o lampă cu cealaltă. Dar am nevoie să văd pe unde merg.

Delilah chicoti. Nu era sigură că o mai auzise chicotind vreodată. Era șocant de încântător. La naiba, femeia asta urma să-i vină de hac.

– În care cameră? întrebă el atunci când ajunseră în capătul scărilor.

– A doua la dreapta, murmură ea de parcă abia mai putea scoate cuvintele.

Sam mai văzuse acel fel de epuizare și înainte. Tumultul emoțiilor intense le vlăguia tăria chiar și celor mai puternici. Aceasta și whisky-ul pe care Delilah îl băuse îl făceau să remarce cu uimire că ea rezistase atât de mult.

– Am ajuns. Împinse în ușă cu piciorul, puse lampa pe o măsuță de toaletă, apoi o depuse pe Delilah în picioare. Noapte bună, Dee.

– Nu poți pleca încă, pufni ea.

– Ei bine, nu rămân, răspunse el cu un ton mai aspru decât avusese de gând.

Delilah se încruntă la el.

– Bineînțeles că nu. Asta ar fi... extraordinar de indecent. Dar și grozav de distractiv.

Sam strânse din dinți.

– Mă pui într-o situație foarte dificilă.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Sam. Delilah își dădu ochii peste cap. Nu am să te acostez. Să-ți sfășii hainele de pe tine cu dinții sau ceva de felul ăsta. Tăcu o clipă. O idee foarte interesantă, totuși.

– Dee!

– O, nu fi atât de scorțos. Eu sunt cea scorțoasă, tradiționalistă, nu-ți amintești? Tu ești un susținător al progresului, și al viitorului, și al altor absurdități. Probabil că ești și un susținător înfocat al iubirii libere și al lucrurilor de felul ăsta.

Lui Sam i se tăie răsuflarea.

– Lady Hargate!

– Te-am scandalizat, așa-i?

– Iubire liberă? Cuvintele îi ieșiră gătit. Unde ai...

– Citesc o grămadă de cărți. Tot soiul de lucruri pe care ar trebui să le știu, și numeroase altele pe care probabil că nu ar trebui. Delilah zâmbi cu superioritate. Sunt excepțional de bine informată.

Sam se uită lung la ea.

– Așa se pare.

Delilah zâmbi de parcă știa un secret pe care el nu-l cunoștea. Era cum nu se poate mai îngrijorător. Se întoarse cu spatele către el.

– Acum, dacă ai avea amabilitatea să-mi deschii corsajul și să-mi slăbești corsetul...

– Delilah, am spus că nu voi profita de tine.

– Și nici nu îmi vei îngădui să profit eu de tine. Oricât de dezamăgitor ar fi, pentru amândoi aș putea să adaug, nu am o cameristă aici, și dacă ar fi să mă odihnesc măcar puțin, nu pot să o fac în hainele astea. Privi către el peste umăr. Ai de gând să mă ajuți sau nu?

– Da, desigur. Îi desfăcu nasturii cu stângăcie, apoi îi slăbi șireturile de la corset. Gata, zise el cu ușurare și făcu un pas înapoi.

Delilah își trase în jos mânecile, lăsă să-i alunece rochia pe podea și păși afară din ea. Apoi își scoase corsetul și-l scăpă pe jos. Sam înghiți în sec. Oare cum ar fi putut orice bărbat care avea încă suflare să reziste la așa ceva?

Delilah se întoarse către el, purtând acum nimic altceva decât o cămășuță transparentă, tivită cu dantelă și lenjerie asortată de culoare roz pal. Sau poate că pielea ei era îmbujorată. Dumnezeu, era superbă! O zeiță întrupată. Și păși către el.

Sam se mândrise întotdeauna cu stăpânirea sa de sine, dar în acel moment nu mai știa unde o pierduse. Și nici nu-i păsa. Ar fi trebuit să plece. Chiar acum. Înainte să-și piardă capul. Înainte de a începe ceva ce aveau să ajungă să regrete amândoi. Înainte ca ea să-l cuprindă cu brațele și să-și lipească trupul fierbinte și suplu de al lui. Înainte ca...

– Sam, spuse ea domol, sprijinindu-și palma pe pieptul lui. Îl împinse cu blândețe și el făcu un pas înapoi. O seară bună!

Zâmbi și-i închise ușa cu fermitate în față. Sam trase adânc aer în piept și-și trecu degetele prin păr. Ei bine, fusese cât pe aci. O dorea, dar ar fi fost o greșeală. În acea seară, cel puțin.

Ușa se deschise pe nepregătite, și Delilah împinse lampa către el.

– O să ai nevoie de ea ca să-ți găsești și tu o cameră. Oricare de-a lungul coridorului ăstuia ar trebui să fie în regulă. Înclină din cap către el. Somn ușor.

Și ușa se închise din nou.

Oare ce-i făcea femeia asta? Sam traversă holul și împinse ușa de vizavi de a ei. Camera era la fel de bună ca oricare alta. Nu că și-ar fi închipuit că va reuși să doarmă. Și chiar dacă ar fi făcut-o, fără îndoială, visele aveau să-i fie dedicate ei. Dee, o zeiță ascunsă în cea mai fină umbră a unei cămășuțe în culoarea obrajilor îmbujorați. Delilah, pieirea lui Samson. Urma să aibă parte de o noapte lungă.

Capitolul 14

Cu paisprezece zile înainte de nuntă...

Ceai. Trebuia să găsească niște ceai în bucătărie. Fără îndoială că va putea să-și dea seama cum să fiarbă apa pentru ceai. Și avea nevoie de un ceai cu disperare.

Delilah își croi drum cu grijă în josul scării, ținându-se strâns de balustradă. Nu era deloc încrezătoare că ar putea coborî scările fără nici un sprijin. Nu băuse nici pe departe destul whisky cu o seară înainte, încât să o facă să se simtă atât de rău dimineața, și totuși se simțea îngrozitor. Capul îi zvâcnea, iar stomacul i se întorcea pe dos. Desigur, băuse un pahar foarte mare, fără să mănânce nimic.

Băuse negreșit suficient whisky cât să-i dezlege limba. Cu toate că, ce era drept, majoritatea secretelor pe care i le încredințase lui Sam fuseseră rostite înainte să bea măcar un strop de alcool.

Doamne sfinte, lucrurile pe care i le spusese lui Sam!... Delilah gemu. Lucrurile personale, private, intime pe care i le dezvăluise. Ar putea să arunce măcar în parte vina pe ele pentru felul în care se simțea în această dimineață. Asta, și tot ceea ce aflase despre Phillip. Își frecă fruntea cu mâna. Cum de fusese atât de neghioabă? Numai trădarea lui Phillip, și era cu siguranță suficient pentru a-i face capul să plesnească și stomacul să se strângă.

O aromă abia simțită de cafea pluti în sus dinspre parter. „Cafea?” O cafea ar fi cu mult mai nimerită decât un ceai. Oare se întorsese vreunul dintre servitori?

Delilah ajunsese la primul etaj și aruncă o privire în salon. Cioburi de tabachere sparte acopereau podeaua lângă bufet, și chiar mai multe zăceau lângă șemineu și lângă zidul cel mai îndepărtat. Menajera ei nu avea să fie deloc mulțumită să se întoarcă acasă și să dea peste un asemenea dezastru. Măcar acum avea o slujbă la care să revină, mulțumită revelațiilor lui Julian. Părea regretabil, totuși. Mai bine de două treimi din colecția lui Phillip rămăsese neatinsă. Totuși, ziua de-abia începuse.

– Ai făcut o treabă pe cinste aici, zise Sam în spatele ei.

– Nu îndeajuns de bună.

Delilah se întoarse către el. Sam era îmbrăcat și fără îndoială pregătit pentru o nouă zi. Într-adevăr, bărbatul arăta uimitor de bine odihnit și de calm. Era cum nu se putea mai supărător. Sam ținea două cești de cafea aburindă.

– Am băgat de seamă că bei cafea. Îi oferi o ceașcă. Mă gândeam că ți-ar fi de folos.

– Mulțumesc. Delilah acceptă ceașca plină de recunoștință și sorbi din ea. Era tare, și fierbinte, și amară. Strâmbă din nas. O prefer cu zahăr și lapte.

– Vă cer iertare, Lady Hargate, dar trebuie să te folosești de ce ai la dispoziție, zise el imitând destul de bine tonul unui majordom englez cuviincios.

– Să nu-l lași pe Clement să te audă vorbind așa.

Sam chicoti.

– S-ar putea să avem zahăr, dar nu există alimente perisabile în bucătărie.

– Desigur că nu. Delilah mai luă o înghițitură. Era mai degrabă întăritoare decât rea la gust. Tu ai făcut asta?

– Ți-am mai spus, nu am fost născut în puf. Am trăit momente în viață când a trebuit să mă descurc singur. Sam strânse din umeri. Am aprins focul la plită, am găsit un vas și am fiert cafeaua. Nu a fost greu.

– Hmmm.

Fără îndoială că ea n-ar fi putut să o facă. Într-adevăr, nici n-ar fi știut de unde să înceapă. Fruntea lui Sam se încreți.

– Ai călcat vreodată la tine în bucătărie?

– Bineînțeles că da, pufni ea. O dată sau de două ori. Nu prea era necesar. Doar am bucătăreasă, știi. Sau cel puțin am avut.

– Ei bine, o să o ai din nou, acum că posedăm informațiile de care avem nevoie ca să rezolvăm problema moștenirii tale. Sam o studie cu grijă. Cred că ar fi o idee bună dacă i le-aș duce anchetatorului tău, în timp ce tu... Își trecu privirea peste ea. Îți aduni puterile. Apoi putem să luăm următorul tren.

– Mulțumesc, ar fi... Delilah se încruntă. Cum adică să-mi adun puterile?

La urma urmei, reușise să se îmbrace de una singură și consideră că făcuse o treabă bună.

– Nimic, răspunse el repede. Absolut nimic, de fapt, dar...

– Ce?

– Te-ai privit în oglindă?

– Da, se răsti ea.

De fapt, oglinda din camera ei fusese acoperită și nu avusesese puterea să dea jos învelitoarea, dar aruncase o privire în direcția ei.

– Poate vrei să te mai uiți o dată.

Delilah își pipăi părul cu mâna liberă. Nu și-l despletise înainte de culcare și îl simțea mai mult decât ciufulit. Și totuși, era cum nu se putea mai supărător, chiar neplăcut, ca el să aducă vorba de asta. Cu toate că era probabil mai bine ca el să spună ceva acum decât să-i permită să părăsească locuința arătând neîngrijit.

Delilah strânse din dinți.

– Mulțumesc. Sorbi din nou din cafea. Îi ridica moralul cu adevărat și-i liniștea stomacul. Chiar și așa, avea nevoie de o gustare.

Pe drumul de întoarcere, dacă dai peste o cafenea sau chiar peste o brutărie de unde ai putea să cumperi poate câțiva biscuiți, sau niște chifle, sau orice altceva, ți-aș fi foarte recunoscătoare.

- Ți-e foame, așa-i?
- Foarte tare. Ție nu-ți este?
- Am avut o noapte lungă.

Delilah își așază ceașca pe o masă acoperită cu pânză și porni în josul scărilor.

- Ai adormit greu?
- Sam se opri în spatele ei.

- Am avut mintea încărcată cu multe lucruri.

Mult mai bine. Probabil că el nu se simțea la fel de bine pe cât arăta. Era josnic din partea ei, știa, dar acel gând îi creștea puțin buna dispoziție. Iar Sam arăta delicios, deși era posibil ca ei să-i fie doar foame. Fără îndoială că el regreta ceea ce-i dezvăluise despre trecutul lui la fel de mult ca și ea. Și apoi mai rămânea și problema atitudinii ei teribil de ușuratică față de el. Delilah se crispă. Dacă până atunci crezuse că-i era aproape cu neputință să-și scoată evenimentele din New York din gânduri, să uite despre noaptea trecută va fi și mai greu.

Își găsi geanta, recuperează biletul pe care i-l dăduse Camille și i-l înmână.

- Acestea sunt numele și adresa anchetatorului pe care mi l-a recomandat sora mea.

- Bine. Sam dădu din cap. Am să mă întorc cât de repede voi putea. Zâmbi. Cu ceva de mâncare.

- Te simți negreșit mai bine atunci când nu ești nevoit să lupți cu ravagiile foamei.

- La fel cred și eu.

Delilah îi întâlnește privirea și, fără veste, frica îi reveni. Inima i se opri în loc. Îl lăsase să se apropie mult prea mult de ea. Îi dezvăluise mult prea multe. Își deschisese sufletul în fața lui, și acesta reprezenta un prim pas. Nu avea să pornească pe acel drum. Delilah respiră adânc.

- Înainte să pleci, ar trebui să știi că nu eram beată noaptea trecută și nici nu ar trebui să crezi că am fost.

- O, nu așa crede niciodată așa ceva.

Tonul lui era solemn, dar ochii îi erau amuzați. Delilah nu-l băgă în seamă.

- Ce-i drept, s-ar putea ca whisky-ul să-mi fi năruit reținerea și să-mi fi dezlegat limba, dar îmi amintesc limpede fiecare cuvânt care s-a rostit. Și tot ceea ce s-a întâmplat.

- Și tot ceea ce nu s-a întâmplat?

- Da, zise ea cu asprime. „Mai ales ceea ce nu s-a întâmplat!“ Și cred că ar fi cel mai bine, pentru amândoi aș putea să adaug, dacă... dacă ne-am prefacă că asta nu s-a petrecut niciodată.

- Nu s-a întâmplat nimic, zise el încet.

- Da, da, știi. Delilah îi ignoră comentariul. Vreau să spun că trebuie să ne prefacem că nu a fost spus nimic.

- Pentru că prefăcătoria a funcționat atât de bine pentru noi până acum?

Delilah îl privi cu dușmănie.

- Tu chiar stăruie să fii încăpățânat, așa-i?

- Nu sunt încăpățânat. Sam strânse din sprâncene. Sunt realist. Practic, dacă vrei.

- Cel mai practic lucru este să uiți tot ce ai auzit despre viața mea noaptea trecută. Și eu voi uita tot ce am aflat despre a ta.

Sam o privi lung.

- Nu.

- Ce vrei să spui cu „nu“?

- Vreau să spun nu. Nu voi uita nimic despre noaptea trecută.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

- Sunt cinstit cu tine, Dee. Îi întâlnește privirea. O, pot să promit că mă voi prefacă, sau că voi uita, sau oricum dorești să-i spui, dar nimic pe lumea asta nu mă va face să uit ceea ce ai spus sau cât de zdruncinată erai, sau cât de neajutorat mă făcea să mă simt. Sau cum te-ai încrezut îndeajuns în mine ca să-mi dezvălui secretele tale. Sam se înclină spre ea și o sfredeli cu privirea. Înțelege?

Delilah rezistă impulsului de a da un pas înapoi.

- Nu prea, nu.

Sam își mișcă ochii.

- Nu îți voi face o astfel de promisiune, pentru că ar fi o minciună. Sunt de părere că ai fost mințită îndeajuns. Singura promisiune pe care ți-aș face-o de bunăvoie va fi că nu te voi

minți. Dacă urmează să fim prieteni, aceasta este condiția prieteniei mele.

– O. Delilah îl privi cu ochii mari. Ei bine...

– Ai rămas fără cuvinte?

– Așa s-ar părea, murmură ea.

Bărbatul ăsta era o enigmă. Cum putea un bărbat atât de galant și de fermecător să devină al naibii de enervant atât de repede?

– Bine. Sam dădu din cap. Atunci, fă ceva cu tine, și mă voi întoarce și eu în curând.

– Așa vorbești și cu surorile tale?

– Da.

– Mă mir că nu te-a sufocat nici una dintre ele în somn până acum, spuse ea în șoaptă.

– Lor le place de mine. Sam privi către biletul din mâna lui. Îți dai seama că asta înseamnă că te poți căsători cu oricine vrei.

– Am intenționat dintotdeauna să mă căsătoresc cu oricine voiam.

– Dar acum îți va fi înapoiată averea și nu vei mai avea nevoie să te măriți pentru bani, sau titlu, sau pentru orice altceva.

Delilah făcu ochii mari. Bărbatul ăsta chiar nu înțelegea nimic?

– Ce-are a face una cu alta?

Fruntea lui se încreți de nedumerire.

– Cum?

– Căutarea unei partide potrivite nu are nimic de-a face cu situația mea financiară. Planul meu referitor la ce fel de bărbat voi lua în căsătorie a existat cu mult înainte ca această problemă să apară. Și fără a ține seama de împrejurări, nu m-aș gândi niciodată să iau de soț pe cineva care nu-mi întrunește... cerințele.

Chipul lui oglindea mirarea.

– Așadar, încă îți mai dorești un alt soț perfect?

– Bineînțeles că da.

– Pentru că s-a sfârșit atât de bine pentru tine prima oară?

Sarcasmul răzbătea cât se putea de limpede din cuvintele lui. Delilah nu-i luă în seamă comentariul.

– Phillip a fost unic. Nu-mi pot închipui că s-ar mai putea întâmpla ceva asemănător.

– Și tu nu faci niciodată aceeași greșală de două ori?

– Nu! îl privi ea crunt. Niciodată!

Sprânceană lui se arcui în sus într-un mod sarcastic.

– Ei bine, nu din nou!

– Deci, de următorul nu ai de gând să te îndrăgostești?

– Bineînțeles că nu. Dar cu siguranță nu intenționez să mă căsătoresc cu cineva care-mi displace. Mă aștept să simt o anume afecțiune față de el. La urma urmei, vom avea multe în comun. Și, în cele din urmă, dragostea nu este un element necesar pentru o partidă potrivită.

– Există anumiți oameni care cred că este singurul element necesar.

– Romanticii. Delilah pufni cu dispreț. Și mai vorbești de greșeli? Tu cauți cu tot dinadinsul să faci aceeași greșală din nou.

– Pentru că nu am respins dragostea fără ezitare? Pentru că ți dau seama că viața înseamnă mai mult decât bani și statut social?

– Nu, pentru că ți-ai lăsat inima să fie frântă o dată și acum ești gata să înfrunți același pericol din nou. Ridică vocea. Ei bine, eu nu sunt!

– Nu, tu ai trăi mai degrabă într-o lume pe cale să piară, plină de castele, și conace, și titluri, unde tradiția triumfă peste progres și inteligență, și nu simți nici un dram de emoție umană atunci când îi dedici cuiva tot restul zilelor tale!

Lui Delilah i se tăie răsuflarea.

– Nu e drept!

– Dar așa stau lucrurile!

Vocea lui răsuna mai zgomotos.

– Nu-i adevărat! Am spus că intenționez să-l îndrăgesc!

– Atunci, scuzele mele, Lady Hargate! Sam o privi cu asprime. Îți doresc tot binele în strădaniile tale. În strădaniile de a vâna averi!

– Vai, vai. O voce familiară răsună dinspre intrarea din față. Ia te uită cine s-a abătut de la calea cea dreaptă.

– Ce cauți aici? se răsti Delilah.

Sora ei o măsură din pragul ușii deschise.

– Aș putea să te întreb același lucru.

– Bună dimineața, Camille, zise Sam înclinând capul într-un gest tăios.

– Nu tocmai. Privirea lui Beryl îl măsură pe Sam asemenea unei leoaice inspectându-și prada proaspăt ucisă. Un american? Cât de interesant. Privirea îi alunecă spre sora ei. Cine și-ar fi închipuit?

– Nu mai bate nimeni la ușa în ziua de azi? întrebă Delilah privind în jurul ei cu dușmănie.

– Era descuiat, răspunse Beryl fără asprime și închise ușa în urma ei. Ce nesăbuiță din partea ta să fii atât de uitucă.

– Vina mea, probabil, mormăi Sam.

– Aș pune rămășag.

Beryl îi azvârli o privire plină de subînțeles. O adăugire perfectă pentru restul zilei, nu-i așa? Beryl era ultima persoană pe care Delilah și-ar fi dorit să o vadă în acea clipă. Sau de cele mai multe ori, la drept vorbind. Cu toate că devenise mai apropiată de Camille în ultimele luni, ea și Beryl încă se purtau cu mânuși una cu cealaltă. Delilah trase aer adânc în piept.

– Sam, permite-mi să ți-o prezint pe sora mea, Lady Dunwell. Beryl, acesta e domnul Samuel Russell.

– O. Fața i se luminează când înțelese. Sora geamănă a lui Camille. Da, desigur. Sam dădu din cap. Iertați-mă pentru confuzie, Lady Dunwell. Asemănarea cu Lady Lydingham este izbitoare.

– Domnul Russell este un partener de afaceri al lui Grayson, adăugă Delilah repede, la fel ca și un bun prieten.

– Înțeleg. Beryl îl studie cu un ochi apreciativ. Și Grayson a adus vorba de mine?

– O dată sau de două ori, spuse Sam precaut.

– Ei bine, eu și Grayson nu suntem cei mai buni prieteni, așa că nu are rost să te întreb ce a zis exact. Privirea lui Beryl se mută către sora ei. Și nici nu voi pune vreuna dintre numeroasele alte întrebări care mi-au apărut în minte. Cel puțin, nu încă.

– Dar poate vei binevoi să răspunzi la a mea. Delilah își încrucișă brațele pe piept. Ce cauți aici?

– Mă aflu aici în calitatea mea de soră mai mare, iubitoare și îngrijorată. Beryl își scoase o mânășă cu calm și-și roti privirea în jurul foaierului. Am primit vestea că ți-ai închis casa cu mai multe

săptămâni în urmă. Nu că ți s-ar fi părut potrivit să mă înștiințezi și pe mine.

– Am fost la țară. Delilah strânse din umeri. Cu pregătirile pentru nuntă.

– Chiar așa? Beryl înălță din sprânceană cu neîncredere. Lăsând la o parte faptul că ai fost plecată timp de mai multe săptămâni, după părerea mea, ceea ce pare un timp excesiv de lung pentru a organiza o nuntă care nu are loc decât peste paisprezece zile, nu se obișnuiește să-ți închizi casa și să-ți concediezi servitorii pentru o călătorie la țară.

– Ba este posibil, zise Delilah cu trufie. Uneori.

– Nu, nu se obișnuiește niciodată, afirmă Beryl pe un ton ce nu admitea ocolișuri. Și, oricât de mult mi-aș dori o explicație, poate să mai aștepte pentru moment. Își trase cealaltă mânășă. De îndată ce am descoperit că ți-ai închis casa, mi-am făcut un obicei din a trece pe aici zilnic ca să mă asigur că nu a fost devastată sau arsă până la temelii. Ceea ce am făcut din bunătatea sufletului meu, aș putea să adaug.

– Și nu din curiozitate nestăpânită?

Delilah ar fi pus întreaga avere a lui Phillip drept rămășag.

– O, nu mă subestima, surioară. Aș fi putut merge și mai departe, dar am presupus că dacă s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor m-ar fi informat cineva, probabil Camille, posibil mama. Cum nu ai găsit necesar să mă informezi tu însăși, am presupus în continuare că era vorba de o problemă personală pe care doreai să o ții numai pentru tine. Și respect hotărârea ta, mai mult sau mai puțin. Cu toate acestea... Privirea lui Beryl o țintui pe cea a surorii ei. Eșecul tău de a mi te destăinui nu se aliniază deloc eforturilor noastre de a deveni mai apropiate.

– Probabil că nu, mormăi Delilah.

– Așadar, înțelegi de ce m-am simțit constrânsă să cercetez ce se întâmplă, atunci când, fiind în trecere astăzi, am observat o siluetă la una dintre ferestre. Privi către Sam. Cu oarecare riscuri pentru mine însămi, aș putea să adaug.

Sam dădu din cap.

– Foarte curajos din partea dumitale.

– M-am gândit eu. Se întoarse către sora ei. Închipuie-ți surprinderea mea când m-am apropiat de ușă și am auzit voci ridicate. Dintre care una îți aparținea, fără îndoială.

– A fost o simplă neînțelegere, zise Delilah ridicând din umeri. Sam își dresе glasul.

– Iar eu eram îngrijorată că te ataca un intrus. Privirea plină de curiozitate a lui Beryl se plimbă de la sora ei la Sam și înapoi. În ciuda înfățișării voastre mai puțin decât prezentabile, presupun că m-am înșelat în ceea ce privește asta.

Fără să se gândească, Delilah încercă să-și netezească părul.

– Da, desigur, nimic de felul acesta.

Privirea lui Beryl se îndreaptă către Sam.

– Păcat.

Expresia lui Sam rămânea rezervată, dar o lucire îi apăruse în ochi. Blestematul ăsta de bărbat o găsea pe Beryl amuzantă! Cât de... *masculin* din partea lui!

– Acum. Beryl adoptă un zâmbet plăcut, frățesc. Poate că ar fi un moment bun să mărturisiți totul. Sau... Privirea ei îl cântări din nou pe Sam. Pot să plec și să trag singură concluziile.

– Bine. Nimic n-ar fi fost mai prostesc decât să o lase pe Beryl să tragă singură concluziile. Delilah oftă. Am închis casa din cauze unei probleme financiare. O dificultate neașteptată.

– Evident, voi două aveți multe de discutat, iar eu trebuie să fac un comision. Sam își ridică pălăria și se îndreaptă spre ușă, privind înapoi către Delilah. Mă voi întoarce pe cât de repede posibil și putem lua următorul tren.

Delilah se opri.

– Mulțumesc.

– Ah, și domnule Russell, în drumul dumitale, fii amabil și informează-mi vizitiul că nu e nevoie să se alarmeze. Era pregătit să vină să mă salveze dacă aș fi găsit necesar să strig după ajutor. Beryl își coborî vocea într-o manieră confidențială: Deși dragul de el înaintea în vârstă și se prea poate ca până ce el să reușească măcar să coboare din trăsură, eu să fiu deja moartă de mâna vreunui ticălos.

– Am să-l asigur că ești cu totul teafără. Afurisita de licărire i se întorsese în privire. Încântat să vă cunosc, Lady Dunwell. Fără îndoială că ne vom revedea în curând.

– Poți conta pe asta, domnule Russell. Beryl surâse. Și aștept momentul cu nerăbdare.

Sam își înghiți un rânjet, înclină din cap și-și luă rămas-bun. În clipa în care ușa se închise în spatele lui, Delilah aruncă o căutătură aspră către sora ei.

– Voia să spună la nuntă.

– O, știu ce voia să spună.

– Flirtai cu el.

– Mda, presupun că flirtam.

– Credeam că nu mai faci astfel de lucruri. Credeam că îți iubești soțul. Credeam că tu și el ați renunțat să... să *călcați strâmb*, și că acum sunteți complet credincioși unul altuia.

– Doamne sfinte! Fruntea lui Beryl se încreți. Sună teribil de anost când o spui așa.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ei bine, flirtai.

– Doamne, Delilah, am revenit pe calea cea dreaptă, nu sunt moartă. Nu merită să faci o criză pentru câteva clipe de flirt. Nu e ca și cum l-aș fi aruncat pe podea și mi-aș fi făcut mendrele cu el. Îi întâlni privirea surorii sale fără ocolișuri. Și tu nu ai nici un drept să vorbești. Te-am văzut flirtând cu siguranță. Dacă-mi amintesc bine, ai cam flirtat cu Grayson de Crăciunul trecut.

Delilah n-o băgă în seamă.

– Presupun că n-ai cum să te abții.

– Și nici nu-mi doresc. Beryl o examinează pe sora sa. Acum că am disecat cum se cuvine caracterul meu sau lipsa lui, n-ai vrea să-mi spui ce se petrece aici?

– Nu în mod deosebit. „Deloc!” Nu pot să ocolesc asta?

– Păi, bineînțeles că poți, draga mea, dacă vrei să fim din nou niște surori care se întâlnesc doar la nunți și la înmormântări. O, Camille va fi îngrozitor de supărată și enervată pe amândouă. Ridică dintr-un umăr cu nepăsare. Și trebuie să recunosc că sunt

mai degrabă bucuroasă că am o soră cu purtări mai apropiate de ale mele decât geamăna mea identică.

Delilah dădu să protesteze, iar apoi se răzgândi. Oftă cu resemnare.

– Ce vrei să știi?

– Totul, bineînțeles.

– Foarte bine. Dar chiar am nevoie să-mi aranjez părul.

– Cel puțin părul.

Delilah se întoarse și începu să urce scările, cu sora ei pe urme.

– Presupun că trebuie să pornesc cu începutul.

– Începutul e întotdeauna un loc minunat de unde să pornești, deși, când și când, sfârșitul ar putea fi mai interesant.

– Sfârșitul?

– Cearta pe care am întrerupt-o suna cum nu se poate mai fascinant. Aproape la fel ca înfățișarea ta oarecum răvășită, și faptul că nu ți-ai încheiat bine nasturii de la corsaj.

Delilah își întinse mâna spre spate ca să-și pipăie nasturii și făcu o grimasă.

– Așa se poartă la Paris.

– Ciudat, n-am mai auzit despre asta.

– Nu am nici o cameristă aici. A trebuit să mă ocup singură.

În spatele ei, Beryl lăsă să-i scape un suspin plin de suferință.

– Draga mea surioară, trebuie întotdeauna să insiști ca gentilomul să-ți dea o mână de ajutor când te îmbraci din nou. Este o regulă de bază a indiscrețiilor.

– Nu a existat nici o indiscreție, zise Delilah cu asprime. „Cel puțin nu noaptea trecută.” Nu s-a întâmplat nimic.

– Poate din cauza asta erați amândoi într-o dispoziție atât de oribilă. Ajunseră la primul etaj și Beryl privi prin ușa deschisă către salon, apoi se opri brusc și făcu ochii mari. Ce naiba s-a petrecut aici?

– Un accident minor. Delilah ignoră întrebarea. Nimic important.

– Un accident? Beryl păși în salon și examinează camera. Nu arată ca un accident. Traversă camera către bufet, se aplecă și ridică un ciob mare de porțelan de pe jos. Privirea i se plimbă de la bucata din mâna ei către tabacherele rămase intacte. Într-adevăr,

aș bănuî că e vorba mai degrabă de.... Întâlni privirea surorii ei. Răzbunare?

Delilah strânse din umeri.

– Această greutate a ta de ordin financiar. Dacă ar fi să ghicesc – și se pare că voi avea nevoie, căci nu ești nici pe departe atât de sociabilă pe cât ar trebui –, aș presupune că are ceva de-a face cu un răposat soț. Un răposat soț cu o pasiune pentru tabachere de colecție foarte scumpe. Cât de corectă ar fi această presupunere?

– Destul de corectă.

Beryl ridică din sprâncene.

– Foarte corectă, atunci, oftă Delilah.

Nu știa de ce se împotriva să-i mărturisească totul lui Beryl. Camille urma să-i povestească, la urma urmei. Dar atunci când îi dezvăluise problema ei financiară lui Camille nu se simțise nici pe departe atât de neghioabă pe cât se simțea azi. Și, cu toate că ea și Beryl încă nu erau deosebit de apropiate, i-ar fi displicut ca sora ei să aibă o părere proastă despre ea. În orice caz, se părea că nu avea de ales. Trase adânc aer în piept.

– Cam cu șase săptămâni în urmă, proprietățile lui Phillip au fost revendicate de un bărbat care susținea că-i este moștenitor. Mi-a fost retras accesul la conturi până când se va stabili o hotărâre referitoare la validitatea revendicării. Strânse din umeri. Asta e tot, de fapt.

– Înțeleg. Beryl gesticulă cu ciobul în mână. Și totul din cauză că răposatul tău soț a avut un moștenitor despre care tu nu știai nimic?

– Nu, am făcut asta din cauză că am aflat că Phillip nu putea avea un moștenitor, căci Phillip nu era capabil să aibă copii deloc.

Nu era nevoie să-i spună lui Beryl și restul.

– Iar tu nu știai?

– Nu aveam nici o idee.

– Și asta rezolvă problema revendicării asupra proprietăților?

– Așa sper.

– Măcar e ceva. Beryl puse ciobul pe raft. Trebuie să spun, totuși, că-ți admir controlul de sine.

– Controlul de sine?

– Într-adevăr. Înțelegerea se citea în ochii lui Beryl. Eu le-aș fi spart pe toate.

Delilah zâmbi în silă.

– S-ar putea să nu fi terminat.

– Asta explică dezordinea, dar nu și pe american.

– El este mult mai ușor de explicat. Delilah strânse din umeri. Domnul Russell m-a însoțit de la Millworth. Trebuia să se ocupe de niște afaceri aici, iar eu aveam nevoie să-mi întâlnesc avocatul.

– Și?

– Și nu e vorba de nimic mai mult.

Beryl înălță din sprâncene cu scepticism.

– Doamne sfinte, Beryl, chiar nu e vorba de nimic mai mult. Delilah oftă plină de frustrare. Am fost supărată când am aflat adevărul despre Phillip, chiar dacă asta înseamnă că viața îmi va reveni în curând la normal. Am rămas aici mai mult decât ar fi trebuit și am pierdut ultimul tren, așa că a trebuit să ne petrecem și noaptea. În camere separate, adăugă ea.

– O explicație excelentă, draga mea, până la un punct. Beryl se lăsă pe sofa și zâmbi cu amabilitate, de parcă erau pe cale să servească un ceai sau să se ocupe de o activitate la fel de inofensivă. Și totuși, nimic din ce mi-ai spus nu explică de ce el te acuza că te măriți pentru avantaje financiare și de ce tu crezi că el e un neghiob romantic pe cale să i se frângă inima. Din nou, se pare.

Delilah făcu ochii mari.

– Cât de mult ai auzit?

– Destul de mult. Beryl clătină din cap. Părea nepoliticos să vă întrerup, cum erați amândoi atât de înflăcărați. Iar eu urăsc să fiu nepoliticoasă.

– Atunci știi totul! se răsti Delilah.

– O, cred că nu. Beryl își cercetă sora îndeaproape. Se petrec mai multe între tine și extrem de atrăgătorul domn Russell decât lași tu să se înțeleagă.

– Nu chiar. Delilah se așeză alături de sora ei. Pur și simplu ne-am ciondănit atunci când ne-am întâlnit prima oară, asta-i tot. Acum ne-am înțeles să fim prieteni.

– Scumpa, dulcea mea surioară. Beryl scutură din cap cu tristețe. Nu cred nici un cuvânt din ce mi-ai spus. Nu-ți discuți

motivele pentru căsătorie cu un simplu prieten, strigând din toți rărunchii. Și mai ales nu cu un prieten de sex masculin. E mai complicat decât afirmi tu.

– Nu fi absurdă!

– Nu sunt. Sunt uimitor de perspicace. Și foarte insistentă. Și nu renunț ușor. Beryl se opri. Și cu toate că îmi place să răspândesc câte o mică bîrfă succulentă, când vine vorba de ceva cu adevărat important știu să țin un secret, în ciuda a ceea ce crede lumea despre mine.

– Nu este... Delilah își studie sora. Chiar poți să faci asta?

– Am fost întotdeauna de părere că primul pas într-o relație puternică, fie cu un bărbat, o femeie sau o soră, este încrederea. Se înclină către Delilah și-i prinse privirea. Nu ai avut motive să te încrezi în mine în trecut, dar nici să nu te încrezi, căci nu ne-am mai făcut confidențe până acum. Ca sora ta, îți cer să ai încredere în mine acum. Zâmbi. Când ai numai două surori, pare într-adevăr păcat să irosești una. O scânteie de amuzament luci în ochii ei albaștri. Și pe cea mai interesantă, în plus.

Delilah se uită lung la ea. De ce nu?

– O, foarte bine atunci. De altfel, se săturase să nu mai aibă pe nimeni cu care să discute despre Sam în afară de ea însăși. Trebuie să înțelegi că nu i-am mai povestit nimănui despre asta.

– Acestea sunt cele mai interesante secrete.

Delilah trase aer adânc în piept.

– L-am întâlnit pentru prima dată în New York. Am avut o... o aventură împreună, dacă vrei.

– Tu?! răsună cu surprindere vocea lui Beryl.

– Discuția noastră nu se va desfășura lin dacă vei fi uluită de tot ceea ce-ți spun.

– Îndrăznesc să spun că nu mă va mai uimi nimic, acum că am trecut peste primul șoc. Beryl clătină din cap. Pur și simplu nu mă așteptam la un asemenea soi de mărturisire din partea ta. Încruntă din sprâncene. Presupun că atunci când spui „aventură”, te referi la una romantică?

Delilah încuviință.

– Nu am mai fost niciodată cu nimeni în afară de Phillip, așa că a fost o adevărată... revelație.

– O revelație?

– Ești șocată din nou?

– Nu încă, dar, te rog, continuă. Beryl își drese glasul. O revelație, spui?

Delilah continuă, cuvintele ieșindu-i pe gură mai repede, aproape din proprie voință.

– Ei bine, da. Dar cu siguranță că nu este un lucru pe care să-l fac în mod obișnuit. Desigur, nu mă așteptam să-l mai văd vreodată. La urma urmei, o aventură trebuie să aibă un final. Și, într-adevăr, i-am spus că nu doresc să-l mai întâlnesc din nou. Cu siguranță înțelegi?

– Presupun. Dar niciodată atunci când aventura a reprezentat o revelație.

– Deși trebuie să recunosc că el nu părea să-mi împărtășească sentimentele, a fost totuși de acord. Așa că închipuie-ți uimirea mea atunci când el a apărut fără de veste la Millworth pentru nunta lui Camille, cu o propunere absurdă de afaceri despre trăsuri fără cai și cu o atitudine... hm, foarte arogantă. Bărbatul ăsta poate să fie nemaipomenit de supărător.

– Pare într-adevăr să aibă un astfel de potențial, zise Beryl, pe gânduri. E vorba de privirea ironică din ochii lui, cred.

– Dar poate să fie și groaznic de cumsecade, în același timp, ceea ce găsesc ciudat de enervant. Delilah se aplecă mai aproape de sora ei. M-am purtat îngrozitor cu el la Millworth, aproape nepoliticos în cea mai mare parte din timp. Și m-am gândit că ar trebui să-mi cer scuze și să-l tratez mai frumos. Așa că m-am dus în camera lui și...

Beryl făcu ochii mari.

– Vai de mine!

– Vai de mine e puțin spus, mă tem. Delilah oftă. Noi două avem mai multe în comun decât mi-aș fi închipuit vreodată.

– Scuzele mele, murmură Beryl.

– Nu e vina ta. Delilah nu băgă în seamă comentariul surorii sale. Trebuie că avem asta în sânge. Dar eu și Sam am căzut de acord că nu se va mai repeta vreodată. Ceea ce pare să fie cel mai bine, la urma urmei.

– Și noaptea trecută?

– Am spus că nu s-a întâmplat nimic. Dar... Își îngropă fața în mâini. Mi-aș fi dorit să se întâmple.

– Și el nu-și dorea?

– Ba da, își dorea și el. Palmele îi înăbușeau cuvintele, dar nu era pregătită să vadă privirea din ochii surorii ei. Însă eu băusem puțin cam mult, iar el a spus că nu vrea să profite...

– Nemernicul, murmură Beryl.

– S-a purtat ca un gentilom ireproșabil.

– Ai putea-o numi în același timp o veste bună și una proastă, presupun.

Delilah își înalță capul.

– Este un bărbat cuviincios, de fapt, pentru un american.

– Vom înceta vreodată să avem parte de miracole?

– Și se dovedește a fi un prieten minunat.

– E grozav.

– Presupun.

– Încă un lucru. Beryl tăcu o clipă. Spuneai că tu și domnul Russell...

– Sam. Delilah oftă. Prietenii îi spun Sam.

– Nu ai avut un câine pe nume Sam?

– Ba da. Privi cu ochii mari către sora sa. Nu-mi vine să cred că ți-ai amintit.

– Nimeni nu-și închipuie că mie ar putea să-mi pese de cei din jur, se smiorcăi Beryl. După cum spuneam, tu și Sam v-ați înțeles că nu se va mai repeta vreodată. Așadar, întrebarea este... asta îți dorești, de fapt?

– Fără discuție. Delilah se opri. De ce ai crede altceva?

– Din simplă curiozitate. Părea să existe o scânteie între voi.

– Nu există, nu cu adevărat, zise Delilah cu fermitate. Ce-i drept, nu am fost în stare să mi-l scot din minte de când m-am întors din New York, dar...

– Dar?

– Îl găsesc înspăimântător.

Beryl se încruntă.

– Pentru că nu poți să ți-l scoți din cap?

– În parte. Și mă face să simt... lucruri. Dusă pe gânduri, Delilah culese câteva scame de pe rochie. Înțelegi, mă îndrăgostisem

de Phillip, iar el, ei bine, sună atât de banal și mai degrabă patetic, de fapt...

- Continuă.

- El nu-mi împărtășea sentimentele. Și mi-a frânt inima. Își ridică bărbia. Nu voi permite să mai trec o dată prin asta.

- Înțeleg, rosti Beryl cu înțelepciune.

- Ce înțelegi?

- Ei bine, din ceea ce mi-ai spus tu și din ceea ce am auzit când am tras cu urechea, domnul Russell al tău crede că un mariaj ar trebui întemeiat mai ales din dragoste. Iar tu privești situația dintr-un unghi mai practic.

- Într-adevăr, așa cred. Delilah inspiră adânc. Pur și simplu sunt de părere că, dacă doi oameni care sunt perfecți unul pentru celălalt nu pot afla dragostea, atunci iubirea dintre doi oameni care nu au nimic în comun este cu neputință. Și una dintre inimi, dacă nu chiar amândouă, vor fi frânte.

- Vai, ce practic din partea ta.

- Mulțumesc.

- Deși una dintre greutățile întâmpinate în dragoste este faptul că obișnuiește să nu fie câtuși de puțin practică. Beryl o cercetă îndeaproape. Ești îndrăgostită de el?

- Bineînțeles că nu. Ar fi absurd și prostesc, și o greșeală imensă.

- Și nu ar fi de dorit, murmură Beryl.

- Exact. Delilah scutură din cap. Doamne sfinte, Beryl, nu am mai întâlnit vreodată un bărbat mai desăvârșit de nepotrivit pentru mine. Iubirea nu cucerește orice obstacol, să știi.

- Presupun că nu. Beryl reflectă asupra surorii ei timp de o clipă. Se prea poate ca eu să nu fiu în măsură să vorbesc despre asta, cum nici una dintre căsătoriile mele nu a fost încheiată din dragoste. Când m-am măritat cu primul meu soț, am făcut-o din motivele pentru care se aștepta de la noi toate să ne căsătorim. Dar Charles era un bărbat fermecător și am ținut la el, chiar dacă nu am fost îndrăgostită de el. Înțelegi diferența?

Delilah aprobă din cap.

- M-am căsătorit cu Lionel pentru motive asemănătoare. Titlu, bani, ambiție. Va fi prim-ministru într-o zi, să știi.

- Da, ai mai adus vorba despre asta.

Iar și iar și iar. Aspirațiile lui Beryl pentru soțul ei le depășeau chiar și pe ale lui.

- Ne trăiam viața fiecare în felul lui, de fapt, cu numeroase... aventuri, până când într-o zi s-a petrecut cel mai ciudat lucru. Beryl schiță un zâmbet care ar fi putut să fie numit suav dacă ar fi apărut pe oricare alte buze în afară de ale ei. La un moment dat eram parteneri și prieteni, iar în următorul... Privirea i-o întâlnește pe a lui Delilah. Ne-am dat seama că nu putem trăi unul fără celălalt. Și în continuare am descoperit că preferam să avem aventuri unul cu altul, mai degrabă decât cu alții. A fost șocant și de-a dreptul minunat. Dragostea ne-a prins complet pe nepregătite.

Beryl strânse din umeri, ca și cum ar fi fost oarecum stânjenită de mărturisire.

- Dar tu și Lionel nu faceți parte din lumi cu totul diferite, îi atrase atenția Delilah. Dacă ne-am aștepta vreodată ca doi oameni să se îndrăgostească unul de celălalt, aceia ați fi voi doi.

- Poate că da. Beryl își alese cuvintele cu grijă. Și totuși, dragostea este uimitoare tocmai pentru că apare atunci când te aștepți mai puțin.

- Cu toate acestea, nu sunt îndrăgostită de Sam și nici nu intenționez să dau voie să se întâmple una ca asta.

- Dacă nu ești îndrăgostită deja?

- Cu siguranță nu sunt. Delilah ignoră un junghi de îndoială și-și înalță bărbia sfidător. Planul meu este să mă căsătoresc din nou din motive practice. La fel cum ai făcut și tu.

- Nu sunt sigură că te-ai sfătui să-mi calci pe urme, deși viața mea s-a dovedit a fi mai bună decât mi-aș fi închipuit vreodată. Trebuie să ne urmăm fiecare drumul, Delilah.

- Exact ceea ce fac eu.

- Foarte bine atunci, fără îndoială că nu ai nevoie de sfaturi din partea mea. Se întinse și o mângâie pe sora sa pe mână. Totuși, ador să dau sfaturi și mă pricep foarte bine la asta, așa că nu ezita să mă mai cauți și altă dată. Intenționez să ajung la Millworth până la sfârșitul săptămânii. Poate chiar mai curând, acum că-mi dau seama cât de mult e nevoie de mine acolo. Îi aruncă surorii ei un zâmbet îngâmfat. Nu ai cum să obții astfel de sfaturi de la Camille, să știi.

– Și n-o să-i spui despre asta?

– Categorie nu. Beryl pufni indignată. La urma urmei, ți-am dat cuvântul meu că nu voi repeta nimănui nimic din toate astea. Deși, ce-i drept, în cazul în care Camille m-ar întreba fără ocolișuri: „Știai că Delilah e îndrăgostită de domnul Russell?”... Atunci nu mi-ar plăcea să o mint.

– Nu am spus niciodată asta, zise Delilah repede, după care își dădu seama ce greșeală făcuse. Vreau să spun că nu sunt îndrăgostită de el.

– Bineînțeles că nu. Ar fi prostesc.

– Așa ar fi, într-adevăr.

Beryl dădu din cap.

– Și absurd.

– Cu totul.

– Și o greșeală imensă, ca să nu mai vorbesc și de asta.

– Fără îndoială.

– Și totuși, ai mai făcut și alte greșeli, spuse Beryl gânditoare.

– Cine nu a făcut?

– Și să te îndrăgostești de el nu a fost cea mai gravă.

– Nu, bineînțeles că nu. Este...

Beryl ridică din sprâncene cu înțeles.

– Asta a fost o... Delilah căută cuvântul potrivit.

– Hai să-i spunem pur și simplu ceva ce nu intenționei să recunoști, da? Nu față de mine, și cu siguranță nici față de tine. Beryl își cercetă îndelung sora. Cu toate acestea, trebuie să nu uiți un lucru.

Delilah oftă.

– Ce anume?

– Cele mai grozave aventuri, draga mea soră, zâmbi Beryl, sunt cele care nu se mai sfârșesc niciodată.

Capitolul 15

– Ziua bună, Lady Hargate, domnule Russell. William îi întâmpină pe Delilah și pe Sam la ușa principală a conacului

Millworth. Se vedea limpede că tânărul lacheu avea o mină chinută. Bine ați venit acasă!

– Ziua bună, William.

Sam își înclină capul în chip de salut. Era aproape tot ce spusese întreaga zi. Vizita lui la biroul anchetatorului fusese lipsită de evenimente, dar, după ce o informase pe Delilah despre asta, nu mai avusese multe de spus pe drumul de întoarcere de la Londra. Nici Delilah nu se străduise să poarte o conversație cu el, căci avea mult prea multe pe cap. Discuția cu Beryl i se tot repeta în minte. Tot ceea ce-i dezvăluise, și tot ceea ce aproape că-i dezvăluise, și ce înțeles purtau toate acestea. Sau dacă într-adevăr însemnau ceva. Și se simțea mai nedumerită ca niciodată.

Nu că ar fi avut timp să stăruie cu gândul la asta. Mai întâi, trebuia să găsească o explicație credibilă despre faptul că ea și Sam își petrecuseră noaptea la Londra.

– Îți mulțumesc, William. Delilah îi înmână mantaua și-și aruncă privirea prin vestibul. Casa îi părea ciudat de liniștită. Unde e Clement?

William își alese cuvintele cu grijă.

– Mă tem că am avut parte de un mic accident, domniță.

Delilah rămase fără suflare.

– A pățit ceva Clement?

– Aproape toți au pățit ceva. William se crispă. În afară de mine, desigur, și de trei dintre cameriste. Și domnul Moore pare în regulă, dar, pe de altă parte, el nu locuiește la conac și a servit cina în sat ieri. Nici grădinarii și nici grăjdarii nu au avut nimic, dar, pe de altă parte, ei mănâncă rareori în casă...

– Când pomenești de un accident, ce vrei să spui, de fapt? întrebă Sam cu precauție.

– E vorba de ceva ce au mâncat seara trecută, domnule, zise William. Cu toții. Nu suntem cu totul siguri ce s-a întâmplat, dar se pare că i-a afectat pe toți cei din casă, împreună cu cei mai mulți dintre servitori. A fost o noapte grea, domnule. Făcu o grimasă. O noapte foarte grea pentru toți. După cum spuneam, doar trei dintre cameriste împreună cu mine însumi nu ne-am molipsit, sau nu am mâncat din ceea ce a provocat problema, nu suntem

siguri, dar, pe de altă, parte mama spunea întotdeauna că am o constituție de fier și se pare într-adevăr că...

– Și ce se întâmplă cu sora mea? Și cu Lady Theodosia și domnul Elliott? Delilah îl țintui pe lacheu cu privirea. Sunt în regulă?

– O să fie. William dădu din cap. Am trimis după doctor în sat, noaptea trecută. A spus că tot ce era mai rău a trecut și că de îndată ce vor elimina totul din corp, ar trebui să se însănătoșească. Și cred că asta s-a întâmplat deja. Făcu o grimasă. Deși cu toții par să se simtă mult mai bine astăzi, doctorul a spus și că vor dormi probabil întreaga zi și o mare parte din ziua de mâine – ca să-și recupereze puterile –, dar ar trebui să se pună pe picioare după încă o zi. Ne-a lăsat un bilet cu instrucțiuni și o să mai treacă pe aici mai târziu. Când am aruncat un ochi ultima oară, toată lumea dormea. Își coborî vocea. A fost o noapte extraordinar de lungă, Lady Hargate. Mai ales doar cu mine, Jenny, Mildred și Margaret în stare să ne îngrijim de toată lumea. Dar am trecut și peste asta. Își îndreptă umerii. Clement ne-a dat niște instrucțiuni cât timp zăcea la pat...

– Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Clement căzut la pat vreodată, murmură Delilah. Trebuie să se fi simțit îngrozitor.

– Nu aveți idee, milady. William se cutremură. Mi-a indicat să aduc niște fete din sat să ne fie de ajutor, și au fost aici toată dimineața, dar din păcate nu au putut să rămână. Deși ar putea să se întoarcă mâine, dacă mai avem nevoie de ele.

– Bănuiesc că vom avea nevoie, cum toată lumea e la pat. Se opri. Presupun că doamna Dooley s-a molipsit și ea.

William încuviință.

– Mă tem că da.

– Și nu avem pe nimeni să pregătească masa?

Sam se înclină către ea și-i vorbi în ureche.

– Nici prin bucătăria asta n-ai mai călcat vreodată, așa-i?

– Bineînțeles că da, pufni ea. Nu am mai trecut pe-acolo din copilărie, dar am fost înăuntru.

– Doamna Dooley ne-a pus să scăpăm de tot ce mai rămăsese din mâncarea din seara trecută. Nu vom mai primi nimic altceva până mâine. Totuși, mai avem carne rece și pâine în cămară. Am mâncat din ele fără să se întâmple nimic rău, adăugă William.

– Mai bine decât nimic. Sam privi către ea. Cred că ți-e foame.

– De-abia am gustat ceva astăzi, dacă ai uitat cumva, spuse ea cu calmul pe care reușise să-l adune. Desigur că îi era foame, dar nu era nevoie ca el s-o spună ca și cum ar fi fost ceva nelalocul lui. Deși se putea ca ea să găsească mai multe înțelesuri în spusele lui decât existau de fapt. Doar avea obiceiul să facă asta când venea vorba de el. Trase adânc aer în piept. Ar trebui să trec pe la ei atunci, pe la sora mea, Lady Theodosia și domnul Elliott, adică.

– Jenny și Mildred au avut grijă de doamne, iar eu m-am ocupat de necesitățile domnului Elliott, zise William. Și ne-am îngrijit cu toții de restul personalului.

– Nu-i de mirare că arăți atât de ostenit.

Delilah îi zâmbi cu compătimire lacheului.

– Se pare că te-ai descurcat de minune în mijlocul crizei, William, zise Sam.

– Tocmai ce am fost promovat ajutor de majordom, spuse tânărul cu mândrie. Și sper să ajung majordom într-o zi, domnule.

– Sunt sigur că vei fi mai mult decât pregătit pentru poziția asta. Sam zâmbi. Mai ales ținând cont de cât de bine te descurci acum, în focuri.

– A fost istovitor, domnule.

– Am să trec să-i văd și pe Clement, pe doamna Dooley și pe doamna Carter, desigur. Delilah privi către Sam. Menajera.

Sam dădu din cap și apoi se întoarse către lacheu.

– Vă cer iertare, Lady Hargate, începu William. Dar domnului Clement, ei bine, nu i-ar plăcea, vreau să spun...

– S-ar simți stânjenit, nu-i așa?

Ar fi trebuit să-și dea seama singură.

– Da, domniță, încuviință lacheul cu ușurare.

– Atunci, voi lăsa grija personalului în mâinile tale capabile, cel puțin astăzi. Eu și domnul Russell ne vom îngriji de ceilalți.

William înclină din cap.

– Da, domniță.

– William, dacă ești amabil să mă îndrumi către bucătărie, am să văd ce pot găsi de mâncare pentru Lady Hargate și pentru mine.

– O, nu, domnule. Nu aş putea îngădui una ca asta. William pâli. Am să mă ocup chiar eu.

– Nu fi absurd, zise Sam. Eşti istovit, fără îndoială, iar eu şi Lady Hargate suntem mai mult decât capabili să ne purtăm singuri de grijă. Aruncă o privire către ea. Nu-i așa?

– Cu siguranţă. Deşi când se mai descurcase ea singură vreodată? Îşi forţă vocea să sune hotărât. La urma urmei, este vorba de o criză, şi trebuie să ne îndeplinim fiecare datoria.

– Ştiam că vei fi de acord.

Provocarea strălucea limpede în ochii lui Sam. Era cum nu se putea mai supărător. Delilah îşi îndreptă umerii.

– Atunci, am să văd cum se simt ceilalţi şi voi veni după tine în scurt timp.

Sam dădu din cap către lacheu.

– Poţi să ne laşi un minut, William?

– Desigur, domnule, răspunse William. Vă voi aştepta în sufragerie.

– Îţi mulţumesc. Sam zâmbi şi aşteptă ca William să iasă din încăpere. Câţi servitori ţineţi aici la Millworth? În personalul casei, vreau să spun.

– Nu am nici o idee. Nu locuiesc aici de obicei, ştii. Se gândi un moment, apoi începu să numere pe degete. Ar fi Clement, doamna Dooley şi ajutorul ei, doamna Carter, şi ajutorul de menajeră, fata de la bucătărie, cinci cameriste cred, trei lachei în afară de William, camerista mea personală precum şi cele ale lui Teddy şi Camille, valetul lui Grayson... Nu-mi vin mai mulţi în minte, dar s-ar putea să fi uitat de cineva.

– Aşadar, după socoteala mea avem cel puţin douăzeci de oameni în casă care au fost atinşi de boală. O pironi cu o privire fermă. Şi suntem numai şase care să ne îngrijim de nevoile lor.

– Pare într-adevăr un obstacol de netrecut. „De netrecut?“ Niciodată în viaţa ei nu mai fusese nevoită să aibă grijă de cineva bolnav. Simplă idee îi era la fel de străină ca... ei bine, să fiarbă o cafea. Chiar şi așa, refuza cu desăvârşire să-i ofere satisfacţia de a-şi da seama cât de nefolositoare era ea când venea vorba de astfel de lucruri. Şi totuşi, nu avem de ales. Delilah se îndreptă

către scări. Am să văd în ce stare sunt Camille, Teddy şi Grayson cât timp tu ne găseşti ceva de mâncat.

– Toate acestea au şi o latură bună, să ştii.

– Doamne sfinte, întotdeauna eşti atât de optimist? Delilah se întoarse şi-i aruncă o privire cruntă. E incredibil de supărător.

– Bun, se răsti el. Nu sunt optimist, sunt realist.

– Atunci, te rog, nu ezita să continui.

– Dacă toţi au căzut bolnavi noaptea trecută, atunci probabil nici nu bănuiesc că noi nu am fost aici. Ceea ce înseamnă că nu vom fi întrebaţi de ce nu ne-am întors până astăzi. Şi nu va exista nici o speculaţie referitoare la ce am fi putut face.

– Nu am făcut nimic! Delilah pufni. Dar ai dreptate. Dădu din cap. Nu mă gândisem la asta. Chiar nu există nimeni care să spună când ne-am întors sau nu.

– Nu e ca şi cum am fi plănuvit asta. Sam strânse din umeri. Şi totuşi, e în avantajul nostru.

– Apreciez că-mi atragi atenţia, sigur că da. Mulţumesc. Delilah înclină din cap şi porni să urce scările.

– Delilah.?

Ea se opri înainte să facă pasul şi privi către el.

– Ce mai este acum?

– Ai măcar cea mai mică idee despre ce ai de făcut?

– Cătuşi de puţin. Îşi înalţă bărbia şi continuă să înainteze în susul scărilor. Dar îndrăznesc să spun că nu am ajuns cel mai mare imperiu de pe suprafaţa pământului ştiind exact ce avem de făcut în fiecare clipă. Dumnezeule, Sam, unde ar mai fi aventura atunci?

Nu era nevoie să privească înapoi ca să ştie că rânjetul molipsitor se reîntorsese pe chipul lui atrăgător. Îşi înghiţi propriul zâmbet obraznic. Fără a ţine seama de orice alte sentimente putea nutri pentru el, îl plăcea cu adevărat. Iar el o făcea să râdă, ce-i drept. Ceea ce era de apreciat.

Delilah ajunse la uşa lui Camille şi se opri să-şi adune curajul. Nu se mai aflase niciodată în preajma unor oameni bolnavi. Membrii familiei ei fuseseră întotdeauna remarcabil de sănătoşi. Într-adevăr, nu-şi putea aminti când fusese indispusă ultima dată. Întreaga idee de boală îi părea neplăcută şi destul de murdară.

Și totuși, nu putea face altceva în legătură cu asta... decât să meargă curajos mai departe. Trase adânc aer în piept și deschise ușa.

William avusese dreptate. Camille dormea, și destul de adânc, judecând după sforăiturile slabe venind dinspre patul ei. Delilah înaintă fără zgomot către patul surorii ei, apoi îi puse cu blândețe mâna pe frunte. Era puțin asudată, dar nu fierbinte. Părea să fie un semn bun.

Fruntea lui Teddy se simțea la fel la mână, dar ochii-i clipiră și se deschiseră la atingerea lui Delilah.

– Unde ai fost? rosti ea răgușit.

– La Londra, desigur.

Teddy își flutură mâna în direcția urciorului de pe masa de la capătul patului.

– Sete.

Delilah îi turnă un pahar și o ajută să se ridice în capul oaselor. Teddy luă câteva guri și apoi se lăsă să alunece înapoi.

– Toată noaptea?

– Toată noaptea, ce?

– Ai fost la Londra toată noaptea?

– Nu fi ridicolă. Delilah puse paharul la loc pe noptieră. Ce aș putea face la Londra toată noaptea? Probabil visai.

Când privi înapoi, din fericire prietena ei adormise deja. Apoi, să-l examineze pe Grayson se dovedi a fi puțin mai stingheritor. Bărbatul avea cu siguranță un somn agitat. Zvârlise un picior peste marginea patului, iar învelitorile i se făcuseră ghemotoc în jurul taliei, dezvelindu-i pieptul gol. Vai, oare își puna ceva pe el în timp ce dormea? Nu că nu ar fi fost o priveliște atrăgătoare, cu toate că ea prefera cu mult mai mult pieptul gol al lui Sam. Nu simțea cătuși de puțin dorința să-și treacă mâna peste pieptul dezgolit al lui Grayson. Dar dacă ar fi fost Sam cel care zăcea acolo...

Doamne sfinte! Gândul o făcu să-și îndrepte brusc spinarea. Sam nu era singurul cu doar un scop în minte. Ea avea alte chestiuni de care să se ocupe în acea clipă, iar gândul la Sam gol și fierbinte și.... Ei bine, pur și simplu nu era momentul potrivit. De altfel, se înțeleseseră că nu se va mai întâmpla din nou.

Delilah îi îndreptă învelitorile lui Grayson cu grijă, îi pipăi fruntea și hotărî că ar fi mai înțelept ca Sam să fie cel care se ocupa de prietenul lui de acum înainte. Ea și cele trei cameriste neatinse de boală urmau să se îngrijească de Camille, de Teddy și de personalul feminin. Altfel ar fi fost cu siguranță indecent. Delilah oftă. Nu mai avea nici un sens să se preocupe în asemenea măsură de decență. Începea să-și bânuiască o înclinație necunoscută până atunci către lipsa de cuviință, care fusese cumva eliberată în urma călătoriei în America și, desigur, de către americanul cu care împărtășise aventura cu totul lipsită de decență.

Când Delilah i se alătură lui Sam în bucătărie, câștigase deja o măsură destul de însemnată de încredere în sine. Ar fi putut să pipăie frunți și să distribuie guri de apă alături de cei mai buni îngrijitori. Cu siguranță că n-ar fi putut niciodată să devină infirmieră, desigur. Ba chiar trimise o rugăciune de mulțumire către ceruri că nu se aflase acolo cu o noapte în urmă. Nu credea că ar fi putut să se descurce cum se cuvenea.

Trase un scaun fără spetează lângă masa mare de lucru din bucătărie și se așeză. Bucătăria era mai mică decât își amintea, dar călduroasă și tihnită. Și ciudat de liniștitoare.

– Cafea.

Sam îi puse o ceașcă în față.

– Mulțumesc. Delilah sorbi o înghițitură. Ridică din sprâncene. Cu lapte și zahăr?

– Așa îți place s-o bei, zise el cu nonșalanță. William spune că toată lumea doarme și l-am informat că el, Jenny, Mildred și Margaret ar trebui să profite de ocazie ca să se odihnească puțin.

Delilah înclină din cap în semn de aprobare.

– Nu mi-ar plăcea să-i pierdem din pricina epuizării.

– Cum am putea îndura asta? Ridică două farfurii de pe un bufet din laterală și le așeză pe masă. Și am făcut sendvișuri.

Delilah făcu ochii mari la vederea feliilor uriașe de pâine ce acopereau bucăți la fel de mari de friptură rece de vită. Sam trânti un borcan de muștar pe masă, trase alt scaun, se lăsă pe el și-și aseasonă sendvișul cu muștar. Delilah nu era sigură că mai văzuse măcar vreodată sendvișuri de asemenea proporții. Era mult mai obișnuită cu preparatele mici și delicate aseasonate cu cardamon

și castraveți pe care bucătăreasa ei le pregătea pentru ceai. Acestea erau cu siguranță pentru un bărbat. Și american, pe deasupra.

Sam dădu să muște, apoi ezită și privi lung către Delilah.

– E totul în regulă?

– Ei bine, da, arată grozav. Pur și simplu nu sunt sigură de unde să încep. Aruncă o privire uimită către ofranda uriașă. Este atât de... mare.

– Credeam că-ți era foame?

– Îmi este, dar...

Stomacul ei alege tocmai acel moment ca să ghiorăie în modul cel mai stingheritor.

– Dar?

– Dar... nimic. Scutură din cap, ridică bucata de pâine din vârf și o unse cu muștar. Arată minunat, îți mulțumesc. Luă o mușcătură și se minună că nu gemea de plăcere. Vai, este delicios!

– Probabil pentru că ți-e atât de foame. Sam mușcă și el, și dădu din cap. Dar fac niște sendvișuri pe cîste.

Mâncară în tăcere timp de alte câteva minute.

– Avem ceva despre care ar trebui să vorbim, zise el în cele din urmă.

– Nu, nu avem, spuse ea repede. Nu văd nici o nevoie să discutăm despre noaptea trecută, și nici despre dimineața asta, că tot veni vorba. Pur și simplu vedem lucrurile în mod diferit. Ne plănuiim viețile în mod diferit. Chiar nu avem nimic de discutat. Sorbi din cafea. Regret că am ridicat vocea azi-dimineață, dar, pe de altă parte, la fel ai făcut și tu. Și regret că am permis ca lucrurile să scape din nou de sub control, dar, de altfel, și tu ai făcut la fel, și sunt de părere că suntem amândoi la fel de vinovați. Mai departe – trase aer adânc în piept – îmi doresc cu adevărat ca tu să nu mai fii atât de... de mînios pe mine. Găsesc că-mi lipsește conversația ta interesantă, trebuie să admit, și chiar și sarcasmul tău, și nu mă bucur deloc de atitudinea fără îndoială rece pe care o ai față de mine de azi-dimineață.

Sam se uită lung la ea.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ei bine, spune ceva.

– Îmi pare rău? Sam clătină din cap. Oricât de interesantă a fost mărturisirea ta, nu e ceea ce voiam să discut cu tine.

– Ah. Delilah dădu încet din cap. E în regulă atunci.

– Deși mi-ar plăcea să vorbim despre toate acestea la un moment dat.

– Chiar nu aș vrea...

– Deoarece în calitate de *prieten* al tău, consider de datoria mea să te întorc de pe calea greșită.

– Ah, fii serios, nu-mi vine să cred că...

– Un *prieten* nu ar sta degeaba privind cum *prietena* lui se aruncă de pe o stâncă, fără să încerce să o oprească.

– Nu ai nici un...

– O stâncă de pe care s-a mai azvârlit o dată în trecut.

– Nu este...

– Cu toate acestea. Ridică mâna pentru a-i stăvili vorbele. În această clipă, avem probleme mult mai stăruitoare.

– Avem?

Ce putea fi mai important decât atitudinea lui arogantă referitoare la viața ei?

– Având în vedere că toți au fost... ei bine, otrăviți în lipsa unui cuvânt mai bun, da, avem o grămadă de lucruri de discutat.

– Da, desigur.

Acum nu era cu siguranță momentul să vorbească despre neînțelegerile dintre ei. De fapt, momentul potrivit era bine să nu mai sosească vreodată.

– William ne-a sugerat să trimitem o scrisoare la Fairborough Hall și să vedem dacă se pot lipsi de ajutorul lor de bucătar sau de oricare dintre servitori pentru următoarele câteva zile.

– E o idee genială. William urma să devină un majordom minunat într-o bună zi. Le voi scrie un bilet de îndată ce terminăm de mâncat, iar unul dintre grăjdari poate să-l ducă de îndată.

– Cu speranța că vom obține ajutor. Clătină din cap. În ciuda admirației tale față de talentele mele culinare, mă tem că potențialul meu în bucătărie se limitează la cafea și sendvișuri. Și toți cei de aici vor avea nevoie de hrană mâine. Conform biletului lăsat de doctor, le va trebui ceai și pâine prăjită, ceea ce probabil mă descurc să pregătesc, dar apoi vor vrea mâncare adevărată. O supă

chioară și apoi supă adevărată spunea, pentru început. Sam se strâmbă. Nu am nici o idee cum se prepară asta. O măsură sceptic pe Delilah cu privirea. Tu știi?

– Haide, Sam, doar știi răspunsul la asta. Luă încă o mușcătură și mestecă gânditoare. Nu m-am gândit niciodată prea mult la ce se petrece în bucătărie. Doar la ce iese din ea. Zâmbi cu superioritate. Am o bucătăreasă minunată. Sau aveam.

– Și vei avea din nou, zâmbi el.

Delilah oftă.

– Sper din tot sufletul.

– Și dacă tot vorbim despre bucătari, William a adus vorba despre o petrecere?

– Doamne sfinte, uitasem. Făcu o grimasă. Avem planificat ceva, cină și joc de cărți cred, pentru ziua de mâine. Chiar dacă toată lumea își va reveni până atunci, cu siguranță nu se vor simți în stare să primească oaspeți. Va trebui să o anulăm. Delilah cugetă o clipă. Când se trezește Teddy, voi face rost de lista invitaților. Va trebui să trimitem scrisori, grăjdarii și grădinarii pot să le ducă. Își împreună sprâncenele. Îmi imaginez că, printre invitați, se află câteva persoane din Londra, va trebui să luăm legătura cu ei, de asemenea. S-ar putea să fie nevoie să dai o fugă înapoi în oraș pentru asta.

Sam aprobă din cap.

– Mi-aș fi dorit să avem un telefon aici. Bătu darabana pe masă. Ne-ar ușura cu mult situația.

Sam o privea țintă.

– Un ce?

– Un telefon.

Ar fi trebuit să-și închipuie că el va profita de ocazie.

– Dar este atât de... atât de modern.

– Da, ei bine, este în același timp și teribil de convenabil. Anumite cunoștințe ale mele din Londra au unul. Și regina însăși are telefon. Îl privi în ochi. Nu sunt cu totul împotriva progresului, Sam.

– Închipuie-ți asta. O cercetă îndeaproape. Și eu care credeam că ești.

– Ei bine, te înșelai. Într-adevăr, există anumite domenii în care nu numai că văd cum progresul ar putea aduce anumite avantaje, ba chiar le consider bine-venite.

– Domenii care nu includ autovehiculele.

– Bineînțeles că nu. Delilah strânse din umeri. Nu-mi risc viața atunci când folosesc telefonul. Și nici nu condamn un animal nobil la pieire sigură. O să-ți mai mărturisesc ceva, domnule Russell.

Sam făcu un gest mărinos cu mâna.

– Te rog. De-abia aștept.

– Am cercetat cu toată atenția posibilitatea instalării în casa mea din Londra a... Îi aruncă un zâmbet arogant. A electricității.

Sam icni și-și duse mâna la inimă.

– O nu, nu asta! Ce vor spune vecinii?

– Vecinii sunt și ei interesați de asta. Nu este nevoie să abandonezi cu totul tradiția și toate lucrurile pe care pui preț ca să îmbrățișezi confortul oferit de o viață modernă. La urma urmei, ne apropiem de secolul douăzeci.

– Vai de mine, ce gândire avansată din partea lor.

– Nu e nevoie să fii sarcastic, spuse Delilah cu răceală. E cum nu se poate mai nepotrivit.

– Îți place sarcasmul meu.

– Nu întotdeauna.

– Dar nu a fost sarcasm. Zâmbi larg. Nu a fost nimic mai puțin decât superioritate plină de îngâmfare.

– Bucură-te de ea cât timp mai poți. Își împinse farfuria la o parte – nu mai putea mânca nici măcar o gură – își împreună mâinile pe masă și zâmbi cu atâta amabilitate câtă reuși să pună laolaltă. Și cum îi mai merge autovehiculului tău?

Fața lui se întunecă. Pe Delilah o străbătu un junghi minuscule de vină. Încercă să nu-l bage în seamă. La urma urmei, Sam merita ceea ce primise. Și totuși, era un subiect important pentru el, iar ea bănuia că îl frământa problema autovehiculului. Nu era deloc frumos din partea ei, ba chiar mai prejos de ea să folosească problemele vehiculului drept armă împotriva lui.

Sam clătină din cap, cu o atitudine dintr-odată sobră.

– Nu știu. Nu am avut ocazia să vorbesc cu Jim încă.

- De ce nu-l găsești pe domnul Moore, ca să vezi dacă s-a rezolvat problema.

- Ești sigură?

- Absolut. Delilah dădu din cap. Totul pare a fi sub control pentru moment, deși aș crede că situația se va schimba atunci când vor începe cu toții să se simtă mai bine. Sper că vom primi mai mult ajutor până atunci. Așa că ar trebui să profiți de această ocazie ca să-ți verifici autovehiculul. Îi aruncă un zâmbet încurajator. Îi voi scrie lui Lady Fairborough și am să mă apuc de mesaje pentru anularea petrecerii. Voi adăuga numele mai târziu.

- Pare să fie un plan bun.

- Este, zise ea cu îngâmfare. Nu există nimic mai bun decât un plan ca să simți că viața a revenit din nou sub control.

Sam chicoti și se ridică în picioare.

- Nu-mi va lua mult timp. Se întoarse să plece, apoi se opri și o cercetă. Ești cea mai năucitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

- Vai, îți mulțumesc, Sam. Cât de amabil din partea ta să-mi spui una ca asta.

- Nu e chiar un compliment.

Delilah zâmbi.

- Nici nu mă gândeam că ar fi.

- Dar nu e nici o critică.

- O simplă remarcă, atunci?

Sam încuviință.

- Într-un moment ești complet neajutorată, iar în următorul ai întreaga lume sub control.

Delilah sorbi din cafea și zâmbi.

- Din nou, îți mulțumesc.

- Ceea ce nu înțeleg... ei bine, unul din multele lucruri pe care nu le înțeleg despre tine este cum se întâmplă ca o persoană atât de inteligentă ca tine și atât de deschisă către progres...

- În anumite domenii, îi trase ea atenția.

- Da, atunci când ar putea să-ți ușureze existența.

- Exact.

- Și totuși, ești de neclintit atunci când vine vorba de autovehiculul meu.

- Înțeleg de ce ești nedumerit. Bărbatul avea dreptate, atitudinea ei putea fi considerată derutantă. Pur și simplu cred că unele invenții sunt folositoare, iar altele absurde.

Sam își miji privirea.

- Nu are nici un rost să mă contrazic cu tine pe tema aceasta, așa-i?

- Dumnezeuule, Sam, până la urmă tot mă cunoști, zâmbi Delilah cu obrăznicie.

- Doar am spus că te cunosc.

- Și totuși... Delilah îl cercetă gânditoare. Nu sunt sigură dacă nu cumva te prefer nedumerit.

- Închipuie-ți surprinderea mea, zise el ironic.

Delilah îl studie îndelung, apoi înclină din cap.

- Foarte bine, atunci.

- Felicitările mele, Dee, m-ai lăsat încă o dată nedumerit. Strânse din sprâncene. Foarte bine, atunci, ce?

- Foarte bine, atunci. Delilah înălță din umeri. Voi face un drum cu autovehiculul tău. Dar numai o dată, adăugă ea repede.

Sam o privi mirat timp de o clipă, și apoi rânji.

- Știam că începi să cedezi.

- Cătuși de puțin, răspunse ea cu trufie. Pur și simplu mi-ai arătat că obiceiul meu de a alege cu grijă doar acele progrese ale epocii moderne în care trăim ce au farmec pentru mine ar putea fi oarecum mărginit. Strânse din umeri. Nu e vorba de nimic mai mult. Nu trebuie să te gândești la asta ca la un fel de victorie.

Sam rânji.

- O, dar este.

- Bucură-te de ea pentru moment. Delilah zâmbi amabil. Nu va mai fi chiar atât de plăcut dacă mașinăria ta infernală nu funcționează.

Sam chicoti.

- Aici m-ai prins.

Delilah ridică dintr-un umăr cu nonșalanță.

- Da, știu.

- Dacă suntem norocoși, s-ar putea să ai parte de plimbarea ta chiar astăzi.

- Ce n-aș da să am norocul ăsta, murmură ea.

Sam râse.

– Și apoi, diseară... Îi azvârli un zâmbet mult prea neastâmpărat iar ea își ținu răsufierea.

– Diseară?

– Diseară, la cină, îți voi arăta cum sa faci un sendviș.

Ușurarea și cel mai straniu sentiment de dezamăgire o străbătură. Bănuia că până și ea ar fi fost în stare să trântescă niște carne între două felii de pâine.

– Am să număr minutele până atunci.

– Și dacă îți place asta, apoi...

Îi întâlني privirea și-și coborî vocea. Un fior de emoție o străbătu din cap până-n picioare. Dumnezeu, afurisitul ăsta de bărbat îi crea dependență.

Fără să-și dea seama, se înclină în față.

– Da? Apoi?

– Te voi învăța să fierbi o cafea.

– Inima-mi tresaltă de-a dreptul la acest gând.

Sam râse, iar ea i se alătură. O clipă mai târziu, el își luă rămas-bun. Delilah își sorbi cafeaua gânditoare. Sam o făcuse să râdă, iar ei îi plăcuse. Și totuși, cel mai amuzant lucru despre conversația ce-o purtasera nu stătea mai degrabă în hohotele lor de râs sau în tachiările lor pline de duh. Ci în faptul că, atunci când ea afirmase că-i tresălta inima, spusese adevărul.

Capitolul 16

Cu treisprezece zile înainte de nuntă...

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai reușit să te descurci?

Camille își cercetă sora cu o grijă semnificativă și cu destul de multă îndoială.

– Nu sunt cu totul sigură, de fapt.

Delilah se așeză pe marginea patului surorii sale și confruntă meritele unei sincerități complete cu ale unei istorisiri puțin mai

înflorite. Imboldul ei de început fusese să-i declare lui Camille că totul era în regulă, că ea și Sam se ridicaseră cât se putea de bine la înălțimea provocării de a se îngriji de o casă plină de suferinzi. Și într-adevăr fuseseră, mulțumită amabilei Lady Fairborough, care le trimisese o mică armată dintre propriii servitori de îndată ce primise mesajul lui Delilah în ziua precedentă, și în acea dimineață le trimisese și o bucătăreasă, de asemenea. Și totuși, Delilah nu voia să sune ca și cum ea și Sam se descurcaseră mult prea ușor. La urma urmei, fuseseră dispuși să facă mult mai multe.

– Dar am reușit să o scoatem cumva la capăt.

– Ești sigură?

– Foarte.

– Îndrăznesc să spun că tu și Sam ați avut noroc să fiți reținuți la Londra și să pierdeți cina. Camille oftă. Altfel ați fi fost probabil în aceeași stare ca și noi ceilalți.

– Am fost norocoși.

– Nu l-ai, ei bine... Camille se crispă. Nu l-ai ucis sau ceva de felul ăsta, nu-i așa?

– Nu. Delilah își ascunse un zâmbet. Se simte foarte bine.

– Și nu ai fost nepoliticoasă cu el?

– Am fost cât se putea de amabilă. Nu băgă în seamă junghiul de iritare ce apăruse la cuvintele surorii sale. Deși cu greu o putea învinui pe Camille pentru grija ei, având în vedere purtarea lui Delilah din ziua sosirii lui Sam. De fapt, am început chiar să ne înțelegem destul de bine.

Avuseseră din nou sendvișuri la cina din seara trecută și după aceea jucaseră șah împreună, deși Delilah renunțase la whisky în timpul partidei. Părea într-adevăr înțelept, având în vedere cum se aruncase de gâtul lui cu o noapte înainte. De altfel, mai era și jurământul acela al ei cicălitor de a nu mai împărți vreodată patul cu el.

El era un jucător foarte bun, și la fel de competitiv la șah cum fusese și la tenis. Dar, de altfel, la fel era și ea. Fusese o seară lipsită de griji și încântătoare. Delilah nu știa când mai răsese atât de mult. Sam era amuzant, și inteligent, și bine instruit. Conversația lor atinsese subiecte legate de muzică, artă și istorie, până la chestiuni mai personale. El îi dezvăluise că mama sa nu era

cătuși de puțin mulțumită de logodna lui ruptă, ceea ce el găsea cum nu se putea mai neloial. Ea îi mărturisise că, deși nu-i venea prea ușor să făurească o nouă relație cu surorile sale, era destul de mulțumită de progresul lor de până atunci. Chiar și când, venea vorba despre Beryl. Cu prudență, stătuseră departe de subiecte cum erau planurile ei pentru căsătorie și trăsura lui fără cai. La vremea când se retrăseseră la culcare, erau amândoi istoviți după acea zi grea. Chiar și așa, ea se întrebase ce ar fi făcut dacă el ar fi îmbrățișat-o din nou. Și fusese puțin dezamăgită că el nu arătase nici o strădanie de a face asta, ci în schimb îi urase cu căldură noapte bună. Exact așa cum spusese ea că-și dorea.

Adormise aproape în clipa în care-și lăsase capul pe pernă, și se odihni destul de bine. Somnul ei fusese tulburat doar de un vis straniu, dar încântător, în care zbura într-o trăsură trasă de un cal mecanic, alături de un american surzător.

- Delilah? Camille se încruntă. Ascultă ce-ți spun?

- Desigur. Tăcu o clipă. Ce mi-ai spus?

- Am spus că mă bucur că tu și Sam ați renunțat la neînțelegerile dintre voi. Fruntea lui Camille se încreți. Nu că aș ști despre ce e vorba, în afara faptului că-i consideri autovehiculul absurd.

- Să fiu cu totul cinstită, nici eu nu știu. Pur și simplu mi-a fost antipatic atunci când ne-am întâlnit prima oară, presupun. Poate din cauză ca mintea-mi era preocupată de dificultățile mele financiare. A fost prostesc din partea mea, desigur, dar asta a fost situația. Interesant cât de ușor îi era să înflorească un adevăr, deși, dacă se gândea drept, el o iritase într-adevăr, căci ea plănuise să nu-l mai vadă vreodată. Dar am lăsat totul în urma noastră acum. De fapt, Sam și cu mine am devenit prieteni.

- Chiar așa? Camille ridică din sprâncene. Cine și-ar fi închipuit?

- Nu eu. Delilah rânji. Dar, după cum s-a dovedit, e un om foarte cumsecade. Și inteligent. Și destul de priceput la șah. Aproape că m-a învins seara trecută. Numai faptul că am întrerupt jocul când ne-am simțit amândoi mult prea obosiți să continuăm m-a salvat de la înfrângere.

- Serios?

- Da, dar să nu-i spui și lui asta. El crede că era pe cale să piardă. Zâmbi ștrengărește. Poate să fie deosebit de amuzant.

Și e foarte devotat familiei sale, ceea ce găsesc cum nu se poate mai admirabil. Știi că are cinci surori?

Camille o privi lung.

- Nu aveam nici cea mai vagă idee.

- Cea mai mare e și cea mai apropiată de el ca vârstă. E căsătorită și are copii. Băieți, cred. Sam ține foarte mult la ei. Se gândi o clipă. Pare să-i placă într-adevăr copiii.

- E întotdeauna bine de știut, murmură Camille.

- Restul surorilor sale au vârstele între șaisprezece și doisprezece ani, continuă Delilah. Cele mai mici sunt gemene. Dar se au una pe cealaltă, deci cred că vor avea întotdeauna pe cineva în care să aibă încredere.

Camille tresări.

- Se pare că nu e ușor să fii un bărbat practic într-o casă plină de femei. Își face griji pentru viitorul lor și dacă va fi în stare să le asigure existența cu mâna fermă de care au cu siguranță nevoie. Se înclină către ea confidențial. Nu e sigur că mama lui s-ar putea descurca singură. Pare destul de frivolă.

- Ca și mama noastră.

Delilah dădu din cap.

- Asta i-am spus și lui. Am menționat că e inteligent?

- Cred că da.

- Merită repetat. Delilah dădu din cap. Ar trebui să-l ascuți vorbind despre ideile sale de a-și promova vehiculul. Bănuiesc că, dacă cineva ar putea să aibă succes cu prostia asta de autovehicul, acela trebuie să fie Sam. Cu ajutorul lui Grayson, desigur.

- Nu cred că este vorba atât de un ajutor, cât de un parteneriat, zise Camille cu o încruntătură.

- Da, ei bine, nu contează. Nu băgă în seamă comentariul surorii sale. Bărbatul ăsta e într-adevăr sclipitor de inteligent și teribil de prosper. A înălțat un fel de imperiu dintr-o afacere fondată de bunicul său.

- Așa a făcut?

- Nu a folosit chiar aceste cuvinte, dar era evident. E mult prea modest să-și laude propriile reușite, și totuși e extrem de arrogant, de asemenea. Scutură din cap. Unul dintre acei bărbați care-și

închipuie că știu ce e mai bine pentru toți. Îmi pare destul de rău pentru surorile lui.

– Chiar așa?

– Da, într-adevăr. Nici măcar nu-mi pot imagina ce bătlaii vor purta cu el dacă vor încerca să-și facă propriile alegeri în viață. Își înghiți un hohot de râs. Iar el nu va scăpa de asta cu siguranță.

– Fără îndoială.

– Nu dorește decât ce e mai bun pentru ele, și cum tatăl lui a murit, își ia această responsabilitate foarte în serios. Are un puternic simț al răspunderii. Este... un om bun.

– Cât de interesant. Camille o studie curioasă. Bărbatul ăsta pare aproape desăvârșit.

– O, nu, câtuși de puțin. Nu e nici pe departe perfect.

– Ce e în neregulă cu el?

– Ei bine... Delilah cugetă o clipă. E destul de arogant.

– Ai mai adus vorba despre asta.

– Crede că părerile lui sunt corecte, și ale celorlalți sunt greșite.

– Asta e chiar definiția aroganței, zise Camille încet.

– În afară de asta... Oare ce mai era în neregulă cu el? Cu siguranță existau neînțelegeri fundamentale și de nedepășit între ei, dar în afară de acele probleme legate de statut social și mediul în care crescuseră, și părerile lor adverse despre progres, nu putea sublinia ceva anume. În afară de aroganța lui, desigur. Și totuși, ce fel de bărbat nu credea că avea întotdeauna dreptate? Și ce fel de femeie nu știa că el se înșela? Recunosc, nu mă pot gândi la nici un alt defect acum, dar te asigur că nu-i perfect.

– Puțini bărbați sunt.

Camille își alege cuvintele cu grijă. Iar tu îl placi.

– E un bărbat plăcut. Delilah strânse din umeri. Este greu să nu-l placi.

– Ca... prieten?

– E un prieten minunat. Și știe cum să fiarbă cafea.

– E bine de știut. Camille își cercetă îndelung sora.

– Te uiți fix la mine. Delilah își miji ochii. De ce?

– Fără nici un motiv, de fapt. Camille înălță din umeri. Mi se pare interesant că tu și Sam ați devenit politicoși unul cu celălalt, ca să nu mai vorbim de prieteni. Nu aș fi pus rămășag pe asta.

– Viața e plină de surprize. Nu este prima pe care am trăit-o în ultimele luni, și nici nu cred că va fi ultima. Tonul ei se înăspri. Poți fie să lași întorsăturile neașteptate ale vieții să te distrugă, fie să mergi înainte. Eu am ales să merg înainte.

Camille se încruntă.

– Încă mai vorbim despre Sam?

– Vorbim despre tot, spuse Delilah. Și că tot suntem aici, ar trebui probabil să discutăm despre nuntă.

Săltă carnețelul lui Teddy de pe masă, acolo unde îl așezase mai devreme.

Camille o privi cu ochii mari.

– Teddy și-a abandonat carnetul în mâinile tale? Trebuie că se simte îngrozitor dacă a făcut una ca asta.

– Chiar și așa, nu mi-a fost ușor să-i smulg din gheare. Dar am reușit. Îi aruncă surorii sale un zâmbet îngâmfat. Totuși, se simte mai bine...

– Ca și mine.

– Cu toate acestea, trebuie să rămâneți amândouă în pat astăzi. Adoptă o atitudine ce nu accepta scuze. Nunta are loc în mai puțin de două săptămâni, iar tu ai nevoie să-ți revii. Mai ales că Beryl și mama și tata, și cine mai știe cine vor sosi dintr-un moment într-altul și nu vei mai avea ocazia să te odihnești deloc.

– Bine. Mă voi abține de la proteste zadarnice și mă voi simți bine în grija voastră. Camille se înclină către sora ei și-și coborî vocea. Visam, sau am văzut o cameristă nouă aici de dimineață?

– Lady Fairborough ne-a trimis o parte din personalul ei în ajutor.

– Și o bucătăreasă printre ei?

Delilah încuviință.

– Înțeleg. Camille dădu din cap, semn că pricepuse. Asta lămuirește cum de te-ai descurcat atât de bine. Supa a fost excelentă.

– Atunci ar fi trebuit să-ți dai seama că n-am făcut-o eu. Delilah deschise carnețelul cu un bobârnac. Să vedem, am anulat cina programată pentru mâine-seară.

– O, dar până mâine...

Delilah o ținui cu aceeași privire pe care o dusesese la desăvârșire o guvernantă din vremuri trecute. Camille se opri, apoi clătină din cap.

– Foarte înțelept.

– Mă gândeam eu. Delilah se uită în carnețel. Ar trebui să știi că doamna Gilbert, croitoreasa, este așteptată mâine pentru ultima probă a rochiei tale. Și...

Frunzări paginile, cu toate că, din clipa în care înhățase carnetul de la Teddy, mai trecuse o dată prin el. În parte din curiozitatea de a ști cât de eficientă era de fapt prietena ei. Răspunsul era: extrem de eficientă. Însă Teddy fusese întotdeauna foarte descurcăreță și bine organizată.

– În afară de asta, nu există nimic care să nu poată să mai aștepte până când Teddy va fi în stare să-i dedice întreaga atenție. Închise carnețelul cu un pocnet. Și asta-i tot, pentru moment.

– Îți vine să crezi că în mai puțin de două săptămâni mă voi căsători în sfârșit cu Grayson?

– Ei bine, în mai puțin de două săptămâni, plus cei aproape doisprezece ani care v-au trebuit ca să ajungeți la asta.

– E totul în trecut, draga mea soră. Camille lăsa să-i scape un suspin de fericire desăvârșită. În curând voi fi doamna Grayson Elliot, și nimic altceva nu mai contează.

– Nu te deranjează să fii doamna Elliott mai degrabă decât Lady Lydingham?

– Cătuși de puțin, zise ea trufașă. Cred cu adevărat că a fi doamna Elliott câștigă în fața oricărui titlu pe care mi l-aș putea închipui.

– Chiar așa? Delilah își înghiți un zâmbet ironic. Și totuși, chiar de Crăciunul trecut scopul tău era să câștigi mâna unui prinț și să devii astfel prințesa Camille.

– O, eram mult mai tânără atunci. Camille rânji. Și foarte, foarte prostuță. Și nu aveam nici o idee că Grayson se va întoarce în viața mea. Sunt veșnic recunoscătoare că mi-am venit în fire înainte să fie prea târziu.

– Ca noi toți, de altfel.

– Am să recunosc că aș minți dacă aș afirma că nu-mi va fi deloc dor să fiu Lady Lydingham. Dar pare un târg nesemnificativ.

Delilah azvârli carnețelul pe pat, apoi se ridică în picioare și luă tava lui Camille, așezând-o pe o masă de lângă ușă. O va lăsa pe una dintre cameriste să o ducă jos la bucătărie. Era o ușurare

enormă să aibă destui servitori câți să aibă grijă de nevoile fiecăruia. Delilah nu-și făcea nici o iluzie referitoare la propriile talente în acea privință, și era recunoscătoare că nu fusese pusă la încercare.

– Încă mai am câteva lucruri de pus la punct astăzi, așa că ar trebui să plec. Trebuie să spun că sunt deosebit de recunoscătoare că toți cei pe care i-ai invitat la următoarea petrecere locuiesc cât de cât în apropiere. Altfel, ar fi trebuit să-l trimit pe Sam înapoi la Londra.

– Și ți-ar fi fost dor de el.

– Bineînțeles că mi-ar fi fost. Nu mai am pe nimeni aici cu care să-mi ocup timpul, în afară de el.

– Da, la asta mă gândisem și eu.

Delilah lăsa să-i scape un suspin de resemnare.

– Nu-i da situației mai multe înțelesuri decât există de fapt, Camille.

Sora ei icni.

– Niciodată!

– Ai face-o, și chiar o faci.

– Am fost foarte bolnavă.

Camille alunecă înapoi pe perne și-și trase păturile până la bărbie.

Delilah pufni în râs.

– E limpede că te simți mai bine.

– Da, așa e. Și cum mă simt mai bine, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le spun. Se ridică și i se adresă surorii ei pătrunsă de convingere. În ciuda a ceea ce ne-a învățat mama, în ciuda a tot ceea ce am fost educate să credem, sunt lucruri mai importante decât statutul social și chiar decât averea. Deși ar fi îngrozitor de greu de trăit fără avere, adăugă Camille pentru ea însăși.

– Da, presupun că astfel de lucruri există.

– Dragostea, Delilah, este mult mai importantă.

– Este?

Camille încuviință.

– Fără îndoială.

– Pentru tine.

– Pentru noi toți, întări Camille. Ar trebui să ții minte asta, sora mea dragă, în timp ce-ți continui căutarea viitorului soț. Fără a ține seama de situația ta financiară, nu este...

– Ah, problema pretinsului moștenitor al lui Phillip ar trebui să se rezolve în orice zi de-acum încolo, zise Delilah ridicând nonșalant din umeri. Cât am fost în Londra am obținut o informație care ar trebui să aranjeze lucrurile. Se opri. Trebuie să recunosc că Sam a fost cât se poate de folositor în ceea ce privește asta.

– A fost? Cât de interesant... murmură Camille.

– Ți-am spus că am devenit prieteni, iar el se dovedește a fi un prieten minunat.

– Un nou prieten e întotdeauna bine-venit.

– Așa am crezut și eu mereu.

– Și totuși... începu Camille cu nonșalanță. Ai nevoie în viață de mai mult decât prietenie.

– Și totuși, replică Delilah cu un ton aspru, prietenia nu ne frânge inimile. Cel puțin nu în felul în care o face dragostea.

– Presupun că nu.

– Spune-mi, Camille. Ți s-a părut că ai văzut privirea surorii ei fără ocolișuri. Ești atât de convinsă că Grayson nu-ți va frânge niciodată inima?

– Da, zise ea fără șovăială. Sunt. Sunt multe de zis atunci când ai parte de o nouă șansă, Delilah. Eu și Grayson am făcut amândoi greșeli în trecut, și am plătit pentru asta. Ne-am rănit amândoi unul pe celălalt. Acum avem o nouă șansă. Ținând cont că mama l-a primit pe tata înapoi, chiar și ea ar fi de acord cu asta. Încrederea și tot ceea ce merge mână în mână cu dragostea. Nu poți cunoaște dragostea fără tot restul. Siguranța răzbătea din vocea sa. Recunosc, aș fi o nesocotită să-mi închipui că tot restul vieții noastre va fi lipsit de griji. Nu există garanții în viață. Viața nu e perfectă. Cu siguranță eu nu sunt perfectă, și nici Grayson. Negreșit vom avea parte de greutăți și probleme, și chiar de tragedii în anii ce vor urma. S-ar putea foarte bine ca inima să-mi fie frântă în numeroase feluri cu trecerea anilor, dar ne vom avea unul pe celălalt ca să trecem peste asta cu bine. Poți să-i spui încredere oarbă, dacă vrei. Nu există nici o îndoială în mintea mea, și nici în inima mea, că el se va afla exact acolo unde am nevoie de el să fie, alături de mine, așa cum eu voi fi alături de el până

la ultima mea răsuflare. Și lucrul în care am încredere deplină, neștirbită este că Grayson nu-mi va frânge niciodată inima.

– Asta-i... Delilah ezită. Ți era greu să nu-și invidieze sora mai mare pentru că găsisese chiar acel lucru pe care Delilah dorea să-l ocolească. Dar Camille avea completă dreptate. Dragostea și încrederea mergeau într-adevăr mână-n mână. Nu puteai avea una fără de cealaltă. Delilah nu era sigură că putea să se încreadă destul într-un bărbat, încât să-și dea voie să-l iubească. La urma urmei, avusese încredere în Phillip... Sună remarcabil și cu totul minunat.

– Știu, zise Camille cu un zâmbet plin de sine, și apoi deveni serioasă. Nu e vorba doar de cuvinte, înțelegi. Eu așa simt. Grayson nu m-ar răni niciodată. Șovăi. Dragostea, Delilah, este mult mai importantă decât orice altceva.

– Și mult mai greu de găsit.

Camille zâmbi larg.

– Dar jumătate din plăcere stă în căutare.

Delilah pufni în râs.

– Trebuie să-ți dau dreptate.

– Este magie, Delilah. Pur și simplu magie.

– Nu m-a atras niciodată magia. Sunt mult prea practică pentru asta. Totuși, gânduri despre magie nu-i trecuseră deja prin minte? Dar este ceva la care merită să te gândești, presupun.

– Atunci, te-ai răzgândit? Camille ridică din sprâncene. Ți-am dat ceva la care să te gândești?

– Nu chiar. Delilah strânse din umeri. Dar ai fost bolnavă și m-am gândit să-ți fac pe plac.

– Nu mi-ar plăcea deloc să te văd pierzând ceva ce ar putea fi tot ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

– Intenționez cu tot dinadinsul să obțin tot ceea ce-mi doresc. Ți aruncă surorii sale un zâmbet plin de afecțiune, puse mâna pe carnețelul lui Teddy și porni spre ușă. Deci, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Cred că grija față de sora mea face parte din îndatoririle unei surori mai bune.

– Și prețuiesc sentimentele tale din inimă. Imediat fu cuprinsă de o afecțiune reală față de Camille. Cine și-ar fi închipuit

cu un an în urmă că ea, Camille și Beryl vor deveni adevărate surori? Am încredere în spusele tale, adăugă ea. Mi s-a atras de curând atenția că o femeie inteligentă are o minte deschisă în fața posibilităților.

– Și totuși, nu vorbești despre dragoste, nu-i așa?

– Nu, dar ca o femeie inteligentă, sunt dispusă să admit că s-ar putea, când și când, să fi fost mult prea pripită în convingeri. Așadar, Camille, în spiritul de a fi deschisă la minte... Zâmbi strengărește. Sunt pe cale să călătoresc pentru prima dată într-o trăsură fără cai.

Sam stătea pe aleea din dreptul casei trăsurilor studiindu-și autovehiculul și verificând mental o listă. Nu era inginer, dar cunoștea aproape la fel de multe despre autovehicul ca și Jim. Când îl vizitase în ziua precedentă, autovehiculul scosese un fel de bolborosit pe loc, dar refuzase să pornească. În acea dimineață însă, Jim izbutise să-l facă să funcționeze. El și Sam își petrecuseră ultimele câteva ore verificând iar și iar piesele mașinii. Conduseseră vehiculul în susul și în josul aleii pe porțiuni mici, în timp ce Jim bombănea despre conexiuni fără înțeles și despre blestemații de străini, oprindu-se la fiecare câțiva metri ca să mai facă ajustări. Până când, cu un rânjet satisfăcut, Jim îl proclamase în sfârșit funcțional. Sam îl trimisese înapoi în sat pentru mai mult combustibil, dar rămăsese destul în rezervorul îngust pentru o plimbare. Dacă, bineînțeles, pasagera lui urma să-și facă vreodată apariția.

Sam rânji. Delilah putea să nege oricât dorea, dar voința îi slăbea. Cu siguranță în legătură cu autovehiculul și cu certitudine în ceea ce privea hotărârea de a nu-l mai vedea niciodată. La urma urmei, acum erau prieteni, cu toate că el nu era sigur că prietenia îi era de-ajuns. Delilah era fără îndoială cea mai năucitoare femeie pe care o întâlnise vreodată, deși cea mai mare parte din nedumerire sălășluia fără îndoială în propria lui minte. Sau poate în propria inimă. Într-un moment, voia să o îndoaie peste genunchi și să-i tragă o bătaie bună, și în următorul trebuia să se abțină să nu o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul vreodată.

Iar nedumeririi i se adăuga simplul fapt că o plăcea. O plăcea cu adevărat. Privirea lui rătăci asupra construcției complicate de roțițe, și curele, și părți mecanice a autovehiculului. Nu-și putea aminti să-i mai fi plăcut vreodată pur și simplu o femeie. Cu siguranță că-i plăcuse Lenore... deși, dacă privea înapoi, mai degrabă nu. Cel puțin nu în același fel în care îi plăcea Delilah. Lenore nu-i făcuse niciodată confidențe, ca Delilah. Nu petrecuseră niciodată o seară liniștită jucând șah și vorbind. Nu se bucuraseră niciodată pur și simplu unul de compania celuilalt. Desigur, nici nu se contrazisese cu ea vreodată, ceea ce acum îi părea straniu.

Lenore era o femeie inteligentă. Și oricât de mult i-ar fi plăcut lui să creadă că avea întotdeauna dreptate, lucrurile nu stăteau așa. Nimeni nu avea tot timpul dreptate, nici măcar el. Dar Lenore nu-l contrazisese niciodată, și nici nu-i pusese la îndoială acțiunile, cu toate că părea să obțină de la el tot ceea ce își dorea. Fusesse, în multe sensuri, pur și simplu perfectă. Doamne sfinte! Dacă priveai așa cum trebuie, nu puteai spune că fusese gata să se însoare cu ea din aceleași motive din care plănuia și Delilah să se mărite?

Oare era îndrăgostit de Delilah? Se aplecă și verifică dacă transmisia era bine strânsă. Oricât de complicat ar fi fost vehiculul, era floare la ureche în comparație cu acea întrebare. Nu era prima dată când noțiunea de dragoste își scosese capul la iveală în mod îngrijorător. Se frământase chiar din primele clipe, deși, oricât de mult ar fi susținut Delilah că era un romantic, nu era atât de neghiob încât să creadă în ceva atât de absurd ca dragostea la prima vedere. Și totuși, nu fusese în stare să și-o scoată din gânduri încă de când se întâlniseră pentru întâia oară. Ceea ce părea să-i ofere un soi de indiciu, cu toate că el nu avea habar despre ce era vorba. Să nu fi fost absolut nimic? Sau să fi fost magie?

Nici nu putea să-și închipuie ce simțea ea pentru el, sau dacă nutrea într-adevăr vreun sentiment. Delilah părea când cochetă și seducătoare, când rece și distantă. Afirmase extrem de clar că nu vor mai exista și alte *aventuri* între ei. Și chiar dacă Sam nu era pe deplin convins că ea își dorea asta cu adevărat – noaptea petrecută la Londra fiind un exemplu grăitor –, părea totuși o idee bună să se împace cu decizia ei. Cel puțin pentru moment. Dar,

pentru numele lui Dumnezeu, devenea din ce în ce mai dificil. Care era rostul în a fi prieten cu o femeie? Sau, mai degrabă, prieten cu această femeie anume?

Era și mai semnificativ faptul că nici unuia nu-i fusese ușor să ajungă în acel punct. Poate că prietenia dintre un bărbat și o femeie reprezenta începutul încrederii, și cine știe la ce putea duce aceasta?

– Îi poruncești din priviri să pornească? răsună o voce amuzată în spatele lui.

– Invoc zeii progresului și ai gândirii avangardiste, răspunse Sam zâmbind larg și se întoarse către ea.

– Atunci, ai face bine să speri că nu sunt înarmați cu tunete și fulgere, sublinie Delilah cu ironie.

– A, dar zeii mei sunt înțelepți și darnici. Se înclină într-un mod cu mult prea dramatic. Chiar și față de cei care nu cred în ei.

– Sunt aici, nu-i așa? Aruncă o privire sceptică spre autovehicul. Punându-mi viața în pericol, fără îndoială.

– Viața ta este la fel de protejată ca și când te-ai afla în propriul pat.

– Vai, da. Dădu un ocol vehiculului. În pat mă aflu în perfectă siguranță.

– Nu că ar fi alegerea mea, zise el fără să se gândească.

Delilah se opri de cealaltă parte a autovehiculului.

– Te-ai comportat ca un gentilom ireproșabil în ultimele câteva nopți.

Sam oftă.

– Da, știu.

– De ce?

El o țintui cu privirea, surprins.

– Pentru că asta mi-ai spus că-ți doreai.

– Atunci, stăpânirea ta de sine este de apreciat, murmură ea.

Încă o dată, el nu avea nici cea mai mică idee despre ce se petrecea în căpșorul ei adorabil. Dar oare ea știa?

– Trăsura vă așteaptă, milady.

Flutură din braț într-un gest maiestuos. Delilah șovăi, cercetând vehiculul cu destul de multă neîncredere. Sam își înăbuși un zâmbet răutăcios.

– Speriată?

– Prudentă, zise ea cu privirea încă ațintită asupra autovehiculului. Precută, dacă vrei, și nu într-atât de nesăbuită încât să-mi risc viața orbește. Privi către el. E foarte rapid?

– În jur de 15 kilometri pe oră, cred. Ridică din umeri cu nonșalanță. Nu cu mult mai rapid decât un cal la trap.

– Ei bine, atunci așa crede că un cal...

– Dar mult mai de încredere. Sau cel puțin așa va fi într-o bună zi.

– Poate că ar trebui să aștept până atunci, zise ea cu glasul stins.

Sam o studie plin de curiozitate.

– Tu chiar ești îngrijorată în legătură cu asta, nu-i așa?

– „Prudentă” e poate un cuvânt mai bun decât „îngrijorată”.

– Am mers cu el de nenumărate ori și am trăit să povestesc despre asta. Îi aruncă un zâmbet încrezător. Plimbarea e cu adevărat lipsită de orice pericol. Acum nu era timpul să aducă vorba de problemele persistente cu mecanismul de direcție. Ce-ar fi să-ți fac o demonstrație?

– Ai vrea?

– Absolut. Dădu din cap. Și odată ce ți-am arătat cât de sigur și de plăcut este să călătorești cu un autovehicul, poți să mi te alături. Sam păși către spatele vehiculului. O să ai câteva minute la dispoziție să-ți faci curaj, dacă nu te-ai răzgândit cumva.

– Am spus că voi merge cu el și așa voi face. Delilah își miji ochii. Și curajul nu are nimic de-a face cu asta. Sunt pur și simplu...

– Prevăzătoare, precută, prudentă? Ai mai menționat toate acestea o dată.

Apucă de volant și îl răsuci. Motorul păcăni, dar nu porni.

– Nu văd nimic greșit în prudență, să știi. Să fii prudent e chiar o mișcare rațională.

Sam răsuci din nou volantul. Și, din nou, motorul nu porni.

– Pun rămășag că nu ai fost deosebit de prevăzătoare atunci când ai pus prima oară telefonul la ureche.

– Asta e o cu totul altă chestiune, zise ea cu trufie. De altfel, în timp ce regina însăși are telefon, mă îndoiesc că ar pune piciorul vreodată în... în drăcia asta.

– Din fericire, nu ea e cea care a căzut de acord să o facă. Tu ești.

De obicei, era nevoie de trei încercări sau chiar mai multe ca să pornească motorul, dar cu siguranță nu-i susținea cauza. Scrâșni din dinți și încercă din nou.

– Mai mult ca sigur eram deja pe drum dacă era vorba de un cal, zise ea pe un ton agreabil.

– Ei bine, nu e cal, răspunse el printre dinții încheștați. E mai bine decât un cal. Răsuci volantul din nou. Și oricare lucru atât de nou și de remarcabil... – motorul tuși – nu are cum să nu aibă câteva hibe minore... – și bolborosi – nimic pentru care să-ți faci griji... – și făcu în cele din urmă aprindere. Sam îi aruncă un zâmbet triumfător. După cum spuneam, absolut nimic pentru care să ne facem griji.

– E foarte zgomotos.

Vocea ei se înalță peste vuietul motorului. Sam n-ar fi recunoscut niciodată în fața ei, dar era greu să auzi ceva, din cauza pocniturilor zgomotoase.

– O problemă neînsemnată care va fi rezolvată până la urmă. Se urcă în autovehicul și se lăsă pe una din laturile banchetei acoperite cu piele. Zâmbi către ea cu gura până la urechi. Ești gata?

– Sau mai degrabă, tu ești? Îi aruncă vehiculului o altă privire sceptică și apoi făcu un pas înapoi. Ai grijă, te rog.

– L-am mai condus și înainte, Dee.

Sam înclină din cap pentru a o liniști, apoi își îndreptă atenția către vehicul. Prinse mânerul frânei cu o mână și levierul de comandă cu cealaltă. Avea într-adevăr nevoie să fie reglat puțin. Întoarse mânerul care alimenta motorul cu combustibil, eliberă încet frâna și apoi începu să înainteze în josul aleii. Privi înapoi către Delilah și-i făcu semn din mână.

Delilah își flutură și ea mâna într-o doară către el, dar expresia feței ei arăta mai degrabă curiozitate decât îngrijorare. Sam îi dădu ocol pe alea spațioasă și ea răsese.

– Ți-am spus că nu e nici un pericol, strigă el.

– Foarte bine atunci, Sam, răspunse ea. M-ai convins. O să încerc și eu.

– Bine.

Sam întoarse levierul, dar acesta era nejustificat de țeapăn și greu de urnit. Înainte ca Sam să poată ajusta problema, autovehiculul ieși de pe alee și prinse viteză pe o pantă ușor înclinată, o pantă pe care el nici nu o băgase de seamă. Mașina înainta din ce în ce mai repede. La naiba. Cu siguranță Delilah nu va fi impresionată. Sam smuci de mânerul frânei în același moment în care roata din față scăpă într-o groapă camuflată, și vehiculul se înclină înainte, aruncându-l în aer.

Auzi un strigăt nedeslușit, iar cu o clipă înainte să se izbească de pământ, cele mai stranii gânduri îi străfulgerară prin minte: ce pierdere teribilă ar fi să nu o mai strângă niciodată pe Delilah în brațe, și blestemata de femeie urma să creadă că ea avusese dreptate încă de la început.

Capitolul 17

– Sam!

Țipătul îi sări de pe buze. „O, Dumnezeu, nu!” Înțelese, și asta o izbi cu forța unei lovituri fizice. Formată din frică. Și din teroare. Și dintr-o neîmpăcată senzație de pierdere. Fără să stea pe gânduri, Delilah alergă spre el. Lumea încetini ca într-un vis. Picioarele nu i se mișcau îndeajuns de repede.

Nu avea voie să-l piardă. Nu acum. Nu acum că știa. Inima i se făcu cât un purice. Își înăbuși un suspin și goni către trupul nemișcat al lui Sam, trimitând cu fiecare pas o rugăciune către ceruri. „Doamne Dumnezeu, te rog, nu îngădui să fie mort.”

Blestematul de autovehicul se răsturnase și se rostogolise iar și iar, de cel puțin trei ori, și acum zăcea într-un unghi ciudat, contorsionat, cu roata din față mai coborâtă decât cele două din spate, cu motorul nemilos încă pufăind, întreaga mașinărie fiind înclinată greoi pe o parte. Semăna leit cu o fiară mecanică rănită. O fiară mortală, infamă. Sam fusese aruncat puțin mai departe.

Dumnezeule, nu se mișca. Dacă era mort? Dacă îl pierduse? Dacă mașina lui prostească îl ucisese? Delilah căzu în genunchi alături de el.

– Sam! O, Dumnezeule, te rog!

Oare mai respira? Pulsul, ar trebui să-i caute pulsul. Îi apucă încheietura cu frenezie și încercă să găsească vreo urmă de viață. Nu era mort. Nu putea să fie. Cu siguranță că ar fi știut dacă era mort.

– Te rog, Sam, te rog, rămâi cu mine.

Nu simțea nimic. Ar fi trebuit să simtă ceva. Bătaia inimii lui, zvâcnirea sângelui în vene. O încolți panica. Avea nevoie de ajutor, dar nu putea să-l lase zăcând acolo. Singur. Dacă murea, iar ea nu se afla lângă el? Dacă își venea în simțiri fără să-și amintească unde era, sau cine era, sau nimic altceva?

– Te rog, te rog, nu muri. Întoarce-te, Sam, te rog. Îi lovi obrajii cu hotărâre, sperând să obțină o reacție, să-i înapoieze culoarea în obraji. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi. El era palid ca moartea. Delilah îl plesni mai puternic peste față. Atâtea lucruri de care nu-mi dădusem seama. Ce neghioabă am fost! Te rog, Sam, te rog, întoarce-te! Nu mă părăsi. Nu acum.

Genele lui tremurară deasupra obrazilor – fără îndoială. Delilah se aplecă deasupra lui, inclinându-se mai aproape, nădăduind să-i simtă răsuflarea.

– Sam?

Fără de veste, brațele lui o cuprinseră, trăgând-o deasupra lui, iar buzele lui le întâlniră pe ale ei într-un sărut puternic și hotărât. Delilah fu cuprinsă de bucurie și de ușurare. Era în viață! „Doamne, îți mulțumesc.” Era... Delilah făcu ochii mari. Nu era câtuși de puțin sărutarea unui muribund. Nici sărutarea unui bărbat care nu era cu totul teafăr. Cel puțin până în acel moment. Delilah se trase înapoi și-l ținut cu privirea.

– Trăiești.

Sam zâmbi larg în sus, către ea.

– Ești dezamăgită?

– Da! Nu, desigur că nu. Înghiți în sec. Credeam că ești mort.

– Nu astăzi.

– Păreai mort, zise ea încet. Nu te mișcai.

– Mi se tăiase răsuflarea, atâta tot.

– Țineai ochii închiși.

– Aveam nevoie de o clipă să-mi revin.

Delilah se lăsă jos și-l cercetă îndeaproape.

– Te simți bine, nu-i așa?

– Bine, s-ar putea să nu fie pe de-a-ntregul corect, dar par să fiu întreg. Se sforță să stea în capul oaselor, apoi își frecă fața și tresări. Au. O privi cu mirare. M-ai lovit.

– Ți-am plesnit ușor obrajii în efortul de a te readuce în simțiri.

– Cu un entuziasm excesiv, aș putea spune, zise el încă frecându-și obrajii. Mă ustură fața.

– Haide, Sam. Încercam doar să te readuc la viață... ca să spun așa. Ceea ce necesită mai mult decât o încercare șovăielnică. Și am făcut o treabă bună, având în vedere că ești, în mod evident, în viață.

– Nu am fost niciodată mort.

Se ridică împleticindu-se și gemu.

– Fir-ar al naibii de... Își pipăi cu grijă ceafa și făcu o grimasă. M-ai pocnit și peste ceafă cumva?

– Nu fi absurd. Ar fi fost o prostie. Obrajii lui erau destul de aprinși. Trebuie să recunosc, fața îți e cam rozalie, dar nu știam ce altceva să fac. Și cum ești un bărbat atât de încăpățânat, părea necesar să... să-ți atrag atenția. Să te salvez din ghearele morții. Privi ținută în sus, către el. Am putea spune chiar că ți-am salvat viața. Sunt de părere că ar trebui să te arăți măcar puțin recunoscător.

– Dacă aș fi avut cu adevărat nevoie să fiu salvat, atunci aș fi fost extrem de recunoscător.

Îi oferi mâna să o ajute să se ridice.

– Nu știam asta. Cu siguranță arătai mort.

– Nu eram.

Din clipa în care Delilah se văzu pe picioare, el îi dădu drumul la mână și se îndreptă către autovehicul.

– M-ai sărutat!

– Ai observat, nu-i așa? Sam ajunse la vehicul și făcu o grimasă. La naiba cu tot! Uită-te la asta.

Delilah se repezi după el.

– M-ai lăsat să cred că erai mort.

– Nu te-am lăsat să crezi că eram mort. Nu am avut nimic de-a face cu ce se petrecea în capul tău. Înconjură autovehiculul, găsi ceea ce căuta, orice ar fi fost asta, și opri motorul care încă mai pufăia. Aș fi putut cu siguranță să nu mai fiu în viață, presupun.

– Dar m-ai sărutat.

– Ai mai spus o dată. Vocea lui vădea că era dus pe gânduri, și-și ținea privirea ațintită asupra vehiculului. Probabil pentru că nu eram mort.

– Ai profitat de mine!

– Nu tu ești cea care își dăduse ultima suflare. Ba chiar s-ar putea spune că tu ai profitat de mine. Și sunt destul de convins că m-ai sărutat înapoi. Cu o măsură mare de entuziasm.

– Mă bucuram doar că erai în viață.

– M-ai sărutat înapoi. Sam se așeză pe vine și cercetă roata din față. Și m-ai lovit.

Delilah îl privi crunt.

– Mi-aș dori să încetezi să mai spui asta. Nu te-am lovit, te-am... te-am palmuit ușor peste obraji. Rapid. Într-un fel menit să-ți stimuleze circulația sângelui.

– Nu m-ai palmuit, m-ai lovit. Cu putere. Trase de o consolă de metal. Și m-ai sărutat.

Delilah își îngustă privirea.

– Tu m-ai sărutat pe mine. Eu încercam pur și simplu să-mi dau seama dacă mai respiri.

– Respiram. Sam pufni cu frustrare. Ia te uită la asta.

Delilah studie vehiculul.

– Să mă uit la ce?

– Chiar aici. Își trecu mâna peste roata din față. Unele spițe sunt rupte sau îndoite. Și aici. Arată către o bucată din țevăria de metal de sub podeaua vehiculului. Și asta-i îndoit. Își îndreptă spatele și continuă să se miște în jurul vehiculului. La urma urmei, blestemata asta de mașinărie s-a rostogolit...

– Mai mult decât o dată, murmură Delilah.

– Dar n-ai crede că ar suferi atâtea stricăciuni. Și probabil există mai multe pe care nu le pot vedea.

– Știam eu că e periculos. Delilah își încrucișă brațele pe piept. Ți-am spus că ar putea să te ucidă.

– Nu, ai spus că îmi riscam viața. Se aplecă din mijloc și examinează motorul.

Delilah pufni.

– E același lucru.

– Nu chiar. Sam îi aruncă o privire. Căderea e cea care ar fi putut să mă ucidă. Își întoarse atenția asupra bestiei lui rănite. Jim nu va fi mulțumit de asta.

– Nu poate fi atât de rău. Motorul încă mai funcționa.

– Nu e de ajuns. Își trecu mâna prin păr. Va avea nevoie de reparații însemnate.

– Nu arată rău. Îi cercetă vehiculul. Câteva zgârieturi, poate.

– E mai complicat decât doar câteva zgârieturi. Își croi drum încet în jurul autovehiculului. Sunt piese îndoite care n-ar trebui să arate așa. E o inovație, Dee. Nu ți-ai dori ca un asemenea lucru să nu fie în stare perfectă. Nu dacă vrei ca oamenii să-și ia angajamentul să cumpere unul pe viitor. Strânse din dinți. Jim va avea nevoie de un atelier adevărat pentru reparații, nu doar de unelte pe care le are la el. Și asta ne va trage mult înapoi. Chiar și numai avariile pe care le pot vedea sunt destul de problematice. Și cine știe ce-o să mai găsească și Jim atunci când va începe să lucreze la el. Ce-ai vrut să spui cu „nu mă părăsi“?

Lui Delilah i se tăie răsuflarea.

– Cum?

Sam își îndreptă spatele și se uită la ea.

– Ce-ai vrut să spui când mi-ai cerut să nu te părăsesc?

– Nu-mi amintesc să fi zis așa ceva, ripostă ea repede. Acum că el nu mai era pe moarte sau mort, nu mai era nevoie să spună nimic. Cel puțin nu până în clipa în care se hotăra ce voise să spună, sau dacă voise măcar să spună ceva. Sau să facă. Cu siguranță că ți-ai imaginat. Când te-ai lovit la cap. Rănile la cap au asemenea efecte, să știi.

– Nu mi-am imaginat nimic.

– Ai fi putut. La urma urmei, ai zburat prin aer. Numai atât ar fi probabil de ajuns să te facă să auzi cuvinte care n-au fost rostite. Eu, una, nu am mai văzut vreodată un om zburând. Se cutremură.

Și nu am nimic împotriva să-ți spun că am găsit asta cum nu se poate mai dezagreabil.

– Erai distrusă la gândul morții mele.

– Ei bine, desigur că eram distrusă. Pufni zeflemitor. Ești oaspete la Millworth, și dacă moartea ta nu m-ar tulbura ar însemna că sunt...

– Nepoliticoasă?

– Exact.

– Și tu nu ești niciodată nepoliticoasă.

– Niciodată.

– Atât și nimic mai mult, atunci.

– Absolut. Delilah dădu din cap a aprobare. Era limpede că el nu o credea. Dumnezeuule, Sam, de ce nu aș fi supărată? Doar suntem prieteni, la urma urmei.

Sam o cercetă o clipă, apoi zâmbi cu subînțeles și-și relua examinarea mașinii.

– Da, asta credeam și eu.

– Și e exact ceea ce ar trebui să crezi.

– Foarte bine. El își continuă cercetările. Atunci, asta cred.

– Pentru că nu există nimic mai mult.

– Dacă spui tu așa.

– Nu există nimic mai mult de asta.

– Cred că domnița face prea multe jurăminte¹, murmură el.

Delilah își dădu ochii peste cap.

– Nu din nou.

– E citatul corect de această dată. Am verificat, zise el cu fermitate. Îmi place să fiu pregătit.

– Știu că e corect. Delilah săltă din umeri. Nu urma să mai spun nimic.

– Eu am dreptate de obicei.

– Nu că aș fi observat.

– Și ce anume nu știi? zise el pe neașteptate.

– Ce vrei să spui?

¹ Citat din *Hamlet, prinț al Danemarcei* de William Shakespeare, folosit ca figură de stil ce denotă faptul că încercările frecvente ale unei persoane de a-și convinge audiența de ceva au rezultatul opus celui scontat. (n.tr.)

– Ai zis că sunt multe lucruri pe care nu le știu. Atât de multe lucruri de care tu nu ți-ai dat seama. Ce anume nu știi?

– Nu am nici o idee. Desigur că tu crezi că le știi pe toate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Delilah. Înainte ca ea să se poată opune, Sam se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Nu voiai să mor pentru că ești îndrăgostită de mine.

– Nu fi absurd! Chiar și pentru urechile ei, propriile proteste sunau fără convingere. Aș fi fost îngrijorată pentru moartea oricui.

– Minți.

– Ba nu! Delilah încercă să scape din brațele lui, dar el o ținu strâns. Nu i-aș fi dorit nimănui moartea în ghearele bestiei ăsteia mecanice ale tale. Și mai ales nu unui prieten.

Privirea lui o țintui pe a ei.

– De ce nu recunoști că între noi doi există ceva remarcabil?

– Bineînțeles că există, zise ea, încă împingându-l. Doar suntem prieteni.

– Suntem mai mult decât prieteni, iar tu o știi.

– Nu știu nimic de felul acesta. Suferi în mod evident de vreun fel de halucinație cauzată de lovitura la cap.

Sam o privi țintă pentru o vreme.

– Da, asta trebuie să fie.

– Acum, dă-mi drumul. Nu era sigură dacă ea îl credea sau nu. Existau clipe când bărbatul ăsta devenea cu adevărat greu de descifrat. Cu toate acestea, cu siguranță nu putea gândi limpede cu brațele lui în jurul ei, și avea nevoie să-și păstreze cumpătul. Dă-mi drumul de îndată.

– Îmi cer iertare, Lady Hargate. Sam o eliberă și se dădu un pas înapoi. Nu știu ce m-a apucat. Rănile mele trebuie să fie mai însemnate decât crezusem.

– Ei bine, măcar nu ești mort, zise ea îndatoritoare.

– Mai e și asta.

– Și ți-ai înțeles greșeala.

– Ah, dar nu am făcut nici o greșală.

– Dar ai spus...

– Știu foarte bine ce am spus.

Privirea lui de neclintit o întâlnește pe a ei.

– Dar greșești.

Sam ridică din sprânceană.

– Serios.

Delilah îl privi crunt. Sam strânse din umeri. Delilah își înălță mâinile către cer cu exasperare.

– Ești bărbatul cel mai arogant pe care l-am întâlnit vreodată.

– Iar tu ești cea mai încălțită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Se opri. Și încăpățânată. Dumnezeuule, cât ești de încăpățânată. Am mai adus vorba despre asta?

– Nu-mi amintesc. Posibil.

– Ei bine, cu siguranță merită repetat. O cercetă îndeaproape. De asemenea, merită remarcat că, în ciuda indignării tale prefăcute...

– Nu e nici o prefăcătorie. Sunt indignată!

– În ciuda acesteia, nu mi-ai negat cuvintele.

– Nu merită să-mi bat capul, spuse ea cu aroganță.

– Bineînțeles că nu.

Sam îi azvârli un zâmbet supărător de încrezut.

– Ar fi mult prea absurd să negi.

El ridică din umeri.

– Dacă zici tu.

Delilah se holbă la el.

– Și mai susții că eu sunt încăpățânată.

– Cine are urechi de auzit să audă, zise el în barbă și se întoarse către mașinăria lui.

– Cum nu mai există nici o posibilitate să mă plimb cu bestia asta a ta azi, am să mă întorc în casă. Se răsuci pe călcâie și porni înapoi. Oricum nu voiam să mă urc în ea. Încercam doar să fiu amabilă.

– Pentru că tu nu ești niciodată nepoliticoasă? strigă el în urma ei.

– Niciodată!

– Ha!

– Ce brută insuportabilă, enervantă și arogantă ești!

– Încă un lucru înainte să o întinzi de aici.

– Prea târziu, deja o întind! Delilah se opri la jumătatea pasului și se întoarse ca să-l înfrunte. Ce vrei?

– Nu te-aș părăsi niciodată. Privirea i se îngustă. Tot ceea ce trebuie să faci este să mi-o ceri.

Inima ei zvâcni. Îl înțelese greșit cu bună știință.

– Ceea ce ți-am cerut, ceea ce mi-am dorit este ca tu să pleci.

– Atunci, asta este problema, nu-i așa? Nu te-am crezut niciodată.

– Una dintre multele probleme!

Sam schiță un zâmbet lent, supărător.

– Și mi se pare interesant că atunci când mă credeai mort m-ai implorat să nu te părăsesc, în timp ce, din ziua în care am sosit aici, nu faci decât să mă împungi să plec.

Delilah îl țintui cu privirea.

– Ironic, nu-i așa?

Se răsuci pe călcâie și porni din nou.

– Nu aș numi-o ironie. Aș spune că primești ceea ce meriți. Strigă după ea. Sau că e mâna sorții.

Dacă ai fi crezut în asemenea lucruri cum ar fi viețile anterioare, ai fi putut să te gândești în acea clipă că ai făcut ceva extrem de înfiorător într-o încarnare mai veche. Delilah trebuia să fi fost o persoană cu adevărat rea ca să se găsească acum într-o asemenea situație.

La naiba cu toate, era cu adevărat îndrăgostită de bărbatul ăsta. Bineînțeles că îl iubea. Pentru o femeie inteligentă, fusese destul de neghioabă. Ar fi trebuit s-o știe de la bun început. Și poate că o făcuse. Poate că știuse undeva, în cotloanele cele mai adânci ale inimii sale, din clipa în care privise în ochii lui căprui. Din clipa în care el o făcuse pentru întâia oară să râdă. Din clipa în care îi atinsese pentru prima oară mâna. Și poate acesta era motivul pentru care îi spusese că nu mai voia niciodată – ba nu, *că ar fi fost cel mai bine* – dacă nu s-ar mai fi văzut vreodată.

Se îndrăgostise de americanul arogant și insuportabil. Bărbatul nepotrivit din toate punctele de vedere. Deoarece iubirea pentru bărbatul cu totul nepotrivit putea să-ți frângă inima în tot atâtea bucăți ca și iubirea pentru cel despre care credeai că-ți este o pereche perfectă.

Și ceea ce era și mai rău, Sam știa că-l iubește. La naiba! Ce mai putea să facă acum? Bărbatul ăsta urma cu siguranță să-i frângă inima. Dar numai dacă îi îngăduia ea.

Nu-i fu chiar atât de greu să-l evite pe Sam pentru tot restul zilei. La urma urmei, încă mai erau oameni la pat pe care trebuia să-i îngrijească. Nu că ar fi fost nevoie de prea multă grijă, cu împrumutul generos de servitori primit de la Lady Fairborough.

Sam și domnul Moore erau ocupați cu stricăciunile autovehiculului și, practic, se baricadaseră în casa trăsurilor. William pomenise că Sam se sfătuisese cu Grayson, iar acesta din urmă decisese apoi că se simțea mult prea bine ca să rămână la pat. Se afla acum și el în casa trăsurilor. William pomenise și că toți trei domnii doreau să-și ia mesele acolo.

Camille insista că se plictisea și că se săturase să stea de una singură, așadar pusese stăpânire pe un scaun mare, confortabil și bine tapisat din camera lui Teddy, și cele trei femei petrecură cea mai mare parte a serii revizuiind planurile pentru nunta apropiată.

Delilah de-abia dacă dăduse atenție detaliilor lumești ale propriei nunți, lăsându-le în mâinile capabile ale mamei sale. Și în timp ce amănuntele festivităților lui Camille ar fi fost fascinante în oricare alt moment, acum Delilah avea mult prea multe pe cap ca să le mai acorde chiar și cea mai mică atenție. Din fericire, n-ar fi putut să strecoare o vorbă între Camille și Teddy chiar dacă și-ar fi dorit. Totuși, încerca să zâmbească și să dea din cap ori de câte ori părea potrivit, sau în acele momente rare când fie sora, fie prietena ei se uitau înspre ea pentru o confirmare.

– Deși capela este totuși destul de mică, zise Teddy gânditoare. Mă gândeam că poate...

Urma să fie o recepție elegantă, mai somptuoasă decât ar fi preferat Grayson, dar nu atât de extravagantă pe cât și-ar fi dorit Camille. Totuși, urma să fie destul de festivă, cu o ceremonie seara, urmată de un dineu și de un bal de nuntă.

Delilah considera că nu mai rămăseseră multe de discutat, deși Camille și Teddy vorbeau la nesfârșit despre numeroase lucruri care nu se aflau sub controlul lor. Cel mai interesant amănunt

la o nuntă fastuoasă era faptul că, odată ce totul era ales și comandat, nu mai rămânea nimic de făcut până aproape de ziua evenimentului. Acela era momentul în care fie lovea dezastrul, fie totul mergea strună. Fie florile care fuseseră cerute ajungeau la timp – ceea ce nu urma să se întâmple până cu o zi înainte de nunta propriu-zisă – fie nu. Cofetarul, a cărui sosire era așteptată în următoarele câteva zile, fie se va dovedi demn de reputația sa și de cheltuielile depuse și va crea un tort de nuntă de neuitat la fel ca și dulciuri pentru dineu, fie nu. Rochia de nuntă de un albastru pal, comandată de Camille la atelierele Worth din Paris cu luni în urmă și aflată acum în mâinile unei croitorese experte din Londra cu aprobarea domnului Worth însuși, fie se dovedea absolut perfectă, fie nu.

– Numai florile singure și vor fi de-ajuns...

Oricât de importante ar fi fost toate acestea pentru Camille, Delilah pur și simplu nu putea să-și scoată din minte dilema referitoare la Sam. Nu avea cum să ocolească adevărul: se îndrăgostise de el, iar Sam o știa. Dacă n-ar fi fost îngrozită de moartea lui, Delilah și-ar fi ținut gura și totul s-ar fi sfârșit acolo. Probabil că nu și-ar fi recunoscut niciodată propriile sentimente, și nici el nu le-ar fi aflat vreodată. I se părea că logica ei cuprindea o greșeală care îi scăpa din vedere, dar în acel moment nu-i dădea prea mare importanță. Tot ce conta acum era să hotărască ce urma să facă în privința aceasta. Alegerile erau destul de limitate. De fapt, numai două îi veniseră în minte.

Putea cu siguranță să accepte ceea ce simțea, să-și îmbrățișeze sentimentele față de Sam și să spere că el i le împărtășea. Și ce va urma după aceea? El nu adusese niciodată vorba despre căsătorie, și chiar dacă ar fi făcut-o, un mariaj între ei ar fi fost imposibil de realizat. Se deosebeau atât de mult unul de celălalt, și doreau lucruri cu totul diferite de la viață. O, îl plăcea cu siguranță, se bucura cu adevărat de compania lui, dar dincolo de asta aveau foarte puține lucruri în comun. Probabil că nici nu ar fi putut să se înțeleagă asupra locului unde ar urma să trăiască. Ea nu avea nici o înclinație spre traiul în America, și cu siguranță nu-și închipuia că el ar fi fost dornic să locuiască în Anglia. La urma urmei, caracterul lui era atât de tipic american. Iar asta reprezenta doar o diferență

minoră între ei. Și dacă s-ar căsători? Ar putea cu adevărat să-și petreacă tot restul zilelor împreună?

– Cred că este o idee minunată. Pe lângă asta, am putea cu siguranță...

O, ar putea foarte bine să se simtă nemăsurat de fericiți la început, dar, mai devreme sau mai târziu, deosebirile dintre ei îi vor distruge. Amândoi vor ajunge să urască acele compromisuri asupra cărora căzuseră de acord la început. Tot ceea ce exista bun între ei urma să se ofilească și să moară. Amărăciunea va înlocui cu siguranță dragostea. Până la urmă, se vor frânge inimi. A ei sau a lui, sau amândouă.

A doua alegere era cea mai limpede și cu cea mai multă noimă, dacă stătea să se gândească. Cu siguranță că îi va provoca durere, dar mai bine acum decât atunci când din inima ei nu va mai rămâne nimic. Era un preț destul de mic de plătit pentru a evita ca inima să i se frângă sigur și neîndoișor. Nu avea de ales, de fapt. Așa era cel mai bine pentru amândoi.

Delilah trebuia să ducă la bun sfârșit exact ceea ce încercase să facă din prima zi în care el sosise la Millworth. Trebuia să scape de bărbatul ăsta o dată pentru totdeauna. Nu băgă în seamă felul straniu în care inima i se strângea în piept la acel gând.

Dar de data asta urma să reușească. De data asta va primi ajutor.

Capitolul 18

Cu douăsprezece zile înainte de nuntă...

– Ai fost deosebit de tăcută noaptea trecută, zise Camille cu mult prea multă nonșalanță și rupse o bucată din felia de pâine prăjită unsă cu un strat subțire de unt.

– Nu-ți stă deloc în fire.

Teddy stătea la masă în fața lui Camille.

– Mă bucur să văd că voi două v-ați înzdrăvenit. Delilah se duse la bufet și cercetă oferta de mic dejun a doamnei Dooley. Nimic nu arăta deosebit de apetisant în acea dimineață. Totuși, își încărcă farfuria cu ouă și cârnați și câte puțin din orice altceva avea la îndemână. Trebuie să spun, sunt mirată să vă întâlnesc la ora asta.

– E destul de târziu, recunosc Teddy.

– E aproape unsprezece, iar voi obișnuiți să vă treziți cu noaptea în cap. Și pentru Delilah ora era mai înaintată decât de obicei, dar ea nu apucase să pună geană pe geană. Și nu avea nici o idee dacă, alegând ceea ce era practic și inteligent, luase o decizie corectă.

– Sau ești surprinsă că am reușit să ne ridicăm cu vitejie din paturile noastre de suferință, chiar dacă ne simțim încă nemaipomenit de slăbite? Camille își vârî o bucată de pâine prăjită în gură. Și nemaipomenit de infometate.

– Da, văd asta. Delilah își luă locul la masă și dintr-odată își dădu seama ce se schimbase. Dumnezeule, toate au revenit la normal astăzi, nu-i așa?

– Păi da, cred că așa e. Camille zâmbi. Servitorii s-au întors la posturile lor obișnuite, îndeplinindu-și îndatoririle lor obișnuite. Clement a spus că servitorii lui Lady Fairborough au plecat dis-de-dimineață. Iar Grayson l-a însoțit pe Sam în casa trăsurilor. Se pare că au o problemă cu autovehiculul. Ieri a avut loc un accident.

Delilah își sorbi cafeaua.

– O, sunt sigură că Sam și domnul Moore vor pune totul în ordine.

Vocea lui Teddy suna încrezător.

– Nu știu. Camille clătină din cap. Grayson nu părea prea optimist. Vehiculul a suferit multe stricăciuni.

Teddy încruntă din sprâncene.

– Cât de grav este?

– Destul de grav cât să le dea peste cap planurile. Și se pare că Sam va trebui să-și prelungească șederea în Anglia. Aruncă o privire piezișă către sora sa. Din fericire, eu și Grayson nu plănuiam să plecăm în voiajul de nuntă până la primăvară. Presupun că în acest moment el ar fi dispus să anuleze o călătorie mai apropiată.

Deși nu-mi pot imagina că le-ar putea fi de prea mare ajutor. Din câte știu, nu are înclinație spre mecanică. Se opri. Deși e cu totul posibil să cunoască mai multe despre asemenea lucruri decât am eu habar.

– Când ai vorbit cu Grayson? întrebă Delilah.

– Noaptea trecută. Camille surâse cu nevinovăție. Și el se simte mult mai bine. A dat pe la mine ca să vadă cum îmi mai merge.

– Bine, zise Delilah cu un zâmbet șovăielnic, ignorând orice gând despre ce-ar fi putut să însemne că „a dat pe la ea”.

Camille își cercetă sora cu nonșalanță.

– Grayson a spus că Sam s-a lovit la cap în accident.

– Se simte bine, răspunse Delilah scurt.

– Așa este, zise Camille încet. A spus că te afli acolo.

Delilah înclină din cap.

– Grayson a spus că Sam a fost aruncat din vehicul.

– Doamne sfinte! Teddy făcu ochii mari. Trebuie să fi fost îngrozitor.

Groaza care îi strânsese inima lui Delilah ca-n clește la vederea trupului lui Sam zburând prin aer o înjunghie din nou. Nu o băgă în seamă.

– Se simte bine.

Camille schimbă o privire cu Teddy.

– Da, ai mai spus asta.

Camille o privi lung. Delilah strânse din umeri.

– Înțeleg că tu și Sam vă înțelegeți mult mai bine unul cu altul, zise Teddy cu dezinvoltură.

Delilah dădu din cap și-și împinse mâncarea de pe o parte pe alta a farfuriei. Nu prea-i era foame.

– Camille mi-a povestit că tu și Sam ați devenit prieteni, începu Teddy. Că ați petrecut o grămadă de timp împreună.

– Voi ceilalți erați suferinzi.

– Am menționat și că îl plăci, adăugă Camille.

– Bineînțeles că îl plac. Delilah își forță o notă de bună dispoziție în voce. Nu există de fapt nici un motiv pentru care nu l-aș plăcea. E un bărbat foarte simpatic. Inteligent, amuzant, cult...

– Fermecător, atrăgător, adăugă Teddy.

– Și cum nu se poate mai chipeș. Camille zâmbi larg. Găsesc că ochii lui întunecați alături de părul său blond arată nici mai mult, nici mai puțin decât fermecător.

– Păi, cu siguranță că nu m-aș fi supărat să fiu eu cea constrânsă să-și petreacă o grămadă de timp cu el.

Teddy aruncă un zâmbet încrezut.

– Nu a fost alegerea mea, spuse Delilah pe un ton mai aspru decât avusese de gând.

Camille își îngustă privirea.

– Ce se întâmplă cu tine? Ieri după-amiază arătai de-a dreptul fără griji. Dar noaptea trecută de-abia dacă ai scos două vorbe.

– Erai preocupată și în mod evident îngrijorată în legătură cu ceva. Iar astăzi... Teddy o pironi cu o privire fermă. Nu mănânci. Nu te mai recunosc. Privi către Camille. Singurul mod în care poți afla cu siguranță dacă pe Dee o neliniștește sau nu ceva este să o urmărești dacă mănâncă. Înclină capul înspre farfuria lui Delilah. Nu ai luat nici o înghițitură.

Delilah ar fi putut să se împotrivească, dar nu mai avea nici un rost. Și, de altfel, avea nevoie de ajutorul lor. Din nefericire, prețul pe care trebuia să-l plătească urma să fie cu siguranță totala ei sinceritate. Își puse jos furculița și oftă.

– Ai dreptate.

– Are legătură cu Sam, nu-i așa? zise Camille.

Privirea lui Delilah se plimbă între prietena și sora ei.

– Trebuie să vorbesc cu voi amândouă. Am... hm, o problemă... și am nevoie de ajutorul vostru.

– Ce fel de problemă? întrebă Camille.

– Ca fel de ajutor?

Precauția se furișă în tonul vocii lui Teddy. Delilah pufni.

– Contează?

– Nu. Bineînțeles că nu, răspunse Camille. Nu contează câtuși de puțin. Totuși, dacă ajutorul pe care ni-l ceri ar avea o natură ilegală sau imorală, ar trebui să mă gândesc mai bine. Zâmbi ușor. Dar tot te-aș ajuta.

Teddy încuviință.

– Ca și mine.

– Totuși, aș prefera să nu fiu arestată sau aruncată în închisoare înainte de nuntă. Camille strâmbă din nas. Ar fi cum nu se poate mai supărător, așa că sper că nu-i vorba de ceva teribil de ilegal. Cu toate acestea, nu am nici un fel de scrupule referitor la ceva imoral. Deși Beryl se pricepe mult mai bine la asemenea lucruri.

– Nu este nimic ilegal sau imoral. Delilah își împinse farfuria la o parte și trase aer adânc în piept. Și am un plan... ca să-i zicem așa.

– Un soi de plan? Vai de mine. Teddy făcu o grimasă. Planurile tale sunt și mai proaste atunci când nu sunt bine chibzuite.

– Și totuși, este vorba de un plan. Sau măcar de începutul unui plan, spuse Delilah. Viața pare întotdeauna mult mai frumoasă atunci când ai un plan.

– Chiar și mie mi-au plăcut întotdeauna planurile. Camille zâmbi. Ai de gând să ni-l spui și nouă sau vom fi nevoite să-l ghicim? Am o imaginație foarte bogată și mi-ar putea trece numeroase lucruri prin minte dacă m-ai lăsa să ghicesc.

– Bineînțeles că am să vă spun. Dar nu aici unde oricine care vine să ia micul dejun ar putea să tragă cu urechea. Delilah se ridică. Aș prefera să purtăm această discuție în salonul mamei, mai degrabă.

Camille făcu ochii mari.

– E o chestiune serioasă, atunci.

Delilah dădu din cap.

– Cum nu se poate mai serioasă.

Teddy se uită de la o soră la alta.

– Nu înțeleg.

– Ori de câte ori aveam de purtat o discuție serioasă, mama obișnuia să ne cheme în salonașul doamnelor, spuse Camille. Este cu mult mai favorabil revelațiilor și mărturisirilor și a fost martorul multor destăinuiri neașteptate în trecut. Cel puțin între femeile din casă.

– Discuțiile serioase ce-i implică pe tata sau pe unchiul Basil sunt purtate de obicei aici, în sufragerie, adăugă Delilah.

– Mama ne-a înștiințat despre moartea tatălui nostru în salonaș, zise Camille.

– Și am aflat că era încă în viață în sufragerie.

Delilah ridică din umeri.

– Înțeleg, încuviință Teddy.

– Îmi cer scuze, Lady Lydingham, Lady Hargate, Lady Theodosia, zise Clement intrând în cameră. Părea însăănătoșit pe deplin, dar în ochii lui Delilah arăta mai bătrân decât cu câteva zile în urmă. Conacul Millworth nu va mai fi același atunci când dragul de el va hotărî până la urmă să-i predea puterea unui nou majordom. Lady Lydingham, doamna Gilbert și asistenta ei au sosit cu rochia dumneavoastră.

– Ah, ce minunat! Camille sări în picioare. Condu-le în camera de zi de la etaj, te rog, și spune-le că voi ajunge și eu într-o clipă.

– Cum doriți, milady.

Clement înclină din cap și părăsi camera.

Teddy porni către ușă.

– De-abia aștept să văd... Se opri și privi către Delilah. Ah, dar tu...

– Rochia poate să aștepte, spuse Camille făcând un semn cu capul. Problema lui Delilah este cu mult mai presantă.

– Nu fi ridicolă! Delilah nu băgă în seamă comentariul. De altfel, sunt la fel de nerăbdătoare ca și tine să-ți încerci rochia. La urma urmei, eu și Teddy am văzut doar o schiță a ei.

– Dacă ești sigură.

În privirea lui Camille, îndoiala ducea o bătălie cu nerăbdarea.

– Bineînțeles că sunt. Delilah nu se prea grăbea să dezvăluie tot ceea ce păstrase secret până atunci. Își trecu brațul pe după al surorii ei și porni spre ușă. Destăinuirea planului meu poate să mai aștepte câteva ore.

– Ei bine, dacă insiști.

Camille aproape că o târî către ușă. Cu nu mai mult de jumătate de ceas mai târziu, Camille stătea în salonul pe care toate cele trei surori îl împărțiseră în tinerețea lor. O oglindă înaltă fusese adusă dintr-un garderob și o înfățișa pe Camille purtând rochia în care aceasta urma să promită că-și va lega destinul de al lui Grayson pentru totdeauna. Croitoreasa și asistenta ei ședea deoparte, radiind de mulțumire. Teddy și Delilah se cocoțaseră pe un divan și priveau cu ochii mari. Rochia se potrivea ca o mânășă, și efectul total era perfecțiunea întruchipată.

Domnul Worth se depășise pe el însuși. Rochia era splendidă, împodobită cu dantelă ecru și tivită cu perle micuțe. Rozete de culoarea piersicii, la fel de perfect alcătuite de parcă ar fi fost trandafiri adevărați, erau adunate pe ambele laturi ale taliei și se înșiruiău în jos spre spatele rochiei. Ca văduvă, Camille n-ar fi putut niciodată să poarte alb, dar mătasea albastră o prindea de minune. Culoarea era o versiune mai palidă a ochilor lui Camille. În mijlocul corsajului avea prinsă o broșă micuță de diamant pe care mama ei o purtase la propria nuntă. Cu părul ei de culoare deschisă și ochii de un albastru intens, Camille era tot atât de splendidă ca și rochia ei.

– Ei bine? Camille se cercetă în oglindă. Ce credeți?

– E pur și simplu uluitoare. Teddy se uita cu ochii mari. E perfectă, Camille. Absolut perfectă.

– Delilah? Camille își smulse privirea de la oglindă și se uită către sora ei. Ce crezi, merge?

Pentru o clipă, Delilah redeveni o fetiță uitându-se fermecată la frumoasa-i soră mai mare care purta o rochie de bal superbă și pe care, în acele ocazii rare, nu o supăra prezența unei surori mai mici. Pe vremea aceea, lui Camille nu i-ar fi părut de ceea ce credea Delilah. Acum însă, lucrurile se schimbaseră.

Un nod îi apără în gât și Delilah înghiți din greu.

– Arăți ca o prințesă din cărțile de povești.

– Ca o prințesă, nu-i așa? Camille râse cu încântare și-i întâlni privirea surorii ei. Mulțumesc.

Delilah își dres glasul.

– Îți mulțumesc că... m-ai lăsat să fac parte din toate acestea.

– Ești singura mea soră mai mică și ar trebui să faci parte din viața mea. E aproape de neiertat că nu s-a petrecut asta și în trecut. Trebuia să fi făcut asta de mult, și-mi pare rău.

Delilah dădu din cap și își înăbuși ceva ce aducea în mod suspect cu o lacrimă.

– Dumnezeule, nu v-am mai văzut pe nici una dintre voi atât de emoționate, zise Teddy tachinându-le, apoi deveni gravă: Și eu trebuie să-mi cer scuze.

Camille ridică din sprâncene.

– Ah? Ai și tu o soră mai mică pe care ai tratat-o îngrozitor în trecut?

– Nu, nu am surori, dar... Teddy oftă îndelung. Dee mi-a fost cea mai dragă prietenă de-a lungul unei lungi perioade din viața mea. Trebuie să recunosc că am detestat întotdeauna felul în care ai tratat-o.

– I-ai fost o prietenă bună și devotată. Camille o cercetă pe femeia mai tânără. A fost norocoasă că te-a avut.

– Iar eu am fost norocoasă că am avut-o pe ea, spuse Teddy. Și, deși recunosc că am fost neîncrezătoare atunci când Delilah mi-a povestit cum tu, ea și Beryl ați căzut de acord să deveniți mai apropiate ca surori, timpul petrecut cu voi amândouă mi-a dovedit că am greșit să mă îndoiesc de tine.

– Îți mulțumesc, Teddy. Camille tăcu. Atunci vrei să fii și prietena mea acum?

– Mi-ar plăcea să fiu, zâmbi Teddy.

– Se pare că nu există nimic mai potrivit decât o rochie de la Paris superbă și costisitoare care să aducă împăcare între surori și prietene, zise Delilah cu ironie.

Camille și Teddy se holbară la ea timp de o clipă, apoi toate trei pufniră în râs. Doamna Gilbert își dres glasul:

– Vă cer iertare, milady, dar e nevoie să ne mai asigurăm de alte câteva lucruri și apoi trebuie să ne luăm rămas-bun dacă vrem să ne întoarcem la Londra astăzi.

– Da, desigur, scuzele mele. De altfel... Camille o privi pe sora sa direct în ochi. Și noi trebuie să ne ocupăm de niște chestiuni importante. Delilah, ce-ar fi să ceri să ne fie servit ceaiul în salon, iar eu și Teddy vom sosi de îndată ce terminăm aici.

– O idee minunată! Sunt hămesită. Delilah găsea uimitor felul în care un plan, până și unul ce nu putea fi numit trainic, era capabil să-i readucă apetitul. Făcu un pas către ușă, apoi se întoarse. Camille, pur și simplu radiezi în rochia asta.

– Așa se întâmplă când te măriți cu bărbatul pe care-l iubești, draga mea. Camille zâmbi larg. Dar ajută și o rochie croită la Paris, la un preț extravagant de costisitor.

Delilah râse, le ură o zi bună doamnei Gilbert și asistentei ei, apoi se îndreptă către scări. Ora nu era destul de înaintată pentru

ceai, dar niște biscuiți și câteva dintre sendvișurile delicioase ale doamnei Dooley și poate niște tarte, dacă se găseau, ar fi fost minunate.

Era greu să nu o invidieze pe Camille pentru fericirea ei. Se căsătorea în cele din urmă cu adevărata ei dragoste. Pentru Camille dragostea însemna începutul unei vieți fericite până la adânci bătrâneți.

Delilah lăsă să-i scape un suspin din adâncul sufletului. Pentru ea, iubirea putea cu siguranță să distrugă totul.

– Lady Hargate. William se repezi spre ea și o ajunse din urmă pe scări. Doamna Dooley are nevoie de instrucțiuni pentru cina din seara asta.

– Da, bineînțeles.

Delilah porni spre bucătărie. Camille gospodărise casa până atunci, dar părea că se însănătoșise suficient doar ca să-și reia rolul de mireasă. Delilah se crispă. Acum era nepoliticoasă. Trebuia cu adevărat să încerce să fie un om mai bun. Se considerase întotdeauna o persoană cumsecade, până în ultimele câteva luni.

Până când își trăise blestemata ei de aventură!

Acum, bărbatul ăsta îi va distruge viața, într-un fel sau altul. Sau ea ar putea să i-o distrugă pe a lui. Dar nu conta prea mult, căci urma să scape de el în curând. Va fi dureros, dar se va termina repede. Iar ea va putea să-și continue viața după cum plănuise. Nu exista nici un motiv pentru care să nu înceapă chiar din acea clipă. Își înalță puțin bărbia. Obişnuia să fie destul de amabilă. Cu siguranță putea să reînceapă.

Discuția cu doamna Dooley îi luă mai mult timp decât prevăzuse. În vreme ce-și revenea după consecințele nefericite ale mâncării alterate, bucătăreasa visase că urma să se petreacă o nenorocire. Doamna Dooley își împărtăși viziunea cu tonul sumbru și amenințător al unei vrăjitoare din piesele lui Shakespeare.¹ Și, cum era convinsă că avusese o premoniție, voia să fie pregătită pentru orice. Nu aveai cum să o învinuiești pentru asta, și nici cum să o oprești. Deasupra conacului Millworth puteau

¹ Aluzie la piesa *Macbeth* de William Shakespeare, în care profeția a trei vrăjitoare are drept consecințe o serie de crime. (n.tr.)

să se abată o grămadă de calamități, dar ofrandele culinare ale doamnei Dooley nu aveau să facă parte dintre ele. Delilah rezistă tentației de a menționa intoxicația cu mâncare.

Când Delilah reuși în sfârșit să ajungă în salonaș, Teddy și Camille se aflau deja acolo. Ca și sendvișurile, prăjiturile și ceaiul. Cele două avură bunăvoința să își țină curiozitatea în frâu până când Delilah ronțai un biscuit.

– Ei bine, iată-ne, zise Camille cu vocea unei surori mai mari. Așadar, cum putem să te ajutăm?

– Ce fel de plan? Își miji Teddy ochii cu neîncredere.

– E foarte dificil pentru mine. Rareori am ceva de mărturisit și nu țin secrete, ei bine, aproape niciodată. Delilah își plimbă privirea de la sora la prietena ei și înapoi. Am să vă povestesc asta doar o dată. Nu vreau să fiu copleșită de curiozitate și întrebări, căci îmi e destul de greu și așa. Prin urmare, voi răspunde numai la câte o singură întrebare de la fiecare dintre voi. Înțelegeți?

Ele încuviințară.

– Foarte bine atunci.

Delilah se ridică. Părea să fie acel fel de mărturisire pentru care merita să stai în picioare.

– Ei bine? Camille zâmbi încurajator. Continuă.

Poate că până la urmă era mai potrivit să stea jos. Delilah se așeză înapoi într-unul dintre scaunele asortate care se aflaseră în acel salon de când își putea ea aminti. Camille și Teddy împărțeau divanul și așteptau cu nerăbdare. Delilah trase aer adânc în piept.

– L-am întâlnit într-adevăr pe Sam în New York.

Teddy se înecă.

– Știam eu, murmură Camille.

– Noi doi... ei bine... am avut... o, nu știu... o aventură, ați putea să-i spuneți. Își adună puterile. De natură sentimentală.

– Tu? Camille se holbă la ea. Amintește-mi să nu-ți mai cer să-mi fii însoțitoare și altă dată.

Teddy făcu ochii mari.

– De ce nu mi-ai spus?

– Astea sunt întrebările voastre? Întrebă Delilah cu asprime.

Teddy și Camille schimbă o privire, apoi scutură din cap.

– Nu, mormăi Camille.

– Nu pentru moment, zise Teddy. Te rog, continuă.

– Credeam că n-am să-l mai văd vreodată. Apoi, desigur, el a sosit aici. E de prisos să mai spun că nu-mi doresc o amintire a aventurii mele, și din această cauză nu am fost atât de amabilă cu el pe cât ar fi trebuit să fiu. Cu totul adevărat, într-o anumită măsură. Dar cu cât l-am cunoscut mai bine, cu atât mi-am dat seama că-mi va frânge inima dacă-i voi permite. „Deoarece îmi dădusem seama, de asemenea, că îl iubeam și probabil îl iubisem încă din prima clipă. Iar el era atât de nepotrivit pentru mine.” Așa că vreau să mă ajutați să scap de el.

Camille își încrucișă brațele pe piept.

– Ce înțelegi mai exact când spui că vrei să scapi de el? Și nu e vorba de întrebarea mea, ci face parte din planul pe care trebuie să ni-l explici.

– Când am spus că am comite ceva ilegal, nici una din noi nu s-a referit la crimă, spuse Teddy.

Delilah le țintui cu privirea.

– Chiar credeți că l-aș ucide?

– Nu, bineînțeles că nu. Așa e, Teddy?

– Cătuși de puțin, răspunse Teddy aproape fără să ezite.

– Ei bine, n-aș face-o. Delilah oftă. E un bărbat minunat, de fapt. Nu e bărbatul potrivit pentru mine, atâta tot. Și cu cât rămâne mai mult timp aici, cu atât mai greu îmi va fi să-l văd plecând. Clătină din cap. Să-l fac să plece, vreau să spun. Și îi doresc numai binele, cu adevărat. Dar, pe de altă parte, doresc să-l văd plecat.

Atât sora, cât și prietena ei se holbau la ea de parcă o luase razna în fața lor.

– Ei bine?

– Sunt mai mult decât derutată, zise Teddy.

– Suntem mai mult decât derutate. Camille se încruntă. Crezi că este un bărbat minunat, și totuși nu vrei să ai nimic de-a face cu el?

– Asta e întrebarea ta?

Camille pufni.

– Nu avem nimic în comun. Suntem doi oameni cu totul diferiți. Ne imaginăm viețile, viitorul, în mod diferit. Cum pot

să mă aștept ca dragostea să izbândească între doi oameni care nu împart aceleași origini sau dorințe sau ambiții, atunci când poate da greș între doi oameni cu totul perfecți unul pentru celălalt?

Teddy o privi cu ochii mari, apoi chipul i se luminează de înțelegere.

– Ah. Dădu din cap. Înțeleg.

– Ei bine, eu nu, dar vreau să-mi pun întrebarea. Privirea lui Camille o întâlnește pe a surorii ei. Ești îndrăgostită de el?

– O, nu. Delilah clătină din cap. Ți-ai pus întrebarea acum o clipă.

– Aceea n-a fost întrebarea mea! Nu am...

– Nu contează, eu încă mai am întrebarea mea. Privirea lui Teddy o țintui pe a ei. Ești îndrăgostită de el?

– Mai contează?

– Eu cred că da, răspunse Camille.

Ușa salonului se dădu de perete.

– Ce fel de întrunire de familie puteți să țineți fără mine? Beryl stătea în pragul ușii, strălucitoare într-o rochie de călătorie violet. Pe cap avea așezată o pălărie elegantă cu pene. Ca de obicei, ținuta ei era perfectă, prezența impunătoare, iar o scânteie răutăcioasă îi strălucea în ochi.

– Nu știam când o să vii. Un ton sec răsuna în vocea lui Camille. Dacă ai fi binevoit să ne dai de veste sau să sugerezi într-o manieră mai puțin vagă...

– Am spus că voi ajunge înainte de nuntă. Beryl își scoase mânușile. Și, dacă nu cumva mă înșel, încă mai avem mai mult de o săptămână până atunci. Înclină din cap către Teddy. Sunt încântată să te întâlnesc din nou, Teddy.

– Și eu mă bucur că te văd.

– Delilah. Privirea lui Beryl i-o întâlnește pe a ei. Arăți obosită. Cum te descurci?

– Mai bine decât te-ai aștepta. Delilah îi oferă un zâmbet recunoscător. Mă bucur să te văd.

– Știam că așa va fi. Beryl zâmbi cu satisfacție și le studie pe celelalte două femei. Voi două arătați destul de palide.

– Ne-a căzut greu mâncarea, zise Teddy.

– Dar ne simțim bine acum, adăugă Camille.

– Bine. Acum că am scăpat de politețuri... Beryl își dădu jos pălăria, o aruncă pe o masă și se așază pe scaunul de lângă Delilah. Ce se petrece aici? Când Clement m-a anunțat că sunteți în salonul mamei, am știut că puneți ceva la cale și am urcat drept aici. Privirea ei cercetă adunarea. Ei bine?

– Delilah are nevoie de ajutorul nostru, începu Camille. Cu domnul Russell.

– O, așa e? Privirea lui Beryl trecu asupra lui Delilah. Le-ai povestit totul?

Delilah dădu din cap.

– Mai mult sau mai puțin.

– Foarte bine. Beryl își cercetă sora mai mică. Ai de gând să-l păstrezi sau să scapi de el?

– Nu vreau să-l păstrez, spuse Delilah ferm.

Camille clătină din cap.

– Încă nu înțeleg de ce nu. Desigur, nu e așa cum plănuiseși, dar e o partidă destul de bună.

– Prostii, Camille, pufni Beryl. Nu e câtuși de puțin ceea ce-și dorește ea. Se prea poate să fie chipeș și dezgustător de bogat...

– Și un om de treabă, murmură Delilah împotriva voinței ei.

– Dar realitatea rămâne că nu e potrivit pentru ea.

– Nu văd de ce, zise Camille cu țăfnă. Da, el este american, și amândoi se contrazic pe numeroase... Privirea i se îngustă. De unde știi tu toate astea?

– Eu știu totul, spuse Beryl cu îngâmfare.

– M-am întâlnit cu Beryl când am fost la Londra, zise Delilah repede.

– Iar eu i-am fost de mare ajutor. Beryl îi aruncă surorii sale o privire care, în mod suspect, părea a fi plină de afecțiune.

– Chiar așa? Camille privi de la o soră la alta. Ca să vezi.

Beryl îi aruncă un zâmbet superior. Camille se încruntă și continuă:

– După cum spuneam, chiar dacă Delilah susține că nu au nimic în comun, sunt destul de sigură că e îndrăgostită de el. Ai de gând să negi?

– Da! se răsti Delilah.

– Nici una dintre noi nu te crede. Camille ridică din umeri și-și îndreptă atenția către sora ei geamănă. Așa că dorința ei de a scăpa de el nu are nici un sens...

– Haide, Camille. Beryl se întinse și-i mângâie mâna surorii ei mai mici. Delilah încearcă pur și simplu să se protejeze. E cu totul de înțeles că vrea să se ferească de dragostea pentru un bărbat absolut nepotrivit. La urma urmei, s-a îndrăgostit de Phillip, care-i era o pereche absolut perfectă, iar el i-a frânt inima. Nu poți s-o învinuiești că nu vrea să mai treacă o dată prin asta.

Teddy făcu o grimasă. Camille o privi ținută pe sora ei mai mică.

– E adevărat?

– Care parte? întrebă Delilah fără putere.

– Se pare că e un detaliu pe care a uitat să-l menționeze, o scăpare din partea ei, așa putea să adaug, căci acest detaliu lămurește tot restul. Beryl clătină din cap. Delilah l-a iubit pe Phillip, iar el nu a putut să o iubească la rândul lui.

– Nu ți-am povestit niciodată despre asta. Delilah o ținut pe sora ei mai mare. Ți-am spus că nu-mi împărtășea sentimentele, nu că nu putea să o facă.

– Îmi cer iertare, Delilah, dacă am tras concluziile mele, dar partea asta era evidentă. Cel puțin pentru mine. Nu l-am cunoscut pe Phillip în mod special, dar am știut despre el. Cum să o spun? Beryl cugetă o clipă. În lumea noastră, atunci când un gentilom reușește să treacă prin viața dinainte de căsătorie fără să-i fie atribuită nici măcar o frântură de bârfă – nici o idilă ratată, nici o logodnă ruptă, nici un scandal cu actrițe sau alte femei de o reputație îndoielnică, nimic de felul acesta –, și când în sfârșit se însoară cu o tânără adorabilă, cu reputația fără pată doar ca să-și trăiască viețile oarecum separat, se trage concluzia că el pur și simplu nu e deosebit de interesat de ceea ce ea are să-i ofere. Îi întâlni privirea surorii ei mai mici. El dorea o soție perfectă, sau cel puțin o soție care i-ar părea perfectă oricui s-ar sinchisi să se uite. Nu căuta dragostea. Și în numeroase căsnicii, asemenea situație e acceptabilă pentru amândoi partenerii. Phillip nu se aștepta la dragoste din partea ta. Nu era ceea ce prevăzuse. Beryl o privi pe Delilah în ochi. Eu, una, nu te învinuiesc câtuși

de puțin că nu ești pregătită să-ți pui inima în pericol din nou. La urma urmei, șansele ca tu și domnul Russell să fiți capabili de a vă depăși diferențele sunt extrem de slabe. Clătină din cap lent. Este un rămășag pe care nu l-aș pune niciodată.

– Nici eu nu te învinuiesc, zise Teddy cu hotărâre. Desigur, până de curând Teddy fusese singura care știuse că Delilah se îndrăgostise de soțul ei. Și sunt dornică să fac orice va fi nevoie din partea mea ca să scapi de Sam.

– Cred că-i o prostie. Camille privi aspru către celelalte. Dragostea e mult prea greu de găsit ca să o lași să-ți scape. Își țintui sora mai tânără cu o privire cruntă. Ai spus că tu și Sam ați avut o *aventură*. Sunt de părere că unul dintre ingredientele necesare pentru orice aventură este riscul. Dragostea, mai presus de orice, merită toate riscurile.

– Privești situația cu ochii visători ai unei femei pe cale să se mărite în cele din urmă cu adevărata ei dragoste. Fruntea lui Beryl se încreți de iritare. Nu ai cum să gândești logic. Delilah și domnul Russell sunt cu totul nepotriviti unul pentru celălalt. Se vor frânge cu siguranță inimi. A ei sau a lui, sau mai degrabă amândouă. Calea cea mai rațională de urmat ar fi să evite această legătură cu totul.

– Rațiunea nu are nimic de-a face cu dragostea!

Camille privi aprig către sora ei geamănă. Beryl îi întoarse o privire la fel de aprigă.

– Și tocmai asta este problema!

– Și care-ți este planul? zise Teddy, în efortul vizibil de a le împiedica pe gemene să se ia la bătaie.

– Sam a fost logodit în trecut, cu o femeie pe care o iubea. După cum a ieșit la iveală, ea era mai degrabă interesată de averea lui decât de persoana lui. Iar el și-a jurat să ocolească femeile care vânează averi. Delilah inspiră adânc. Intenționez să-i dovedesc că sunt exact ceea ce el nu-și dorește.

– Cât de inteligent din partea ta.

Beryl îi oferi un zâmbet plin de admirație.

– Și cum ai de gând să faci asta? se răsti Camille.

– Nu știu, și tocmai de aceea am nevoie de ajutorul vostru. Delilah cugetă o clipă. Crezusem că aș putea... hm... să mă azvârl

în brațele primului gentilom bogat și de viță nobilă care-mi iese în cale. Dar cum petrecerea din această seară a fost anulată, nu am nici un gentilom la îndemână pe care să-l cuceresc. Deși o mare parte dintre oaspeți vor locui la conac, iar mama a avut grijă ca printre ei să se afle mai mulți domni gata de înșurătoare.

Teddy scutură din cap.

– Dar majoritatea nu vor sosi decât cu câteva zile înainte de nuntă. Aș crede că vrei să-ți pui planul în aplicare cât mai curând posibil.

– De fapt, are parte de puțin răgaz. Camille capitulă cu un suspin. Grayson spune că el și Sam își vor petrece tot timpul în casa trăsurilor până când repară autovehiculul. Așa că Delilah ar trebui să-l poată evita pe Sam fără prea mare greutate. Privi către sora ei mai mică. Ceea ce presupun că ai prefera să faci.

Delilah dădu din cap.

– Ce-i un autovehicul? întrebă Beryl.

– O trăsură fără cai, răspunse Teddy.

– Adevărat? Beryl făcu ochii mari. Cât de interesant!

– Nu e atât de ușor să găsești un gentilom bun de înșurătoare, să știți, le atrase Teddy atenția. Deși presupun că am putea angaja un actor.

Toate trei surorile se holbară la ea.

– Nu! Nici nu se pune problema. Ochii lui Camille se umplură de groază. Nu avem ce face cu un actor. Nu te poți baza câtuși de puțin pe actori. Nu va fi nici un actor.

– Nu știu, zise Beryl cu mult prea multă inocență. Ar putea fi o opțiune.

Camille o străfulgeră pe sora ei cu o privire nimicitoare. Beryl își înăbuși un hohot de râs.

– Un actor n-ar fi deloc potrivit. Delilah oftă. Și acesta este singurul plan care-mi vine în minte.

– N-ar trebui să renunțăm la el doar pentru că întâmpinăm o mică problemă, spuse Beryl. Cu siguranță că nu este una de nedepășit.

– Oricât aș dezaproba ceea ce faci – la urma urmei, îmi place Sam –, e o idee istească, zise Camille fără entuziasm.

– Atunci, vrei să mă ajuți? o întrebă Delilah.

– Bineînțeles, răspunse Camille cu un suspin. Ești sora mea, și loialitatea mea se îndreaptă în primul rând către tine.

– Știam eu că o să te convingem. Beryl dădu din cap cu trufie. Și fără să ținem cont de acest obstacol, cred că e un plan strălucit.

– Ce încântător! O voce familiară răsună din pragul ușii. Îmi place atât de mult atunci când una dintre voi pune la cale un plan strălucit.

Capitolul 19

– Mamă!

Delilah sări în picioare și-și întâmpină mama. Salonașul de-abia putea cuprinde avalanșa de îmbrățișări și cuvintele de întâmpinare rostite în cor.

– Călătoriile îți priesc cu siguranță. Arăți minunat!

– A sosit și tata cu tine? Nu l-ai pierdut din nou, nu-i așa?

– Ce ți-a plăcut cel mai mult?

– Ne-a fost dor de tine!

Lord și Lady Briston porniseră în călătorie încă de la începutul primăverii și, în afară de câte o scrisoare ocazională – mama ei fusese întotdeauna îngrozitor de neglijentă în ceea ce privea corespondența –, Delilah nu fusese în nici o clipă sigură în care parte a lumii se găseau părinții ei rătăcitori. Totuși, rătăceau prin lume împreună, și acest lucru avea nenumărate avantaje.

– Nu pot să vă spun cât de bine e să te afli acasă. Mama se lăsă în scaunul pe care îl eliberase Beryl. Deși găsesc voiajele cum nu se poate mai captivante. Și dați-mi voie să vă spun, nimic nu întărește mai mult relația într-un cuplu decât situațiile când cei doi sunt obligați să străbată deșerturile din Egipt pe spatele aceleiași cămile sau să se înghesuie unul într-altul pentru căldură, așteptând ca sania să le fie reparată undeva în Alpii Elvețieni. Făcu un semn din cap către ceștile de pe masă, și Delilah îi umplu ascultătoare una.

Undeva în mijlocul cuvintelor de întâmpinare pentru părințele lor reîntors, un lacheu se strecurase înăuntru aproape pe nesimțite și adăugase pe tavă cești și încă o farfurie cu sendvișuri. Era bine să-ți recuperezi servitorii. Delilah jură ca, atunci când va putea să-și angajeze din nou personalul, să le ofere oamenilor salarii mai mari. Doar când rămâneai fără servitori reușeai să-i apreciezi la adevărata lor valoare.

– Nu m-aș fi gândit că voiajul prelungit poate fi atât de edificator, continuă mama. Mă simt mult mai inteligentă acum decât atunci când am plecat. Dar trebuie să recunosc că au existat momente când mi-aș fi dorit să pot înțelege ceea ce încercau să-mi spună cei din jur. Oftă. Pare destul de ciudat că engleza nu e vorbită de toate popoarele pământului. Ținând cont de întinderea enormă a Imperiului Britanic, ai crede că toți ar trebui deja să stăpânească engleza. Și totuși... Le oferi femeilor mai tinere un zâmbet strălucitor. Toate acestea reprezintă partea de căpătâi a unei aventuri, aș spune.

Delilah zâmbi fără entuziasm.

– O, draga mea Camille. Mama se întoarse spre ea. Am dat peste Victor ieri în Londra, și a fost destul de neplăcut atunci când am atins subiectul nunții tale. Să înțeleg că nu l-ai invitat și pe el?

Sprâncenele lui Camille se împreunară a nedumerire.

– Care Victor?

– Sper că nu te referi la vărul Victor? făcu Beryl ochii mari.

– Vărul Victor? întrebă Teddy doar pentru urechile lui Delilah.

– Lord Charborough, zise Delilah în surdină. Este o rudă din partea mamei, dar atât de îndepărtată, că nimeni nu are habar în ce fel suntem înrudiți.

Camille se încruntă.

– Nici nu-mi mai pot aminti când l-am văzut ultima oară.

– Nici eu. Mă simt foarte prost în legătură cu asta. Mama scutură din cap. L-am asigurat că invitația lui trebuie să se fi rătăcit pe drum. Așa că... Se opri. L-am adus cu noi.

– N-ai făcut una ca asta.

Camille făcu ochii mari, cu toate că de fapt n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Mama avusese de mult timp obiceiul să colecționeze oameni ai nimănui, de obicei membri fără importanță ai familiilor

regale din Europa care rămăseseră fără casă sau țară. Faptul că adusesse acasă o rudă îndepărtată cotea periculos de aproape către ceea ce ar fi făcut o persoană normală.

– Sigur că am făcut-o, zise mama cu o voce care nu admitea replică. La urma urmei, e casa mea.

– Da, desigur. Camille oftă cu resemnare. Foarte bine.

– Sărmanul de el a rămas fără o para chioară, din pricina risipitorului de taică-su și a faptului că investește orice fonduri reușește să obțină în moșia aceea a lui. Nu e ușor să întreții un castel în ruină, să știi... Deși nu cred că dificultățile lui financiare le sunt cunoscute tuturor.

– Nu e tocmai un secret bine păstrat, zise Beryl cu ironie.

– Lucrul cel mai bun pentru bietul băiat ar fi să-și găsească o soție cu relații excelente în societate și cu o zestre considerabilă. Mă gândeam, cum numeroase partide potrivite se vor afla aici pentru nuntă, ar putea fi o bună ocazie pentru el, spuse mama. De altfel, nu strică niciodată să ai un alt domn fără obligații prin preajmă. Mai ales unul atât de fermecător cum e Victor. Dumnezeu, ce flăcău chipeș a devenit.

– Așa să fie oare? zise Beryl pe gânduri și apoi privi către Delilah. Ai putea spune că e aproape perfect.

– Poate că da, spuse Delilah încet. Dar tocmai ne-ai povestit că toată lumea știe că nu are nici un ban.

Teddy clătină din cap.

– Sam n-ar avea cum să știe asta.

– Cine e Sam? întrebă mama, făcând ochii mari de nedumerire.

– Un prieten american de-al lui Grayson, mamă, răspunse Camille. Probabil că nici Grayson nu cunoaște situația financiară a lui Victor, având în vedere că a lipsit din țară atât de mulți ani.

– Și totuși, să te arunci în brațele unui bărbat avut și să alergi pe față după unul care are nevoie de o avere sunt două lucruri cu totul diferite. Teddy scutură din cap. N-ai vrea să-l ademenești pe bietul de el numai ca apoi să-l dezamăgești.

– Ai dreptate. Nu mă gândisem la asta. Delilah oftă. Ar fi cu totul nepotrivit.

– Ai putea cu siguranță să-l rogi să ia parte la planul tău. Camille ridică din umeri. O favoare între doi veri îndepărtați.

– Sau ai putea să-l plătești, spuse Beryl. Aș crede că, ținând cont de strâmtorarea lui financiară, ar fi mai mult decât dispus să joace rolul unui potențial soț fără cusur.

– Nu ar accepta niciodată bani pentru o favoare făcută unei rude, indiferent cât de îndepărtată. Încă își mai păstrează mândria, la urma urmei. Și sunt încrezătoare că vă va ajuta fără să ceară nimic în schimb. Mama cugetă o clipă. Dar ați putea să-i oferiți un împrumut, ceea ce i-ar încuraja cu siguranță cooperarea. Nu știi niciodată când îți poate prinde bine ca un gentilom chipeș să-ți rămână dator, zise ea către Teddy.

Teddy dădu din cap, făcând ochii mari. Dar, pe de altă parte, Teddy găsisse întotdeauna părerile despre viață ale lui Lady Briston puțin șocante și cum nu se putea mai amuzante.

– Atunci, așa rămâne. Delilah scutură din cap. Nu am nimic să-i ofer în acest moment. Fondurile încă nu sunt la dispoziția mea, și mă îndoiesc că această problemă se va rezolva pe de-a-ntregul în următoarele câteva zile.

– Dar eu am ce-i oferi, și o voi face. Beryl zâmbi către sora ei mai mică. Și mă voi bucura să te ajut.

– Ca și mine, adăugă Camille.

– Ai face una ca asta? Beryl înălță din sprâncene. Și ce explicație îi vei da bunului prieten al lui Sam, viitorul tău soț, dacă vei fi dată de gol?

– Va trebui pur și simplu să ne asigurăm că el nu va afla, spuse Camille. Știu că eu pot să țin un secret.

– Ca și mine. Dar înainte de a putea să păstrez un secret, va trebui să mi-l dezvăluie cineva. Privirea mamei se plimbă de la o soră la alta. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbim, deși m-aș încumeta să ghicesc că are de-a face cu planul menționat înainte.

– Exact, radie Beryl. Și e un plan genial, pe deasupra.

– După cum ai mai spus. Foarte bine, atunci. Mama sorbi din ceai și privi către ficele ei cu nerăbdare. Explicați-mi-l și mie.

– Ți-l explic eu, spuse Delilah repede. Era mult mai bine să-i ofere ea o versiune oarecum prescurtată a ceea ce se petrecuse până acum, decât s-o lase pe una din surorile ei să o facă. Numai Dumnezeu știa ce ar fi putut spune din neatenție. De altfel, nu era

nevoie ca mama ei să afle toate detaliile. Tot ce se întâmplă are de-a face cu domnul Russell, Samuel...

Delilah lămuri pe scurt aproape totul. Că ea și Sam nu erau potriviți unul pentru celălalt, cum unirea dintre ei doi ar fi fost dezastruoasă și că, de fapt, era mai bine pentru toți cei implicați dacă îi dovedeau lui Sam ce pereche nepotrivită i-ar fi fost Delilah. Nu i se păru necesar să amintească de aventurile lor comune, dar, cum Beryl le atrăsese atenția mai devreme că în acest fapt se ascundea esența tuturor problemelor, Delilah își mărturisi sentimentele față de Phillip și ce greșală îngrozitoare fuseseră acestea.

– Vai, vai, cât de ocupată ai fost! Mama își cercetă îndelung cea mai tânără fiică. Sărmana, scumpa mea fetiță. Nu există nimic mai dureros pe lumea asta decât să iubești pe cineva care nu-ți împărtășește sentimentele.

– Da, ei bine... Delilah ridică din umeri. Am trecut peste asta.

– Haide, draga mea, spuse mama. Se poate să se fi întâmplat demult, dar cu siguranță nu ai trecut peste asta. Tocmai teama de a nu ți se mai frânge inima încă o dată e motivul pentru care nu vrei să i-o încredințezi acestui american.

– Și pentru că suntem cu totul nepotriviți unul pentru celălalt, zise Delilah. Nu avem cum să sfârșim bine.

– Ba da, dar șansele sunt deosebit de mici. O, desigur, când și când afli de câte o căsnicie reușită în care cei implicați sunt fără îndoială o pereche nepotrivită – un duce care ia o cameristă de nevastă, sau ceva asemănător. Mama strânse din umeri de parcă simpla idee ar fi fost de neconceput. Dar de obicei asemenea căsnicii sunt condamnate la eșec. Nu. Dădu din cap. Cred că e foarte înțelept să-i pui capăt. De altfel, un astfel de aranjament ar cere mult prea mult efort și un compromis zdrobitor, ca să nu mai amintim și de asta, și nu e tocmai o idee pe care tu ai adopta-o.

Delilah se uită țință la mama ei.

– Vrei să spui că sunt încăpățânată?

– Da, chiar asta vreau să spun. Mama zâmbi. Am fost întotdeauna onestă cu tine și cu surorile tale...

– În afara acelei întâmplări minore când ne-ai anunțat despre moartea tatei pe când el era încă în viață, zise Beryl pentru ea însăși.

Mama continuă fără să se oprească.

– Și nu intenționez să încep acum să vă înșel încrederea. Așa că da, draga mea, ești încăpățânată. În afară de asta, bună-cuviința te-a preocupat mult mai mult decât ar fi fost necesar, la fel și ceea ce ar trebui și nu ar trebui să faci, dacă tot veni vorba. Și astfel ți-ai petrecut întreaga viață făcând exact ceea ce se aștepta de la tine, fără să te abați de pe calea purtării cuviincioase.

Delilah își miji ochii.

– Dumnezeule, mamă, nu sunt sigură dacă a fost un compliment sau o critică.

– Ești fata mea cea mai mică, fiica mea iubită. Mama zâmbi. Nu mi-ai dat nici o clipă de neliniște și nici măcar o noapte fără somn. Nu ai provocat niciodată vreun scandal sau vreo bărfă. Aruncă o privire plină de înțeles către Beryl și Camille, apoi își îndreptă din nou atenția către Delilah. Ești blândă și generoasă, ai inima bună, ești inteligentă și amuzantă și cum nu se poate mai adorabilă. Și arăți aproape ca și mine atunci când aveam vârsta ta.

Cineva pufni. Mama nu se lăsă distrasă.

– Te-ai descurcat cum se putea mai bine în situația neplăcută cu Phillip. Bănuiam de mult că era vorba de ceva nelalocul lui, dar așa nu-mi place să mă amestec și mi-am ținut îndoielile numai pentru mine. Am presupus că mă vei chema dacă vei avea nevoie de mine.

Delilah încuviință, cu toate că nu-i trecuse niciodată prin minte să se încreadă în mama ei. Era dificil să-i destăinuie oricui, cu atât mai puțin mamei sale, că mariajul ei nu era ceea ce și-ar fi dorit să fie.

– Am fost întotdeauna mândră de tine, și nu voi înceta să fiu.

Delilah privi țință la mama ei, cu un nod în gât.

– Trebuie să faci ceea ce crezi că e bine pentru tine. Nimeni și nimic altceva nu contează cu adevărat. Mama se întinse către ea și-i luă mâna. Ai susținerea mea întreagă și desăvârșită, oricum ai dori să te porți cu acest american. Deși... Ochii îi scânteiară

de amuzament. Dacă ai dori să-l împuști, cred că ar fi cel mai bine să-l lași pe tatăl tău să o facă.

– Nu vreau. Delilah își înăbuși un suspin. Îți mulțumesc mult, mamă.

– Acum că ne-am lămurit cu asta, mai am încă o întrebare. Privirea mamei se îngustă. Ce Dumnezeu ai vrut să spui când ai menționat că nu mai ai acces la fondurile tale?

Pentru prima oară în viața lui, Sam nu avea habar cum să rezolve o dilemă. Stătea în fața casei trăsurilor și se uita în zare cu privirea pierdută. Cu siguranță toate problemele cu care se confruntase până atunci se dovediseră dificile, pâruseră chiar imposibil de rezolvat, și uneori soluțiile lui se dovediseră eșecuri totale, dar situațiile fuseseră diferite. Fusesse vorba de afaceri. Acum era vorba de ceva personal.

– Bine, zise Gray îndărătul lui. Mă predau.

– Cum adică te predai?

Sam se întoarse către prietenul său. Era deja după-amiaza târziu – trecuse o zi întreagă de la accidentul autovehiculului. El și Gray se mutaseră, împreună cu Jim, în casa trăsurilor, revenind cu o noapte înainte la conac doar ca să doarmă. Se întorseseră puțin după ce se crăpase de ziuă în acea dimineață. Având în vedere tot ceea ce se întâmplase, fusese o mișcare inteligentă să stea departe de conac. Numai asta îl mai oprea să doboare ușa lui Delilah la pământ și să o facă să înțeleagă cât de mult se înșela. Să o facă să-și recunoască sentimentele pentru el și că, în ciuda deosebirilor dintre ei, erau meniți să fie împreună. Sam avea nevoie să pună distanță între el și tentație, dar nu-i era ușor. Putea să înțeleagă cu ușurință unde greșise Samson.

– Vreau să spun... Gray îi înmână o țigară. Renunț.

Sam scutură din cap.

– Nu am nici o idee despre ce vorbești. Arată cu țigara către prietenul său. Și de unde ai făcut rost de astea?

– I-am cerut lui William să ni le aducă odată cu ultima masă. Am una și pentru Jim. Scăpără un chibrit și-și aprinse țigara.

– Bine. Sam își aprinse și el țigara. O merită.

– Bărbatul ăsta e sclipitor. Ești norocos să-l ai.

– Știu. Sam se opri. Dacă reușim să punem pe roate afacerea asta cu autovehicule, mă gândeam să-i ofer un nou post.

Gray pufăi din țigară.

– Vrei să conducă noua companie? N-aș avea nimic împotriva.

– Nu cred că i-ar face plăcere să administreze întreaga întreprindere. Nu în asta îi constau abilitățile. Nu i se potrivește să stea în spatele unui birou. Sam tăcu. Mi-ar plăcea să-i dau în grijă dezvoltarea, sau ceva de felul acesta. O poziție de o importanță egală cu a președintelui companiei. Acolo se va construi viitorul. Autovehiculul lui Benz reprezintă primul pas, dar acest motor nou al lui pune cu adevărat temelia și deschide calea către numeroase posibilități. Iar Jim este omul tocmai potrivit ca să-i faciliteze progresul.

– Sunt de acord. Gray dădu din cap. Dar nu la autovehicul mă refeream atunci când am spus că mă predau.

– Atunci, nu-mi trece prin cap ce voiai să spui.

– Vreau să spun că te cunosc de îndeajuns de mult timp ca să-mi dau seama când ai ceva pe suflet.

– Am nenumărate lucruri pe suflet. Autovehiculul va avea nevoie de reparații majore.

– Da, și eu am crezut la început că despre asta era vorba, dar nu-i așa. Din ziua în care s-a petrecut accidentul ai fost rezervat și preocupat. De obicei pot să ghicesc ce gândești, dar recunosc că m-ai blocat, așa că mă dau bătut. Gray îl cercetă îndeaproape. Acum, te întreb. Ce se întâmplă cu tine?

Sam cugetă la întrebare, deși nu avea nevoie să o facă. Problemele lui se puteau rezuma la un sigur cuvânt: Delilah.

– S-ar părea că m-am îndrăgostit.

Gray se holbă la el.

– De cine?

Sam îi aruncă o privire ironică.

– Nu există nimeni... Gray făcu ochii mari de surprindere. Delilah?

– Mă tem că da. Sam dădu din cap. Și sunt destul de convins că și ea e îndrăgostită de mine.

– Nici măcar nu te place.

Sam strânse din umeri.

– Ce ascunzi de mine?
 – În primul rând, chiar ne-am întâlnit în New York.
 – Știam eu! Gray tăcu. Și? Cu siguranță mai e și altceva.
 – Și nu am fost în stare să mi-o scot din minte încă de atunci. Sam clătină din cap. M-a bântuit, Sam. Fie că sunt adormit sau treaz, îmi rămâne în gânduri și în vise. Aș fi urmat-o aici cu mult timp în urmă dacă ea n-ar fi refuzat atât de categoric să mă mai vadă vreodată. Chicoti fără veselie. A fost aproape nepoliticoasă, de fapt.

– Asta explică atât de multe, murmură Gray.

– În viața mea nu am mai întâlnit altă femeie care să disprețuiască... dragostea mai mult decât o face ea. Am crezut întotdeauna că toate femeile caută în cele din urmă dragostea, mai ales atunci când vine vorba de căsătorie.

– Credeam că Lenore ți-a deschis ochii cu privire la acest neadevăr.

– Ai crede. Dar nu e același lucru. Sam scutură din cap. Delilah nu îi seamănă cu nimic lui Lenore, în feluri mult prea numeroase ca să le menționez. Numai că dragostea nu se găsește pe lista ei de cerințe pentru căsătorie.

– Ai cerut-o în căsătorie?

Vocea lui Gray era plină de surprindere.

– Nu sunt atât de neghiob încât să pun o întrebare căreia îi cunosc deja răspunsul, atunci când acesta nu e unul pe care mi-aș dori să-l aud.

– Totul e îngrozitor de încâlcit.

– Crede-mă, sunt cum nu se poate mai conștient de asta.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Gray pufăi gânditor din țigară. Tu o iubești. Și crezi că te iubește și ea. Dar nu o vei cere în căsătorie de teamă că te va refuza, pentru că nu vrea să se mărite din dragoste?

– Da, mai mult sau mai puțin. Sam privi cu ochii pierduți la capătul luminos al țigării. Chiar dacă aș trăi o mie de ani, nu aș ajunge să-i înțeleg pe englezi. Și nici pe femei, de altfel.

– Putem fi un neam greu de priceput, dar nici un bărbat de nici o naționalitate nu le înțelege pe femei.

– În afară de francezi, sau poate de italieni.

– Nu, ei doar își închipuie că le înțeleg.

– Delilah crede în... în această pereche perfectă cu care este hotărâtă să se mărite.

– A, da. Gray înclină din cap atotștiutor. Un gentilom cu un titlu impunător și un cont în bancă încă și mai impresionant.

– Exact.

– Tu ai mai mulți bani decât ar putea ea cheltui într-o viață întreagă.

– Da, dar nu sunt bani moșteniți. Sunt un parvenit. Se pare că astfel de bani poartă un stigmat, deși sunt destul de sigur că pot fi cheltuiți în același fel. În plus, sunt american. Un păcat de neiertat în ochii ei.

– Doamne sfinte, nu. Gray lăsă să-i scape un oftat excesiv de dramatic. Așa ceva nu poate fi acceptat.

– Și în ciuda poziției sociale pe care familia mea – și mama mea mai cu seamă – și-a croit-o, nu deținem nici un titlu în America. Sam trase din țigară. Și mai sunt și altele, desigur. Deosebiri esențiale între noi. Delilah prețuiește tradiția, în timp ce eu tind către viitor. După cum mi-a atras chiar ea atenția în mai multe ocazii, nu avem nimic în comun.

– În afară de dragoste.

– Ceea ce nu face parte din dorințele ei. Ea crede că diferențele dintre noi nu pot fi depășite. Eu nu. Se opri. Delilah se protejează ca să nu-i fie frântă inima. Pot să înțeleg asta. Este o atitudine extrem de rațională, de fapt. Și totuși... Aruncă o privire către prietenul său. Ce ar trebui să fac, Gray?

– S-ar putea să nu fiu cea mai potrivită persoană care să-ți dea sfaturi într-o astfel de situație. Mi-a luat unsprezece ani să accept că singura femeie din lume pentru mine este Camille.

– Aș prefera să nu aștept unsprezece ani.

– Ei bine, ai câteva opțiuni. Gray trase din țigară, rămas pe gânduri. Ai putea să lupți pentru ea. Să o convingi că se înșală. Să găsești o cale de a o convinge că dragostea merită riscul unei inimi frânte. Deși ar trebui să te avertizez. Făcu o grimasă. O cunosc pe Delilah dintotdeauna, și e destul de încăpățânată.

– Chiar așa? Sam înălță din sprâncene. Nu băgasem de seamă.

– Sau ai putea să te înclini în fața dorințelor ei, presupun. Tăcu. Ar trebui probabil să ai în vedere că s-ar putea de fapt ca ea să aibă dreptate. Diferențele dintre voi ar putea fi mult prea mari ca să le învingeți. Până la urmă, ați putea să fiți amândoi nefericiți pentru tot restul zilelor voastre.

– Tu crezi că Delilah are dreptate?

– Nu, nu cred. Gray pufăi din țigară. Am iubit-o pe Camille cea mai mare parte a vieții mele. Chiar și atunci când plănuiam să nu o mai văd niciodată, atunci când ea a luat pe altcineva de bărbat, amintirea ei îmi era întotdeauna alături. Undeva, în străfundurile minții mele, sau poate în inima mea, nu știu, dar ea se afla tot timpul acolo. Nu puteam să o uit, așa cum nu puteam să renunț să mai respir. Dar de-abia când m-am întors în Anglia și am revăzut-o mi-am dat seama că, în ciuda eforturilor depuse, Camille rămâne dragostea vieții mele. Își îndreptă țigara către Sam. Și că viața nu merită trăită fără ea.

– Ce vrei să spui?

– Spun, cred, că și dacă aș fi știut cu siguranță cum, luând-o pe Camille de soție, inima îmi va fi în cele din urmă frântă, aș fi ales să trăiesc o clipă de fericire alături de ea decât o viață întreagă fără ea, zise el încet. Spun că bucuriile dragostei merită orice risc.

– Ei bine, acum că tu ești convins, cum o conving și pe viitoarea ta cumnată?

– Nu am nici o idee. Mi-aș fi dorit să-ți pot oferi un sfat folositor, înțelept și hotărâtor, dar nu o pot face. Clătină din cap. Delilah nu i se aseamănă deloc lui Camille. Dintre toate cele trei surori, Delilah este cea practică și rațională. Este cea care a făcut întotdeauna exact ceea ce se aștepta de la ea, în toate privințele. Ba chiar și în privința bărbatului pe care l-a luat de soț. Gray cugetă o clipă. Nu știu dacă îți stă în puteri să schimbi asta.

– Pot să încerc, spuse Sam cu înverșunare.

– Îmi pare că tu reprezinti un risc pe care ea nu dorește să și-l asume. Gray se opri. Dar, pe de altă parte, Delilah nu și-a mai asumat riscuri până acum. Nu s-a mai abătut niciodată de la calea ce-i fusese așternută. Nu a depășit niciodată barierele purtării cuviincioase și previzibile. Lui Delilah nu-i plac aventurile.

– Probabil că nu.

Deși, timp de câteva zile în New York, îi plăcuseră.

– Răspunde-mi la o întrebare, zise Gray cu precauție. Dacă Delilah ar fi fost o... ah, o investiție să spunem, care ar fi următorul tău pas?

– E o comparație ridicolă.

– Nu, nu este. Doar gândește-te puțin la asta. Fruntea lui Gray se încreți. Dacă ea ar fi o companie pe care ți-ai dori să o achiziționezi, ce-ai face?

– Nu știu. Sam privi crunt către prietenul său. I-aș evalua avantajele și dezavantajele, presupun. Aș încerca să-i ghicesc punctele vulnerabile. Dacă există planuri viabile pentru o viitoare exploatare și dezvoltare. I-aș estima datoriile, capitalul, și alte asemenea.

– Deci care sunt calitățile lui Delilah?

– Ce întrebare absurdă! Sam oftă. Nu știu. E inteligentă. E frumoasă. Se gândi o clipă. E mai puternică decât își închipuie. Nu pot să-ți explic exact de unde știu asta, dar așa este. E o constatare mai mult decât orice altceva. Joacă șah aproape la fel de bine cum joacă tenis. Pune pasiune în convingerile ei. E amuzantă. Mă bucur de compania ei. Pur și simplu îmi place să stau alături de ea.

– Și slăbiciunile ei?

– E ageră la minte. Dar nu înțelege valoarea propriei sale inteligențe. E încăpățânată, desigur, dar asta știi deja. Refuză cu desăvârșire să accepte că s-ar putea înșela vreodată.

– Poate că aveți multe în comun, până la urmă. Gray pufăi din țigară și privi cu ochii pierduți în depărtare. Și, situația a devenit mai limpede? Știi ce ai de făcut acum?

– Cătuși de puțin. Sam suflă un cerc de fum fără cusur. Nu am nici cea mai vagă idee.

– La naiba! Îmi pare rău, bătrâne, nu am ce face mai mult de-atât. Gray suflă un cerc identic cu al prietenului său. Ei bine, ai timp să mai pui ceva la cale. Câtă vreme fondurile îi sunt inaccesibile, Delilah nu are unde să plece. Este prinsă aici, în principiu.

– Problema aceasta a fost rezolvată, deși bănuiesc că va trebui ca Delilah să mai aștepte până ce totul va fi pus în ordine. Chiar

dacă demersurile vor lua mai puțin timp decât ne așteptăm, va rămâne aici măcar până la sfârșitul nunții. Și asta îmi lasă... cât? Privi către celălalt bărbat. Douăsprezece zile până la nuntă?

Gray încuviință.

– Timp suficient. Ai realizat mai multe într-un răgaz mai mic.

– Cred că aş putea să concurez dacă această chestiune a căsătoriei ar implica un pretendent real. Dacă ar exista într-adevăr un alt bărbat pe care ea să fi pus ochii.

– Aş pune rămăşag pe tine fără să stau pe gânduri.

– Dar să concurez cu un ideal, cu un concept, fără a ține cont de cât de multe defecte ar putea avea... Clătină din cap. Nu există nimic concret cu care să mă lupt.

– E greu să te confrunți cu ceva ce nu depășește nivelul de idee.

– Exact.

Amândoi bărbații rămaseră tăcuți. Alături de Sam, Gray era pierdut în propriile gânduri.

Sam încă nu știa cum să se apropie de Delilah, cum să o convingă că dragostea merita riscul unei inimi frânte. El era dispus să-și încerce norocul, deși mai fusese rănit în trecut. Dar, pe de altă parte, Delilah nu-și asumase cu adevărat nici un risc până când își îngăduise să se îndrăgostească de soțul ei. Gray avusese dreptate de la bun început. Lord Hargate fusese un neghiob. Acum, era de datoria lui Sam să o facă să creadă în iubire, și în magie, și în eternitate. Întrebarea era cum.

Dacă se gândea bine, poate că singura slăbiciune reală a lui Delilah se ascundea în faptul că, deși ea refuza să recunoască, era îndrăgostită de el. Sau poate că aceasta era slăbiciunea lui.

Capitolul 20

Cu opt zile înainte de nuntă...

Conacul Millworth se umplea cu repeziciune.

În timp ce Sam și Gray își petreceau aproape tot timpul în casa trăsurilor, de fiecare dată când se aventurau înapoi la conac, mai

sosise un oaspete nou. Părinții lui Delilah se întorseseră în sfârșit acasă. Lord Briston părea un bărbat destul de cumsecade, cu toate că Sam încă mai era nedumerit în ceea ce privea moartea sa prematură și învierea ulterioară. Lady Briston era adorabilă, dar puțin capricioasă. Totuși, sub suprafața nestatornică se ghicea fermitatea. Îi amintea lui Sam de mama lui, mai ales în felul în care îl studia ca pe o insectă sub lupă. Era mai mult decât stânjenitor. Sosise și Lady Dunwell, deși se părea că soțul ei nu avea să li se alătore decât în ajunul nunții. Apoi mai era și Lord Charborough, prezentat drept un prieten de familie. Părea destul de simpatic, deși avea un aer care-l făcea pe Sam să se simtă oarecum neliniștit. Poate din cauză că nici un bărbat nu avea dreptul să fie atât de chipeș. Sau poate pentru că reprezenta tot ceea ce Sam nu putea să fie. Tot ceea ce-și dorea Delilah.

După două zile întregi de lucru în casa trăsurilor, el și Gray hotărâră că Sam și Jim vor pleca la Londra pentru a încerca să găsească piesele pe care nu le puteau îndrepta, sau să ceară să fie fabricate după indicațiile lor, și să caute un spațiu de închiriat pentru a repara vehiculul. Avea noimă să se afle mai aproape de piesele și uneltele de care ar putea să mai aibă încă nevoie. De altfel, se putea dovedi necesar să-i trimită o telegramă domnului Benz, pentru a-i cere sfatul. Ar fi fost mult mai ușor să o facă din Londra. Dacă reușeau să găsească un loc potrivit, Jim și autovehiculul urmau să se mute la Londra. Cum se putea ajunge atât de ușor la Londra, Sam și Gray aveau să se întâlnească cu Jim la fiecare câteva zile pentru a-i verifica progresul.

Incursiunea lui Sam și Jim în Londra îi fu lui Gray de mare folos. Din câte se părea, Camille era oarecum agasată de absența lui constantă de la conac. Nu că prezența lui ar fi fost oricum necesară, după cum subliniasă Gray. Mirele, recunoscuse el, nu însemna nimic mai mult decât o recuzită de teatru. Necesari punerii în scenă, dar până la urmă un personaj cu totul nesemnificativ. Cu toate acestea, mireasa nu era mulțumită, mai ales pentru că tatăl ei se alăturase celor trei bărbați în câteva rânduri, atunci când era așteptat în altă parte. Lord Briston era fascinat de autovehicul, dar, cum aducea întotdeauna cu el țigări și o sticlă de whisky scoțian de calitate, nici Sam și nici Gray

nu mai considerau autovehiculul drept principala atracție. Și în mod destul de straniu, nici nu păreau să realizeze prea multe atunci când Lord Briston se afla împreună cu ei.

– Nu am observat când te-ai întors ieri, îi spuse Gray lui Sam când se întâlniră în casa trăsurilor. Presupun că ai venit direct aici. Te-aș fi însoțit, dar... Se cutremură. Se pare că dragostea vieții mele a luat-o razna.

Sam pufni în râs.

– Haide, Gray. Nu poate fi chiar atât de rău.

– Nu ai nici o idee, răspunse Gray sumbru.

– Am cinci surori. Pot să-mi dau seama.

– Eu nu am surori. Nu am avut parte de nici o avertizare și de nici un indiciu cum o nuntă poate transforma o femeie cu totul adorabilă într-un fel de creatură de nerecunoscut ivită din adâncurile iadului. Creația lui Frankenstein pălește în comparație cu ea.

– Exagerezi, chicoti Sam.

– Mi-aș dori să fie o exagerare. Gray scutură din cap. Sunt îngăduitor, mai degrabă. Privi dintr-o parte în alta de parcă s-ar fi temut să nu fie auzit și își coborî vocea: Știai că o pereche nepotrivită de pantofi pot să distrugă o nuntă perfectă în toate celelalte aspecte? Și se pare că pantofii pe care Camille i-a comandat la Londra nu sunt cei potriviți. Ceea ce lasă impresia că face parte dintr-o conspirație pusă la cale ca să-i nenorocească întreaga viață. Ți-ai fi închipuit că, dacă îi atragi atenția, într-un mod menit să-i fie de ajutor, că pantofii îi stau cum nu se poate mai bine, mânia a o mie de harpii se va abate asupra capului tău?

– Aș fi putut să ghicesc.

– Ei bine, eu nu sunt atât de ascutit la minte. Amintirea îl făcu să se crispeze. Știai că, dacă rochiile purtate de surorile ei nu sunt croite în nuanța corectă de piersică, nu se asortează cu florile din satin de pe rochia ei? Piersică, Sam, piersică! Clătină din cap. Credeam că piersica era un fruct.

Sam își mușcă buza ca să nu izbucnească în râs. Sărmanul Gray era cu siguranță depășit de situație.

– Știai că, dacă anumiți invitați, pe care nici nu i-am întâlnit vreodată, de altfel, sunt obligați să se așeze unul lângă altul la cină

riscă să dea naștere la acel fel de vrajbă care poate duce națiuni întregi la ruină?

Sam își înghiți un hohot de râs.

– Camille spune că trebuie să fie perfect. Totul. Fiecare detaliu, fiecare aspect, fiecare trăsătură minusculă. Perfect.

– Dar a mai trecut prin asta o dată.

Gray nu-i băgă în seamă comentariul.

– Spune că e diferit de data asta. Spune că nunta asta e mult mai importantă, pentru că ne-am regăsit unul pe altul printr-un miracol. Spune că e începutul restului vieții noastre, așadar trebuie să fie perfect. Și vai de capul oricui ar sta între ea și perfecțiune. O compătimesc pe Teddy aproape la fel de mult ca pe mine însumi. Nu mi-am închipuit niciodată că o parte importantă din munca aceleia care organizează evenimente este să păstreze mireasa sănătoasă la minte. Din fericire, Teddy e remarcabil de calmă și pare să țină totul sub control. Privirea i se îngustă. Dar Beryl o tot îmboldește pe Camille și se bucură de asta.

În ciuda strădaniilor sale, Sam izbucni în râs.

– Nu e amuzant! sări Gray, panicat.

– Se va termina în curând.

– Opt zile și nouă ore, mai mult sau mai puțin. Gray scoase un oftat prelung. Nu sunt sigur că voi putea rezista până atunci. Și cel mai rău dintre toate...

Sam nu-și mai văzuse niciodată prietenul într-o asemenea stare. Gray avea dreptate. N-ar fi trebuit să se distreze pe seama lui. Dar nu se putea abține.

– De-abia aștept să aud despre ce e vorba.

– Nu pot să nu mă gândesc. Știi că e absurd, și totuși nu-mi pot scoate ideea din minte...

– Ce anume?

– Dacă o să rămână așa? Ochii lui Gray erau cuprinși de o frică autentică. Dacă acesta e doar începutul? Dacă nunta asta a făcut-o să-și piardă mințile sau să-și dezvăluie adevărata natură?

– Ei bine, zise Sam cu nonșalanță, încă mai poți să-i spui că te-ai răzgândit și vrei să anulezi nunta.

– Acum tu te-ai scrântit. Sam pufni batjocoritor. În primul rând, privirea însetată de sânge din ochii ei s-ar îndrepta atunci

către mine. Și, dacă ea nu mă ucide, atunci Beryl cu siguranță ar face-o. Și-o dorește de ani buni. Beryl n-ar lăsa să-i scape prilejul să mă împuște sau, mai degrabă, să mă tragă pe roată. Încet. Și cu o plăcere considerabilă din partea ei. Nu, crede-mă, Sam, e mai bine să-mi încerc norocul cu o femeie smintită decât să mă pun rău cu Beryl.

– Bravo. Sam își bătu prietenul pe spate. Acum, vrei să-ți povestesc ce s-a întâmplat la Londra?

– Bineînțeles, dar înainte să trecem la asta... Gray zâmbi răutăcios. Ai un preț de plătit pentru absența ta de la conac, chiar dacă știm amândoi că nu încerci decât să o eviți pe Delilah.

– Cătuși de puțin, minți Sam.

La început păruse o idee bună să o ocolească pe Delilah până când își dădea seama exact ce ar trebui să facă în privința ei. Timp de patru zile de-abia dacă îi ieșise în cale, și bănuia că și ea îl evita la rândul ei. Din nefericire, se afla departe de a găsi un răspuns referitor la ce ar fi trebuit să facă, și nu putea să o ocolească veșnic. Și nici nu își dorea asta cu adevărat. După căderea nopții îi era cel mai greu. Zăcea în pat perpelindu-se și gândindu-se că Delilah se afla la doar câțiva pași de el. La naiba cu toate, îi era dor de ea! Îi era dor să-i vorbească și să o tachineze, și chiar să se certe cu ea. Totuși, nu-i venise decât o idee și, dacă ar fi pus-o în practică, putea fi mai rău decât să nu acționeze în nici un fel.

– Gândurile mele sunt implicate exclusiv în încercarea de a-l ajuta pe Jim să readucă blestemata asta de mașină în starea de perfectă funcționare. Faptul că evit și niște întâlniri jenante cu Delilah în timp ce mă ocup de asta se întâmplă să fie un beneficiu neașteptat.

– Atunci, nu te va deranja să ni te alături la cină, deși de fapt nu ai de ales. Poți să o consideri o reprezentatie la cererea publicului, dacă vrei.

– Aș fi încântat.

– Cât timp ai fost plecat ieri, au sosit Lord Radnor, soția lui și cele două fiice. Lord Radnor este vărul de-al doilea al lui Lord Briston, mi se pare, sau ceva de felul acesta. Fiicele lui sunt destul de atrăgătoare și se află în căutare de soți.

– Ca toate femeile, murmură Sam.

– Domnul Martin împreună cu mama și sora sa a intrat și el în rândurile noastre. Și ea e doritoare să-și găsească un soț. N-am nici o idee în ce fel se înrudesesc, dar așa este. Sau cel puțin așa cred. A da, iar Lord Latimer și Lord Dantrey sunt așteptați în această după-amiază.

– O grămadă de oameni.

– Și e doar începutul. Dar se pare că s-a deschis sezonul de vânătoare.

– Vânătoare?

– Vânătoarea de soți. Nu există nici un prilej mai prielnic decât o nuntă, care să dea ghes forțelor pețitului să se desfășoare în toată splendoarea lor. Gray făcu o grimasă. Camille mi-a mărturisit, înainte să o ia razna, că mama ei s-a asigurat să invite un număr substanțial de gentilomi buni de însurătoare. Deși am auzit că extrem de chipeșul Lord Charborough a fost o adăugire de ultim moment.

– Ah? înălță Sam din sprânceană.

– Nu te uita așa la mine. Nu am nici o idee de ce. Se opri. Deși, dacă încearcă să încurajeze partidele potrivite...

Sam își miji ochii.

– El e perfect, nu-i așa?

– Cred că depinde de felul în care definești noțiunea de perfect. Gray strânse din umeri. Are totuși un castel, din câte am auzit.

– Bineînțeles că are.

– Dar dacă te uiți mai bine, și Latimer, Dantrey sau Martin sunt la fel de perfecți.

– Credeam că i-ai spus domnul Martin?

– Da, dar va moșteni un titlu de conte.

– Închipuie-ți cât sunt de surprins.

– Așadar... Gray adoptă o atitudine exagerat de nepăsătoare. Nici o nedumerire în legătură cu Delilah? Nu te întrebi dacă se ofilește de dorul tău?

Sam înălță dintr-o sprânceană.

– Așa face?

– Greu de spus când atmosfera e încărcată de griji din pricina nunții. Pare puțin agitată, dar, pe de altă parte, toate arată la fel.

Gray îl cercetă curios. Înțeleg din tonul tău că încă nu te-ai hotărât ce să faci în privința frumoasei Delilah.

– Ai fost întotdeauna perspicace. Sam tăcu. Am cugetat o vreme la asta.

– O vreme?

– Bine, cu excepția autovehiculului, nu m-am mai gândit la altceva în afară de ea.

– Și?

– Mă consider un bărbat inteligent. Am construit ceea ce unii ar numi un mic imperiu. Ai crede că un astfel de bărbat ar putea să pună la cale vreun plan de a-i câștiga inima femeii pe care o iubește.

– Dragostea nu are nimic de-a face cu inteligența.

– Am acuzat-o că s-a îndrăgostit de mine. Nu i-am mărturisit niciodată că eu m-am îndrăgostit de ea. Sam strânse din umeri. Poate că ar trebui să-i destăinui sentimentele mele.

– Așa e, asta-i atitudinea corectă. Așterne-i inima la picioare ca pe un covor și speră că nu ți-o va călca în picioare.

– Ai o idee mai bună?

– Nu eu. Gray clătină din cap. Sunt mult prea ocupat încercând să mă descurc cu o mireasă nebună, ca să-mi fac griji și pentru ce ai tu de făcut. Ești pe cont propriu.

– E întotdeauna bine de știut pe ce poziție te afli tu.

– Fac și eu ce pot. Gray se opri. Ar trebui totuși să faci ceva, chiar dacă nu e o alegere tocmai potrivită. Nu poți să o ocolești în continuare și să speri că totul se va aranja cumva. Nu o să se întâmple asta.

– Îmi dau și eu seama de asta.

– Știu că te confrunți și tu cu problemele tale, dar promite-mi că vei veni la cină. Ar fi o supărare mai puțin pentru Camille.

Sam chicoti.

– Crede-mă că nu vreau să-mi atrag mânia ei.

– Da, ei bine, nu ne-am dori să-i distragem atenția de la adevăratul ticălos din intrigă, care se pare că a luat forma imperfecțiunii în toate manifestările ei. Fie o culoare care nu se asortează, așezarea greșită a invitațiilor în jurul mesei sau o pereche nepotrivită de pantofi.

– Măcar nu e vorba de un mire nepotrivit.

– Măcar atât. Gray lăsă să-i scape un suspin de resemnare. Așadar, spune-mi, cum au mers treburile la Londra?

– Mai bine decât era de așteptat. Sam îi explică pe scurt cum găsiseră locația ideală pentru închiriat, iar Jim se ocupa chiar atunci de aranjamentele pentru transportul autovehiculului la Londra.

– Un lucru mai puțin de care să ne îngrijorăm. Gray aruncă o privire plină de neliniște în direcția conacului. Presupun că ar trebui să mă întorc.

– Încearcă să nu mai pari atât de nerăbdător.

– Sunt nerăbdător să se termine totul odată. Își îndreptă umerii. Opt zile și nouă ore, mai mult sau mai puțin, până când Camille va fi soția mea, și fie va redeveni femeia pe care o iubesc, fie... Se cutremură. Nici nu pot să mă gândesc la alternativă.

Sam chicoti.

– Camille o să fie în regulă. Într-o zi o să-ți amintești de toate acestea și vei...

– Ce anume? Voi râde? Gray scutură din cap. Numai dacă supraviețuim.

– Veți supraviețui. Sam îi oferi un zâmbet încurajator. Nu ești tu bărbatul care îmi spunea că dragostea merită orice risc?

– Nu știam că îmi pun viața în joc atunci când am spus-o.

– Dar credeai în spusele tale.

– Bineînțeles că da. Gray trase adânc aer în piept. E vorba doar de o rătăcire de moment. Se va termina cât de curând.

– Și merită toate eforturile.

– Nu încetez să-mi repet asta, zise Gray pentru el însuși. Cina începe la ora obișnuită. În afara faptului că prezența ta e cerută de către Camille, mi-ar fi de folos un aliat.

– Nu aș lipsi.

– Eu da, dacă aș găsi o portiță de scăpare.

Gray îi aruncă prietenului său un zâmbet lipsit de entuziasm și porni către conac.

Gray avea dreptate, Sam trebuia să acționeze cumva. Să-i facă o declarație de dragoste lui Delilah nu i se părea a fi cea mai bună mișcare, dar nu mai avea nici o altă idee.

Nu era destul de jalnic că femeia asta îi revendicase inima, pe deasupra îl mai și transformase într-un idiot.

Delilah îl întâmpină destul de politicoasă atunci când se adunară cu toții în salon înainte de cină, iar apoi își îndreptă atenția în mod ostentativ către Charborough. În timp ce el le era prezentat celorlalți membri ai adunării, Sam de-abia avu timp să stăruie asupra felului în care Delilah flirta cu Charborough. Niciodată în viața lui nu mai fusese gelos, și totuși cu siguranță acesta era sentimentul pe care-l încerca acum. Dar acest joc se putea face în doi, iar Sam se bucură de atenția adorabilelor surori Radnor, și la fel de fermecătoarei domnișoare Martin. Nici una dintre ele nu părea să găsească originea lui americană mai puțin decât încântătoare. În alte împrejurări, Sam le-ar fi considerat pe cele trei tinere doamne deosebit de amuzante și s-ar fi desfătat privind-le cum rivalizau pentru bunăvoința lui. Dar în acea seară în gândurile lui nu exista decât o singură femeie. Delilah, bineînțeles, era ocupată râzând la orice remarcă a lui Charborough, sau atingându-l jucăuș cu evantaiul pe braț, sau chiar pierzându-și privirea în ochii lui. Și mai rău decât orice, Charborough părea tot atât de fascinat de ea.

Conversația din timpul cinei se desfășura în jurul mesei, cu nu mai puțin de o jumătate de duzină de discuții diferite purtate în fiecare minut. Delilah ședea în fața lui Sam și aproape de capul mesei, între Gray și Charborough. Nu din întâmplare, bineînțeles. Lady Dunwell se afla la dreapta lui Sam, iar domnișoara Martin la stânga. Aceasta din urmă părea absorbită de Lord Latimer, așezat în marginea cea mai îndepărtată a mesei, ceea ce-i lăsa lui Sam prilej suficient să o privească pe Delilah antrenându-l pe Charborough într-o conversație ce friza familiarul.

– Trebuie să recunosc, domnule Russell, ideea autovehiculului dumitale mă intrigă peste măsură, zise Lady Dunwell. Mi-ar face deosebită plăcere să călătoresc în el.

– Pentru moment nu e pregătit pentru călătorii, mă tem. Sam clătină din cap. Iar mâine îl mutăm la Londra.

– Înțeleg. Lady Dunwell se opri. Dar vă veți întoarce pentru nuntă, așa este, domnule Russell?

– O, eu numai însoțesc vehiculul. Nu voi fi plecat decât în acea zi. El zâmbi. Și vă rog să-mi spuneți Sam.

– Minunat, Sam, iar tu trebuie să-mi spui Beryl. Se aplecă spre el într-un mod confidențial. Am găsit întotdeauna stingeritoare situațiile în care persoanele ce locuiesc în aceeași casă nu renunță la formalități. Spune-mi ceva, Sam.

– Da?

– Camille a menționat că tu și Grayson s-ar putea să căutați investitori pentru afacerea voastră cu autovehicule.

Sam dădu încet din cap.

– E unul dintre aspectele pe care le-am discutat.

– Dacă vă hotărâți să urmăriți acest plan de acțiune, aș fi cum nu se poate mai interesată.

– Ai fi? Sam își îngustă privirea. De ce?

Beryl râse.

– Dumnezeu, Sam, nu-i nevoie să te uiți la mine chiar cu atât de multă suspiciune.

– Îmi cer iertare. Sam își apucă paharul și luă o înghițitură rapidă de vin. Pur și simplu m-ai luat prin surprindere. Înțelegi că e vorba de o întreprindere riscantă.

– Dar tot ceea ce merită realizat în viață implică anumite riscuri. Privirea ei o întâlnește pe a lui fără șovăială, iar el își dădu seama că se putea ca autovehiculul să nu fi fost singurul lor subiect de discuție. Sunt întotdeauna interesată de ceva nou și incitant.

– Și soțul tău?

– Ah, Lionel a apreciat dintotdeauna progresul. Va sosi aici cu o zi sau două înainte de nuntă. Poate că voi doi veți putea discuta atunci. Beryl gustă din vin și-l cercetă pe Sam peste marginea paharului. Dar ar trebui să știi că am la dispoziție propriile fonduri. Și chiar dacă un asemenea lucru l-aș discuta cu siguranță cu el, căci îi prețuiesc părerea, aș putea la fel de bine să fac ceea ce doresc.

Sam chicoti.

– Cât de progresist din partea lui.

– Știu. Beryl îi aruncă un zâmbet îngâmfat. E una dintre calitățile lui cele mai importante.

Sam râse.

– Grayson ți-a umplut capul fără îndoială cu tot soiul de scorneli despre mine. Ochii ei albaștri, în exact aceeași nuanță ca ai surorii ei mai mici, sclipeau de amuzament.

Sam își alege cuvintele cu grijă.

– A adus vorba despre tine.

– E înțelept din partea lui să se ferească de mine.

– Nu îl placi.

– Dumnezeu, Sam, îl cunosc de când mă știu. Pur și simplu îl ador pe Grayson. Dar dacă îi spui și lui asta, am să neg și am să susțin că ești nebun de legat.

Sam râse.

– Am să țin minte.

– Ai grijă să o faci. Se opri. Îmi place Grayson, mi-a plăcut întotdeauna, dar oricât aș ține la el, îmi iubesc surorile mai mult. El i-a frânt inima lui Camille cu mult timp în urmă și presupun că și ea i-a frânt-o pe a lui, așa că ai putea susține că acum se află pe picior de egalitate.

– Amândoi par să fi trecut peste asta.

Beryl dădu din cap.

– De fapt, sunt încântată că s-au regăsit. Camille se încrede în el fără nici o rezervă. Eu nu sunt sigură că o voi face până când căsnicia lor, fericită, bagă de seamă, va fi rezistat vreo patruzeci de ani.

Sam chicoti.

– Puțin cam prea mult, nu crezi?

– Bine. Beryl oftă cu resemnare. Treizeci de ani. Dar nu mai puțin de atât.

Sam izbucni în râs.

– Sunt foarte loială, Sam.

– Amintește-mi să nu mă pun niciodată rău cu tine.

– Ar fi înțelept să nu uiți asta. Tonul ei deveni mai aspru. Nu doresc decât tot ce e mai bun pentru surorile mele. Amândouă. Tăcu timp de o clipă. Și în trecut am dat dovadă de nepăsare în ceea ce o privea pe Delilah.

Privirea lui rătăci de partea cealaltă a mesei către Delilah.

– Mi s-a dat de înțeles că nu ați fost apropiate.

– Atunci când ai o geamănă care-ți e în același timp și cea mai apropiată prietenă, e ușor să uiți că ea nu e singura ta soră. Beryl scutură din cap. Destul de ciudat, în timp ce rareori îmi regret faptele, îmi pare rău cu adevărat de ceea ce i-am făcut lui Delilah. Și intenționez să mă descurc mai bine în viitor. Se opri. El e perfect pentru ea, să știi.

– Nu-mi trece prin cap la ce te referi, zise el cu privirea încă ațintită asupra lui Delilah.

– E tot ceea ce ea își dorește. Sau poate doar ceea ce ea crede că își dorește. Sau crede că ar trebui să-și dorească.

– Poate?

– Nu sunt neghioabă, Sam, zise Beryl imperturbabilă. Oricât de perfect ar fi Charborough... Se înclină către el și-și coborî vocea: Delilah e îndrăgostită de tine.

– Știu.

– O iubești și tu?

Își întoarse privirea asupra lui Beryl.

– Și dacă o iubesc?

– Atunci, ar trebui să faci ceva în legătură cu asta.

– Ei bine, sper că ai tu niște idei despre ce ar trebui să fac, pentru că eu nu am nici una, spuse el pe un ton aspru. Scuzele mele, nu am vrut să...

– Nu-ți face griji. Beryl îi acceptă scuzele fără să clipească. Dar poate că ți-ai dori să zâmbești și să te porți de parcă nu vorbim despre nimic mai important decât, să spunem, starea vremii.

Desigur. Sam zâmbi.

– Și mi-ai spus ceea ce aveam nevoie să știu.

– Presupun că da.

– Nu-ți va fi ușor, îl avertiză Beryl.

– Nu mi-a fost nici până acum. Nu mă aștept ca lucrurile să se schimbe nici de acum încolo.

– Delilah e convinsă că deosebirile dintre voi sunt mult prea mari ca să poată fi depășite. Îmi imaginez că asta îți va face sarcina și mai grea. Și, Sam... Își sprijini palma pe brațul

lui și-l privi în ochi. Îmi pari un bărbat pregătit să facă față provocărilor.

Sam dădu din cap.

– Da, așa sunt.

– Și pierzi rareori.

– Rareori.

– O, îmi place că n-ai declarat că nu pierzi niciodată. Nu cred că ar trebui să te încrezi într-un bărbat care nu recunoaște că nu este infailibil. Și acum. Privi în josul mesei către Delilah, care îi ignora cu desăvârșire. Nu, era cu totul absorbită de ceea ce Charborough avea de spus. Ce plan ai?

– Nu am nici un plan, de fapt.

– Ești nebun? Beryl făcu ochii mari de neîncredere, dar zâmbetul îi rămase pe chip. Trebuie să ai întotdeauna un plan. Delilah ține extraordinar de mult la planuri.

– Mă gândeam că aș putea pur și simplu să-mi declar sentimentele și să o cer în căsătorie...

Beryl se holbă la el.

– Țasta-i planul tău?

– E tot ce am, zise el cu jumătate de glas.

– Trebuie să spun că nu e mare lucru de capul lui. Nu e deosebit de original și nu-mi închipui cum ar putea să funcționeze, deși e un început, presupun. Dar va trebui totuși să te gândești la alt plan atunci când acesta dă greș. O umbră vagă de nehotărâre i se așternu în privire. Ar trebui probabil să știi că Delilah are un plan la rândul ei.

Sam o studie îndeaproape.

– Și ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

– Categorical nu. Surâsul nu-i pieri nici o clipă de pe buze. I-am promis lui Delilah sprijinul meu necondiționat.

– Și totuși, mă ajută.

– Prostii, nu am făcut nimic altceva decât să stabilesc... ah, cât de valoros ești în ochii mei, dacă vrei să-i spui așa. De altfel, dragul meu, când te ajut pe tine, de fapt îi ofer lui Delilah sprijinul meu necondiționat. Și acum... Îi aruncă un zâmbet strălucitor. Vremea e minunată pentru această perioadă a anului, nu-i așa?

Capitolul 21

Gray avusese dreptate. Într-adevăr, era un personaj secundar în punerea în scenă a propriei nunți.

Camille era steaua, primadona, diva. Cu toate că lui Sam îi părea la fel de amabilă și de fermecătoare ca și înainte, ochii ei albaștri purtau o privire oțelită. Nici o creatură care pune preț pe viața sa nu ar fi îndrăznit să o înfrunte în acel moment. Sam era însă în siguranță. Nu avea nici un motiv să îi stea lui Camille în cale. Dar cu sora ei era o cu totul altă poveste.

Deși domniile rămăneau de obicei în sufragerie sau se retrăgeau în sala de biliard pentru un pahar de băutură și țigări, în acea seară Camille le sugerase calm părinților ei și lui Grayson că ar fi fost nemaipomenit dacă și-ar fi limitat ritualul de după cină la nu mai mult de un sfert de oră. Și chiar dacă era vorba numai de o sugestie, nimeni nu voia să o supere pe Camille, iar acum întreaga adunare se găsea din nou în salon.

Cea mai mică dintre surorile Radnor, Jessamine, cânta la pian în timp ce domnișoara Martin întorcea paginile partiturii, iar Lord Dantrey le necăjea pe amândouă tinerele doamne, ceea ce nu îmbunătățea calitatea talentelor muzicale ale lui Jessamine. Restul oaspeților se grupaseră câte doi sau trei sau mai mulți prin cameră și sporovăiau prietenește fie în picioare, fie stând jos. În preajma șemineului, Lord Briston și Lord Radnor erau absorbiți de o discuție aprinsă despre autonomia legislativă a Irlandei, deși lui Sam nu-i era clar care din cei doi bărbați era pentru și care era împotriva. Bănuia că adevărata plăcere stătea mai mult în dezbateri decât în adevăratul entuziasm al susținerii. Pe sofa, Lady Briston, doamna Martin și Lady Radnor încercau să hotărască dacă ar trebui să aranjeze mesele pentru jocul de cărți, cu toate că făcuseră același lucru și în seara trecută și poate ar fi trebuit să încerce altceva diferit acum. Lângă fereastră, Beryl, Teddy și Camille stăteau la taifas cu Lord Latimer, care părea destul de fascinat de Teddy, deși, din ceea ce-i trecuse lui Sam pe la urechi, cei doi se cunoșteau de ani buni, deci era posibil

să se înșele. Domnul Martin stătea într-un colț al camerei, flirtând cu cea mai mare dintre domnișoarele Radnor, Frances. Delilah și Lord Charborough se aflau în partea cea mai îndepărtată a camerei, vorbind șoptit și confidențial și lăsând să le scape când și când câte un hohot de râs. Delilah se simțea minunat, fără doar și poate.

Sam și Gray stăteau în picioare lângă ușa deschisă, amândoi cu un pahar de coniac în mână.

– Care-i părerea ta? zise Gray cu vocea scăzută. A înnebunit?

Delilah privea în sus către Lord Charborough de parcă el ar fi fost soarele, și stelele, și întregul univers cuprinse toate într-un singur înveliș perfect.

– Da, răspunse Sam cu asprime.

– Mă temeam de asta. Gray oftă. Măcar nu devine niciodată plictisitor. Să trăiești cu o femeie nebună de legat, vreau să spun.

Privirea lui Sam se abătu brusc asupra prietenului său.

– Poftim?

– Înțeleg. Am revenit la problemele tale, așa-i? Tu nu vorbeai cătuși de puțin despre Camille.

Sam clătină din cap cu nedumerire.

– Camille?

– Te-am întrebat dacă ți se pare că a înnebunit.

– Încep să bănuiesc că toți cei din familia asta sunt puțin nebuni.

Privirea lui Sam rătăci înapoi către Delilah. Oare chiar bătuse din gene către tovarășul ei?

– Cel puțin femeile. Gray luă o înghițitură de coniac. Deși nu aș vrea să elimin o oarecare bănuială de nebunie în ceea ce-i privește fie pe Lord Briston, fie pe colonelul Channing.

– Colonelul Channing?

– Unchiul lui Camille, Basil. Fratele geamăn al lui Lord Briston. E un aventurier. Și-a petrecut viața călătorind și uneori explorând. A fost întotdeauna un personaj interesant.

– De-abia aștept să-l cunosc.

Dumnezeule, dacă Delilah se apleca mai mult către Charborough, urma să-i cadă în brațe.

– Camille vrea ca el să participe la nuntă. Ar face bine să sosească în curând, altfel cineva o să plătească cu vârf și îndesat. Gray se cutremură. Și probabil eu voi fi acela.

– De fapt, Camille mi-a părut extraordinar de liniștită în seara aceasta.

– Nu o lăsa să te tragă pe sfoară, Sam. Gray își roti coniacul în pahar și se uită lung la viitoarea lui soție. E o femeie vicleană. Însă, pe de altă parte, toți lunaticii sunt la fel.

Sam râse. Delilah aruncă de îndată o privire către el, apoi își îndreptă atenția înapoi către Charborough. Hohotul de râs al lui Sam se stinse.

– Nu știi dacă a mai observat și altcineva, dar arăți de parcă ți-ar ieși fum pe urechi, zise Gray cu blândețe. Nu te-am mai văzut niciodată gelos.

– Nu sunt... Sam scrâșni din dinți. Uită-te cum se azvârle în brațele lui.

Delilah râse la auzul vorbelor lui Charborough. Gray cercetă perechea.

– Delilah chiar pare să fie topită după el.

– Dar Charborough nu ar face-o niciodată fericită. Nu cu adevărat.

– Ești sigur?

– Da.

– Pentru că tu ești singurul care ar face-o într-adevăr fericită?

– Da.

– Dar Charborough este întruchiparea a tot ceea ce își dorește ea.

– Tot ceea ce crede ea că își dorește. Tot ceea ce se așteaptă de la ea să-și dorească. O, ar putea destul de bine să se simtă mulțumită alături de el. Sam scutură din cap. Dar merită mai mult decât să trăiască doar în mulțumire pentru tot restul vieții ei.

– Să înțeleg că tot nu ai un plan bine pus la punct.

– Nu încă.

– Ei bine, îmi pare că ar trebui probabil să faci ceva, și asta cât mai repede. Gray dădu din cap către cuplu. Doar dacă nu intenționezi să amâni până când pe Delilah o să o aștepte altcineva în fața altarului.

Privirea lui Charborough o pironi pe a lui Delilah, iar el se înclină mai aproape, de parcă ar fi fost pe cale să o sărute. Cu siguranță nu ar face una ca asta aici? În fața tuturor? Cu siguranță ea nu i-ar permite!?

Beryl declarase că Delilah avea un plan. Oare ce fel de plan ar fi putut avea? Plănuia să se arunce în brațele primitoare ale lui Charborough de față cu familia ei și toți ceilalți? Doar era mult prea preocupată de comportamentul cuviincios ca să facă așa ceva. Era... și dintr-odată adevărul îl izbi în față.

– Ai dreptate, Gray. Și m-am săturat de situația asta până peste cap.

Îi înmână lui Gray paharul lui și traversează camera către Delilah și fermecătorul Lord Charborough. Sam zâmbi cu toată amabilitatea de care era capabil. Nu-i venea ușor.

– Iertați-mi întreruperea, Lord Charborough, Delilah. Privirea lui o întâlnește pe a lui Delilah, și Sam de-abia reuși să-și păstreze tonul plăcut din voce. Aș putea să-ți adresez câteva cuvinte? În particular?

– Dumnezeule, Sam, tocmai purtam cu Victor cea mai fascinantă discuție despre...

– Vreme? sugerează Charborough.

– Speciile locale de păsări, zise Delilah în același timp.

– Fără îndoială că atât vremea, cât și păsările mai pot aștepta. Sam își aruncă privirea către celălalt bărbat. Vă deranjează dacă o răpesc pe Delilah pentru câteva minute?

Privirea lui Charborough trecu de la Sam la Delilah și înapoi.

– Bineînțeles că nu. Atâta timp cât o aduceți înapoi.

Delilah râse cu delicatețe și-l lovi pe Charborough ușor cu evantaiul.

– Vai, Victor, ce replică adorabilă! Zâmbetul nu-i pieri de pe buze, dar privirea pe care i-o aruncă lui Sam era usturătoare. Nu voi lipsi decât o clipă.

– Charborough. Sam înclină din cap, o luă pe Delilah de braț și o îndrumă către ușă, de-a dreptul trăgând-o în coridor. Nu poți să mă prostești, Dee. Știu exact ce încerci să faci.

– Nu încerc să te fac gelos, dacă la asta te gândeai.

Se descotorosi de mâna lui de pe braț. Sam privi crunt către ea.

– Nu la asta mă gândeam. Și nu sunt gelos.

– Chiar așa. Delilah ridică din sprâncene. Ținând cont de felul în care ne priveai, mie îmi părea limpede.

– Ai băgat de seamă?

– Era greu să nu observ.

Sam încheștă din dinți.

– Faptul că m-ai făcut gelos e doar un câștig neașteptat.

– Prostii, Sam. Pentru mine nu contează dacă ești gelos sau nu, zise ea cu trufie. Un câștig al cui?

– Al planului tău, aproape că scuipă el cuvintele.

– Planul meu? Privirea ei se îngustă ușor. Nu știu despre ce vorbești.

– Se pot spune multe lucruri despre mine, dar nu că aș fi un neghiob.

– Dar nu...

– Încerci să-mi dovedești că nu ești cu nimic mai bună decât Lenore. Vrei să cred că tu nu vrei nimic mai mult decât să vânez averi, ca să mă faci să plec. Și nu-ți vei înfrunta niciodată sentimentele.

– Prostii, Sam. Știu exact ceea ce simt. Și mai mult decât atât, detest sintagma asta. „Vânătoare de averi.” Pot să-ți atrag atenția că există o diferență uriașă între mine și o femeie care se mărită pentru poziție socială și avere pentru că nu posedă nici una din ele? Eu le posed pe amândouă. Așadar, termenul nu este corect, de fapt.

– E destul de apropiat.

– Cătuși de puțin. Nu mă interesează titlul și banii unui bărbat doar pentru că-mi vor îmbunătăți soarta. Deși cu siguranță nu ar fi de dorit să te căsătorești cu cineva inferior ție. Pur și simplu sunt conștientă de ceea ce se cuvine în viață. De ceea ce este drept. Pentru mine, adică.

– Ceea ce e de așteptat, vrei să spui.

– O, haide acum, doar pentru că e ceea ce se așteaptă de la mine să fac, ceea ce vreau să fac, nu înseamnă că nu e cel mai bun lucru

pe care l-aș putea face. Strânse din umeri. Pur și simplu am pus ochii pe un gentilom care întrunește toate atributele.

– Atribute care nu includ dragostea.

– Exact. Delilah oftă. Am mai purtat și înainte o discuție foarte asemănătoare cu aceasta. Nu m-am răzgândit între timp.

– E o diferență, Dee. Acum vorbim despre noi doi.

– Pentru că susții că sunt îndrăgostită de tine?

– Da.

– Nu-i decât o prostie sentimentală, și tu o știi prea bine. Delilah tăcu. Și cu toate că nu vânez averi în adevăratul sens al cuvântului, cu toate că motivele mele sunt cu totul diferite, presupun, atunci când sapi destul de adânc, eu sunt întocmai ca și fosta ta logodnică. Amândouă căutăm beneficii într-o căsătorie care nu au nimic de-a face cu dragostea. Nu există decât o diferență între noi două, eu nu am de gând să mint în legătură cu intențiile mele, nu am de gând să las un bărbat să creadă că îl iubesc ca să obțin ceea ce vreau. Scutură din cap. Noi doi nu suntem o pereche, Sam, și nu vom putea fi niciodată împreună.

– De ce nu?

– Doamne sfinte, ce încăpățânat ești! Delilah își dădu ochii peste cap. Pentru că nu e bine. Pentru că nu ar funcționa. Pentru că suntem mult prea diferiți unul față de celălalt. Pentru că, într-un final, nu am face decât să ne rănim unul pe celălalt. Îmi vei frânge inima, sau eu o voi frânge pe a ta. Și nu e un risc pe care mi-aș dori să mi-l asum.

Sam o ținui îndelung cu privirea.

– Nu te-aș fi bănuț niciodată de lașitate, Dee.

Delilah se uită la el cu răsufarea tăiată. Sam clătină din cap.

– E limpede că m-am înșelat.

– Da, ei bine, fiecare se înșală la un moment dat referitor la ceva. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar asta e situația. Nu sunt femeia pe care ți-o închipuiai tu. Sunt îngustă la minte și încăpățânată, nu fac lucruri neașteptate și nu îmi plac aventurile. Și nu-mi asum riscuri. Delilah își înalță bărbia. Chiar și tu trebuie să recunoști că Victor e exact genul de bărbat cu care plănuiam să mă căsătoresc.

– Cu siguranță nu prezintă nici un risc.

– Chiar așa.

– Și totuși, asta nu îl face să fie o alegere potrivită.

– E o alegere potrivită pentru mine. El e potrivit pentru mine.

– Eu nu mă dau bătut chiar așa de ușor, Dee, o avertiză el. De fapt, nici nu pot să-mi amintesc când m-am dat bătut ultima oară.

– Atunci, asta va fi o experiență cu totul nouă pentru tine. Ai pierdut, Sam, și fie că vrei să înfrunți realitatea, fie că nu, așa e cel mai bine pentru amândoi.

Delilah se răsuci cu spatele ca să se întoarcă în salon. Sam o prinse de braț și o trase înapoi.

– Dee. Privi adânc în ochii ei albaștri. Nu întoarce spatele relației noastre.

– O, Sam. Bărbia ei tremura și regretul i se citea în ochi. Între noi nu există nici o relație.

Timpe de o lungă clipă, privirile lor se înlănțuiră. Vorbele nu puteau fi rostite. Sam nu știa ce să spună, cum să o facă să înțeleagă că erau meniți să fie împreună. Că în ciuda a ceea ce era rațional și a ceea ce avea o noimă, că oricâte obstacole ar fi avut de depășit, locul lor era unul alături de celălalt.

– Spune-i soartă sau magie sau oricum dorești, dar e o relație perfectă. Știi că mă iubești.

– Eu nu cred nici în soartă, nici în magie. Idei absurde, protesti, romantice. Delilah scutură din cap. N-am declarat niciodată că te iubesc.

– Nu contează. Eu o știu. Privirea lui o pironi pe a ei. Știu, Dee, mai sigur decât am știut orice altceva în viața mea, la fel de sigur cum știu ca soarele va răsări din nou mâine, știu că nu mă înșel cu privire la asta. Iar eu...

– Aș putea să-ți fiu de ajutor, Delilah?

Charborough stătea în pragul ușii. Privirea lui se plimba între Sam și Delilah.

– Nu, dar îți mulțumesc pentru propunere. Delilah se smulse din strânsoarea lui Sam și-i oferă lui Charborough un zâmbet recunoscător. Inima lui Sam se strânse la vederea lui. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Nu, nu ai de ce, zise Sam cu un ton aspru. Nu există absolut nimic pentru care să-ți faci griji. Își aținti privirea către Delilah, iar ea i-o susținu cu răceală. E vorba doar de o neînțelegere. Dar Lady Hargate m-a convins... că m-am înșelat.

– Ah, ei bine, atunci...

Charborough îi oferi brațul lui Delilah, iar ea i-l luă. Apoi înclină din cap.

– Sam.

Îi aruncă un zâmbet nepăsător și-l însoți pe Charborough înapoi în salon. Sam rămase în fața ușilor salonului timp de încă o clipă, sau poate timp de o veșnicie. Poate că se înșela. Poate că Delilah nu îl iubea. Poate că ea avea dreptate. Poate că toate acestea nu puteau sfârși decât în suferință, pentru unul din ei sau pentru amândoi.

Sam se răsuci și porni către camera lui. Nu-și amintea să mai fi renunțat vreodată la ceea ce își dorea. Dar acesta era un joc pe care nu știa cum să-l câștige. La naiba, nici măcar nu știa cum să-l joace. Dar știa măcar că-l pierduse, chiar dacă nu era pe de-a-ntregul sigur că ea îl câștigase.

Se va întoarce la Londra cu Jim și va rămâne acolo până la nuntă. Avea sens și era cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă. Cel puțin, dacă pleca putea încerca să o dea uitării pe Delilah, dacă un asemenea lucru era posibil.

Nu, nu trebuia să se îndoiască. Delilah avea absolută dreptate în legătură cu unul dintre aspecte. Inima lui era deja frântă.

– Draga mea verișoară. Lui Victor i se citea compasiunea în priviri. Ești sigură că asta e ceea ce vrei?

– Nu e deloc ceea ce vreau. Delilah se oțeli și se forță să zâmbească. Dar așa e cel mai bine pentru amândoi.

Victor o cercetă îndeaproape.

– Oricât aș detesta să spun asta, cred că greșești.

– Nu știi nimic despre asta.

– Nu, dar recunosc dragostea atunci când o văd. Victor clătină din cap. Îi frângi inima, și bănuiesc că și a ta este frântă, la rândul ei.

– Mai bine acum decât după ce nu am reușit să ne construim o viață împreună.

– Ești atât de sigură că nu veți reuși?

– Nu avem nimic în comun.

– Unii ar susține că ar fi de ajuns să aveți dragostea în comun. Delilah ridică din umeri.

– Niște prostii absurde și romantice.

– Am crezut întotdeauna ca există multe lucruri de spus în favoarea prostiilor absurde și romantice.

– Atunci, ești tot atât de neghiob ca și el.

– Poate, chicoti el. Delilah. Dacă vreau să salvez ceea ce a mai rămas din moștenirea familiei mele, nu am altă alegere decât să mă însor din considerente financiare. Dar dacă o femeie s-ar uita vreodată la mine în felul în care americanul tău te privește pe tine, aș abandona castelul Charborough și tot ceea ce ține de el și mi-aș petrece restul zilelor mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru acest dar unic și rar, pe care puțini dintre noi reușesc să-l găsească.

– Dragostea, vrei să spui? Delilah pufni cu dispreț. Am încercat dragostea. Nu se dovedește a fi întotdeauna așa cum te-ai aștepta.

– Chiar și așa, Delilah, nu merită să...

– Nu, Victor. Oricât de mult ți-aș prețui ajutorul, aceasta este alegerea corectă.

– Ești atât de sigură, Delilah. Victor o cercetă curios. Nu ai nici o îndoială în minte? În inimă? Nici o părțică din sufletul tău nu strigă că, dacă ar exista măcar o frântură de șansă, atunci ar trebui să profiți de ea?

– Nu, minți ea. Vezi, cu câteva minute în urmă Sam m-a acuzat de lașitate, și avea dreptate. Sunt îngrozită că-mi voi dărui inima și-mi va fi frântă. Delilah scutură din cap. N-aș putea să îndur asta.

– Și nu ești dornică să-ți asumi riscul.

Delilah zâmbi.

– Mi-aș dori să fi fost.

Și totuși, atât ea, cât și Sam se înșelau. Delilah nu era lașă. Să-l alunge fusese cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată.

Și cel mai dificil. Și nu trebuia să-și mai facă niciodată griji că îi va fi frântă inima. Era deja prea târziu.

Capitolul 22

Cu două zile înainte de nuntă...

– ... Și, într-adevăr, cred că e o idee minunată și ar trebui să o punem în practică. Gray ședea de partea cealaltă a mesei în restaurantul din hotelul lui Sam. Mă bucur că mutarea ta la Londra s-a dovedit a fi atât de folositoare.

– Am reușit să realizez multe lucruri. Sam dădu din cap. În afara faptului că am redus numărul de opțiuni în ceea ce privește proprietățile potrivite pentru o fabrică și ne-am întâlnit cu mai mulți potențiali investitori, Jim aproape că a readus autovehiculul într-o stare ireproșabilă. O, și ți-am povestit deja că Beryl și-a exprimat interesul de a investi?

– Nu, probabil că ți-a fugit din minte, răspunse Gray cu ironie. Nu-mi pot închipui de ce.

Sam strânse din umeri.

– A adus vorba despre asta la cină, în seara dinaintea plecării mele.

– Nu mă surprinde. Beryl are un instinct pentru investiții. S-a descurcat foarte bine din punct de vedere financiar în perioada dintre cei doi soți.

– Și nu ai avea nici o obiecție?

– Cătuși de puțin. Îmi place ideea de a-i risca banii lui Beryl. Gray chicoti. Cu siguranță nu aș admite asta în fața ei și aș refuza să recunosc dacă ea mi-ar cere-o, dar am admirat-o dintotdeauna, de fapt. Și chiar am plăcut-o, când și când.

– Îți voi păstra secretul până în mormânt.

– Știam că așa vei face. Gray își cercetă prietenul îndeaproape. Dacă tot a venit vorba de mormânt, trebuie să spun, arăți...

– Știu cum arăt, zise Sam cu asprime.

– Ei bine, atâta timp cât știi. Gray tăcu îndelung, de parcă n-ar fi avut nimic important de spus. Sam își adună puterile. Și Delilah arată îngrozitor.

– Chiar așa? Sam înălță din sprâncene. Să înțeleg atunci că nu merge totul bine cu perfectul Lord Charborough?

– De fapt, din clipa în care Delilah a descoperit că ai plecat, și-a pierdut tot interesul pentru el. Ceea ce e logic, căci cu siguranță că el nu-i perfect.

– Arată perfect.

– Exact motivul pentru care era atât de potrivit să joace rolul partidei perfecte. De fapt... Gray rânji. Nu este numai un văr îndepărtat, ci și unul sărăcit, pe deasupra.

Sam se holbă la prietenul său.

– Făcea parte din planul lui Delilah, așa-i?

Fruntea lui Gray se încreți.

– Știai despre planul ei?

– Nu în detaliu. Sam scutură din cap. Dar a fost destul de ușor să-mi dau seama. A vrut să-mi confirme că ea e exact acel fel de femeie de care mi-am jurat să mă feresc. Dar nu-mi închipuiam că Charborough nu era mai mult decât un obiect de recuzită.

– Și a reuși să-ți dovedească asta?

– Nu. Dar m-a făcut să înțeleg că interesul meu pentru ea era sortit eșecului.

– Înțeleg. Gray luă un ton nonșalant. Ei bine, e cu siguranță nefericită în triumful ei.

– Foarte bine.

Gray îl țintui cu privirea.

– Nu vrei să spui asta.

– O, ba da. M-am săturat de atâta curtoazie, Gray. I-am oferit lui Delilah ceea ce și-a dorit. Ea a câștigat, ca să spun așa. Deși părea fără rost să continui să susțin o cauză pe care nu o puteam câștiga. Dar nu văd nici un motiv pentru care aș trata situația cu bunăvoință. Delilah a primit ceea ce a vrut, și acum trebuie să trăiască cu asta. Am ieșit din viața ei întocmai cum și-a dorit. Pentru numele lui Dumnezeu, a încercat să scape de mine din clipa în care am pus piciorul pe domeniul din Millworth. Oftă

îndelung. Ce-i drept, trebuie să recunosc că m-aș simți mult mai prost dacă aș ști că ea nu suferă deloc.

– Ei bine, acum că știi că ea e tot atât de nefericită ca și tine, poate că ar trebui să încerci din nou.

– În nici un caz.

– Te dai bătut?

– Să spunem doar că-mi accept înfrângerea. Sam scutură din cap. Un bărbat inteligent își dă seama atunci când a pierdut. Femeia asta refuză să-și recunoască propriile sentimente. Refuză să se abată măcar cu un pas de la calea pe care și-a ales-o. Implică mult prea multe riscuri pentru ea. Se teme, și nu există nimic ce aș putea face ca să-i alin frica.

– Nu te-am văzut renunțând vreodată la ceva.

– Prefer să mă gândesc că-mi accept înfrângerea. Sam chicoti. Dar oricum ai numi-o, e o experiență nouă. Își recăpătă seriozitatea și se înclină către prietenul său. Îți mulțumesc că te preocupi de mine, dar sunt bine.

– Ea nu este.

– Sincer, nu e problema și nici alegerea mea. Tonul lui se înăspri. Acum îmi fac griji pentru autovehicul și cine știe ce mă mai așteaptă la cotitură. De altfel, strânse el din umeri, nu aveam nimic în comun cu ea.

Gray îl țintui cu privirea.

– Nu te-am mai văzut luând o atitudine atât de neclintită, în afara chestiunilor de afaceri vreau să spun.

– Tu ai fost cel care mi-a spus să mă gândesc la ea ca la o investiție. Până la urmă, îți dai seama că investiția nu posedă potențialul pe care-l bănuiseși la început, și mergi mai departe. Eu merg mai departe. Dar destul despre asta. Sam îl cercetă pe celălalt bărbat. Ce mai face adorabila ta mireasă?

– E înspăimântătoare, dar aproape s-a terminat. Te vei afla la Millworth pentru nuntă?

– Nu aș pierde evenimentul. Sam zâmbi ironic. Tu, vechiul meu prieten, ești ca o făclie a speranței în sălbăcie.

– Doamne sfinte, sper că nu, se cutremură Gray.

– Vai, vai, iată și alianța deloc sfântă, zise o voce feminină aproape uitată.

O voce despre care Sam nu crezuse că-i va mai ajunge la urechi, și pe care nici nu ținea cu tot dinadinsul s-o mai audă vreodată. Schimbă cu Gray o privire plină de uimire, și amândoi se ridicară în picioare.

– Domnule Elliott, Sam. Lenore Stanley îi aruncă un zâmbet strălucitor și-i întinse mâna. Nu mi-aș fi închipuit să dau peste tine tocmai aici.

Sam șovăi, apoi îi luă mâna într-a lui.

– Lenore, ce surpriză.

– Nu sunt altceva decât surprinzătoare. Se întoarse către Gray. Și domnule Elliott. Sunt uimită să vă văd aici.

– Dar locuiesc aici, domnișoară Stanley, zise Gray cu politețe. Nu avusese niciodată încredere în Lenore, iar ea nu-l plăcuse niciodată.

– Da, desigur. Privirea ei se întoarse către Sam. Nu mă întrebi dacă vreau să mă alătur vouă?

Lenore era ultima persoană pe care se așteptase să o întâlnească și pe care și-ar fi dorit să o vadă fie acum, fie în viitor. Și totuși, ea se afla acolo.

– Te rog.

Lenore luă loc la masă.

– Ei bine, ar trebui să mă întorc, spuse Gray. Ne vom revedea poimăine, atunci.

Sam aprobă din cap.

– Voi fi acolo.

Gray se aplecă aproape de Sam și-și coborî vocea doar pentru urechile prietenului său.

– Doar asigură-te că atunci când mergi mai departe nu înseamnă de fapt că mergi înapoi.

Sam zâmbi.

– Nu am nici o intenție să merg înapoi.

Gray dădu din cap și apoi își întoarse atenția către Lenore.

– O zi bună, domnișoară Stanley.

– Domnule Elliott. Lenore zâmbi cu amabilitate. Sam, zise ea de îndată ce își luă locul. Îmi face mare plăcere să te văd din nou.

– Într-adevăr? Sam o cercetă cu răceală. Femeia blondă, înaltă și impunătoare, purtând ca întotdeauna ultima modă din Paris, era la fel de atrăgătoare ca și în trecut. Ce cauți aici?

Dezamăgirea se putea citi în ochii ei verzi.

– Nu te bucuri să mă vezi?

– Nu în mod deosebit. Ce cauți aici?

– Aici în Londra, sau aici în hotelul tău?

– Amândouă.

– Ei bine, mama consideră Londra drept cadrul perfect pentru a-și lansa din nou... fiica cea dezamăgitoare pe valurile societății. Își trase mânușile și le așeză pe masă. Și nu a fost atât de greu să descopăr unde stai.

Sam își miji ochii.

– Aș fi crezut că ești logodită sau măritată de-acum.

– Dumnezeu, Sam, pufni ea. Mi-am dat seama aproape imediat că el nu fusese decât rezultatul unei lipse îngrozitoare de discernământ.

Sam înalță din sprânceană.

– Nu era atât de bogat pe cât crezuseși?

– Printre alte lucruri. Tonul ei se îndulci. Tu nu ai mai făcut niciodată o greșală înfiorătoare pe care să o regreți din toată inima?

– O singură dată, răspunse el cu asprime.

– O, nu te uita așa la mine. Am făcut o greșală. Nu e ca și cum nu mi-aș fi cerut scuze. Lenore se uită la el îndelung cu ochi rugători ce aproape că îi ascundeau privirea calculată. Crezi că ți-ar sta în putință să mă ierți?

Existase o vreme când lui Sam nici nu i-ar fi trecut prin cap să o ierte pe Lenore. Acum puțin îi păsa.

– Foarte bine, strânse el din umeri. Ești iertată.

– Minunat. Lenore îi zâmbi strălucitor. Mama va fi atât de încântată, și mama ta la fel. Știi, mama ta a fost cea care i-a spus mamei că te afli în Londra. Cred că era tot atât de nerăbdătoare ca și mama să ne vadă din nou unul alături de celălalt, acolo unde ne e locul.

– Lenore. Sam încruntă din sprâncene. Nu suntem din nou un cuplu.

– Vom fi, răspunse ea plină de încredere. Acum că mi-am cerut scuze și că tu m-ai iertat. Haide, Sam, chiar și tu trebuie să recunoști că suntem făcuți unul pentru celălalt. Familiile noastre, originile, ceea ce dorim de la viață, un cuplu mai potrivit decât noi doi nu ar putea exista. Toată lumea spune asta.

– Ceea ce nu îmbunătățește situația.

– O va face. Lenore tăcu. Pot să fiu sinceră cu tine?

– De ce ai începe acum?

– Haide, Sam, pufni ea. Nu a fost deloc drăguț din partea ta.

– Scuzele mele. Detest să nu fiu drăguț, spuse el sec. Și oricât de puțin ar fi contat pentru el ceea ce avea ea de spus, era curios. Continuă.

– De-abia după ce am rupt logodna mi-am dat seama cât de mult țineam la tine. S-ar putea să nu mă crezi, și ținând cont de tot ceea ce s-a petrecut între noi, nu te pot învinovăți.

Ceva în confesiunea ei îi părea lui Sam prea perfect. Prea bine exersat. Lenore lăsă să-i scape un oftat exagerat de dramatic.

– Mă gândesc la tine tot timpul. De fapt, nu reușesc să mă mai gândesc la altceva în afară de tine. Îmi apari până și în vise.

– E foarte măgulitor.

– Nu e merit să fie măgulitor. Lenore se îmbufnă. E pur și simplu adevărul. Și sunt de părere că atunci când găsești pe cineva pe care nu ți-l poți scoate din inimă și din minte, pe cineva fără de care nu ți închipui că ai putea să trăiești, ei bine, n-ar trebui să te dai bătut doar pentru că persoana în cauză nu se simte înclinată să... să coopereze.

Sam o țintui îndelung cu privirea.

– Cred, de asemenea, că atunci când ți se întâmplă asta, ai fi un neghiob să nu te lupți pentru ceea ce simți în sufletul tău că e cu adevărat perfect. Pentru amândoi, adăugă ea.

– Nu credeam să spun asta vreodată, Lenore, dar ai deplină dreptate. Sam dădu încet din cap. Ai fi un neghiob.

– Știam eu că ai să înțelegi.

Lenore radia, cu o sclipire de triumf în priviri.

– Lenore. Sam îi luă mâna și o privi ținută în ochi. Aș dori să-ți mulțumesc.

– O, Sam, nu e nevoie să-mi mulțumești. Flutură din gene. Mă simt doar recunoscătoare că ești de acord cu mine.

– Sunt de acord. Sam înclină din cap. Sunt cu totul de acord. Și aș vrea să-ți mulțumesc că m-ai ajutat să văd lucrurile limpede. Clătină din cap. Ai perfectă dreptate. Am fost un neghiob.

Fruntea ei adorabilă se încreți.

– Nu înțeleg.

– Și nici nu mă aștept să înțelegi. Sam se ridică în picioare și zâmbi către ea. Îți doresc numai bine, Lenore.

Ea făcu ochii mari.

– Doar nu pleci, așa-i? Nu acum?

– Trebuie să mă ocup de niște chestiuni de afaceri și apoi... El rânji. Sunt invitat la o nuntă.

– Dar te vei întoarce?

– Mă tem că nu.

Lenore îl țintui cu neîncredere.

– Dar Sam, cum rămâne cu noi doi?

– Draga mea Lenore, răspunse el pe cât de blând îi era cu putință. Ai avut grijă să nu poată exista nimic între noi doi. Și pentru asta ai recunoștința mea veșnică.

– Dar Sam...

– Bucură-te de șederea la Londra și transmite-i urările mele cele mai bune mamei tale.

Sam înclină din cap și se îndepărtă cu pași leneși. Știa că, dacă s-ar fi uitat înapoi, ar fi văzut-o fixându-l cu o privire plină de uimire și de o doză generoasă de mânie.

Oricât i-ar fi displicut apariția ei neașteptată, îi era recunoscător că-i atrăsese atenția asupra a ceea ce el ar fi trebuit să știe deja. Ar fi fost într-adevăr o nesăbuiță să nu se lupte pentru singura femeie pe care nu și-o putea scoate din gânduri. Sau din inimă.

Era ciudat cum în acea zi putuse să o înțeleagă pe Lenore cu atâta limpezime, în timp ce nu fusese în stare de asta în trecut. Atunci fusese cu siguranță orbit de dragoste, sau de ceea ce el luase drept dragoste. Privind înapoi, își dădea seama că se simțise mai degrabă furios pentru trădarea lui Lenore, decât rănit. Desigur, își închipuise că inima lui era frântă, dar acum bănuia că nu suferise mai mult de o fisură. Și chiar dacă atunci păruse să dureze o eternitate, dacă se gândea mai bine, se vindecase repede.

Cu Delilah urma să nu se mai vindece vreodată. Gray avea dreptate. Fie că el considera că își recunoștea înfrângerea sau că se dădea bătut, asta nu îi stătea în fire. Nu asta îl definea. Pierduse lucrul acesta din vedere timp de o clipă. Dar era vorba de o bătălie pe care nu o putea abandona. Era pentru Delilah. Era pentru tot restul vieților lor.

Sam zâmbi larg. Și nu avea nevoie cu adevărat decât de un plan.

Cu o zi înainte de nuntă...

– Nu se potrivesc.

Camille se uita cu o privire încremenită către trandafirii pe care Teddy, surorile și mama ei îi aranjau în niște coșuri mari, împreună cu orhidee, ferigi și alte frunze. Coșurile urmau să fie așezate în capelă. Urne încăpătoare umplute la fel urmau să decoreze sala de bal, alături de mănunchiuri luxuriante de iederă și alte flori îmbobocite. Ar fi trebuit să mă chemați de îndată. Culoarea este cu totul nepotrivită!

Celelalte femei schimbă priviri precaute. Nu era prima izbucnire a miresei din acea zi.

– Ei bine? Camille le aruncă o privire acuzatoare. Doar uitați-vă la ele.

– Arată minunat, dragă, zise mama cu un ton liniștitor.

Ceea ce nu fu de nici un ajutor.

– Arată nepotrivit! Camille ridică vocea. Teddy, uită-te la astea. Nu sunt ceea ce am comandat. Flutură din mâini cu frenezie către trandafirii nevinovați. Culoarea e mult, mult prea piersică! Trebuia să aibă o nuanță delicată, pală de piersică, să se asorteze cu rochia lui Beryl și a lui Delilah.

– Sunt exact ceea ce am comandat, Camille, zise Teddy plină de calm. Ne-am gândit că o culoare mai intensă alături de orhideele albe ar aduce accentul perfect pentru rochia, nu-ți amintești?

Camille își miji ochii cu suspiciune.

– Așa ne-am gândit?

– Dumnezeu, Camille, pufni Beryl. Nu inventează asta doar ca să te calmeze. Deși eu aș face-o cu siguranță, adăugă ea în șoaptă.

– Da. Teddy zâmbi. Așa am făcut.

Cu fiecare oră ce le aducea mai aproape de nuntă, Teddy devenea din ce în ce mai senină. Se ocupa de fiecare piedică, de la neînțelegerile referitoare la meniul pentru cină și până la oaspeții neașteptați – toate acestea părându-i lui Delilah niște probleme destul de nesemnificative –, într-un mod liniștit și eficient. Purtarea ei era lipsită de arțag, perspectiva ei plină de optimism, iar atitudinea ei blândă dar fermă era cum nu se putea mai impresionantă. Îndeosebi pentru că era singura care părea în stare să o domolească pe Camille, care devenea din ce în ce irațională pe măsură ce trecea timpul. Teddy îi luă mâinile lui Camille într-ale ei și o privi în ochi.

– Florile sunt perfecte. Totul va fi perfect. Zâmbi. Ei, și acum îți amintești despre ce am vorbit?

Camille înclină din cap.

– Când încep să mă simt de parcă aș vrea să-i sfâșii cuiva inima din piept pentru ceea ce voi considerați un detaliu insignifiant, chiar dacă nu sunt de acord cu voi, trebuie să trag aer adânc în piept.

– Foarte bine, Camille. Tonul lui Teddy era remarcabil de senin. Acum, inspiră adânc.

Camille inspiră o dată, și încă o dată.

– Mai bine?

Camille oftă.

– Cu mult.

– Ai crede că e îndeajuns de perfect să te măriți cu Grayson după tot acest timp, bombăni Delilah și se întoarse la coșul pe care-l decora.

– Te-am auzit, Delilah, zise Camille cu asprime. Părea că folesele inspirațiilor adânci erau tot atât de trecătoare ca și respirația însăși.

– Bine!

– Tocmai pentru că mă căsătoresc cu Grayson vreau ca totul să fie perfect.

Privirea lui Camille o găsi pe a ei, iar Delilah ar fi putut să jure că ochii ei erau aprinși de flăcări. Apărute direct din iadul nupțial, fără îndoială.

– Și va fi perfect. Fiecare detaliu, fiecare amănunt, fiecare moment. Înțelegeți?

– Nu noi suntem cele care ți-au provocat problemele, nu că vreuna dintre ele ar fi contat prea mult, se răsti Delilah. Facem tot ceea ce ne stă în puteri ca să fim de ajutor!

– Respiră adânc, zise Teddy șoptit.

– Am face orice ca tu să nu mai fii chiar atât de nebună.

Delilah privi crunt către sora ei mai mare.

– Știm că e nunta ta, se amestecă Beryl. Și cu toate că înțelegem de ce ai devenit atât de agasantă și de respingătoare...

– Respingătoare e cam mult spus, murmură mama.

– Cam mult, și totuși perfect, spuse Beryl. Pentru că ea vrea ca totul să fie perfect. Și Dumnezeu să ajute pe oricine ar sta în calea perfecțiunii!

– Inspiră... murmură Teddy.

– Cer prea mult? Camille le privi cu dușmănie. Puțină perfecțiune în cea mai fericită zi din blestemata mea de viață!

Teddy oftă.

– Expiră.

– Ai luat-o razna, Camille. Delilah îi azvârli miresei o privire usturătoare. Cu totul!

– Știu. Vocea lui Camille se ridică din nou. Și îmi pare rău!

– Te putem auzi cu toatele, dragă, zise mama cu reproș. Nu este nevoie să strigi.

– Ei bine, eu, una, m-am săturat până peste cap. Delilah azvârli pe jos foarfeca pe care o folosise până atunci ca să reteze spinii și-și trase mânușile de pe degete. Puteți să mă chemați înapoi atunci când sora mea mai mare cea adorabilă și plăcută se întoarce, iar scorpia care a pus stăpânire peste sufletul și corpul ei va fi fost învinsă.

Porni cu pași mari în josul culoarului, îndreptându-se către ușă.

– Hai, Delilah, strigă Camille după ea. Nu mă poți abandona.

– De ce nu? zise Beryl. Tu ai abandonat-o pe ea.

– Nu-i adevărat! Ce Dumnezeu vrei să spui?

Delilah se răsuci pe călcăie și se holbă la surorile ei.

– Ce vrei să spui?

– Nu din punct de vedere fizic, bineînțeles.

Beryl strânse din umeri.

– Nu e ca și cum ea te-ar fi părăsit atunci când aveai nevoie de prezența ei.

Camille îi aruncă o privire îngâmfată.

– Ceea ce vreau să spun este că Delilah s-a simțit îngrozitor din ziua în care a reușit să scape de Sam, iar nimeni nu i-a acordat nici cea mai mică atenție, și nici măcar nu și-a dat seama cât de nefericită este, zise Beryl. Nu e câtuși de puțin frumos din partea noastră, dacă încercăm într-adevăr să ne comportăm mai bine ca surori.

– Sunt bine.

Delilah își încleștă dinții. De la mama ei la sora ei nebună, și până la prietena ei cea mai dragă, expresia era aceeași pe fața fiecăreia. Nici una dintre ele nu o credea.

– Chiar sunt, insistă ea.

– Cu adevărat, Dee? spuse Teddy. Ai fost aproape la fel de neplăcută ca și Camille. Sincer, mă bucur de compania lui Beryl mai mult decât a oricăreia dintre voi celelalte. Și cu siguranță nu m-aș fi așteptat niciodată la asta. Teddy aruncă o privire către Beryl. Îmi cer iertare. A sunat...

Beryl nu-i luă în seamă comentariul.

– Nu-ți face griji pentru asta.

– Ai deplină dreptate, Beryl. Camille oftă îndelung. Îmi pare rău, Delilah. Am fost atât de...

– Nebună? Scrântită? Nătângă? Dificilă? Nepoliticoasă? Nesuferită? propuse mama cu un ton îndatoritor. Pot să continui dacă vrei.

– Este cu totul îndeajuns, dar îți mulțumesc, mamă. Camille se prăbuși pe o bancă. Îmi cer iertare. Tuturor. Sunt agitată, presupun. Atât eu, cât și Grayson am așteptat atât de mult... Le oferi un zâmbet slab. Îmi dau seama că viața noastră împreună nu va fi perfectă, ceea ce e în regulă. Cred că perfecțiunea ar fi îngrozitor de plictisitoare dacă nu ar exista vreun soi de surpriză

sau de aventură sau chiar de ghinion care să-ți aducă puțină emoție în viață. Dar pare să fie un fel de semn rău dacă nunta nu se desfășoară... perfect.

– Ce prostii fenomenale! Beryl se uită cu uimire la sora ei geamănă. Ce s-a întâmplat cu tine? Știu că nunțile de care îmi amintesc cu cea mai multă plăcere sunt cele în timpul cărora au avut loc mici dezastre. Nu, nu cele unde mireasa sau mirele nu și-au mai făcut apariția, dar cele în care mireasa a căzut într-un iaz plin cu rațe, sau în care mirele a fost nevoit să poarte o pereche de pantaloni cu totul nepotrivită pentru că ai lui au fost rătăciți. Mai mult de-atât, dacă mă gândesc mai bine, aceste căsătorii se află printre cele mai fericite pe care le cunosc.

– Nunta este pur și simplu o întâmplare din ceea ce va fi o viață întreagă de întâmplări. Tu și Grayson sunteți meniți să fiți împreună, iar acum veți fi, spuse mama. Draga mea fetiță, nimic altceva nu mai contează cu adevărat, nu-i așa?

– Nu. Camille trase adânc aer în piept și se uită la Delilah. El va veni la nuntă, să știi.

– Așa și trebuie. Vocea lui Beryl era plină de indignare. Doar e mirele, la urma urmei.

– Nu, nu Grayson. Camille își dădu ochii peste cap. Sam, desigur. Grayson a fost la Londra ieri ca să-l vadă. Cred că i-a prins bine să mai scape de aici. Știi că a avut îndrăzneala să mă acuze ieri că aș fi irascibilă și prost dispusă?

Beryl icni.

– Nu se poate!

Camille o ignoră.

– Cum spuneam, Sam va fi aici mâine.

– Mi-am închipuit că așa va face.

Iar Delilah era pregătită, la fel și Victor. Cu toate că el părea să fie oarecum interesat fie de domnișoara Martin, fie de una dintre surorile Radnor. Bun, era un bărbat foarte cumsecade, și Delilah îi dorea cu siguranță toate cele bune. După nuntă. Încă o zi, și nu-l va mai vedea niciodată pe Sam. Era mai bine să se întâmple așa. Viața ei urma să se desfășoare întocmai cum plănuiise. Întocmai cum își dorea. Și totuși, din cauza asta stomacul i se răsucea dureros, iar inima i se strângea.

– Delilah. Mama ei îi prinse privirea fără ocolișuri. Eu, sau mai degrabă noi, căci am căzut toate de acord, credem că s-ar putea ca tu să fi fost prea pripită atunci când l-ai îndepărtat pe domnul Russell. Credem că singurul lucru logic, rațional și practic pe care l-ai putea face este să te răzgândești.

Delilah o privi cu ochii mari.

– Nu.

– De ce nu? întrebă Camille.

– Motivele mele nu s-au schimbat, scutură Delilah din cap.

– Nu avem un limbaj comun. Eu și Sam nu suntem Grayson și Camille. Ei sunt făcuți să fie împreună. Ei au totul în comun. Eu și Sam venim din lumi cu totul diferite. Șansele ca noi să fim măcar mulțumiți unul de altul sunt slabe. Este un risc pe care nu sunt dornică să mi-l asum.

– Ei bine, ar trebui să fii. Privirea lui Beryl o întâlni pe cea a surorii ei mai mici. Dumnezeu, Delilah, lucrul cel mai important pe care l-am învățat în viață este că un risc, cu cât este ai mare, cu atât îți aduce o recompensă mai importantă. O aventură mai captivantă. Ea zâmbi. Dragostea, surioară, este o aventură fabuloasă.

– Dragostea nu este de ajuns, se încăpățână Delilah. Mama l-a iubit pe tata, iar el a ales să cutreiere lumea. Iar ea a ales să nu-l mai lase să se întoarcă acasă și să-l declare mort în fața lumii întregi.

– A fost momentul cel mai înălțător al vieții mele, spuse mama cu mândrie, apoi se opri. Sau poate cel mai nefericit.

– În ciuda dragostei, în ciuda faptului că aveai totul în comun, n-ai putea spune că viața voastră împreună a fost o reușită prea mare.

– Dar m-am bucurat de ea, spuse mama mai mult către ea însăși decât către celelalte femei.

– În cea mai mare parte fără el, îi atrase atenția Beryl.

– Mamă, zise Delilah pufnind. Crezi că doi oameni care sunt unul opusul celuilalt pot fi fericiți împreună?

– Aș spune că depinde ce fel de oameni sunt. Cu toate acestea, cred că ar fi grozav de distractiv să încerce. Se gândi timp de o clipă. Să nu încerci este mai grav decât să nu izbutești. Cele mai

multe regrete din viața mea țin de lucrurile pe care nu am încercat să le fac. Întrebările despre *ce ar fi fost* sunt ceea ce te va înnebuni cu adevărat, draga mea. Nu uita, Delilah, ca și voi toate de altfel, uneori, chiar și atunci când nu te înșeli pe de-a-ntregul, e posibil nici să nu ai cu totul dreptate.

Camille se încruntă.

– Nu are nici un sens.

Mama pufni.

– Ah, dragă, nici nu ar trebui să aibă, este vorba de viață. Cu toții facem greșeli prostești, chiar și atunci când înfăptuim ceva pentru cele mai bune motive care pot exista.

– Cele mai bune motive? întrebă Teddy.

– O, știi tu. Ca să ne protejăm pe noi înșine sau pe cei pe care îi iubim. Astfel de lucruri.

Delilah nu avea habar dacă mama vorbea despre Delilah și Sam sau despre ea însăși și tata. De fapt, nici nu conta. Era ferm hotărâtă, oricât ar fi suferit din pricina asta. Inspiră adânc.

– Oricât de mult v-aș prețui sfatul, și cu toate că sunt recunoscătoare că vă pasă îndeajuns de mult ca să interveniți, de fapt nu este problema voastră. Sam nu mai intră în discuție și, sincer, m-am săturat să tot vorbesc despre el. „Sau să mă gândesc la el. Fără încetare.“

– Îmi pare că nu am discutat deloc despre Sam până acum, zise Beryl încet. Credeam că eram atât de prevenitoare încât să nu aducem nici măcar vorba despre el. Mai ales având în vedere cât de nefericită ești din cauza absenței lui.

– Sunt bine, zise Delilah printre dinți.

Va trebui să se obișnuiască pur și simplu cu dorul de el, și cu gândurile despre el, și să tânjească după el. El nu făcea parte din planul ei, și cu cât mai repede ea – sau inima ei, din câte se părea – va înțelege asta, cu atât mai bine îi va fi. Inspiră adânc și aruncă o privire către Camille.

– Și acum, Camille, cu siguranță putem spune ceva ce te va supăra.

– Oricât de straniu ar suna, acum sunt mai îngrijorată în ceea ce te privește decât pentru nuntă. Deși, cum tot vorbim despre

nuntă... Camille tăcu. Ar trebui să știi că există posibilitatea ca Sam să nu participe la nuntă de unul singur.

Delilah o privi cu ochii mari.

– Ah?

Camille încuviință din cap.

– Grayson spune că au întâlnit-o din întâmplare pe fosta logodnică a lui Sam.

Delilah încruntă din sprâncene.

– În Londra?

Camille încuviință.

– Ea i-a frânt inima, să știi. Lui Delilah i se puse un nod în gât la gândul suferinței pe care acea femeie i-o provocase. Iar el este tocmai acel soi de neghiob romantic care ar fi în stare să treacă cu vederea peste un astfel de lucru, în circumstanțele potrivite.

– Circumstanțele potrivite fiind acelea în care femeia pe care o iubește nu e dispusă să se înduplece îndeajuns cât să-i accepte dragostea? întrebă Camille. Grayson spune că Sam este tot atât de nefericit ca și tine.

– O să se descurce. Delilah își îndreptă umerii. O să se întoarcă în America. O să-și trăiască viața exact așa cum ar trebui, iar eu voi face același lucru.

– Bine atunci, zise mama strângând din umeri. Nu mai avem nimic de vorbit. Delilah refuză cu desăvârșire să aibă în vedere că ar fi posibil să se înșele și să facă cea mai gravă greșală din viața ei. Iar domnul Russell ar putea foarte bine să se fi întors în brațele femeii care e fără îndoială mai potrivită pentru el decât Delilah. Se întoarse către mireasă. Și acum, Camille, cred că ar fi cel mai bine să așezăm coșurile astea...

Oare o va aduce cu el? Pe femeia care îi frânsese inima? Cu siguranță chiar și un american și-ar da seama că ar fi nepotrivit să o facă. Doar dacă nu voia să sublinieze că era la fel de dornic ca și ea să-și vadă de restul vieții. Iar ea îl avea, la urma urmei, pe Victor.

Cum de se transformase totul într-un asemenea dezastru îngrozitor? Tot ce își dorise era o aventură minusculă, insignifiantă. Avea o lecție de învățat, dar nu avea habar despre ce era vorba. Doar dacă, desigur, nu avea ceva de a face cu faptul că dragostea

era un lucru neașteptat și câtuși de puțin logic, și care, dacă-i îngăduiai, putea să-ți distrugă viața. Desigur, învățase deja asta cu mult timp în urmă.

Pentru prima oară, se întrebă dacă nu cumva se înșela cu adevărat. Familia ei așa gândea, fără îndoială. Oare se dovedea a fi pur și simplu încăpățânată, rămânând neclintită, chiar dacă asta însemna că făcea o greșală înfiorătoare? Se temea într-atât să riște din nou să se îndrăgostească, încât nu mai avea curajul de a-și urma inima?

Oare își va petrece restul vieții întrebându-se *ce ar fi putut să fie?* Oare regretul îi va bântui acea viață perfectă pe care o plănuise, și pe care o aștepta? Oare Sam va dăinui pentru totdeauna în adâncurile minții ei? În visele ei? În sufletul ei?

Poate că nu dragostea îi frânsese inima, ci dragostea pentru bărbatul nepotrivit. Poate că alături de bărbatul potrivit...

Părea într-adevăr că, în strădania ei de a se feri din calea suferinței îndepărtându-l pe el, inima îi fusese frântă la fel de neîndoios. Și te puteai întreba, dacă inima ei era frântă în absența lui, poate că riscul de a fi cu el nu era de fapt un risc adevărat.

Poate că aventura ei în New York nu fusese la urma urmei o greșală cumplită. Poate că reprezentase un început. Și poate, poate că ceea ce își dorea ea cu adevărat nu era să nu-l mai întâlnească vreodată. Poate, ceea ce își dorea cu adevărat de la el era veșnicia.

Capitolul 23

În ziua nunții lui Camille...

Chiar și cei mai înceți la minte dintre martori ar fi recunoscut conacul Millworth drept o casă de nebuni, căci Camille nu era singura femeie țicnită care se perinda prin el în acea zi. În timp ce Teddy reușea să-și păstreze seninătatea obișnuită, Camille își

ieșise din nou din minți, mama era sleită de puteri, și chiar și Beryl părea să-și fi pierdut calmul.

Și, în plus, numărul oaspeților din casă crescuse, incluzându-i pe câțiva dintre prietenii lui Grayson din America. Din fericire, Lionel făcea parte dintre nou-sosiți – cu toate că Delilah începuse să-l suspecteze că-și folosisese responsabilitățile politice din Londra drept o scuză convenabilă ca să evite să petreacă mai mult timp decât era necesar cu familia lui Beryl. Nu că Delilah l-ar fi învinovățit. Iar unchiul Basil ajunsese în sfârșit cu o seară înainte, ceea ce îndepărtase măcar una dintre grijile lui Camille. Dar fratele geamăn al tatălui lor părea parcă mai dus pe gânduri decât de obicei. Adusese vorba despre o problemă de familie de oarecare importanță pe care trebuia să o discute, dar, după ce măsurase nivelul de nebunie din aer, căzuse de acord că era mai bine să aștepte până după nuntă. Slavă Domnului! Ultimul lucru de care avea nevoie oricare dintre ei era o problemă de familie de oarecare importanță.

Mai rămăsese doar puțin peste o oră până la nuntă. Delilah era pregătită, mai puțin adăugirea de ultim moment a rochiei ei. Vai și amar de oricine s-ar fi îmbrăcat prea devreme sau, Doamne ferește, ar fi mototolit în vreun fel alcătuirea din mătase de culoarea piersicii.

Ultima criză o lăsase pe Delilah scotocind în sertarul de la biroul doamnelor aflat în camera de zi după broșa pe care Camille o rătăcise.

– Vă cer iertare, Lady Hargate, răsună vocea lui Clement din pragul ușii deschise.

– Da? răspunse Delilah fără să privească în sus.

Cum putea un sertar așa de mic să se umple cu atâtea nimicuri? Delilah bănuia că nimeni nu mai făcuse ordine în el de ani buni. Și totuși, dacă blestemata de broșă se afla acolo, ea urma s-o găsească.

– Lady Dunwell spune că broșa lipsă a fost găsită, anunță Clement.

– Îți mulțumesc, Clement.

Delilah răsuflă ușurată și închise sertarul de la birou.

– Și aveți un...

– Mă voi prezenta singur, Clement, dar îți mulțumesc.

Lui Delilah i se strânse inima în piept și se îndreptă de spate. Sam înaintă către ea cu nonșalanță, ținând în mână o hârtie făcută sul.

– Ce cauți aici?

El nu ar fi trebuit să se afle acolo. Nu încă. Nu crezuse să-l vadă până după nuntă. Încă nu avea nici o idee despre ce ar fi vrut să-i spună. Despre ce ar fi trebuit să-i spună. La naiba, încă nu pusese la cale nici un plan!

– Am venit la nuntă, desigur, zise el calm.

– Nu vreau să spun aici, la Millworth. Delilah își înfășură halatul mai strâns în jurul ei. Vreau să spun aici, în camera de zi.

– Tu te afli aici, așadar aici vreau să fiu și eu.

– Dumnezeule, Sam. Delilah încruntă din sprâncene. Este cu totul nelalocul său. Nu mai e decât o oră până la nuntă, iar eu nu sunt complet îmbrăcată.

– Nu-mi pasă.

Delilah flutură din mână către ușă.

– N-ar trebui să te afli aici.

– În regulă, atunci.

Sam se întoarse cu spatele și porni către ușă.

– Ai spus că nu mă vei părăsi niciodată, zise ea fără să se gândească.

Sam își curmă pasul.

– Am spus că tot ce ai de făcut este să mi-o ceri.

– Foarte bine, atunci. Delilah trase adânc aer în piept. Ți-o cer.

Sam se îndreptă din nou către ușă, iar ea făcu un pas spre el.

– La naiba cu toate, Sam, ești îndrăgostit de mine! Oricine poate vedea asta. Nu pleca!

– Nu plec. El închise ușa, apoi se întoarse către ea. Doar închid ușa. Porni către ea. Nu vreau să fim întrerupți.

Delilah îl privi cu ochii mari.

– Nu vrei?

– Avem multe de vorbit și nu avem prea mult timp la dispoziție.

Delilah înghiți în sec.

– Nu avem?

– Nunta, îți amintești?
 – Da, desigur. Delilah zâmbi șovăielnic. Nunta.
 – M-am tot gândit de când am părăsit conacul Millworth. Sam o cercetă o clipă. Arăți minunat, deși Gray mi-a spus că arăți la fel de prost pe cât mă simt eu.
 – Sunt bine, zise ea strângând din umeri.
 – Așa eram și eu, chicoti el.
 – Ce mai face Lenore? Întrebă ea cu indiferență.
 – Lenore? El clătină din cap. Habar nu am. Și nici nu-mi pasă. Adoptă o expresie sumbră. După cum spuneam, m-am tot gândit. La noi. Și nu-mi spune că nu există nimic între noi.
 – N-aș îndrăzni.
 – Pentru că fie că vrei să recunoști sau nu, ceva există între noi. A existat din prima zi în care doamna Hargate a întâlnit un angajat al unui partener de-al lui Grayson.

– Sam.

Delilah păși către el. El își întinse mâna ca s-o oprească.

– Nu, Dee, trebuie să mă ascuți. Am fost un neghiob când am acceptat în New York că ar fi mai bine să nu ne mai revedem vreodată. Am știut din prima clipă, sau ar fi trebuit să știu, că tu ești singura femeie din lume pentru mine. Ar fi trebuit să te urmez înapoi în Anglia. Ar fi trebuit să dărâm ușile conacului Millworth la pământ dacă ar fi fost necesar. N-ar fi trebuit să-ți dau drumul niciodată.

– Înțeleg.

I se puse un nod în gât.

– În continuare, cum tu te mândrești că ești o femeie practică și rațională, m-am gândit că modul cel mai potrivit în care aș putea să-mi pledez cauza în fața ta ar fi să pun laolaltă lista motivelor pentru care suntem meniți să fim împreună. Tu ai expus deja motivele pentru care nu suntem. Cele mai multe au de-a face cu faptul că suntem persoane cu totul diferite, din țări diferite, cu origine diferită, și nu avem nimic în comun.

Delilah ar fi trebuit să-l oprească. Să-i spună că nimic din toate acelea nu mai conta. Nu-l mai dorea decât pe el. Dar Delilah recunoscuse întotdeauna un plan atunci când dăduse cu ochii de el. Ar fi fost... nepoliticos să-l întrerupă acum.

Ea își încrucișă brațele pe piept.

– Continuă.

– Din nefericire, în afară de elementele foarte reale ale sortii și ale magiei, în care sunt pe deplin conștient că nu crezi...

– Nu am crezut niciodată.

„Până acum.“

– Singurul lucru pe care pot să-l adaug pe acea listă e dragostea. O, și ai dreptate în legătură cu ceva.

– Urâsc să mă înșel despre toate.

– Ca și mine. Privirea i-o întâlni pe a ei. Te iubesc, într-adevăr. Delilah își ascunse un zâmbet.

– Știu.

– Și tu mă iubești.

– Știu și asta.

– Cât despre viitor...

El îi întinse hârtia făcută sul.

– Ce-i asta? Delilah luă hârtia și o desfăcu. Își trecu ochii peste ea, apoi privi către el. E vorba de un contract?

– Da. Sam încuviință din cap. Le-am cerut avocaților mei să-l întocmească. Nu ne constrânge din punct de vedere legal, ce-i drept, dar poartă totuși o anume... obligație morală, ca să spun așa.

Delilah își îngustă privirea.

– Cum?

– Haide, citește-l.

– Ce-ar fi să-mi explici tu despre ce e vorba.

– În regulă. Sam adoptă o atitudine calculată care ar fi enervat-o pe Delilah cu ceva timp înainte. Astăzi o găsea mai degrabă adorabilă. Spune că cea dintâi parte contractuală...

Delilah înălță din sprânceană.

– Cea dintâi parte contractuală?

– Adică eu. Sam dădu să pășească de-a lungul și de-a latul camerei, apoi se opri. Doar dacă nu preferi să fii tu cea dintâi parte contractuală. Se poate schimba.

– Nu. Ea îi făcu semn să continue. Mai departe.

– Cea dintâi parte contractuală acceptă, pentru că țara și moștenirea culturală a celei de a doua părți contractuale sunt

importante pentru ea, ca amândouă părțile să-și aibă reședința permanentă o jumătate de an în Anglia și o jumătate de an în America. În afara cazului în care există ocazii a căror importanță a fost stabilită de comun acord, care împiedică sus-menționata diviziune a locuinței. Privi către ea. Afacerile și altele asemenea. Obligații de familie, astfel de lucruri.

Delilah dădu din cap.

— În care caz, va exista o... El făcu o pauză semnificativă. Compensație corespunzătoare.

— O, îmi plac compensațiile.

— M-am gândit eu. Sam își reluă pașii. Această clauză nu va fi considerată drept prohibitivă vizitelor suplimentare, de comun acord, în oricare dintre cele două țări, în orice an.

— Foarte înțelept.

— Așa m-am gândit și eu. Sam înclină din cap și continuă. În momentul în care apar copii...

— Copii?

— Copii, zise el cu fermitate.

Delilah aruncă o privire către contract.

— Precizează și cât de mulți?

— Nu cred că în acest punct reprezintă o chestiune deschisă negocierilor, dar presupun că mai mult de unul și mai puțin decât o turmă.

— Foarte bine atunci. Continuă.

— Copiii vor fi educați în mod adecvat, conform moștenirii țării de origine a celei dintâi părți contractuale și a celei de-a doua părți contractuale. În plus, atât fetele, cât și băieții vor fi încurajați să urmeze o educație superioară.

— Îmi place asta, încuviință Delilah din cap.

— Și în final, cea de-a doua parte contractuală va accepta că, ținând cont că ne aflăm în pragul dintre două secole și că fie că îi place sau nu, progresul plutește chiar și în aerul pe care îl respirăm, să fie cel puțin favorabilă ideii unor invenții de neimaginat până acum...

— Autovehiculele, vrei să spui?

— Printre altele. O ținui cu o privire fermă. Să fie favorabilă și altor invenții, așa cum este telefonul.

Delilah făcu o grimasă.

— Ceri cam mult, nu crezi?

— Nu. Vocea lui era plină de siguranță. Nu cred. Cred că tot ceea ce se află în contract e echitabil și corect față de amândouă părțile. E un compromis, Dee.

— O, Doamne. Delilah scutură din cap cu tristețe. Nu m-am descurcat niciodată bine cu compromisurile.

Sam pufni.

— Nu observasem.

Delilah îl cercetă, plină de curiozitate.

— Și dacă nu sunt de acord cu acest compromis din contractul tău?

— Totul este supus negocierii, dar te avertizez... Își miji ochii. Dacă nu este acceptabil, atunci voi concepe altul, și apoi altul și altul. Nu am nici o intenție să mă dau bătut. Clătină din cap încet. Te-am lăsat să scapi o dată, dar nu o voi mai face din nou.

— Înțeleg. Delilah aruncă o privire către contract. Corectea-ză-mă dacă greșesc, dar nu văd nimic aici despre căsătorie.

— Poate din cauză că nu te-am cerut în căsătorie.

— Îmi pare că mariajul e de la sine înțeles.

Sam se încruntă.

— Ești sigură?

— Citește-l și tu.

Ea îi înmână contractul.

— Hm. Sam studie documentul, și privirea lui rămase ațintită asupra hârtiei. Știi de ce nu te-am cerut în căsătorie?

— Pentru că ai crezut că am să refuz.

— Exact. El își ridică privirea și o întâlnește pe a ei. Aveam dreptate?

— Da. Delilah tăcu. Aș fi spus nu cu câteva săptămâni în urmă, ba chiar și acum câteva zile.

— Atunci, e un lucru bun că nu am întrebat.

— Absolut. Și totuși, astăzi... Ea îi smulse contractul din mână și i-l flutură în fața ochilor. Nu numai că îți accept contractul, dar accept, de asemenea, și conceptele de magie și soartă. Și îmi pare că această concesie anume depășește cu mult limitele compromisului, și e mai degrabă de domeniul...

Sam o prinse în brațe și o sărută îndelung și cu ardoare. Beryl avusese dreptate. Recompensa merita riscul cu vârf și îndesat.

Când în sfârșit își desprinsese buzele de ale ei, ea de-abia putu să-și recapete răsuflarea. Bărbatul ăsta pur și simplu o lăsa fără suflu, și își imagina că o va face întotdeauna.

– Nu am făcut asta nici pe departe de câte ori ar fi trebuit.

– Poate că asta era problema ta.

– Nu aș fi cătuși de puțin surprins.

– Încă mai ești extrem de arogant, să știi.

– Știu. Zâmbi larg. Iar ție îți place.

– Da, oftă ea. Îmi place. Își alege cuvintele cu grijă. Ar trebui să știi că fondurile mele au fost recuperate. Mă pot căsători cu oricine doresc.

– Ai putut întotdeauna.

– Și, cum încă nu m-ai cerut în căsătorie, ai pierdut ocazia să o faci. Își adună puterile, deși dacă urma în sfârșit să-și asume un risc, putea la fel de bine să fie unul considerabil. Așadar, domnule Russell, doamna Hargate dorește să aibă parte de onoarea de a vă avea drept soț.

– Chiar așa?

– Da, într-adevăr. Îl țintui cu privirea. Sper că-ți dai seama că e teribil de nepoliticos să nu răspunzi unei întrebări care ți-a fost adresată.

– Și chiar nu-mi face plăcere să fiu nepoliticos.

– Asemenea mie, de altfel. Ei bine?

– A fost o scăpare din partea mea, să nu includ căsătoria în contract.

– Poate există posibilitatea de a-l rescrie?

– Presupun că a fost deja. O cuprinse mai strâns cu brațele și se uită lung în ochii ei. Nu vreau să trăiesc fără tine nici o clipă.

– Doamne sfinte, cât ești de romantic.

El râse.

– Vreau doar să fiu ultima aventură pe care o vei avea vreodată.

– În ciuda a tot ceea ce s-a petrecut, am ajuns să cred că aventura noastră nu a făcut decât să înceapă în New York. Dumnezeu,

Sam. Delilah scutură din cap. Pentru un bărbat atât de romantic, e uimitor cât de multe lucruri nu cunoști.

– Și care ar fi acestea?

– Dragul, scumpul meu american, nu înțelegi... Își atinse ușor buzele de ale lui. Cele mai frumoase aventuri sunt cele care nu se mai sfârșesc niciodată.

Epilog

– Îmi cer iertare că vă întrerup, zise unchiul Basil cu părere de rău în voce. Nu cred că ceea ce am să vă spun mai putea aștepta. De fapt, nu ar fi trebuit să aștept atât de mult. Dar se întâmplă rar ca întreaga familie să se adune în același loc, și nu voiam să-mi asum riscul ca unii dintre voi să se împrăștie de dimineată, așadar am considerat că ar fi cel mai bine să ne ocupăm acum de asta.

Basil îi rugase pe mama și pe tata, ca și pe ficele lor împreună cu soții, să i se alăture în sufragerie, iar Delilah insistase să-l aducă și pe Sam. La urma urmei, avea să facă în curând parte din familie, și oricare ar fi fost „problema de familie de oarecare importanță” a lui Basil, Sam putea cu siguranță să fie inclus între ei.

Basil dădu din cap către Camille și Grayson.

– Dar îmi cer scuze că vă țin departe de festivități.

– Prostii, unchiule Basil, zise Camille cu un zâmbet. Balul este în plină desfășurare, și nimeni nu ne va simți lipsa timp de câteva minute.

Balul era într-adevăr în toi, și atât de perfect pe cât se putea spera. Ca și nunta însăși. Deși Delilah era de părere că adevărata perfecțiune se găsea în dragostea care strălucea în ochii mirelui și ai miresei. Privi către Sam, care ședea alături de ea, și zâmbi. Și oare putea exista cu adevărat o perfecțiune mai desăvârșită?

– Trebuie să mărturisesc, ne-ai făcut pe toți să murim de curiozitate, zise Beryl.

– Și ne-ai insuflat o anumită doză de neliniște. Tatăl își cercetă fratele geamăn îndeaproape. Nu-ți stă în fire să fii preocupat și agitat, și totuși așa te-ai purtat din clipa în care ai sosit la Millworth.

– Voi încerca să fiu cât mai concis posibil. Basil întâlni privirea fratelui său. Știu că te-a preocupat soarta conacului Millworth,

cum nu ai nici un fiu. Iar după moartea mea și a ta, titlul, moșia și tot ce ține de ele vor fi moștenite de vreo rudă îndepărtată pe care de-abia o cunoaștem.

– Așa merg lucrurile în lume. Tatăl ridică din umeri. M-am împăcat cu gândul ăsta.

– Ca și noi toți, adăugă Delilah. Ce-i drept, va fi destul de trist să vedem cum Millworth trece în mâinile unui necunoscut, dar nu e ca și cum vreunul dintre noi va rămâne fără un ban în buzunar.

– Mulțumită unor prime căsătorii corespunzătoare, zise mama cu mulțumire de sine.

Grayson și Lionel schimbă priviri ironice. În calitate de soți de-ai doilea ai fiicelor Briston, erau pe deplin conștienți de natura primelor căsătorii ale consoartelor.

– Un lucru mai puțin de care să-ți faci griji, spuse Basil pentru el însuși.

– Chiar mi-aș dori să ne spui despre ce e vorba. Nerăbdarea răsună în vocea mamei. Doar trebuie să ne întoarcem la bal, știi asta.

– Bineînțeles că știu, se răsti Basil. Nu e ușor, Bernadette. Încerc să mă gândesc la un mod potrivit de a spune asta.

– Spune-o fără să stai pe gânduri. Mama îl privi crunt. Cu cât te ascunzi mai mult, cu atât noi ceilalți vom crede că e vorba de ceva cu adevărat îngrozitor.

– Nu e ceva îngrozitor, afirmă Basil cu hotărâre. Din multe puncte de vedere, e mai degrabă un miracol.

– Continuă, atunci. Fruntea tatălui se încreți. Dă-i drumul, Basil.

– Foarte bine. Basil tăcu. E o poveste lungă, dar voi încerca să nu mai lungesc vorba.

– Prea târziu, murmură Beryl.

– Cu mult timp în urmă, începu Basil, am întâlnit o tânără femeie încântătoare, fiica unui bancher american. Ne-am închipuit că ne iubim și am făcut ceea ce fac adeseori tinerii îndrăgostiți.

Bernadette scrâșni din dinți de nerăbdare.

– Treci odată mai departe, Basil.

El n-o băgă în seamă.

– Am fugit împreună.

Un icnet scăpă din toate gurile.

– Părinții ei au fost consternați și convinși că o căsătorie între noi ar fi fost o greșeală îngrozitoare. Și ne-au convins și pe noi de asta.

Fratele său îl privi lung.

– Nu mi-ai povestit niciodată nimic din toate acestea.

– Nu era ceva de care să fiu deosebit de mândru, răspunse Basil cu asprime. În orice caz, ea s-a întors în America, iar căsătoria urma să fie anulată. Tatăl ei trebuia să se ocupe de asta.

Beryl își cercetă unchiul cu atenție.

– Urma să fie anulată?

– Da, ei bine, se pare că una ca asta e cam greu de realizat atunci când mireasa e însărcinată. Basil clătină din cap. Am aflat abia de curând acest amănunt.

Camille făcu ochii mari.

– Atunci, încă mai ești însurat?

– Și ai un copil?

Șocul răsună în vocea lui Delilah.

– Basil, interveni tatăl ei cu asprime, ce încerci să ne spui, de fapt?

– Încerc să vă spun că am un fiu. Basil trase adânc aer în piept. Încerc să vă spun că avem un nou moștenitor pentru conacul Millworth. Și este american.